

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

பெட்ட வர்த்தகம்

சாரு நிவேதிதா

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

கெட்ட வார்த்தை

சாரு நிவேதிதா

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

கெட்ட வார்த்தை
சாரு நிவேதிதா

First Edition: December 2009

Ezutthu Prachuram First Edition: August 2018

(An imprint of Zero Degree Publishing)

ISBN: 978 93 877 07 46 7

Title No. EP: 19

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, psychic, or otherwise, without the prior permission of the publishers.

Zero Degree Publishing
No. 55(7), R Block, 6th Avenue,
Anna Nagar,
Chennai - 600 040

Website : www.zerodegreepublishing.com
E Mail : zerodegreepublishing@gmail.com
Phone : 98400 65000

Layout: Creative Studio

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

பிரபு கங்காதரனுக்கு...

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

கனவுகள் சிதையும்

சிறு பிராயத்தில் நான் அழகாகவும் அதே சமயத்தில் நோஞ்சானாகவும் இருப்பேன். என் வயதுப் பையன்களோ முரட்டுத்தனமான விளையாட்டுகளில் ஈடுபடுவார்கள். காது கூசும் கெட்டவார்த்தைகளைப் பேசுவார்கள். எனக்கோ அந்த வார்த்தைகளை உச்சரிக்கவே பயமாக இருக்கும். (அதன் விளைவுதானோ இப்போது இப்படி...!)

கபடி விளையாடுவார்கள். குரங்குகளைப் போல் மரத்தில் ஏறித் தொங்குவார்கள். மதில் சுவரிலிருந்து குளத்தில் குதிப்பார்கள். குரங்குப் பெடல் சைக்கிள் விடுவார்கள். என்னால் இது எதுவும் இயலாது.

ஆனால் அந்தப் பையன்களால் முடியாத ஒன்று எனக்கு சுலபமாக இருந்தது. அது படிப்பு.

இப்படியாக மற்ற சிறுவர்களிடமிருந்து நான் அந்நியமாக நேர்ந்தது.

வயதுக்கு வந்து வீட்டில் இருக்கும் பெண்களோடு தாயம், பல்லாங்குழி, சில்லுத்தாண்டு என்று விளையாடுவேன்.

பள்ளிக்கூடத்தில் பெண் வேடம் போடச் சொல்வார்கள். போடுவேன்.

எங்கள் ஊரில் அலிகள் அதிகம். அவர்களை 'கோசா' என்று கேலியாகச் சொல்வார்கள். நான் வேறு அழகாக இருந்ததால் என்னுள் அந்த பயம் வேறு - எங்கே நாமும் கோசா ஆகிவிடு-வோமோ என்று.

இது எல்லாம் சேர்ந்து என்னைத் தனிமையான இடங்களை நோக்கித் துரத்தியது. அதில் ஒன்று படிப்பகம்.

ஒரு குடிசைதான் படிப்பகம். தரையில் பாய் விரிக்கப்பட்டிருக்கும். விடுமுறை தினங்களில் காலையில் சென்றால் மாலையில்தான் வீடு திரும்புவேன். ஊரில் அப்போது இரண்டு படிப்பகங்கள் இருந்தன. இரண்டுக்குமே ஒரே பெயர்தான் 'எம்.ஜி.ஆர். படிப்பகம்.'

இதற்காக இப்போதும் நான் திராவிடக் கட்சிகளுக்கு நன்றிக் கடன்பட்டிருப்பதாகவே கருதுகிறேன்.

பொதுவாகவே வீட்டில் ஒரு சுதந்திரமான சூழல் இருந்ததால் நான் எவ்விதத் தடையுமின்றிச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தேன். புளியந் தோப்பு, ஈச்சந்தோப்பு, சிவன் கோவில், வெட்டாற்றாங்கரை, சுடுகாடு என்று சுற்றுவதற்கு ஊரில் பல இடங்கள் இருந்தன.

அப்போதுதான் எனக்கு எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஏற்பட்டது. நானே ஒரு கையெழுத்துப் பத்திரிகையை ஆரம்பித்தேன். அதே சமயத்தில் ஊரில் ஒரு அரசு நூலகமும் வந்தது. அங்கே போய் என் கையெழுத்துப் பத்திரிகையைப் போட்டேன். அதில்தான் என் முதல் கதையையும் எழுதியிருந்தேன். துப்பறியும் கதை. பெயர் ஞாபகமில்லை.

மறுநாள் ஆர்வமுடன் போய்ப் பார்த்தேன். கதையைக் கடுமையான வார்த்தைகளால் அர்ச்சனை செய்து எழுதியிருந்தார்கள் வாசகர்கள் - அந்த பத்திரிகையின் பக்கங்களிலேயே. அப்போது நான் எட்டாவது வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

எம்.ஜி.ஆர். படிப்பகத்தில் சஞ்சிகைகள் மட்டுமே படிக்கக் கிடைத்த நிலையில் நூலகத்தின் மூலமாகப் புத்தகங்களும் கிடைத்தன. அப்போதுதான் ஜெயகாந்தனின் எழுத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்டேன். ஜெயகாந்தனை என் மானசீக குருவாக ஏற்று அவரது எழுத்துக்களின் வாயிலாகவே மார்க்சியம், ஆங்கில - -ரஷ்ய இலக்கியம், மேற்கத்திய - இந்துஸ்தானி சங்கீதம் போன்றவைகளை அனுபவிக்கவும் அறியவும் கற்றுக்கொண்டேன்.

1977ஆம் ஆண்டு சிறைத்துறை ஐ.ஜி. அலுவலகத்தில் குமாஸ்தா வேலை கிடைத்து சென்னை வந்தேன்.

ஒரு ஆண்டு அங்கே வேலை செய்தேன். என் பிரிவின் தலைமைக் குமாஸ்தா என்னை அழைத்து, அவர் பேனாவுக்கு மை நிரப்பச் சொல்லுவார். இன்னும் இதுபோன்ற எடுபிடி வேலைகளை ஏவுவார்.

அந்த அலுவலகச் சூழலை வைத்து 'கனவுகள் சிதையும்' என்று ஒரு சிறுகதை எழுதி சாவி பத்திரிகைக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அடுத்த வாரமே பிரசுரமாயிற்று. அப்போது என் அலுவலகத்தில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது. ஒரு நாள் ஐ.ஜி.யின் பார்வையில் நான் பட்டுவிட்டதுதான் அது. என்னுடைய ஜெயகாந்தன் ஹேர்ஸ்டைலைப் பார்த்து கொதித்துப் போய், 'நாளையே முடி வெட்டு' என்றார்.

அலெக்சாண்டர் போப் எழுதிய 'ரேப் ஆஃப் தி லாக்' நாடகம் நினைவுக்கு வந்தது. மறுநாள் முடியை வெட்டிக்கொள்வதற்குப் பதிலாக ராஜிநாமா கடிதத்தை எழுதித் தபாலில் போட்டுவிட்டு தில்லிக்குக் கிளம்பிவிட்டேன்.

க.நா.சு., கி. கஸ்தூரிரங்கன், என்.எஸ். ஜெகந்நாதன், இந்திரா பார்த்தசாரதி, தி. ஜானகிராமன், ஆதவன், வாஸந்தி, வெங்கட் சாமிநாதன் என்று பெரும் எழுத்தாளர் கூட்டமே தில்லியில் இருந்ததால் தில்லிக்குப் போக வேண்டும் என்பதே அப்போது எனக்குக் குறியாக இருந்தது.

தில்லியில் வெங்கட் சாமிநாதன் ஒரு தந்தையின் ஸ்தானத்தில் இருந்து அவரது இல்லத்திலேயே எனக்குத் தங்கவும் இடமளித்து, பல்வேறு கலைத்துறைகளை அறிமுகம் செய்தார்.

தமிழில் எனக்கு மிகவும் பிடித்த எழுத்தாளரான அசோகமித்திரன் அப்போது கணையாழி பத்திரிகையின் பொறுப்பாசிரியராக இருந்தார். 'முள்' என்ற தலைப்பில் ஒரு சிறுகதை எழுதி அனுப்பி வைத்தேன். 1978 என்று ஞாபகம். உடனே பிரசுரமாயிற்று. அதையே என் முதல் கதையாகக் கருதுகிறேன்.

பின்குறிப்பு: இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும்போது, ஜெயகாந்தனிடமிருந்தே எனது எழுத்துப் பயணம் தொடங்கியது என்று ஞாபகப்படுத்திக்கொள்கிறேன். இப்போது ஜெயகாந்தன் வீட்டுக்குப் பக்கத்துத் தெருவில்தான் இருக்கிறேன் என்றாலும் அவரிடம் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசியதில்லை. ஒரு கனவுலகத்துப் பிரஜையாகவே அந்த இலக்கிய மேதை எனக்குத் தோற்றம் தருவதுதான் காரணமோ என்னவோ!

18.-7.-99

தினமணி கதிர்

Be cruel to be kind!

யோகாவை விட்டுவிட்டு மீண்டும் நடைக்கே மாறிவிட்டேன். நடப்பதை விட யோகா செய்தால் நாள் முழுதும் புத்துணர்ச்சியாக இருக்கிறது. நடந்தால் பசிக்கும் அகோரப் பசி இல்லாமல் மிதமாகப் பசிக்கிறது. இதுபோல் ஏகப்பட்ட அனுகூலங்கள் யோகாவினால் உண்டு. என்னுடைய யோகா குரு யார் தெரியுமா? நடிகை வினோதினி. அபாரமாக யோகா செய்கிறார். இருந்தாலும் விட்டு விட்டேன். ஏனென்றால், ஒரு 25 வயது சடாரென்று குறைந்துவிடுகிறது. பொருள்? அந்த வயகரா மேட்டர்தான். சே... பேண்ட்டைக் கூட போட முடியவில்லை. வெட்கக் கேடு.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு நாகேஸ்வர ராவ் பூங்காவுக்குச் சென்றேன். சந்தானத்தைப் பார்த்தேன். மகளுக்கு வேலை கிடைத்த விஷயம் சொன்னார். ரூ.62,000/---- சம்பளம் என்றார். “வேறோர் நிறுவனத்தில் இதைவிட இரட்டிப்பாகக் கிடைத்திருக்க வேண்டும்; மயிரிழையில் தவறிவிட்டது” என்றார். என்னுடன் அஞ்சல் துறையில் வேலை பார்த்தவர். இன்னும் பார்க்கிறார். சிங்கிள் டீக்கு வழியில்லாமல் சாந்தி தியேட்டர் எதிரே உள்ள எங்கள் அலுவலக வாயிலில் -- அங்கே வாடிக்கையாளர்-களுக்காகக் காத்துக்கொண்டு நிற்கும் வேசிகளை வேடிக்கை பார்த்தபடி நம்மாழ்வாரின் பாசுரங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்போம்.

“இந்த விஷயத்தை இன்னும் யாரிடமும் சொல்லவில்லை. உங்களிடம் மட்டும்தான் சொல்லியிருக்கிறேன். நீங்களும் நம் நண்பர்கள் யாரிடமும் தற்போதைக்குச் சொல்லிவிட வேண்டாம்” என்றார் சந்தானம்.

“ஏன்? இவ்வளவு சந்தோஷமான விஷயத்தை எல்லாரிடமும் சொல்லிவிட வேண்டியதுதானே?”

“அதுதான் சாரு பிரச்சினை. இவ்வளவு சந்தோஷமான விஷயத்தை இனிப்புகூட கொடுக்காமல் எப்படிச் சொல்வது? தற்சமயம் நான் ஒரு பாப்பர். இனிப்பு வாங்கக் கூட காச இல்லை...”

முப்பது ஆண்டுகள் தபால் துறையில் வேலை செய்த ஒருவரின் நிலை இது. இவ்வளவுக்கும் அவருக்கு ஒரே ஒரு மகள் தான். மகளுக்கு முதல் மாத சம்பளமே 62,000 ரூபாய். ஆனால் மகளின் தகப்பனுக்கு அதைத் தன் நண்பர்களிடம் சொல்ல இனிப்பு வாங்கவும் பணம் இல்லை.

“சரி, இனிப்பு வாங்குவதற்காகவும் கடன் வாங்கி வைக்காதீர்கள். மகளின் முதல் மாத சம்பளத்திலிருந்து வாங்கிக் கொடுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு, “எவ்வளவு கமிஷன்?” என்று கேட்டேன். அவருக்குப் புரியவில்லை.

“நீங்கள் 102 வயது வரை வாழப்போகிறீர்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதுவரை உங்கள் மகள் தன் சம்பளத்தில் உங்களுக்கு எவ்வளவு கமிஷன் கொடுப்பாள்?”

சிரித்தார் சந்தானம். அவர் வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெறும்போது கூட இவ்வளவு பெரிய தொகையை அவர் பார்க்க முடியாது. அதற்கு அப்புறம் கிடைக்கும் ரவையூண்டு பென்ஷனில் எப்படி மீதிக் காலத்தை வாழ்வது? அதனால்தான் அப்படி கேட்டேன்.

இதுபற்றிப் பிறகு யோசித்தபோது, தமிழ்நாட்டின் தனியார் பள்ளிகளில் ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சம்பளம் ரூபகம் வந்தது. பெரும்பாலான பள்ளிகளில் ரூ. 500/-- தான் சம்பளம். சில பள்ளிகளில் ரூ. 1000/--

இதுவரை நான் யாரையும் வரவேற்க விமான நிலையம் சென்றதில்லை. முதல்முறையாக வெங்கி அழைக்கிறானே என்று நிக்கியை அழைக்க அவனோடு விமான நிலையம் சென்றேன். இரவு 12 மணி. வியட்நாமிலிருந்து வருகிறான். எதற்குச் சென்றான் என்று தெரியவில்லை. இங்கே ஆட்டுப்பண்ணை மாதிரி அங்கே ஏதாவது பாம்புப் பண்ணை வைக்கச் சென்றிருக்கலாம். கோபால கிருஷ்ணனும் எங்களுடன் விமான நிலையம் வந்தான்.

போலிஸ் துறையில் பெரிய பதவியில் இருக்கும் என் நண்பர் ஒருவர் “நான் மட்டும் ஒருநாள் சென்னையின் கமிஷனராக வந்தால், உங்கள் கோபால கிருஷ்ணனை ஒரு நாளாவது லாக்கப்பில் தள்ளாமல் விட மாட்டேன்” என்று கறுவிக் கொண்டிருப்பார். கோபால கிருஷ்ணன் கொஞ்சம் வில்லங்கமான பேர்வழிதான் என்றாலும், இப்படி இவ்வளவு பெரிய போலிஸ் அதிகாரி வஞ்சம் வைக்கும் அளவுக்கு அவன் என்ன செய்திருப்பான் என்று ரொம்ப நாட்களாக வியந்து கொண்டிருந்தேன். அதற்கான பதில் எனக்கு டிசம்பர் (2007) மாதம்தான் கிடைத்தது. நானும், நிக்கியும், மற்றொரு நண்பரும் பார்க் ஷெரட்டனில் நாங்கள்

வழக்கமாகச் சந்திக்கும் வெஸ்ட்மினிஸ்டரில் அமர்ந்து என்னுடைய புத்தகங்களின் வெளியீட்டு விழாவை பார்க் ஷெரட்டனில் வைக்கலாமா, அல்லது நியூ ரெஸிடென்ஸியில் வைக்கலாமா என்று விவாதித்துக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது தற்செயலாக அங்கே இருந்த கோபால கிருஷ்ணன் பேச்சின் இடையே குறுக்கிட்டு “ஏம்பா... இந்த எழுத்தானுவ எல்லாம் கக்கூஸ்லேல்ல புத்தகம் வெளியிடுவானுங்கோ?” என்று கேட்டான்.

நான் ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. யார் யார் எங்கெங்கே வாழ்கிறார்களோ அதுதானே அவர்களுக்கு ஞாபகம் வரும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். ஆனால் அந்தப் போலிஸ் அதிகாரி ஏன் காட்டத்தில் இருக்கிறார் என்று அந்தக் கணம் புரிந்து போனது. நிக்கியின் நண்பன் என்ற ஹோதாவில் இப்படித்தான் அந்த அதிகாரியிடம் ஏதாவது உளறியிருப்பான்.

இப்போது அவன் எங்களுடன் விமான நிலையம் வருவது பற்றி நான் கொஞ்சம் பயம் கொண்டேன். அங்கே போய்ச் சேர்ந்ததும் நான் நினைத்தது போலவே ஆயிற்று. இதோ வருகிறோம் என்று சென்றவர்கள் வரவே இல்லை. அதாவது, என்னை அவர்களும், அவர்களை நானும் காண முடியவில்லை. ஏதாவது மேஜிக் கீஜிக் செய்து இந்த மந்திரவாதிகள் தாஜ்மஹாலையே நம் கண்ணிலிருந்து மறைப்பது போல் என்னை நண்பர்களின் பார்வையிலிருந்து மறைத்து விட்டானா?

எதையும் முதல் முதலாகச் செய்து பார்க்கக் கூடாது என்று நினைத்தபடி 250 ரூ. கொடுத்து ஆட்டோவில் வீடு வந்து சேர்ந்தேன். மறுநாள் நிக்கியிடம் “எல்லாம் கோபால கிருஷ்ணனின் சதிதானே?” என்று கேட்டேன். “சே... சே... அதெல்லாம் இல்லை” என்றான். “பயணக் களைப்பாக இருந்ததால் ரொம்பவும் தேட முடியாமல் போய் விட்டது; நான்தான் கிளம்பலாம் என்றேன்” என்றான் நிக்கி.

“Be kind to be cruel?”

“No, no... Be cruel to be kind!”

‘அடப் பாவிகளா... செய்வதையும் செய்துவிட்டு ஏட்டிக்குப் போட்டி வசனம் வேறா?’ என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

20.4.2008

நட்சத்திர ஓட்டலும் வெள்ளைக் கட்டங்களும்

என்னுடைய நிலைமை சற்று வினோதமானது. பக்கத்தில் இருந்து பார்த்தால்தான் புரியும். அலெக்ஸ் கூடச் சொல்லுவான் “நீ முன்பு சொல்லும்போதெல்லாம் கப்ஸா என்றுதான் நினைப்பேன். இப்போது பக்கத்தில் இருந்து பார்க்கும்போதுதான் தெரிகிறது” என்று. பார்க் ஷெரட்டனில் எனக்கு தினந்தோறும் மது அருந்திவிட்டு, சாப்பிட்டு விட்டு வரலாம்; காசு கொடுக்காமல். திருவல்லிக்கேணி மேன்ஷனில் தங்கியிருக்கும் ஒரு பேச்சுலருக்கு அங்கே உள்ள ஒரு மெஸ் எப்படியோ அப்படித்தான் எனக்கு ஷெரட்டன். மாதாந்திர அக்கௌண்ட், உபயம் நிக்கி. கம்பனுக்காவது ஒரு சடையப்ப வள்ளல். எனக்கு நிக்கி, வெங்கி என்று இரண்டு பேர்.

ஆனாலும் பார்க் ஷெரட்டனில் சாப்பிட்டு விட்டு வீட்டுக்கு வர ஆட்டோவுக்குக் காசு இல்லாமல் (ஜஸ்ட் 30 ரூ) நடந்து வந்து கொண்டிருப்பேன். வள்ளல்களிடம் சென்று “எனக்கு வாகனத்துக்கும் ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” என்று சொன்னால் உதைக்க வர மாட்டார்களா? ஷெரட்டனின் வாட்ச்மேன்கூட வாகனத்தில்தான் வருவார்; அங்கே நடந்துபோகும் ஒரே ஒரு பேர்வழி அடியேன்தான். எனக்குத் தோன்றும், சைக்கிள் விடத் தெரிந்திருந்தால் ஷெரட்டனுக்கு சைக்கிளிலேயே போய் வரலாமே என்று. அதிலும் ஏதாவது ஒரு ஃபேன்ஸி சைக்கிள் வாங்கி வைத்துக்கொண்டால் மஜாவாக இருக்கும். என்னுடைய பழைய நண்பன் ஒருவன் இருந்தான்; சைக்கிளிலேயே மெட்ராஸை சுற்றிச் சுற்றி வருவான். (உடனே ‘நான் உனக்கு சைக்கிள் கற்றுத் தருகிறேன்’ என்று நீங்கள் எனக்கு மெயில் அனுப்பினால், மூன்று நாட்களுக்கு எழுதுவதை நிறுத்திவிடுவேன், ஆமாம்).

நான் ஒரு பிச்சைக்காரன் என்று அடிக்கடி சொல்வதுண்டு. காரணம், மனைவிக்கு சுகவீனம் ஏற்பட்டு, அதற்கு மருத்துவச் செலவுக்கு ஒரு 2000 ரூ. தேவைப்பட்டு யாரிடம் கேட்பது என்று குழம்பித் தவிப்பது

இருக்கிறதே... அது ஒரு கொடுமையான அனுபவம். ஏனென்றால், மற்றவர்கள் கேட்பதற்கும் நான் கேட்பதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. மற்றவர்கள் கேட்டால் கடன்; நான் கேட்டால் யாசகம். என்னால் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாது. அது ஒரு அவமானகரமான தருணம். அதை அனுபவித்துப் பார்த்தவர்களுக்குத்தான் அந்தக் கேவலமான உணர்வு பற்றிப் புரியும். அதிலும் ஒரு நாளில் 18 மணி நேரம் உழைக்கும் எனக்கு இந்த நிலை. இதை மாற்றலாம் என்ற நம்பிக்கையில் நம்முடைய இணையதளத்தில் விளம்பரம் போடலாம் என்றார் தங்கவேல். “அதெல்லாம் வேலைக்கு ஆகாது; ஒருத்தர்கூடத் தர மாட்டார்கள்” என்று சொன்னேன் சலிப்புடன். ஆனால் தங்கவேல் இருக்கிறாரே அவர் ஒரு நம்பிக்கை நாயகன். அப்துல் கலாமின் தம்பி. கனவு காண வேண்டும் என்று நினைப்பவர். “அட போங்க சாரு; தசாவதாரம் விளம்பரமே நமக்குத்தான்” என்று துள்ளிக் குதித்தார். இப்படிப்பட்ட எத்தனை அவதாரங்களை என் வாழ்வில் சந்தித்திருக்கிறேன்! யாரிடமிருந்தும் ஒரு நயாபைசாவுக்குக்கூட விளம்பரம் வரவில்லை.

“இப்படி விளம்பரமே வராத நிலையில் விளம்பரத்திற்காக ஏன் அந்த அசிங்கமான வெள்ளைக் கட்டடங்கள்?” என்று தங்கவேலிடம் கேட்டேன். “ஒரு மாதம் பொறுப்போம்” என்றார். ஏழு ஆண்டுகளாகப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

இதற்கிடையில் வெங்கி சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒருநாள் சொன்னான், ‘உங்கள் இணைய தளத்தைப் படிப்பவர்கள் ஆளுக்கு ஒரு டாலர் கொடுத்தால்கூடப் போதுமே’ என்று. அதனால் இந்த இணைய தளத்தைப் படிப்பதற்கு ஒரு டாலர் கட்டணம் என்று வைத்தோம். படித்துக்கொண்டிருந்த இருபதாயிரம் பேரும் காணாமல் போய்விட்டனர். என்னுடைய நெருங்கிய நண்பர்கள் மட்டுமே ஒரு இருபது பேர் எஞ்சினர். உடனே இதைப் பழையபடியே யாவரும் கட்டணமின்றிப் படிக்கலாம் என்று அறிவித்தேன். இப்போது இதை டைப் செய்துகொண்டிருக்கும் இந்தத் தருணத்தில் ஒரு லட்சத்து இருபதாயிரம் ஹிட்ஸைத் தாண்டியிருக்கிறது. இன்னும் இரண்டு நாளில் இரண்டு லட்சத்தைத் தாண்டும்!

தமிழ் இணைய தளங்களில் அதிகம் பேரால் வாசிக்கப்படும் இணைய தளம் சாரு ஆன்லைன் தான். ஆனால் இதன் ஹிட்ஸ் எத்தனை லட்சத்தைத் தாண்டினாலும் நான் யாசித்துக்கொண்டுதான் இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், தமிழர்களுக்குப் புத்தகங்கள் வாங்கும் பழக்கமில்லை. ஆனால், கல்லூரி மாணவர்களிடையே என் எழுத்து மிகவும் பிரபலமாகி இருப்பதை உணர முடிகிறது. அங்கே அவர்கள் ஒரு

பிரதியையே நூறு பேர் வாசிக்கிறார்கள். அவர்களால் அதுதான் முடியும். ஆனால் மாதம் ஐம்பதாயிரம் வாங்கும் மென்பொருள் மக்கள் புத்தகம் வாங்குவது பற்றி யோசித்தும் பார்ப்பதில்லை. என்னுடைய புத்தகங்கள் 250 பிரதிகளே விற்பதிலிருந்து இதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

ஒரு மென்பொருள் அன்பர் என் நண்பர் செந்திலிடம் “உனக்குப் பிடித்த எழுத்தாளர் என்று சொன்னாய்; போய்ப் பார்த்தால் ‘நன்கொடை அனுப்பி வையுங்கள், அது இது’ என்று எழுதியிருக்கிறார்” என்று இகழ்ச்சியாகச் சொன்னாராம். மாதம் 50000 ரூ. சம்பளம் வாங்குபவர்கள் கூட இப்படிப் புத்தகம் வாங்குவதற்கு 5 ரூபாய் செலவழிக்க பிசுநாறித்தனம் பண்ணினால், என்னைப் போன்ற ஒரு எழுத்தாளன் பிச்சை எடுத்துத்தான் வாழ வேண்டியிருக்கும். (அன்பரே, கவலைப்படாதீர்... அந்த நன்கொடை வேண்டுகோளும் ஒரு அபத்தம். அந்த வேண்டுகோளைப் போட்ட பிறகும் எந்தக் கொடையும் வராததால் அதைத் தூக்கிவிடச் சொல்லிவிட்டேன். இனி நீங்கள் அந்தக் கவலையின்றி இணையதளத்தைப் படிக்கலாம்).

ஓரளவு இந்தப் பிச்சைக்கார நிலைக்கு நானும் ஒரு வகையில் காரணம்தான். யாரிடமும் சமரசம் செய்துகொள்ளாத என் போக்கு. சங்கராச்சாரியார் பற்றிய கட்டுரையை மட்டும் இந்த இணைய தளத்திலிருந்து நீக்குவதற்கு நான் ஒப்புக்கொண்டிருந்தால் இவ்வளவு சுக்ஷீஸ்வீஸ்ணீர் பிரச்சினை ஏற்பட்டிருக்காது. இப்படி ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல; எத்தனையோ சம்பவங்கள்.

இந்த நிலையில் ஒரு விமர்சகர், போலிப் புலம்பலைச் சொல்லி நான் பணம் சம்பாதிப்பதாக ஒரு பிரபல பத்திரிகையில் என் பெயரைக் குறிப்பிடாமல் எழுதியிருக்கிறார். என் எழுத்தை நீங்கள் நிராகரிக்கலாம். புலம்பல் என்று சொல்லலாம். போலி என்றும் சொல்லலாம். அது உங்கள் உரிமை. என் எழுத்தை மலம் என்று குறிப்பிட்ட சுஜாதாவை ‘அவர் என் ஆசான்’ என்று எழுதியவன் நான். ஆனால் என் புலம்பலைக் கடை விரித்து காசு பார்க்கிறேன் என்று சொல்வது அவதூறு.

மேற்படி விமர்சகர் தமிழக முதலமைச்சர் கருணாநிதியைத் திட்டுவதை மட்டுமே கொண்டு தன் பிழைப்பை நடத்தி வருபவர். அதிலும் எப்படிப்பட்ட திட்டு? இந்த மாதிரித் திட்டுபவர்கள் எல்லா அரசியல் கட்சிகளிலும் உண்டு. அவர்களை பிளாட்பாரப் பேச்சாளர்கள் என்று அழைப்பர். சென்ற தேர்தலின் போது செந்தில் என்ற காமெடி நடிகர் கருணாநிதியைப் பார்த்து “என்கூட நீ ஒண்டிக்கு ஒண்டி வற்றியா?” என்று மேடைக்கு மேடை பேசியதை நாம் அறிவோம். ஆனால் கருணாநிதி ஆட்சிக்கு வந்த பின்னர் செந்திலுக்கு யாரும் எந்தத்

தொந்தரவும் தரவில்லை. காரணம், இன்றைய தமிழக அரசியலில் கருணா நிதியை மட்டுமே ஒருவர் என்ன வேண்டுமானாலும் திட்டலாம், எந்தப் பயமும் இல்லாமல் அதிகபட்சம் அதற்கு எதிர்வினையாக முரசொலியில் ஒரு கவிதை எழுதுவார். அவ்வளவுதான். அது கிட்டத்தட்ட அவர் தனது டைரியில் எழுதிக் கொள்வது மாதிரிதான். இதனால் ஏற்பட்ட தைரியத்தினால்தான் மேற்படி விமர்சகர் கருணாநிதியை என்னென்னவோ அசிங்கமாகவும், ஆபாசமாகவும் திட்டி வருகிறார். இந்த விமர்சகர் உண்மையிலேயே நேர்மையானவராக இருந்தால் ஜெயலலிதாவையோ, டாக்டர் ராமதாஸையோ இப்படி விமர்சிக்க முடியுமா?

13.6.2008

உங்கள் மொபைல் நம்பர் என்ன?

இன்னும் சில தினங்களில் நம்முடைய இணைய தளம் இரண்டு லட்சம் ஹிட்ஸைத் தொடும். இணைய தளம், வலைப்பக்கம் இது பற்றியெல்லாம் எனக்கு அதிகம் தெரியாதாகையால் இது ஒரு பெரிய விஷயம் என்பதே எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் சமீபத்தில் தமிழ்நாட்டுப் பொதுப்பணித் துறை அமைச்சரும், முதல்வரின் புதல்வருமான ஸ்டாலினின் வலைப்பக்கம் ஐந்து லட்சம் ஹிட்ஸைத் தொட்டுவிட்டது பற்றி ஒரு ஆங்கில தினசரியின் முதல் பக்கத்தில் மூன்று பத்திச் செய்தி வந்தபோதுதான் இது ஒரு பெரிய விஷயம் என்பதே என் பட்டறிவுக்குப் பட்டது. ஸ்டாலின் போன்ற பிரபலமான ஒருவருக்கே ஐந்து லட்சம் ஹிட்ஸ், நம்மைப் போன்ற யாரும் அறியாத ஒரு எழுத்தாளனுக்கு இரண்டு லட்சம் ஹிட்ஸ் --- அதுவும் இரண்டே மாதத்தில் - என்பது உண்மையில் நாம் பெருமைப்பட்டுக்கொள்ள வேண்டிய விஷயம்தான்.

இரண்டு லட்சம் ஹிட்ஸைத் தொடும் போது நான் காரல்குடியில் இருப்பேன். காரல்குடி, ஊட்டிக்கு அருகில் உள்ள ஒரு கன்னி வனம். வனப் பிராணிகள் மட்டுமே உறையும் இடம். அங்கே இரண்டு கால் பிராணியான நானும் மற்றும் சில இரண்டு கால் பிராணிகளும் செல்கிறோம். அந்த வனத்தில் தொலைபேசிகூட வேலை செய்யாது.

இரண்டு லட்சம் ஹிட்ஸை அடைந்திருப்பதை பெங்களூரில் கொண்டாடலாம் என்று எனக்கு ஆசை. பெங்களூருக்குச் சென்றே 25 ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அங்கே அப்போது என்னுடைய நண்பர்களான தமிழவன், நாகார்ச்சுனன் இருவரும் இருந்தனர். அவர்களைக் காண வருடத்தில் இரண்டு முறை பெங்களூர் செல்வேன். அப்போது நான் தில்லியில் இருந்தேன். இப்போது அந்த நண்பர்களைப் போலவே அந்த ஊரும் எனக்கு அந்நியமாகிவிட்டது.

பெங்களூரில் குரு என்ற நண்பர் இருக்கிறார். இரண்டு லட்சம் ஹிட்ஸைத் தொட்டதும் யார் எனக்கு முதலில் மின்னஞ்சல் செய்கிறீர்களோ, அவர்களில் யார் யார் பெங்களூரில் என்னைச் சந்திக்க ஆர்வமாக இருக்கிறீர்களோ அவர்களில் ஏழு பேர் அங்கே வரலாம்.

கடவுள் படைத்த பெண்ணினத்தில் ஒருவர்கூட முன் வர மாட்டீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். என்ன பெண் சுதந்திரமோ என்னவோ? இப்போதுதான் ஒரு வாசகி எழுதி இருந்தார். பத்தாம் வகுப்பு படிக்கும் தன்னுடைய மகள் மூலம்தான் இந்த இணையதளம் பற்றி அறிந்துகொண்டாராம். இப்போது இரண்டு பேருமே என் எழுத்தைத் தீவிரமாக வாசிக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த வீட்டு ஐயாவுக்கு மட்டும் என் எழுத்தின் மீது கடும் வெறுப்பாம்.

சந்திப்பின் போது என்னிடம் கீழ்க்கண்ட கேள்விகளை அல்லது விஷயங்களைக் கேட்கவோ பேசவோ கூடாது:

1. ஜெயமோகனும் நீங்களும் ஏன் இப்படி அடித்துக்கொள்கிறீர்கள்?
2. ஜெயமோகன் மற்றும் எஸ். ராமகிருஷ்ணன் மாதிரி எப்போது சினிமாவுக்கு வசனம் எழுதப் போகிறீர்கள்?
3. ஆனந்த விகடன், குமுதம் பத்திரிகைகளில் ஏன் எழுத மாட்டேன் என்கிறீர்கள்?
4. இளையராஜாவை ஏன் உங்களுக்குப் பிடிக்காது?
5. தயவுசெய்து என்னைக் கனிமொழிக்கு அறிமுகம் செய்து வையுங்கள்.
6. நிக்கி என்பது யார் என்று கண்டுபிடித்துவிட்டேன். .... தானே?
7. உங்கள் இயற்பெயரிலேயே எழுதலாமே? அதுவே நன்றாகத்தானே இருக்கிறது?
8. இந்தப் புனைப்பெயரை ஏன் வைத்துக்கொண்டீர்கள்?
9. இப்போது என்ன எழுதிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்?
10. உங்கள் மொபைல் நம்பர் என்ன?
11. உங்களுக்குப் பண உதவி செய்யாததற்காக மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன்.
12. இன்னும் உயரமாக இருப்பீர்கள் என்று நினைத்தேன்.
13. உங்கள் புத்தகங்கள் எங்கே கிடைக்கும்?

14. உங்கள் புத்தகங்களைப் பற்றி எழுதிக் கேட்டால் மனுஷ்ய புத்திரனிடமிருந்து பதிலே வருவதில்லை.

15. எனக்கு அவ்வளவாக இலக்கியம் தெரியாது.

இந்தக் கேள்விகளில் எது ஒன்றைக் கேட்டாலும் அவர்கள் உடனடியாக சந்திப்பிலிருந்து விலக்கப்படுவார்கள்.

என்னிடம் கேட்கக்கூடாத கேள்விகள் பட்டியலில் இன்னும் சிலது விடுபட்டு உள்ளன என்று நண்பர்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர்.

1. நீங்கள் எழுதுவதை அவந்திகா படிப்பதே இல்லையா? (இந்தக் கேள்வியை அநேகமாக தினந்தோறும் கேட்டு என்னைத் துன்புறுத்திக் கொண்டிருப்பவன் அலெக்ஸ்).

2. உங்களிடம் பேசுவோ தொடர்பு கொள்ளவோ பயமாக இருக்கிறது.

3. இதற்கு முன்னால் நீங்கள் எங்கே வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தீர்கள்?

இரண்டு லட்சம் ஹிட்ஸ் விஷயத்தை பெரிதாகக் கொண்டாடி விடலாம் என்று அன்பர்கள் அபிப்பிராயப்படுவதால் அநேகமாக ஆகஸ்ட் 16ஆம் தேதி பெங்களூரில் இதற்கான கூட்டம் ஏற்பாடு செய்யப்படும். கூட்டத்தில் யார் வேண்டுமானாலும் கலந்து கொள்ளலாம்; பேசலாம். கூட்டம் முடிந்ததும் விருப்பமுள்ளவர்கள் என்னோடு சேர்ந்து ஒரு 'பப்'புக்குப் போய் ஜிகிர்தண்டா குடிக்கலாம். ஜிகிர்தண்டா பெங்களூரில் கிடைக்காவிட்டால் இருக்கவே இருக்கிறது நன்னாரி சர்பத். ஆனால் நன்னாரி சர்பத்தின் செலவை ஒருத்தர் தலையிலேயே கட்டிவிடாமல் எல்லோரும் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும். யாராவது வசதி படைத்தோர் இதை வாசிக்க நேர்ந்தால் இந்த நிகழ்ச்சியைத் தாங்களே ஏற்று நடத்துவது பற்றி யோசிக்கலாம். ஆனால் மேடைப் பேச்சு, பொன்னாடை எதுவும் இருக்காது.

21.6.2008

போலிப் புலம்பல்

ஐஓலியஸ் சீஸர் நாடகத்தின் மூன்றாவது அங்கம். சீஸர் கொல்லப்பட்டதை நியாயப்படுத்தி மக்களிடையே உரையாற்றுகிறான் ப்ரூடஸ். மக்கள் உடனே அவன் பக்கம் சாய்கிறார்கள். அடுத்து உரையாற்ற வருகிறான் சீஸரின் நெருங்கிய நண்பனான மார்க் ஆண்டனி. அவனுடைய உணர்ச்சிகரமான உரையைக் கேட்டதும் சீஸரைக் கொன்ற ப்ரூடஸையும் மற்ற சதிகாரர்களையும் கொல்வதற்குப் புறப்படுகிறது மக்கள் கூட்டம்.

அப்போது அந்த இடத்திற்கு வருகிறான் சின்னா. சின்னா ஒரு கவிஞன். இவனும் சதிகாரர்களில் ஒருவனோ என்று சந்தேகப்படும் மக்கள் கூட்டம் “நீ யார்? இங்கே எதற்காக வந்திருக்கிறாய்?” என்று கேட்கிறது.

“நான் ஒரு கவிஞன்; சீஸரின் மரணத்துக்காக என் துக்கத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ள வந்திருக்கிறேன்” என்கிறான் சின்னா.

“உன் பெயர் என்ன?”

“சின்னா.”

“அப்படியானால் இவனைக் கண்டந்துண்டமாக வெட்டிப் போடுங்கள்” என்று ஆர்ப்பரிக்கிறது மக்கள் கூட்டம். காரணம், சீஸரைக் கொன்ற சதிகாரர்களில் ஒருவனின் பெயரும் சின்னாதான்.

“ஐயோ, நான் அந்த சின்னா இல்லை. நான் கவிஞன் சின்னா... கவிஞன் சின்னா...”

“ஓ, அப்படியானால் இவன் கவிஞன் என்பதற்காகவே இவனை சீக்கிரம் கொல்லுங்கள்...”

ஒரு பத்திரிகையாளர் எழுதியிருந்தார், சில எழுத்தாளர்கள் தங்களுடைய கஷ்டத்தை வெளியே சொல்லி எக்கச்சக்கமாக பணம் பண்ணுவதாக. அவர் குறிப்பிடும் எழுத்தாளர் அடியேன்தான். அவர் எழுதியிருந்ததைப் படித்தபோது ஷேக்ஸ்பியரின் சின்னா ஞாபகம் வந்தான்.

20.7.2008

போலிப் புலம்பல் (தொடர்ச்சி)

போலிப் புலம்பலை நேற்று இரவு பாதித் தூக்கத்தில் டைப் செய்துகொண்டிருந்தபடியால் ஒரு விஷயம் விடுபட்டுவிட்டது. என் அமெரிக்கத் தோழி ரம்யாவுடனும், அலெக்ஸ் மற்றும் விஷாலுடனும் அக்வா சென்றிருந்த விஷயம். அக்வாவின் விசேஷம், அது ஒரு திறந்தவெளி விடுதி. சென்னையில் இதுபோன்ற திறந்த வெளி விடுதிகள் இல்லை. பார்க் ஓட்டலின் ஒன்பதாவது மாடியில் - மொட்டை மாடியில் உள்ள நீச்சல் குளத்தைச் சுற்றியுள்ள மதுபான உணவு விடுதி அது. ஆனால் நாங்கள் சென்ற நேரத்தில் மொக்கை வெயில் அடித்துக்கொண்டிருந்ததால் ஒரு அறைக்குள் அடைக்கப்பட்டிருந்தோம். சொர்க்கத்தை நரகமாக மாற்றியிருந்தது அந்த நேரம். எல்லா ஜால வித்தைகளையும் செய்யும் மந்திரவாதிதானே காலம்?

அக்வாவின் பரிதாபகரமான சூழலைப் பார்த்ததுமே “பேசாமல் நம்முடைய வழக்கமான வெஸ்ட்மின்ஸ்டருக்கே (பார்க் ஷெரட்டன்) போய்விடலாமா?” என்று, பெயர் என்ன? ம் - ரம்யா - ரம்யாவிடம் கேட்டேன். அவளோ “அப்பா அடிப்பார் - --ஸாரி - திட்டுவார்” என்றாள்.

“என்ன சொல்கிறாய்?” என்று அதிர்ச்சியுடன் கேட்டேன்.

அதாவது, அவளுடைய காரோட்டி அவள் அப்பாவிடம் சென்று “உங்கள் மகள் ஹோட்டல் ஹோட்டலாகச் சுற்றுகிறார்” என்று சொல்லிவிடுவாராம். அதனால் அப்பா திட்டுவாராம்.

“கட்டி வைத்து உதைக்க வேண்டாமா?”

“யாரை, அப்பாவையா?”

‘ஆமாம்’ என்று வாய் வரை வந்துவிட்டது. மாற்றிக்கொண்டு “டிரைவரை” என்று சொன்னேன்.

ஆக, அன்றைய தினம் எங்கள் இடத்தைத் தீர்மானித்தது ரம்யாவின்

காரோட்டிதான்.

இவ்வளவுக்கும் நாங்கள் மூன்று பேரும் ஜானி வாக்கர் ப்ளாக் லேபிள் குடிக்க ரம்யா வெறும் ஹெர்பல் டீ தான் குடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ம்... அமெரிக்காவில் ஒரு பெரிய நிறுவனத்தின் முதலாளி ரம்யா. இந்தியப் பெண்கள் பில்கேட்ஸ் உயரத்துக்கே சென்றாலும் இப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும் போல என்று நினைத்துக் கொண்டேன். இந்த இடத்தில் தேவையில்லாமல் ரம்யா சார்ந்துள்ள சாதியும் நினைவில் வந்தது. ஆமாம், அமெரிக்காவில் இருக்கும் பெரும்பான்மை இந்தியர்களின் சாதிதான். இங்கே சாதிப் பிரச்சினையைக் கொண்டு வந்தது பற்றி... Sorry, I may be wrong in my perception.

இன்னொரு போலிப் புலம்பல்... என்னுடைய இணைய தளத்துக்கு ஒரு விளம்பரம் வாங்கித் தருமாறு நிக்கியிடம் சொல்லியிருந்தேன். அவனும் முழு மூச்சாகக் காரியத்தில் இறங்கினான். தமிழ்நாட்டின் மிகப் பெரிய வர்த்தக நிறுவனம் அது. “2000 ரூபாய்க்கு விளம்பரம் தருகிறோம்” என்றார்களாம். நிக்கியின் சிபாரிசுக்கே இந்த கதி. இதுதான் என்னுடைய பிச்சைக்கார நிலைமைக்குக் காரணம். Towacard என்று ஒரு மாத்திரை இருக்கிறது. நான் என்னதான் இலைதழைகள், ஓட்ஸ் கஞ்சி என்றெல்லாம் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் கொலஸ்ட்ரால் பாட்டுக்கு ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது. மருத்துவர் “உங்கள் உடம்பே கொலஸ்ட்ரால் உற்பத்தி செய்கிறது; அதற்கு நீங்கள் தொடர்ந்து Towacard மாத்திரையை காலை ஒன்று இரவு ஒன்று விழுங்க வேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டார். ஒரு மாத்திரை பத்து ரூபாய். சமயங்களில் பணம் இல்லாமல் அதைக்கூட விழுங்க முடியாமல் ஆகிவிடுகிறது. பார்ப்போம். அந்த 2000 ரூபாய் விளம்பரம் வந்தால் முதலில் அந்த மாத்திரையை மாதம் பூராவுக்கும் வாங்கி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

ஐயா, பத்திரிகையாளர் அவர்களே! இனிமேல் என்னுடைய போலிப் புலம்பல் எதையும் எழுத மாட்டேன். நீங்கள் நிம்மதியாக கருணாநிதியைத் திட்டிக் கொண்டிருக்கலாம்.

22.7.2008

எங்கள் ஊர்

எனக்கு இந்த சாதி, மொழி, மதம், தேசம் போன்ற எந்த விஷயங்களிலும் நம்பிக்கை கிடையாது. ஒரு படைப்பாளி என்பவன் கடவுளைப் போல. கடவுளுக்கு மதமோ தேசமோ அல்லது வேறு ஏதாவது அடையாளமோ உண்டா என்ன? படைப்பாளியும் அப்படிப்பட்டவன்தான். மேலும், வரலாறு முழுவதுமே மக்கள் கூட்டம் ஒரு இடத்திலிருந்து வேறொரு இடத்திற்கு இடம் பெயர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் காரணமாக இலங்கையிலிருந்து மேற்கத்திய நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்ற தமிழர்களின் குழந்தைகள் இன்று ஃப்ரெஞ்சையும் ஜெர்மனையும்தான் தங்கள் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்தக் குழந்தைகளின் அடுத்த தலைமுறையில் அவர்களுக்கு ஒரு வார்த்தைகூட தமிழ் தெரியாமல் போகும்.

பாரிஸில் ஒருநாள் ஈஃபல் டவருக்குப் பக்கத்தில் நடந்த ஒரு விவசாயிகளின் வாரச் சந்தைக்குச் சென்றிருந்தேன். நம்மூர் கிராமங்களில் நடக்கும் வாரச் சந்தை மாதிரியேதான் இருந்தது. ஒரே வித்தியாசம், அவர்கள் கால் சராய் அணிந்திருந்தனர். வீட்டில் செய்த ஒயின் போத்தல்கள் அமோகமாக விற்பனையாகிக் கொண்டிருந்தன. சில கடைகளில் இலவசமாகவே கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு கடையில் ஒரு தமிழரைப் பார்த்தேன். தமிழில் பேச ஆரம்பித்தேன். அவருக்கோ ஒரு வார்த்தைகூட தமிழ் தெரியவில்லை. பெயர்? முருகன் என்றார். நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஃப்ரான்ஸ் வந்து, அங்கே ஏதோ ஒரு கிராமத்திற்குக் குடிபெயர்ந்து ஒரு ஃப்ரெஞ்ச் பெண்ணை மணந்துகொண்டவராம் அவருடைய கொள்ளுத் தாத்தா.

கேரளாவில் ஒரு ஊரில் அத்தனை பேருமே ஆஃப்ரிக்கர்களைப் போல் தோற்றம் கொண்டவர்களாக இருந்தனர். ஆனால் அவர்களுக்கு மலையாளம் தவிர வேறு எந்த மொழியும் தெரிந்திருக்கவில்லை.

என்னவென்று விசாரித்துப் பார்த்தால், கதை கிழக்கு ஆஃப்ரிக்காவுக்குப் போகிறது. தான்ஸானியாவுக்கு வெகு அருகில் இந்தியப் பெருங்கடலில் ஒரு குட்டியூண்டு தீவு இருக்கும். ஸான்ஸிபார் என்று பெயர். இந்தக் கேரளத்து ஊரிலுள்ளவர்களின் மூதாதையர் அந்த ஸான்ஸிபார் என்ற தீவிலிருந்து எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் இந்தியப் பெருங்கடலின் வழியே வந்து சேர்ந்தவர்கள்.

இந்தியாவையே எடுத்துக்கொண்டால், 1947க்கு முன்பு பாகிஸ்தானும், பாங்ளாதேஷும் இந்தியாவின் அங்கம். ஆக, 1947க்கு முன்பு நீங்கள் பாகிஸ்தானை உங்கள் தாய்நாடாக மரியாதை செலுத்தியிருக்க வேண்டும். இப்போது அதே பாகிஸ்-தானை வெறுக்க வேண்டும். வெறுக்காமல் நேசித்தீர்களானால் நீங்கள் ஒரு பயங்கரவாதி எனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு தூக்கில் போடப்படுவீர்கள். ஆனால் அப்படி உங்களைத் தூக்கில் போட சிபாரிசு செய்யும் அத்வானியோ பாகிஸ்தானில் பிறந்தவர். முஷாரஃப் இந்தியாவில் பிறந்தவர். ஆகவே, இந்த தேசம், தேசப்பற்று என்பதெல்லாம் வெறும் கற்பிதம் என்பது என்னுடைய கருத்து.

அப்படிப்பட்ட நான் ஊர்ப்பாசம் உள்ளவனாக இருப்பேனா? இதையெல்லாம் இங்கே சொல்ல வந்ததன் காரணம், எழுத்தாளர் கென் பற்றி நான் சிலாகித்து எழுதியிருந்ததைப் படித்து விட்டு பல நண்பர்கள் கென்னிடம் “சாருவும் நீங்களும் ஒரே ஊர்க்காரர்களா? சாரு உங்களுக்குச் சித்தப்பாவா?” என்ற ரீதியில் பல கேள்விகளைக் கேட்டிருக்கின்றனர். படிப்பவர்கள்கூட இவ்வளவு முட்டாள்தனமாக சிந்திப்பார்களா?

ஆனால் ஒன்று... சீலேவின் ஸந்தியாகோ நகரில் உள்ள பாரில் அமர்ந்திருக்கிறீர்கள். அப்போது திடீரென்று ஒரு தமிழ் சத்தம் கேட்கிறது. அப்போது உங்களுக்கு என்ன தோன்றும்?

இப்படி இந்த விஷயத்தில் பல அடுக்குகள் உள்ளன. உதாரணமாக, கடந்த மாதம் சித்ரலேகா என்ற பெண் என்னைப் பார்க்க விருப்பப்படுகிறார் என்ற அறிந்தேன். இவர் நிக்கி, வெங்கி இருவரின் நீண்ட நாள் தோழி. அமெரிக்காவில் இருக்கிறார். எனக்கு நேரடித் தொடர்பு இல்லாவிட்டாலும், நிக்கியும், வெங்கியும் சொல்லிச் சொல்லி கிட்டத்தட்ட அவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றையே எழுதிவிடக் கூடிய அளவுக்கு அவரைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்திருந்தது.

சித்ரலேகா காஸ்மபாலிடன் க்ளப்பில் தங்கியிருந்தார். போய்ப் பார்த்தேன். இரவு உணவுக்காக ஆர்டர் கொடுக்க வேண்டி வந்த போது

சித்ரலேகா தனக்கு கோழி பிரியாணியும், மூளை வறுவலும், ரத்தப் பொரியலும் சொன்னார். பிறகு, நானும் அதே விஷயங்களைச் சொல்லவே அவர் ஆச்சரியத்துடன் விபரம் கேட்ட போதுதான் தெரிந்தது, அவர் தெலுங்குப் பெண் என்று. அவருடைய அசாதாரணமான அழகைப் பார்த்தவுடனேயே நான் யூகித்திருக்க வேண்டும்.

இப்படி ஒவ்வொரு இனத்துக்கென்று ஒவ்வொரு வித குண நலன்கள் உள்ளன. சாதி என்பதை விட இதை சிறீணீஸீ என்று சொல்லலாம். கென்னின் கதைகளைப் படித்தபோது நான் பிறந்து வளர்ந்த இடங்களைப் பற்றிய ஒருவித நாஸ்டால்ஜிக் உணர்வு ஏற்பட்டது; அவ்வளவுதான்.

சுப்ரமணியபுரம் படத்தைப் பார்த்தபோதும் எங்கள் பகுதி பற்றிய ஞாபகம் ஏற்பட்டது. மதுரை வாழ் மக்களுக்கு நேர் எதிரான குணநலன்கள் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள் எங்கள் பகுதி மக்கள். பயங்கரமான சொகுசுப் பேர்வழிகள். காரணம், பஞ்சாபைப் போல் அது ஒரு பொன் விளையும் பூமி. தோட்டத்தில் தன் பாட்டுக்கு வளரும் சுரைக்காய்க் கொடி. தினமும் 20 சுரைக்காய் பறிக்கலாம். நானே பறித்திருக்கிறேன். இப்படியே எல்லா காய்கறிகளும். சொல்ல மறந்து விட்டேனே, எங்கள் நிலப்பகுதி கீழத் தஞ்சை மாவட்டம் என்று அழைக்கப்படும்.

பண்ணையாரும் சரி, பண்ணைக் கூலியும் சரி, ஒரே விதமா-கத்தான் இருப்பார்கள். பண்ணையாரின் மனைவியை பண்-ணைக் கூலி வைத்திருப்பான். பண்ணைக் கூலியின் மனைவியை பண்ணையார் வைத்திருப்பார். எப்போது பார்த்தாலும் குடி கூத்து கும்மாளம்தான். ஒவ்வொருத்தனும் அரை டஜன் பெண்களோடு வாழ்ந்து கொண்டிருப்பான். செக்ஸும், சாப்பாடும், இசையும்தான் வாழ்க்கை. இப்படி சொகுசு வாழ்க்கை வாழ்வதனாலோ என்னவோ அரிவாள் கத்தி என்றாலே காத தூரம் ஓடி விடுவார்கள். வன்முறையே இல்லாத ஒரு நிலப்பகுதி அது.

ஒருமுறை ஒரு இலக்கியக்கூட்டத்தில் இந்திரா பார்த்தசாரதியின் அருகில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவரிடம் “நீங்கள் தஞ்சாவூர் மாவட்டம்தானே?” என்று கேட்டேன். “ஆமாம், உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று கேட்டார். “உங்கள் எழுத்தைப் படித்தாலே தெரிகிறதே?” என்றேன். அவர் எழுத்திலும் அடியேனின் எழுத்தைப் போலவே செக்ஸ் கொஞ்சம் தூக்கலாகத் தெரியும்.

தமிழில் முதல் முதலாக பாலியல் பிரச்சினையைத் தொட்டு எழுதிய கு.ப.ரா.வும் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவரே. அதற்கடுத்து, இந்தப் பாலியல் விஷயத்தையே ஆயிரமாயிரம் பக்கங்கள் எழுதிய தி. ஜானகிராமனும் எங்கள் பகுதிதான்.

இந்த வரிசையில் மற்றொருவர் என் மதிப்புக்குரிய தஞ்சை ப்ரகாஷ். இந்த குணாம்சம்தான் என்னுடைய எழுத்திலும் தொடர்கிறது என்று நினைக்கிறேன்.

தஞ்சைப் பகுதி மக்களின் சொத்தாக இரண்டு விஷயங்களைச் சொல்லலாம்: கிண்டல் மற்றும் சோம்பேறித்தனம். இந்த சோம்பேறித்தனத்தினாலேயே எங்கள் பகுதியிலிருந்து யாரும் இலக்கியவாதிகளாகப் பரிணமிக்க முடியாது என்று நினைத்திருக்கிறேன். கடின உழைப்பு என்பதை எங்கள் பகுதி மக்களிடம் பார்க்கவே முடியாது. ஆனால் இலக்கியமோ உங்களுடைய முழு வாழ்நாளையும் வேண்டி நிற்பது.

இதற்கு விதி விலக்காக சுறுசுறுப்புத் திலகங்களாக விளங்குபவர்-களும் சிலர் உண்டு. மு. கருணாநிதியையும் அடியேனையும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

என் எழுத்தைப் பற்றிச் சொல்பவர்கள் என்னுடைய விசேஷ அம்சமாக என் எழுத்தின் பகடி பற்றிச் சொல்வார்கள். எங்கள் ஊர் எனக்குக் கொடுத்த சொத்து அது. எங்கள் பகுதி மக்களிடம் ஒருவர் மாட்டினால் மீண்டு வருவது கடினம். கருணாநிதியின் பகடி பற்றியும் நாம் நன்கு அறிவோம்.

தஞ்சைப் பகுதி மக்களிடம் உள்ள பகடியில் நூற்றில் ஒரு மடங்குதான் அடியேனிடம் வந்துள்ளது.

22.7.2008

செந்தில், ராயர் கஃபே, சோமன்

அன்புள்ள சாருவிற்கு பிரியங்களுடன் செந்தில் எழுதுவது. நலம். நீங்கள் அனுப்பிய குரியர் கிடைத்தது. சில நாட்களாக அதை டைப் செய்ய முயற்சித்து வருகிறேன். தமிழில் டைப் செய்வது கொஞ்சம் கடினமாக உள்ளது. இருந்தாலும் நானே டைப் செய்வது எனக்கு சந்தோஷம் என்பதால் நானே முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறேன். 'ராஸ் லீலா'வை இணையதளத்தில் படித்திருந்தாலும் புத்தகமாகப் படிக்கும்போதுதான் திருப்தியாக உள்ளது. அதை எங்கிருந்து வேண்டுமானாலும் படிக்கலாம். எத்தனை முறை படித்தாலும் புதுமையாக இருக்கிறது. பெருமானை நினைத்தால் பொறாமை தான் ஏற்படுகிறது. நீங்கள் மிகவும் பொல்லாதவர். குறும்பு மிக அதிகம். பெருமாள் மேட்டூர் சென்றபோது மீன் சாப்பிடுகிறான். மீனின் பெயர் சுஷீஷீரீயமீ, மற்றுமொரு மீன் சங்கரா. இரண்டாவது மீன் மிகவும் அமைதியானது. முதல் மீன் கொஞ்சம் பிரச்சினையானது. இங்குதான் பெருமாள் ஒரு வார்த்தை சொல்லுவான் - மீனுக்குப் பெயர் மாற்றி வைத்துவிட்டார்கள் என்று. இந்தக் குறும்பு சாருவிற்கு மட்டுமே உரித்தானது. அரசு அலுவலகங்களைப் போன்ற கொடுமையான இடங்களை வேறு எங்குமே பார்க்க முடியாது. மக்களுக்காகப் பணிபுரியும் அரசாங்கத்தின் ஊழியர்களுக்கு ஒரு நல்ல கக்கூஸ் கிடைக்கிறது. இப்படிப்பட்ட இடத்தில் வேலை செய்பவன் எப்படிப் பொதுமக்களிடம் சிரித்த முகத்தோடு பேசுவான்? இந்தப் பகுதியையும், பெருமாள் இந்தியப் பிரதம மந்திரி மற்றும் ஜனாதிபதியின் பேச்சுக்களைப் பற்றி நினைவு கூர்வதையும் சேர்த்துப் படித்தால் இந்திய

நாட்டின் அவலநிலை புரியும். உங்களைப் படித்துப் படித்து நானும் உங்களைப் போலவே யோசிக்கிறேன் என்று நினைக்கிறேன். சமீபத்தில் ஆபீஸ் வேலையாக தாம்பரம் அருகில் உள்ள விணிறிஞ்சுக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்குள்ள ஏற்றுமதி நிறுவனங்களில் வேலை செய்யும் பெண்களைப் பார்த்தபோது அவர்களின் கழுத்துக்குக் கீழ்ப்பகுதி வற்றிப் போய் இருந்ததை பார்த்து அதிர்ந்தேன். பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் பெரிய நிறுவனங்களில் பணிபுரியும் பெண்கள் டீ ஷர்ட் அணிந்தால், அதனை நேருக்கு நேர் நின்று பார்த்தால் இதயம் இரண்டு துடிப்பையாவது இழந்துவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பெருமாள் ஒரு துணிக்கடையைப் பற்றிச் சொல்லுவான். இதேபோல்தான் மிகப் பெரிய மருத்துவமனைகள் மற்றும் உங்கள் வீட்டுக் கோடியில் இருக்கும் நர்சிங் ஹோம் நிலையும். எப்போதாவது நீங்கள் தியாகராய நகரில் உள்ள பாத்திரக்கடைக்கு சென்றாலும் இதே அதிர்ச்சிதான்.

செந்தில்
சென்னை

செந்திலுக்கு ஒரு வேண்டுகோள். கோபித்துக்கொள்ளாமல் தயவு செய்து நான் அனுப்பிய குரியரை எனக்கே மீண்டும் அனுப்பி வைக்கவும். எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற உங்கள் நல்லெண்ணம் புரிகிறது. ஆனால் அதை அனுப்பிவிட்டு நான் படுகிற பாடு எனக்குத்தான் தெரியும். நான் அந்தப் பக்கங்களை பிரதி எடுத்து வைத்துக்கொண்டுதான் அனுப்பினேன். ஆனால் அந்தப் பிரதிகளை என்னுடைய புத்தகக் கிடங்குகளுக்குள் மீண்டும் தேடு தேடு என்று தேடியபோது கிடைக்கவில்லை. ஏனென்றால், செந்திலுக்கு அனுப்பிய குரியர் அவருக்குக் கிடைக்க நான்கு தினங்கள் ஆகிவிட்டது. இதற்குள் குரியர் அலுவலகத்துக்கும் வீட்டுக்கும் நடந்த நடை இருக்கிறதே, அது ஒரு கொடுமை. தொலைந்துபோன பிரதிகளைத் தேடி வேறு தினமும் சுமார் அரை மணி நேரம் போய் விடுகிறது. இன்னும் அந்தக் காகிதங்கள் கிடைக்கவில்லை.

செந்திலுக்கு அனுப்பி இரண்டு வாரத்துக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. அது

சம்பந்தமான கவலையும் மன உளைச்சலும் வேறு என்னைப் பிய்த்துத் தின்றுகொண்டிருக்கிறது. எனக்கு எத்தனையோ ஒத்தாசைகள் செய்தவர் செந்தில். அவருக்கும் தினசரி போன் போட்டு விசாரிப்புகள். “என் மனைவி இன்று அப்பக்கங்களை டைப் செய்வதற்காக ஞிஜிறி கொண்டு சென்றாள்; அங்கே மின்சாரம் இல்லை; இரண்டு மணி நேரம் காத்திருந்துவிட்டு வந்துவிட்டாள்” என்று அவர் சொன்னதைக் கேட்டு எனக்கு அழுகையே வந்துவிட்டது. நேற்றுகூட என் புத்தகக் கிடங்கில் ஒரு மணி நேரம் தேடிப் பார்த்துவிட்டு செந்திலுக்கு போன் போட்டேன்.

“தினமும் (இரவு) பனிரண்டு மணிக்கு வீட்டுக்குப் போய் (காலை) ஏழு மணிக்கெல்லாம் ஆபீஸ் கிளம்பிவிடுகிறேன் சாரு; இதற்கிடையில் ஆபீஸ் டூர் வேறு; இன்றுதான் திரும்பினேன். இந்த ஞாயிறு எப்பாடுபட்டாவது நானே உட்கார்ந்து டைப் செய்யலாம் என்று இருக்கிறேன்” என்றார். அவர் சொன்ன சோகக் கதையில் நான் எதற்காக அவருக்கு போன் போட்டேனோ அந்த விஷயத்தையே மறந்து போய் போனை வைத்துவிட்டேன்.

நான் அவருக்கு சொல்ல நினைத்தது என்னவென்றால், ‘நான் ஒரு நாளைக்கு நான்கு கட்டுரைகளை டைப் செய்து பதிவேற்றம் செய்கிறவன். எனக்கு இப்படி இரண்டு வார, நான்கு வாரக் கதையெல்லாம் ஒத்து வராது; தயவுசெய்து அந்தக் காகிதங்களை எனக்கே திருப்பி குரியரில் அனுப்பி வைத்தீர்களானால் மிக்க உதவியாக இருக்கும்’ என்பதுதான்.

இதனால் என்னுடைய நான்கு மணி நேரத் தூக்கம் கூட பிரச்சினையாகிவிட்டது. ‘டேய் முட்டாப் பயலே; இதற்காக நீ இதோடு ஒரு ஏழெட்டு மணி நேரம் செலவழித்திருப்பாய் அல்லவா, இப்படி லோல்படுவதற்கு அதை நீயே டைப் செய்திருக்கலாமே? என்று நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் என்னைத் தொந்தரவு செய்து எழுப்பி விட்டுவிடும் என்னுடைய அந்த ரௌடி மனசாட்சி.

இதற்கிடையில் அமெரிக்காவிலிருந்து ஜெயந்தி எனக்குத் தேவையான விஷயங்களை டைப் செய்து அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார். வீட்டுக்கே வந்துவிட்டார் ஒரு கர்னாடக இசைக் கலைஞர்? அவர் பெயர் சோமசுந்தரம். சுருக்கமாக சோமன் என்று அழைப்பேன். சோமன் என்ற பெயரில் ஒரு ‘கிக்’ இருக்கிறது. அவர் என்ன செய்தார் தெரியுமா?

எனக்கு டைப் செய்து கொடுப்பதற்காக, மந்தைவெளி தெருவில் ஒரு வாடகை அறை எடுத்திருக்கிறார். ப்ரிட்டிஷ் கவுன்ஸில் நூலகத்தில் பொருட்களை ஏலம் விட்டபோது கணிப்பொறி, ஸ்கேனர் இன்ன பிற

தளவாடங்களை வாங்கினார். எல்லாவற்றையும் அந்த அறையில் போட்டார். என்னையும் அழைத்துச் சென்று காண்பித்தார். இப்போது கணிப்பொறியை வைத்து டைப் செய்ய ஒரு மேஜையும், நாற்காலியும் வாங்க வேண்டும்.

அதற்கடுத்து, ஒரு முக்கியமான வேலையைச் செய்ய இருக்கிறார் சோமன். தட்டச்சு செய்வதற்காக சம்பளம் கொடுத்து ஒரு வேலையில்லாத இளைஞனைத் தேடப் போகிறார். அதுவும் அவன் எப்படி இருக்க வேண்டும்? “குடுங்க சார்; நீங்க குடுத்ததை-யெல்லாம் டைப் செய்து முடித்துவிட்டேன்; சீக்கிரம் குடுங்க சார்” என்று என்னை நச்சரிப்பவனாக இருக்க வேண்டுமாம்.

நான் சோமனிடம் சொல்லலாம் என்று இருக்கிறேன். ஏன் இளைஞன்; இளைஞியாகப் பாருங்கள் என்று. சே, உடனே தப்பர்த்தம் செய்து கொள்ளாதீர்கள். இளைஞன் என்றால் தம் அடிக்கப் போய் விடுவான்; நேற்று அடித்த ஒல்ட் மாங்க்கின் மப்பு அடங்கவில்லை என்று லீவு போடுவான். பெண்கள் என்றால் இந்தப் பிரச்சினையெல்லாம் இல்லை.

நான் ஏதோ தமாஷுக்குச் சொல்வதாக நினைப்பீர்கள். சொந்த அனுபவத்தில் சொல்கிறேன். எனக்கு ஸ்ரீநாத் ஸ்ரீநாத் என்று ஒரு நண்பர். பார்க்க அந்நியன் விக்ரம் மாதிரி இருப்பார். அதே மாதிரி உயரம், நிறம், சுருள் சுருளான நீண்ட தலைமுடி. அவர் தனக்கொரு வேலை வேண்டும் என்று என்னிடம் கேட்டார், நான் உடனே என் நண்பர் ஒருவரிடம் சொல்லி அவருக்கு வேலைக்கு ஏற்பாடு பண்ணினேன்.

நண்பர் ஒரு தினசரியின் முதலாளி. ஆனால் நண்பரிடம் சொல்லி-விட்டேன். “இதோ பாருங்கள்; நான் அனுப்பும் ஆள் தீவிரமான சிறு பத்திரிகை பார்ட்டி. எனவே ஏதாவது பிரச்சினை என்றால் என்னை நீங்கள் குறை சொல்லக் கூடாது.” ஏனென்றால், சிறுபத்திரிகை பார்ட்டிகளுக்கு அவரிடம் சொல்லி வேலை வாங்கிக் கொடுத்ததில் ஏற்கனவே அவருக்கு மிகக் கசப்பான அனுபவங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

நண்பரின் தினசரியில் ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளர் தேவைப்-பட்டதால் அவரும் ஒகே சொல்லி விட்டார். ஆனால் நான் மட்டும் திரும்பத் திரும்ப முன்பு சொன்ன எச்சரிக்கையை நினைவுறுத்திக் கொண்டே இருந்தேன். நண்பர், “பரவாயில்லை; சமாளித்துக்கொள்ளலாம்; ஆனால் ஒரே ஒரு நிபந்தனை; நீ அவரை நம்முடைய சபைக்கு அழைத்து வந்துவிடக் கூடாது” என்றார். நானும் “எனக்கு ஏன்யா வம்பு?” என்று சொல்லி

வாளாவிருந்து விட்டேன்.

ஸ்ரீநாத் என் நண்பரின் அலுவலகத்திற்குச் சென்றார். வேலை நேரம், மதியம் இரண்டிலிருந்து நான்கு. அதாவது, மொழிபெயர்க்க வேண்டியது ஒன்றிரண்டு பத்திகள் மட்டுமே இருக்கும். அதை முடித்துக் கொடுத்துவிட்டுக் கிளம்பிவிடலாம். சமயங்களில் வேலை அரை மணி நேரத்தில்கூட முடிந்துவிடும். சமயங்களில் ஒரு மணி நேரம் ஆகும். அவ்வளவுதான் வேலை. சம்பளம், முதல் மாதம் 5000 ரூ. இரண்டாவது மாதத்திலிருந்து 10,000 ரூ.

ஸ்ரீநாத் வேலையில் சேர்ந்து ஓரிரண்டு தினங்கள் சென்று அவரிடம், “அலுவலகச் சூழல் எப்படி?” என்று வினவினேன். “ஆகா, பிரமாதம். எல்லோரும் நட்புடன் பழகுகிறார்கள்” என்றார். ஆனால் நான் அவரது அலுவலகத்துக்கு போன் போட்டால் “ஸ்ரீநாத் என்று இங்கே யாரும் இல்லையே?” என்றுதான் பதில் வரும். பிறகு நான் அடையாளம் எல்லாம் சொன்ன பிறகு “ஓ, அந்நியனா?” என்று கேட்டுவிட்டு போன் இணைப்பைத் தருவார்கள். அலுவலகத்தில் எல்லோரும் -- முதலாளி உட்பட -- அவர் முகத்துக்கெதிரே சார் என்றும், மற்றபடி அவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது அந்நியன் என்றும் சொல்கின்றனர் என்று அறிந்துகொண்டேன்.

ஒருநாள் ஸ்ரீநாத்திடம் “முதலாளி எப்படி?” என்று கேட்டேன். “அவர் மனிதரே இல்லை; தெய்வம்” என்றார். ‘அப்படியா?’ என்று கேட்டுவிட்டு என் நண்பரிடம் அதைச் சொன்னேன். அது வேறொன்றுமில்லை. வேலையில் சேர்ந்த மறுநாளே என் நண்பரைச் சந்தித்து “கொஞ்சம் பணக் கஷ்டம்” என்று தலையைச் சொறிந்திருக்கிறார் ஸ்ரீநாத். நண்பர் உடனே எதையும் யோசிக்காமல் 3000 ரூபாயை எடுத்துக் கொடுத்து ‘முன்பணமாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள்’ என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

அடுத்த வாரம் போன் செய்தால் அந்நியன் ஆபீசுக்கு வரவில்லை என்றார்கள். அந்நியனையோ கைத்தொலைபேசியில் பிடிக்கவே முடியவில்லை. அந்த மாதத்தில் மட்டும் அந்நியன் ஆபீஸுக்குப் போனது பத்து நாட்களே இருக்கும் என்று தெரிந்துகொண்டேன்.

ஒருவாறாக ஆளை அழுக்கி “என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டேன். “கணிப்பொறியின் முன் அமர்ந்ததுமே தலையைச் சுற்றுகிறது” என்றார் அந்நியன்.

“அது நீங்கள் நேற்று அடித்த பிராந்தியாக இருக்கும்; ஹேங்க் ஓவர்” என்றேன்.

“ம்ஹூம். பிராந்தி அடிக்காவிட்டாலும் சுற்றுகிறது” என்றார்.

இப்படியே ஆள் ஆபீஸுக்கே போகாமல் தலைமறைவாகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தார். கடைசியில் சுத்தமாகவே ஆபீஸ் போவதை நிறுத்திவிட்டார். வேலை கொடுத்த என் நண்பரிடமும் ஒரு மரியாதைக்கு “போய் வருகிறேன்” என்று சொல்லிக் கொள்ளவில்லை.

ஒருநாள் ஸ்ரீநாத்திடம் இது பற்றித் தோண்டித் துருவி விசாரித்தேன். என்ன பிரச்சினை என்று எனக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. அதற்கு ஸ்ரீநாத் “என்னங்க சாரு, அந்த ஆளு உங்க ஃப்ரெண்டு...” என்று இழுத்தார்.

“ஐயோ, என்ன ஆச்சு ஸ்ரீநாத்?”

கொஞ்ச நாள் முன்புதானே தெய்வம் அது இது என்று சொன்னார்?

“அவரு என்னங்க... தெனம் ஆஃபீஸ் வரச் சொல்றாரு...”

இப்போது புரிகிறதா, சோமனிடம் நான் ஏன் இளைஞியாக வேலைக்கு வையுங்கள் என்று சொன்னேன் என்று?

செந்தில் என்னைத் தப்பாக நினைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. தவறு என் மீதுதான். யார் யாரிடம் எதை எதை எதிர்பார்க்க வேண்டும் என்று எனக்குத்தான் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இது விஷயத்தில் எனக்கு ஏற்கனவே செமத்தியான ஒரு அனுபவம் உண்டு.

அவந்திகாவை நான் ஒரு தெய்வப் பிறவியாக மதிக்கிறேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். அவளைப் போன்ற உயர் குணங்கள் வாய்க்கப் பெற்ற மனுஷியை நீங்கள் புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும்தான் பார்க்க முடியும். என்னைப் பொறுத்தவரை அவள் என் கடவுள். அவள் இல்லாத ஒரு வாழ்க்கையை என்னால் நினைத்தும் பார்க்க முடியவில்லை. அவள்தான் என் உயிர். அவள்தான் என் சுவாசம்.

ஒருமுறை அவளுக்கு எலி ஜூரம் (லிமீஜீஷீஸ்ஜீவீஷீஷீஸ்) வந்து உயிருக்கே ஆபத்தாகி படுக்கையில் கிடந்தபோது கார்த்திக்கூட தைரியமாக வேலை செய்துகொண்டிருந்தான். நானோ என் எழுத்தையும் விட்டு விட்டு (ஆறு மாதங்கள் நான் எழுதவில்லை) அவளுடனேயே இருந்தேன். ஒரு கட்டத்தில் சோஃபாவில் உட்கார்ந்திருந்தபோது கார்த்திக்கின் எதிரிலேயே என் கண்களிலிருந்து தாரைதாரையாகக் கண்ணீர் வழிந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அந்தக் கணத்தை என்னால் மறக்கவே முடியாது.

இப்பேர்ப்பட்ட மனுஷியிடம் நான் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது. செக்ஸை விடுங்கள்; அது கிடக்கிறது கழுதை. நான் சொல்ல வந்தது செக்ஸை விடவும் அதி முக்கியமான வேறொர்

விஷயம். பசித்த வயிறுக்கு சோறு. அது மட்டும் அவந்திகாவிடமிருந்து கிடைக்கவே கிடைக்காது.

கிடைக்கும்; ஆனால் இப்போது செந்தில் செய்வது போல் காலம்தான் பிரச்சினை. நானோ அதிகாலை நான்கு மணிக்கே எழுந்து தியானத்தை முடித்துவிட்டு வாக்கிங் கிளம்பிச் சென்று ஏழரை மணிக்குத் திரும்புவேன். பத்து நாள் பட்டினி கிடந்தது போல் பசிக்கும். வந்து பார்த்தால் அவந்திகா தூங்கிக்கொண்டிருப்பாள். அப்புறம் நானே ஓட்ஸ் கஞ்சியைக் காய்ச்சி குடிப்பேன்.

மதியம் எனக்கு அவ்வளவாகப் பசிக்காது. ஆனால் மணக்க மணக்க தளிகை தயாராக இருக்கும். காலையில் கொலைப் பசியில் கிடந்த போது கிடைக்காத அந்தச் சோறு யாருக்கு வேண்டும் என்று நினைத்து அந்தப் பக்கமே திரும்ப மாட்டேன்.

இரவு எனக்கு ஏழரைக்குப் பசி வந்துவிடும். அவந்திகாவோ இரவு பத்து மணிக்குத்தான் சாப்பாடு பற்றியே யோசிப்பாள். அலுவலகம் விட்டு ஆறு மணிக்கு வீடு திரும்பி, கொஞ்சம் பால் குடித்துவிட்டு, ஸ்கூட்டியை எடுத்துச் சென்று மல்லிகைப் பூ வாங்கி வருவாள். உதிரிப் பூ. ஒரு கூடை நிறைய. அதையெல்லாம் பக்தி சிரத்தையாகத் தொடுப்பாள். ஏழு மணிக்குத் துவங்கும் இந்த பக்திப் பணி ஒன்பது ஒன்பதரை மணிக்கு முடிவடையும். ஏழெட்டு முழம் கட்டி முடித்திருப்பாள்.

“ஏன் இந்த வீண் வேலை? கட்டிய பூவையே நீ வாங்கிக் கொள்ளலாமே?” என்று கேட்பேன்.

“இவ்வளவு நெருக்கமாக யார் கட்டுகிறார்கள் சொல்?” என்பாள் பதிலுக்கு.

“சரி, அப்படியானால் ஐந்து முழம் வாங்குவதற்கு பத்து முழம் வாங்கிக்கொள்ளேன்?”

“இப்படிப் பூத்தொடுப்பது எனக்கு ஒரு தியானம் போல் இருக்கிறது; எனக்கு மிகவும் பிடித்த வேலை இது.”

“ஓ, பிடித்த வேலை என்றால் செய்ய வேண்டியதுதான்” என்று சொல்லி விட்டுவிட்டேன். மனிதர்களுக்கு எது சந்தோஷம் தருகிறதோ அதைச் செய்வதில் எந்த இடையூறும் இருக்கக் கூடாது என்று நினைப்பவன் நான். மேலும் ஆண்டாள் செய்ததே பூத்தொடுத்ததுதானே? அதைத் தவிர அவள் வேறு என்ன செய்தாள்?

ஏழெட்டு முழம் கட்டி அதைப் பெருமாளுக்கும், பாபாவுக்கும் அணிவித்து மகிழ்வாள். அவள் தனக்குப் பூச்சுடிக்கொண்டு நான் பார்த்ததேயில்லை.

திருமணமான புதிதில் கணவனுக்கான தலையாய கடமைகளில் மனைவிக்கு மல்லிகைப் பூ வாங்கிக்கொண்டு போவதும் ஒன்று என்று என் நண்பர்கள் சொல்லியிருந்தபடியால் நானும் அவந்திகாவுக்கு மல்லிகைப் பூ வாங்கிக்கொண்டு போவதுண்டு. ஆனால் அப்போதெல்லாம் அவள் என்னைக் கண்டிப்பாள், பூக்காரப் பெண்களிடம் நான் மிகவும் ஏமாந்து போவதாக. வாங்கிக்கொண்டு போகும் பூவும் அவள் தலையில் ஏறாது. சாமிக்குத்தான் போகும். அப்படியெல்லாம் சாமி சேவை செய்வதில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லாதபடியால் நானும் பூ வாங்குவதை விட்டுவிட்டேன்.

இந்த மலர்த் திருப்பணிக்குப் பிறகுதான் - இரவு பத்து மணிக்கு-- உனக்கு என்ன வேண்டும் சாப்பாடு என்று கேட்பாள் அவந்திகா. நான் அதற்குள் கற்பகாம்பாள் மெஸ்ஸில் போய் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்திருப்பேன். அல்லது, வீட்டிலேயே இலைதழைகளை சாப்பிட்டு முடித்திருப்பேன். இந்தப் பிரச்சினைக்காகத்தானே சின்மயா நகர் சுடுகாட்டிலிருந்து இந்த மைலாப்பூர் சொர்க்கத்துக்கு இடம் மாற்றிக் கொண்டு வந்தேன்?

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், இந்தச் சாப்பாட்டு விஷயமாக நானும் அவந்திகாவும் எங்கள் வீட்டில் அபூர்வமாக நடக்கும் வட்ட மேஜை மாநாட்டில் அமர்ந்து விவாதிப்பதுண்டு. அப்போது என் சோகங்களையெல்லாம் அவள் முன்னே கொட்டுவேன். அப்போது அவள் பதிலுக்குத் தன்னுடைய சோக வரலாற்றை எடுத்துவிடுவாள். அவளுடைய அம்மா சித்த சுவாதீனம் இல்லாதவர் ஆதலால் அவள் பத்து வயதிலிருந்தே சமைக்கிறாள். இப்போது 45 வயது.

“நீயே நினைத்துப் பார்; ஒரு பெண் 35 ஆண்டுகளாக சமையல்கட்டே கதி என்று இருந்தால் அவளுக்கு அந்த வேலை நரகமாக இருக்காதா?”

“நானும்தானே கண்ணே, பத்து வயதிலிருந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்? நாளுக்கு நாள் எனக்கு எழுத்தின் மீது ஆர்வம் அதிகமாகிக் கொண்டுதான் போகிறதே ஒழிய குறைய மாட்டேன் என்கிறதே?”

“நீ செய்து பார், தெரியும்.”

“செய்து பார்த்தேனே, நன்றாகத்தானே இருந்தது? பத்து வருட காலம் செய்தேனே? இப்போதுதானே நேரம் இல்லாமல் அந்தப் பக்கம் வர முடியாமல் இருக்கிறது?”

ம்ஹும். காஷ்மீர் பற்றிய இந்தியா பாகிஸ்தான் பேச்சு வார்த்தையைப் போல் வட்டமேஜை மாநாடு எந்த முடிவும் எடுக்கப்படாமல் முடிந்து

போகும். சமயங்களில் எனக்குக் கோபம் வந்து கலவரத்திலும் முடியும். இப்படியே இந்தப் பிரச்சினை ஓடிக்கொண்டிருந்தபோது ‘அவந்திகாவை அடுப்பங்கரையிலிருந்து விடுவிப்பது எப்படி?’ என்று தீவிரமாக சிந்திக்க ஆரம்பித்தேன்.

சமையலுக்கு ஒரு ஆள் வைக்கலாம் என்று ஒரு யோசனை பிறந்தது. அவந்திகா இதைக் கேட்டதுமே மறுதலித்தாள். மீண்டும் மீண்டும் வட்டமேஜை மாநாடு கூடியதன் பேரில் கடைசியாக ஒத்துக் கொண்டாள்.

“ஒரு ஸ்வீட் சிக்ஸ்டனாக வைக்கலாம்” என்றேன். பயங்கர கோபமாகி விட்டாள். “18 வயதுக்கு உட்பட்டவர்களை வீட்டு வேலைக்கு வைத்தால் உன்னை உள்ளே தள்ளி விடுவார்கள்” என்றாள்.

“சரி, அப்படியானால் 18 ஓ 25?”

“ஓகே. வைத்துக்கொள். என்னை விவாகரத்து செய்துவிடு.”

ஓ மை காட். என்ன இவள் புரியாமல் பேசுகிறாள்?

80 வயதுப் பெண்ணாக இருந்தால் நல்லது என்பது அவந்திகாவின் யோசனை.

“80 வயதுப் பெண்ணை பெண் என்று சொல்ல மாட்டார்கள்; கிழவி என்றுதான் சொல்வார்கள்; மேலும், 80 வயது மூதாட்டியை இப்படிக் கொடுமைப்படுத்தினால் உனக்கு மறு ஜென்மத்திலும் கஷ்டம்தான் தொடரும்” என்றேன்.

பயந்துவிட்டாள்.

“சரி, ஒரு 60 வயது பெண்ணாகப் பார்க்கலாம்.”

கடைசியில் 30 வயதுப் பெண்தான் கிடைத்தார். சமையல் அற்புதம். ஆனால் நான் வாயே திறக்கவில்லை. “எப்படி இருக்கிறது?” என்று முகத்தை அஷ்ட கோணலாக சுளித்துக்கொண்டு கேட்டாள் அவந்திகா. நானா இந்தப் பொறியிலெல்லாம் மாட்டுவேன்?

“சுமார்.”

“என்னது சுமாரா? வாந்தி வருது.”

ஒரு வாரம் அந்த அற்புதமான சாப்பாட்டை வாயைத் திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் ரசித்துச் சாப்பிட்டேன். ‘வாந்தி வருகிறது’ என்று நானும் சொல்ல வேண்டும் என்று எவ்வளவோ எதிர்பார்த்தாள் அவந்திகா. அவள் எதிர்பார்ப்பை நான் நிறைவேற்றாமல் போகவே, அந்தப் பெண்ணிடம் சென்று “உப்பைக் குறை; புளியைக் குறை;

மிளகாயைக் குறை; அதை அப்படிப் பண்ணு; இதை இப்படிப் பண்ணு” என்று ஆயிரத்தெட்டு உத்தரவுகள் போட ஆரம்பித்தாள்.

“இப்படியெல்லாம் செய்தால் அது குழம்பாக இருக்காதே; வெந்நீராக அல்லவா வரும்?” என்று கேட்டேன்.

“உனக்குச் சம்பந்தமில்லாத விஷயத்தில் தலையிடாதே சாரு” என்று சொல்லிவிட்டாள்.

நான் நினைத்ததைப் போலவே அன்று வெந்நீராகவே இருந்தது குழம்பு. இதே போல் ஒவ்வொரு அய்ட்டமாக அந்தப் பெண்ணைக் குழப்பி அடித்து பதினைந்தே நாளில் ‘சம்பளம் கூட வேண்டாம்; ஆளை விட்டால் போதும்’ என்று ஓடியே போய்விட்டாள் அந்தப் பெண்.

திரும்பவும் அடுப்படி ராஜ்ஜியம் அவந்திகாவின் ஆளுகைக்குள் வந்தது. நான் பார்த்தேன். எத்தனை நாள் பட்டினி கிடப்பது? காலையில் ஓட்ஸ் கஞ்சி. இரவில் ராயர் கஃபே. மதியம் விதவிதமாகச் சமைத்து வைத்திருப்பாள். எனக்குத்தான் மதியம் பசிக்காதே? அதனால் இரண்டு சோளக்கதிரை அவித்துத் தின்றுவிட்டு அவள் செய்து வைத்ததை சீந்தவே சீந்தாமல் அப்படியே வைத்துவிடுவேன்.

நேற்று காலை என்ன நடந்தது தெரியுமா?

காலை ஐந்தரைக்கு நாகேஸ்வர ராவ் பூங்காவுக்குச் சென்று நடந்தேன். ஏழு மணி ஆயிற்று. பார்த்தால் பூங்காவின் உள்பகுதியில் ஒரு ஆலமரத்தடியில் இருந்த கல்தரையில் அமர்ந்து தேவாரம் பாடிக் கொண்டிருந்தார் சோமன். பக்கத்தில் சுருதிப் பெட்டி. சுந்தரர்.

பாடி முடித்ததும் “இதற்காகத்தான் மைலாப்பூரை சொர்க்கம் என்று சொல்கிறேன் சோமன்” என்றேன்.

அவர் சொன்னார். “சுஜாதா ஒரு கதையில் எழுதியிருப்பார்; ‘அவன் மதுமிதாவால் பல் தேய்த்து, மதுமிதாவால் கொப்பளித்து, மதுமிதாவைக் குடித்து, மதுமிதாவைச் சாப்பிட்டான்’ என்று. அது போல நீங்கள் இந்த உலகத்தின் சந்தோஷத்தை மட்டுமே பார்த்து, சந்தோஷத்தை மட்டுமே அனுபவித்து, சந்தோஷத்தில் மட்டுமே வாழ்கிறீர்கள்.”

“திருவாசகத்துக்கு உருகார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்” என்பார்களே; ஒரு திருவாசகப் பாடல் பாடுங்களேன்” என்றேன் சோமனிடம்.

மனிதர் சமத்காரமாகப் பேச்சை மாற்றி விட்டார். பிறகு அங்கிருந்து கிளம்பி கச்சேரி ரோடு வந்தோம். சோமன் ஒரு சைக்கிள் வைத்திருக்கிறார். பொறாமையாக இருந்தது. எனக்கு மட்டும் சைக்கிள் விடத் தெரிந்திருந்தால் சைக்கிள்தான் என் வாகனம். அதுவும்

அலுமினிய நிறத்தில்.

“ராயர் கஃபே போகலாமா?” என்று கேட்டார் சோமன்.

“அடப்பாவி, அதைத்தானே நான் இரண்டு வருடமாகத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்!” என்றேன்.

25 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நான் அடிக்கடி ராயர் கஃபே செல்வதுண்டு. மணியன், குமுதம் ஆசிரியர் எஸ்.ஏ.பி., சோ போன்றவர்கள் வெளியே இருக்கும் திறந்தவெளியில் நின்று கொண்டிருப்பார்கள். எப்போதும் ராயர் கஃபேயில் கூட்டம் இருந்துகொண்டே இருக்கும். விறகு அடுப்புதான். கையில் கர்சீஃப் கட்டாயம் இருக்க வேண்டும். உள்ளேயிருந்து வரும் புகையால் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கொட்டும். புகையில் எல்லாம் அரையிருட்டாகத்தான் இருக்கும்.

காலை மாலை மட்டும்தான். சோறு சாப்பாடு எல்லாம் கிடையாது. டிஃபன் மட்டும்தான். அப்படி ஒரு அற்புதமான பிராமண டிஃபனை ஒருவர் இந்த உலகில் எந்த மூலையிலும் சாப்பிட்டிருக்க முடியாது. காஃபியும் அப்படியே. அங்கே அப்போது ஒருவர் இருந்தார். அய்ட்டங்களை ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுத்துக் கொண்டே இருப்பார். ஆனால் அவருடைய மூளை மட்டும் கணக்கை எண்ணிக்கொண்டே இருக்கும். நாம் சாப்பிட்டுவிட்டு கல்லாவின் முன் நிற்கும்போது “அண்ணாவுக்குப் பதினெட்டு ரூபாய், ஐம்பது பைசா” என்று மிகச் சரியாக சொல்லுவார். எத்தனை பேர் சாப்பிட்டாலும் அவருடைய கணக்கு மட்டும் தப்பாது.

எவ்வளவு சிறிய பையனாக இருந்தாலும் ‘அண்ணா’ என்றுதான் அழைப்பார். இங்கே நான் மந்தைவெளிக்கு இடம் மாறியவுடன் முதல் வேலையாக கச்சேரி ரோடுக்கு சென்று பார்த்தேன். அந்த இடத்தில் ராயர் கஃபே இல்லை. வேறு இடத்திற்கு மாறிவிட்டது என்றார்கள். எந்த இடம் என்று தெரியவில்லை. எதையும் தேடிப் போவது என் வழக்கம் இல்லை; அது வயிற்றுப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும் சரி; வயிற்றுக்குக் கீழுள்ள பிரச்சினையாக இருந்தாலும் சரி, அந்த ராயர் கஃபே இருந்த புது இடத்துக்குத்தான் சோமன் என்னை அழைத்துக்கொண்டு போனார்.

ராயர் கஃபே கச்சேரி ரோட்டிலேயே முன்பு இருந்த இடத்துக்கு எதிரேயுள்ள அருண்டேல் தெருவில் பேயாழ்வார் அவதரித்த இடத்துக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது.

23 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அங்கு இருந்த கணித மேதை இப்போது இல்லை, இப்போது நாம் சாப்பிட்ட கணக்கையெல்லாம் நாமேதான்

கல்லாவின் முன்னே ஒப்பிக்க வேண்டியிருந்தது.

அந்தக் கணிதமேதைக்குப் பதிலாக இப்போது ஒரு பொடியன் இருந்தான். கணக்கு வழக்கெல்லாம் தெரியாது. ஆனால் அவனைப் போல் உபசரிக்க இந்த உலகத்தில் ஒருத்தன் பிறந்து வர வேண்டும் என்றார் சோமன்.

பெயர் அருணாச்சலம். ஊர் திண்டிவனம். சிரித்த முகம். முன் பல் இரண்டும் துருத்திக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் திடீர் திடீரென்று காணாமல் போய் விடுவான். மூன்று நாட்கள் ஏதாவது பரோட்டா கடையில் இருந்துவிட்டுத் திரும்பி வந்துவிடுவான்.

25 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மீண்டும் ராயர் கஃபே. இப்போது கரி அடுப்பு இல்லை. கேஸ் அடுப்புதான். ஆனால் அதே ருசி.

சோமன் ஒரு சுவாரசியமான மனிதர். தன்னுடைய பழைய சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டே என்னோடு வருவார். உலகத்தில் உள்ள அத்தனை விஷயங்களைப் பற்றியும் என்னோடு பேசிக் கொண்டு வருவார்.

குழுதத்தில் ஒரு ஜோக் போட்டு இருக்கான் சார். கேளுங்கள் அந்த ஜோக்கை. தீய்ந்து போன தோசைக்கும், கர்ப்பஸ்தரிக்கும் உள்ள ஒற்றுமை என்ன?

‘ரெண்டையும் கொஞ்சம் முன்னே எடுத்திருக்க வேண்டும்.’

எல்லாவற்றையும் முடித்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தபோது மணி எட்டு. அப்போதுதான் அவந்திகா எழுந்து பல் தேய்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பசியோடு வந்திருந்தால் என் கதி என்ன ஆகியிருக்கும்?

அதனால்தான் சொல்கிறேன் செந்தில், அந்தப் பக்கங்களை சிரமம் பாராமல் குரியரில் அனுப்பி வைத்துவிடுங்கள். நானே வேறு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்துகொள்கிறேன்.

25.7.2008

விஸிட்டர்

அன்புள்ள திரு.ரவி,

உங்கள் வலைத்தளத்தில் 'விஸிட்டர்' என்ற பதிவை வாசித்தபோது மலையாள எழுத்தாளர் தாமஸ் ஜோசப்பின் சிறுகதை ஞாபகம் வந்தது. அது இணைப்பில்.

அன்புடன்

சுகுமாரன்

1.8.2008

ஏற்கனவே எழுதியிருக்கிறேன். என்னை ரவி என்ற பெயரில் அழைக்கும் ஒரு சிலரில் சுகுமாரனும் ஒருவர். சுகுமாரனின் கடிதத்திற்கு நான் எழுதிய பதில் இது:

அன்புள்ள சுகுமாரன்,

இந்த அற்புதமான காலை நேரத்தில் இவ்வளவு அழகான கதையைப் படிக்கக் கொடுத்த என் நீண்டகால நண்பரான உங்களுக்கு நன்றி. விமலாதித்த மாமல்லன், வசந்த குமார் போன்ற நண்பர்களுடன் எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ராயப்பேட்டையில் உங்களோடு கழிந்த மாலைப் பொழுதுகளை என் வாழ்நாளில் என்றுமே மறக்க முடியாது. அப்போது நாம் அதிகம் பேசிக்கொண்டதில்லை. அல்லது, பேசிக்கொண்டிருந்திருக்கலாம். ஆனால் அந்தத் தருணங்கள் முக்கியமானவை.

எந்த மாற்றமும் இல்லாமல் இப்போதும் அப்படிப்பட்ட ராயப்பேட்டை மாலைகள் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. கால மாற்றத்தால் பெண்களும் சேர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வாழ்க்கை மிக ரம்மியமாக நம்மை எடுத்துச் சென்று-கொண்டிருக்கிறது. பாரிஸ் விமான நிலையத்தின் சிவப்பு பெஞ்ச்சில் வாழும் அந்த மனிதனை நான் எப்போதோ சந்தித்திருக்கிறேன். செய்தித்தாள்களில் இடம் பிடிக்கும் அவனுக்கு இந்த ராயப்பேட்டை மாலை நேரங்களைப் போன்றதொரு ரம்மியமான வாழ்க்கை நிச்சயமாக இல்லை என்பதுதான்

நம்மைத் தொடர்ந்து எழுத வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்; நம்புகிறேன்.

அற்புதமான கதை. மலையாளத்திலிருந்து தமிழில் அற்புதமான மொழிபெயர்ப்பு. உங்களுடைய மொழி பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

இதை நம்முடைய இணைய தளத்தில் பதிவேற்றம் செய்யலாமா? தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய அதிக விபரம் இல்லாத, ஆனால் அது பற்றி அறிந்துகொள்ள மிக விருப்பமாக இருக்கும் நம்முடைய பரந்துபட்ட வாசகர்களுக்கு அது உதவியாக இருக்கும். ஆனால், கவனம், அவர்களுடைய முதல் கேள்வி, நீங்கள் என்ன எழுதியிருக்கிறீர்கள் என்பதாக இருக்கலாம். அண்ணா பல்கலைக்கழகத்தின் நேர்காணலில் ஒரு அழகான பெண் என்னை “உங்கள் பெயர் என்ன?” என்று கேட்டது போல...

அன்புடன்

ரவி

6.8.2008

சுகுமாரனின் கவிதைகள் பற்றி பின்னர் ஒரு முறை எழுதலாம் என்று திட்டமிட்டிருந்தேன். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளி வந்த அவரது கோடைக்கால குறிப்புகள் என்ற கவிதைத் தொகுதியை தங்களுக்குப் பிடித்த புத்தகங்களின் வரிசையில் வைக்காத தமிழ் எழுத்தாளர்களே இல்லை என்று சொல்லலாம்.

இப்போதெல்லாம் ஒரு எழுத்தாளனுக்கு ஒரு சினிமா நடிகருக்குக் கிடைக்கக்கூடிய மரியாதை கிடைத்து வருகிறது. பரந்துபட்ட அளவில் இல்லை என்றாலும் அந்த எழுத்தாளரை அறிந்த வாசகர்கள் அளவிலாவது அதைக் கண்கூடாகப் பார்க்க முடிகிறது. பெங்களூரில் என்னைச் சந்தித்த வாசகர்களில் சிலர் அடிக்கடி “இது நிஜமா, கனவா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே இருந்தார்கள்.

ஆனால் எழுத்தாளனை மிகக் கீழ்த்தரமான ஒரு ஜந்துவைப் போல் பார்க்கக்கூடியவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் யார் தெரியுமா? எழுத்தாளர்களேதான். என்னை ஒத்த ஒரு சக எழுத்தாளனிடம் போய் ‘சாருவைப் பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?’ என்று கேட்டுப் பாருங்கள். தமிழில் உள்ள அத்தனை கெட்டவார்த்தைகளையும் சொல்லித் திட்டுவான். இது தமிழ் எழுத்தாளர்களிடம் மட்டுமே நான் காணும் வியாதி.

இல்லாவிட்டால் கும்பல் கும்பலாக ஒரு எழுத்தாளருக்கு அவரைச் சுற்றி ஒரு கூட்டம் ஜால்ரா தட்டிக்கொண்டிருக்கும். அஜித் ரசிகன், விஜய் ரசிகன் என்று சினிமாவில் காணப்படும் ரசிகர் மன்றக் கும்பலைப் போன்றது இந்தக் கும்பல்.

‘மதுரை ஏரியாவுக்கு அவரை வச்சுக்கலாம்; பெங்களூர் ஏரியாவுக்கு இவரை வச்சுக்கலாம்’ என்று ஒரு எழுத்தாளர் தன் நெருங்கிய நண்பரிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட ஒருவர் என்னிடம் அது பற்றித் தன்னுடைய ஆச்சரியத்தை வெளிப்படுத்தினார். ஆயிரம் பேர் படிக்கக்கூடிய ஒரு சூழலிலேயே இந்த நிலை. இன்னும் லட்சக்கணக்கான பிரதிகள் விற்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டால் என்ன ஆகும் என்று நினைத்துப் பார்க்கவே அச்சமாக இருக்கிறது.

எதற்குச் சொன்னேன் என்றால், தமிழ் இலக்கியத்தில் இப்படி ஒரு விரோதமான, ஆரோக்கியமற்ற சூழல் நிலவி வந்தாலும், பல ஆண்டுகளாக எல்லா தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும் பிடித்த கவிஞராக விளங்குபவர் சுகுமாரன். பல இளம் கவிஞர்களின் மொழியிலும், பார்வையிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவை இவரது கவிதைகள். ஆனாலும் என்னவோ தெரியவில்லை, மிகவும் கொஞ்சமாகவே எழுதுகிறார்.

மேலும், மலையாளத்திலிருந்து தமிழில் சில ஆக்கங்களை மொழி பெயர்த்து வருகிறார். (குறிப்பாக, ஸக்கரியா). மலையாளத்திலிருந்து தமிழில் வந்துகொண்டிருக்கும் தொழிற்சாலைப் பண்டங்களுக்கு மத்தியில் சுகுமாரனின் மொழிபெயர்ப்பு மட்டுமே ஆறுதலும் ஆசுவாசமும் தருபவையாக இருக்கின்றன.

(ஆனால் பாப்லோ நெருதாவைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்த சுகுமாரனின் தொகுப்பில் பல பிழைகள் மலிந்துள்ளன. சுகுமாரன் தன்னுடைய நேரத்தையும் திறமையையும் மலையாளம் - தமிழ் இரண்டுக்குமான பாலமாக விளங்குவதில் செலவிட வேண்டும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான விண்ணப்பம்).

இதெல்லாம் தவிர, இசை பற்றிய சுகுமாரனின் கட்டுரைகளுக்கு நான் ரசிகன்.

8.8.2008

பெங்களுர் வாசகர் சந்திப்பு

பெங்களுர் வாசகர் சந்திப்பினால் சில நல்ல விஷயங்கள் நடந்தன. குருவை முதல் முதலாகப் பார்த்தேன். சீனிவாசன், நீதிமணி போன்ற சுவாரசியமான நண்பர்களைச் சந்திக்க முடிந்தது. இருவரும் என்னுடைய கதைகளில் வரும் பாத்திரங்களைப் போலவே இருந்தனர். அதிலும் நீதிமணி சொன்ன கதைகளை யெல்லாம் தொகுத்தால் அதற்கு நீதிக்கதைகள் என்று தலைப்பிட்டு தனிப் புத்தகமாகவே கொண்டு வரலாம். நம்பவே முடியாத ஆச்சரியமான கதைகள், மனிதர்கள்.

“பாடை ரெடி; கிளம்பலாமா?” என்பார்கள். பார்த்தால் கிளம்புவதற்குத் தயாராக இருக்கும் கார். அடப்பாவினா! நானே செம பயந்தாங்கொள்ளி... எனக்கா இப்படிப்பட்ட பயங்கரவாதிகள் நண்பர்களாக வர வேண்டும்? இதற்கிடையில் நீதி குடிக்கும் பழக்கம் இல்லாதவர்... பியரைக் கூடத் தொட மாட்டார். ஆனால் வேறொரு விஷயத்தில் ஆள் மன்னன்.

“ஏன் குடிப்பதில்லை-” என்று கேட்டேன். பல நண்பர்கள் சொல்லும் அதே காரணம்தான். அப்பா. அந்த அளவுக்கு அந்த அப்பாக்கள் தங்கள் குடிப்பழக்கத்தால் குடும்பத்தை பயமுறுத்தியிருக்கிறார்கள். என் மகன் கார்த்திக்கும் குடிப்பதில்லை. நான்தான் காரணமோ என்னவோ!

சீனிவாசன், நீதிமணி இருவருக்கும் கோபால கிருஷ்ணன் என்று ஒரு நண்பர். பாவம், அமைதி விரும்பி.

சீனிவாசன் என்னை ஏற்கனவே தொடர்பு கொண்டு ‘சென்னையிலிருந்து பெங்களுருக்கு நம்முடைய காரிலேயே போய் விடலாமா?’ என்று கேட்டிருந்தார். நான்தான் பயந்துகொண்டு ரயிலிலேயே வந்துவிடுகிறேன் என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டேன். எனக்கு முன்பின் பழக்கம் இல்லாதவர்களின் சுவாரியில் செல்ல ரொம்ப அச்சம்.

ஆனால் பெங்களுர் சென்ற பிறகுதான் தெரிந்தது, நீதி மிக நன்றாக கார் ஓட்டுகிறார். குடிக்க மாட்டார் என்பது மற்றொரு தகுதி.

சூர்யா இந்த வாசகர் சந்திப்புக்காகவே மும்பையிலிருந்து பெங்களுர் வந்திருந்தார். அவரை நான் சென்ற ஆண்டு சென்னையில் நடந்த

புத்தகக் கண்காட்சியிலேயே சந்தித்திருக்கிறேன். மனிதர் பியர்தான் குடிப்பார். அன்றைய தினம் என்னைப் பார்த்த சந்தோஷத்தில் என்னோடு சேர்ந்து வோட்காவைக் குடித்துவிட்டு மல்லாந்துவிட்டார். என்ன எழுப்பியும் அவரால் எழுந்துகொள்ள முடியவில்லை. எனவே அவரை விட்டுவிட்டே வாசகர் சந்திப்பு நடந்த ராயல் ஆர்ச்சிட் ஓட்டலுக்குக் கிளம்பினோம்.

தங்கவேல், குரு, பாஸ்கர் மற்றும் நான். ஆறாவது மாடிக்கு லிஃப்டில் ஏறினோம். லிஃப்டில் பாஸ்கர் இல்லை. ‘சரி, அடுத்த லிஃப்டில் வருவார்’ என்று விட்டுவிட்டேன். அப்போது மணி ஏழரை.

வாசகர்கள் மொத்தம் 22 பேர். இன்னும் எட்டு பேர் வந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். குறைந்தபட்சம் 30 பேர் வருவார்கள் என்ற எதிர்பார்ப்பில் 30,000 ரூ. கட்டியிருந்தார் குரு. ஒருவருக்குக் கட்டணம் ரூ.1000/--- மதுபானச் செலவுக்குத் தனி. ஆனால் வந்தவர்களில் பெரும்பாலும் மது அருந்தவில்லை என்பதால் அதற்கு அதிகம் செலவாகவில்லை. ஆனால் எட்டு பேருக்கான கட்டணம் வீணாயிற்று.

கேள்வி பதில், விவாதம் ஓகே. ஆனால், இந்தச் சந்திப்புக்கு அப்பால் நடந்த சந்திப்பில்தான் விவாதங்கள் இன்னும் நன்றாக இருந்தன. உதாரணமாக, அன்றைய பகல் பொழுதில் இண்டியன் இன்ஸ்டிடியூட் ஆஃப் ஸயன்ஸில் சில மாணவர்களுடன் நடந்த நீண்ட உரையாடல்.

அந்த மாணவர்களில் ஒருவர் கணிதத்தில் ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருப்பவர். “உங்கள் ஆராய்ச்சி எப்படி இருக்கும்? ஒன்றும் ஒன்றும் இரண்டு என்பது போன்ற கணித உண்மைகள் மட்டுமே தெரிந்த ஒரு பாமரனுக்கு விளக்குவது போல் பதில் சொல்லுங்கள்” என்று அந்த மாணவரிடம் கேட்டேன்.

அருமையாக பதில் சொன்னார். “ஒன்றும் ஒன்றும் இரண்டு என்பது ஒரு உண்மை என்பதற்கு என்ன ஆதாரம் என்பதிலிருந்துதான் எங்கள் ஆராய்ச்சி ஆரம்பிக்கும்” என்றார்.

“ம்ஹும், புரியவில்லையே?”

“உதாரணமாக, வட்டம் என்று சொல்லுகிறோம். ஆனால் அதை ஏன் வட்டம் என்று சொல்கிறோம்? அதை ஏன் சதுரம் என்று சொல்லக் கூடாது? வட்டத்துக்குள் எண்ணற்ற சதுரங்கள் இருக்கும் சாத்தியம் உண்டல்லவா? இந்த பூமியைக் கூட உருண்டை என்கிறோம். ஆனால் பார்ப்பதற்கு இது ஏன் உருண்டையாக இல்லை என்று துவங்குவோம்.”

“இது கணிதம் மாதிரி தெரியவில்லையே, தத்துவம் மாதிரி அல்லவா

இருக்கிறது?”

“ஒரு எல்லையைத் தாண்டினால் கணிதத்துக்கும் தத்துவத்துக்கு மான இடைவெளி குறைந்துவிடும்.”

வாசகர் சந்திப்பு முடிவதற்கு பத்து நிமிடங்கள் இருக்கும்போது கிட்டத்தட்ட பதினொரு மணி அளவில் எங்கிருந்தோ வந்து சேர்ந்தார், ஏழரை மணி அளவில் காணாமல் போன பாஸ்கர். அவ்வளவு நேரம் அவர் எங்கே இருந்தார் என்று அவருக்கே தெரியவில்லை. பியர் மட்டுமே குடித்துப் பழக்கமுள்ள அவர் என்னை சந்தித்த குஷியில் அன்று மதியம் என்னோடு சேர்ந்து வோட்காவைக் குடித்ததில் அவரும் காலி, சூர்யாவைப் போல்.

‘நல்ல வேளை, நீங்கள் யாரும் ஜெயகாந்தனை சந்தித்ததில்லை’ என்று நினைத்துக் கொண்டேன். பழக்கமில்லாதவர்களை

கஞ்சா ஒரேயடியாகக் கவிழ்த்துவிடும்.

மறுநாள் காலை இந்திய விஞ்ஞானக் கழகத்தில் நானும் சூர்யாவும் நடைப்பயிற்சி சென்றோம். ஒரு வனத்துக்குள் நடப்பதைப் போல் இருந்தது.

அன்றைய இரவு எங்காவது ஒரு ‘பப்’புக்கு செல்லலாம் என்று குருவிடம் சொல்லியிருந்தேன்.

நான் சிறிது நேரம் உறங்கி எழுந்ததும் செல்லலாம் என்று சொல்லிவிட்டு மதியம் இரண்டு மணிக்கு உறங்கச் சென்றவர் இரவு எட்டு மணிக்குத்தான் எழுந்தார்.

பிரிகேடியர் சாலையில் உள்ள ஒரு ‘பப்’புக்கு சென்றோம். அங்கே நான் பார்த்த ஒரு காட்சியைச் சொன்னால் உங்களால் நம்ப முடியுமா என்று தெரியவில்லை.

இரவு ஒன்பது மணி இருக்கும். ஒரு பதினான்கு வயதுப் பெண் நிறை போதையில் இரண்டு பையன்களின் தோள் மீது கை போட்டுக் கொண்டு தள்ளாடித் தள்ளாடிச் சென்று-கொண்டிருந்தாள். அந்தப் பையன்களின் வயது பதினேழு இருக்கும். அவன்களும் நடக்க முடியாமல்தான் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

வாசகர் சந்திப்பின் மொத்த செலவு ரூ. 60,000/--- அதில் ரூ.10,000/-ஐ சூர்யா ஏற்றுக்கொண்டார். மீதி 50,000 குருவின் செலவு. குரு ஒரு சாதாரண மத்தியதரக் குடும்பப் பின்னணியைச் சேர்ந்தவர். பெங்களூரில் மூன்று நான்கு இளைஞர்களோடு வீட்டைப் பகிர்ந்து கொண்டு வாழும் ஒரு கல்யாணமாகாத இளைஞர். ஒரு பெரிய வர்த்தக

நிறுவனம் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை மாதச் சம்பளம் வாங்கும் ஒரு இளைஞர் செய்கிறார் என்றால் இலக்கியம், கலாச்சாரம் ஆகியவற்றின் மீது அவர் கொண்டிருக்கும் ஆர்வம் எத்தகையது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

இம்மாதிரி இளைஞர்களின் மூலமே ஒரு கலாச்சாரம் செழுமை அடைய முடியும் என்று முழுசாக நம்புகிறேன்.

இப்படி ஒரு வாசகர் சந்திப்பினால் என்ன பயன் என்று ஒருவர் கேட்கலாம். என்னைப் பொறுத்தவரை ஒரு ஆண்டுக்கான பிராண வாயு எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. உங்களுக்கு என்ன கிடைக்கும் என்பதை அனுபவித்துப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

நம்முடைய இணைய தளம் ஐந்து லட்சம் ஹிட்ஸை எட்டியதும் பிச்சாவரத்தில் வாசகர் சந்திப்பை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்கிறார் நீதி, அவர் பிச்சாவரத்தில் செல்வாக்கு மிகுந்தவர். நிகோஸ் கஸான்ஸாகிஸின் ஸோர்பா தெ க்ரீக் நாவலில் வருவது போல் ஒரு ஆட்டை அப்படியே சுட்டு சாப்பிடலாம் என்றார். (சைவர்களுக்கு வடை, பொங்கல், தயிர் சாதமெல்லாம் உண்டு). அப்படியே ஒரு நீணீனீஜீயீவீசுஷீமீ போட்டு சுற்றி வர அமர்ந்து சாப்பிட்டால் மஜாவாக இருக்கும்.

இந்த முறை யார் யார் வருகிறீர்கள், பெயர் கொடுங்கள் என்றெல்லாம் கேட்கப்போவதில்லை. ஏனென்றால் பெயர் கொடுத்தவர்கள் வரவில்லை; வந்தவர்கள் பெயர் கொடுக்க வில்லை. எத்தனை பேர் வேண்டுமானாலும் வரலாம். (எப்படிச் சொன்னாலும் 20 பேரைத் தாண்டாது என்றுதான் தோன்றுகிறது). நம்முடைய மக்களின் பங்கேற்பு என்னைப் புல்லரிக்க வைக்கிறது.

24.8.2008

காட்டழகர்

சீமீபத்தில் ராகவன் ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் சென்று வந்திருந்தார்.

வில்லிப்புத்தூரிலிருந்து ஆறு கி.மீ. சாலை வழியில் சென்று செண்பகத்தோப்பில் இறங்கி அங்கிருந்து காட்டுப் பாதையில் ஒரு மணி நேரம் நடந்தால் காட்டழகரைப் பார்க்கலாம் என்கிறார் ராகவன்.

அங்கே பக்கத்தில் காட்டழகர் கோவிலும் இருக்கிறது.

கோவிலுக்குப் பின்னே பெருமானே படுத்திருப்பது போல் இருக்கிறது என்று அதைக் காண்பித்து ராகவன் சிறு பையனாக இருந்த போது சொல்லுவாராம் காட்டழகர் கோவில் பட்டர். இப்போது அந்த பட்டரின் புதல்வரான இளைய பட்டரும் ராகவனிடம் அதையே சொன்னதாகச் சொன்னார் ராகவன். எனக்கும் பட்டர் சொல்வது சரிதான் என்று தோன்றுகிறது.

பகுத்தறிவாளர்களுக்கு அது வெறும் கல் என்று தோன்றும். தப்பில்லை. உளன் எனில் உளன்; இலன் எனில் இலன்.

ஆனால் ராகவன் சொன்ன மற்றொரு விஷயம் பகுத்தறிவாளர்களும் கவலைப்பட வேண்டிய விஷயம். முன்பெல்லாம் இந்தக் காடு, மரங்கள் சூழ்ந்து பாறையே கண்களுக்குத் தெரியாமல் பச்சைப் பசேல் என்று இருக்குமாம். இப்போது மரங்களை வெட்டி விற்று விட்டு மொட்டைப் பாறையாக இருக்கிறதாம். எப்படி சுனாமியும், பூகம்பமும் வராமல் இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

ஊரிலிருந்து வரும்போது எனக்காக ராகவன் வில்லிப்புத்தூர் ஆண்டாள் சந்நிதித் தெருவில் உள்ள லாலா கடையிலிருந்து பால்கோவா வாங்கி வந்து கொடுத்தார். அவர் அதை நாகேஸ்வரராவ் பூங்காவுக்கு எடுத்து வந்த அன்று நான் போகவில்லை என்பதால் அலுவலகத்தில் அவந்திகாவைப் பார்த்து அதைக் கொடுத்திருக்கிறார். (இருவரும் ஒரே அலுவலகம்). கொடுத்துவிட்டு அவர் அவந்திகாவிடம் சொன்ன வாசகம்தான் விசேஷம். “இதை இங்கேயே பங்கு பிரித்துக் கொடுத்து விடாமல் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் சாருவிடம் கொடுங்கள்” என்று ரொம்பவும் வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார். இல்லாவிட்டால் அது அங்கேயே விநியோகம் ஆகியிருக்கும்.

நேற்று நடந்த கதை ஒன்றைக் கேளுங்கள். அலுவலகத்திலிருந்து

வந்ததும் வராததுமாக நெய்யை உருக்கி, மாவைக் கரைத்து அப்பம் செய்துகொண்டிருந்தாள் அவந்திகா. “அதைத்தான் நேற்றே (ஸ்ரீஜெயந்தி) செய்துவிட்டாயே, ஏன் இன்றும்?” என்று கேட்டேன். அந்தக் கேரள அப்பம் எனக்கு ரொம்ப இஷ்டம் என்றாலும், நான் அதைச் சாப்பிடக் கூடாது என்பதால் அது பற்றி வீட்டில் பல கெடுபிடிகள் உண்டு. வெளியிலோ இவ்வளவு ருசியாகக் கிடைக்காது.

என்ன விஷயம் என்றால், ஸ்ரீஜெயந்தி அன்று அதை அவள் அலுவலகத்துக்கு எடுத்துச் சென்றாளாம். அற்புதமான ருசி. நம்முடைய ஆசாமிகள் அந்த மாதிரி எல்லாம் சாப்பிட்டிருக்கவே மாட்டார்கள் என்பதால் உடனே காலி. அப்போது ஒரு கர்ப்பிணிப் பெண் அந்தத் தூக்குக்குள் கைவிட உள்ளே ஒன்றும் இல்லை. அவளுக்காகவே அந்த அப்பத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தாள் அவந்திகா.

27.8.2008

பாத யாத்திரை

கொக்கோ கோலாவுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் கலந்து கொள்வதற்காக சமீபத்தில் கேரளம் சென்றிருந்தேன். போராட்டக்காரர்கள் இரண்டு நாட்கள் பாத யாத்திரையாக வந்து, பாலக்காட்டுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள கஞ்சிக்கோடு என்ற கிராமத்தில் உள்ள சத்திரப்படி என்ற இடத்திலிருக்கும் கோலா தொழிற்சாலையின் எதிரே தங்கள் எதிர்ப்பு ஊர்வலத்தை முடித்துக் கொள்வதாக ஏற்பாடு.

முன்னமே தெரிந்திருந்தால் பாத யாத்திரையின் ஆரம்பத்திலேயே அவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டிருப்பேன். திடீரென்று அழைப்பு வந்ததால் விமானத்தைப் பிடித்து ஓடினேன். (ரயில் பயணச்சீட்டில் ரயில் கிளம்பும் நேரம் கண்ணுக்குத் தெரியாத 'பொடி' எழுத்தில் இருந்ததால் தவறாகப் பார்த்து ரயிலைக் கோட்டை விட்டுவிட்டேன்). பாத யாத்திரையின் கடைசி இரண்டு மணி நேரத்தில் நான் கலந்துகொண்டு அவர்களோடு நடந்தேன்.

கோலா கம்பெனி வாசலில் ஒரு பெரிய போலீஸ் பட்டாளம். அவ்வளவு போலீஸையும் ஆயுதங்களோடு பார்த்தபோது அப்படியே நழுவி ஓடிவிடலாமா என்றுதான் தோன்றியது. ஆனால், என்னோடு வந்துகொண்டிருந்த பெண்களோ ஒரு துளியும் அஞ்சுவதாகத் தெரியவில்லை. வீராங்கனைகளாக முன்னேறிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குத் தானே தெரியும் குடி தண்ணீருக்காக அவர்கள் படும் கஷ்டமும் வேதனையும்? (கோக் கம்பெனி நிலத்தடி நீர் பூராவையும் உறிஞ்சி எடுத்து அந்தப் பகுதியையே பாலைவனமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது).

என்னுடைய பெயரை தொடர்ந்து ஒலி பெருக்கியில் அறிவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் போராட்டக்காரர்கள். அதற்கு ஒரு காரணம் இருந்தது. 'போலீஸ்காரர்களே, நாங்கள் தனியாக வரவில்லை; ஒரு எழுத்துக்காரரும் எங்களோடு இருக்கிறார்' என்பதே அந்தத் தொடர்ந்த அறிவிப்பின் செய்தி.-

போலீஸ்காரர்களுக்கு அது புரிந்தது. அவர்களும் பதற்றத்தோடுதான் இருந்தார்கள். ஆனால் வன்முறையில் இறங்கவில்லை.

போராட்டக்காரர்கள் சற்றே பிசகினாலும், போலீஸ் தடையை மீறி உள்ளே செல்ல முயன்றாலும் தடியடிதான் என்று தெளிவாகத் தெரிந்தது. என்னைத் தனியாக ‘கவனிப்பார்களா’ அல்லது விட்டுவிடுவார்களா என்றும் தெரியவில்லை. ஏனென்றால், நான் கலந்துகொள்ளும் பொதுக்கூட்டங்களில் கேரள முதலமைச்சரைக் கடுமையாகத் தாக்கிப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்.

அதோடு, மாத்ரு பூமி பத்திரிகை வாயிலாக அவருக்கு ஒரு கடிதமும் எழுதியிருந்தேன். “கடிதத்தில் நான் கேட்டிருந்த கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லாமல் ஏன் ஓடி ஒளிகிறீர்?” என்று மறுபடியும் கேட்டுத் தொந்தரவு செய்துகொண்டிருந்தேன். பத்திரிகை மற்றும் தொலைக்காட்சி நிருபர்களும் என்னுடைய கடிதத்தை மேற்கோள்காட்டி அவரிடம் கேள்வி கேட்டுத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இதனால் எல்லாம் எரிச்சலடைந்து என்னை விசேஷமாக கவனிக்கச் சொல்லி போலீஸாருக்கு உத்தரவு வந்திருக்கலாம். கூட்டத்தோடு கூட்டமாக ஒரே அடியில் மண்டையைப் பிளந்துவிடலாமே? அப்புறம் வருத்தம் தெரிவித்துவிட்டால் போகிறது? இப்படியும் செய்யலாம்; அல்லது, என் காரணமாக பிரச்சினை பெரிதாகிவிடலாம் என்று எண்ணி போலீஸார் அமைதி வழியைக் கையாளலாம்.

என்னோடு திருப்பூர் சிவாவும், தங்கவேலும் வந்திருந்தார்கள். சிவா என் கூடவே இருந்தார். சற்று தூரத்தில் தங்கவேல் காரில் காத்திருந்தார். கைது செய்யப்பட்டால் நண்பர்களுக்குத் தகவல் கொடுப்பதற்காக அவரிடம் என் அலைபேசியைக் கொடுத்திருந்தேன். எல்லோரையும் அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு போக போலீஸ் வேன்கள் தயாராகவே காத்திருந்தன.

கைது என்றால் பரவாயில்லை; ஆனால் அடித்துவிட்டால்? எதற்கும் நாம் ஜாக்கிரதை யாகவே இருப்போம் என்று சொல்லி, போலீஸார் என்னை நெருங்காதபடி போராட்டக் காரர்கள் என்னைச் சுற்றி வளையம் அமைத்துக்கொண்டார்கள்.

ஒரு மாதிரி போராட்டக்காரர்கள் போலீஸின் தடையை மீறாமலேயே கோஷம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் அவர்கள் முன்னே சென்று “போலீஸ் நம்முடைய எதிரி அல்ல; இந்தப் பன்னாட்டு நிறுவன முதலாளிகளும், அச்சுதானந்தன் போன்ற இடைத் தரகர்களும் தான் நம்முடைய எதிரிகள்” என்று பேசி ஒருவழியாக அந்த யாத்திரையை முடித்து வைத்தேன்.

இரண்டு தினங்களாகத் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டே இருந்ததால்

போராட்டக்காரர்கள் மிகவும் களைத்துப் போயிருந்தார்கள்.

அப்போது போராட்ட ஒருங்கிணைப்பாளரான பிஜீ என்னிடம் “இன்று நீங்கள்தான் எங்களைக் காப்பாற்றினீர்கள். நீங்கள் மட்டும் இல்லாதிருந்தால் இன்றைய தினம் நிச்சயம் லத்தி சார்ஜ்தான்” என்றார். “நாம் அமைதியாக இருந்ததால் போலீசும் அமைதி காத்தது” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினேன்.

சிவா, தங்கவேல் மட்டும் அன்றைய தினம் என்னோடு இருந்திரா விட்டால் நான் ரொம்பவே சிரமப்பட்டுப் போயிருப்பேன்.

இவ்வளவுக்கும் இடையில் மதியமே டெக்கான் கிரானிக்கிள் தினசரியிலிருந்து எனக்கு ஒரு அழைப்பு வந்திருந்தது. மாலை ஆறு மணிக்குள் கடவுளும் நானும் என்ற அவர்களுடைய புகழ்பெற்ற பத்திக்காக என்னுடைய கருத்தைக் கேட்டிருந்தார்கள். அதை வேறு மதியத்திலிருந்தே எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். கோவை திரும்பி தங்கவேல் வீட்டிலிருந்து அதை டைப் செய்து அனுப்பினேன். (தங்கவேலின் துணைவியார் பூங்கோதை சமைத்துப் பரிமாறிய நாட்டுக்கோழிக் குழம்பு அருமை; சிவா சைவம் என்பதால் அவருக்குத் தனியாக சாம்பார்).

சென்னை திரும்பும்போது மீண்டும் பிரச்சினை. பயணச்சீட்டை நான் மட்டும் பார்த்தால்தானே அஜாக்கிரைதையாகத் தவறு நேர்கிறது என்று இந்த முறை சிவாவிடமும், தங்கவேலிடமும் கொடுத்துச் சோதிக்கச் சொன்னேன். ஆனால், சென்னை எக்ஸ்பிரஸ் பாலக்காட்டிலிருந்து கோவை வராமலேயே குறுக்குப் பாதை வழியாக சென்னை போகும் என்பது கோவை ரயில் நிலையத்தில்தான் தெரிந்தது. சிவாதான் காரை சடுதியில் ஓட்டி போத்தனூர் ரயில் நிலையத்தில் என்னைக் கொண்டுவந்து விட்டார். அங்கே அந்த ரயில் நிற்கும்.

இதிலும் ஒரு விஷயம் இருக்கிறது. கோவை ரயில் நிலையத்தில் ஒரு ரயில்வே அதிகாரியிடம் “சென்னை எக்ஸ்பிரஸ் எந்த பிளாட்ஃபாரத்திற்கு வரும்?” என்று கேட்டபோது “மூணாவது பிளாட்பாரம், மூணாவது பிளாட்பாரம், மூணாவது பிளாட்பாரம்” என்று மூன்று தடவை மிகச் சலிப்புடன் சொன்னார். ஆனால் மூன்றாவது பிளாட்ஃபாரத்தில் உள்ள ஒரு கடையில் விசாரித்தபோது அந்தக் கடைக்காரர் வியாபாரக் கூட்டத்தை கவனித்தபடியே சென்னை எக்ஸ்பிரஸ் கோவை வராது என்றும், போத்தனூர் சென்றால் பிடிக்கலாம் என்றும், இப்போதே ஒரு கால் டாக்ஸி பிடித்துச் சென்றால் பிடித்துவிடலாம் என்றும் சொன்னார்.

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

30.8.2008

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது

என்னிடம் பேச ஆரம்பிக்கும் பலரும் “நான் உங்கள் அளவுக்குப் படித்ததில்லை” என்று சொல்லியே தங்கள் பேச்சை ஆரம்பிக்கிறார்கள். ஒருவர்கூட விதிவிலக்கில்லை. என்னுடைய ‘அளவு’ என்ன என்று இவர்களுக்குத் தெரியுமா? குவார்ட்டரா, ஆஃபா, ஃபுல்லா? எது என்னுடைய அளவு?

நண்பர் மனோஜ் ஒரு விஷயம் சொன்னார். ஒருமுறை தான் பணிபுரியும் பத்திரிகைக்காக ஏ.ஆர். ரஹ்மானை சந்திக்கச் சென்றிருக்கிறார். நேர்காணலுக்கு அரை மணி நேரம் கொடுத்திருக்கிறார் ரஹ்மான். ஆனால் மனோஜை ரஹ்மானுக்குப் பிடித்துப் போய் விட்டதால் நேர்காணல் இரண்டு மணி நேரத்துக்கு நீடித்திருக்கிறது.

(ஆனால் எனக்கு ஒரு சந்தேகம். மனோஜ் என்னைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் ஐந்து நிமிடத்தில் அவருக்கு ஒரு போன் வரும். “வீட்டிலிருந்து போன்... சரி, கிளம்புகிறேன்” என்று வேண்டா வெறுப்பாகச் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பிவிடுவார். தொடர்ந்து இதே போல் நடந்துகொண்டிருப்பதால் ஒருவேளை முன்னேற்பாடாக வீட்டில் போன் செய்யச் சொல்லிவிட்டு வருகிறாரோ என்று, சந்தேகமாக இருக்கும். எப்படியோ, ரஹ்மானோடு இரண்டு மணி நேரம் பேசும்போது வீட்டிலிருந்து போன் வரவில்லை போலும்!)

நேர்காணலை ஆரம்பிக்கும்போது மனோஜ் ரஹ்மானிடம் “எனக்கு இசை பற்றி ஒன்றும் தெரியாது; பொதுவான தளத்திலேயே பேசலாம்” என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதற்கு ரஹ்மான் “எனக்கும் இசை பற்றி அவ்வளவாக ஒன்றும் தெரியாது மனோஜ்” என்று வெகு இயல்பான குரலில் சொன்னாராம்.

“நான் ஒன்றும் அதிகம் படித்ததில்லை” என்று என்னிடம் ‘தன்னடக்கமாக’ பேச்சை ஆரம்பிக்கும் மேதாவிகள் மேலே ரஹ்மான் கூறியதைத் தங்கள் பேச்சுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். தன்னுடைய துறையில் மேதையாக விளங்கும் ஒருவர்தான் இப்படிச் சொல்லிக் கொள்ளலாம். நிஜமாகவே ஒன்றும் தெரியாதவர்கள் தமக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று சொல்லித் திரியலாகாது. அது பேதமை.

மேற்கண்ட சம்பவத்துக்கு நேர்மாறாக வேறோர் சம்பவம் கூறினார் மனோஜ். பெரிய ஹீரோ நடிகர் அவர். புத்திஜீவியாகக் கருதப்படுபவர். நேர்காணலுக்குச் செல்கிறார் மனோஜ். நடிகரின் மேஜையின் மீது Granta இதழ் ஒன்று மாசுமரு இல்லாமல் வாங்கிய மேனிக்கு இருந்திருக்கிறது. நடிகர் பேச்சினுடே “என்ன சொல்றது இந்தத் தமிழ்நாட்டைப் பற்றி? இதோ நாம் க்ராண்டா அது இது என்று வரவழைத்துப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் தமிழர்கள்?” என்று ஏதோ பெரிய மடாதிபதி லெவலில் பேசிக்கொண்டு போனாராம். மனோஜ் சொன்னார்: “எனக்கு என்னவோ இந்த நேர்காணலுக்காகவே தனது அஸிஸ்டெண்டை விட்டு புக் லேண்ட்ஸிலிருந்து க்ராண்டாவை வாங்கி வரச் சொல்லியிருப்பாரோ என்று சந்தேகமாக இருந்தது... அவருடைய நேர்காணல் முழுவதுமே இந்த ரீதியில்தான் போயிற்று.”

18.9.2008

வருக! வருக!

சமீபத்தில் ம்யூஸியம் தியேட்டரில் நடந்த தமிழ்ச்சி தங்கபாண்டியனின் பேச்சரவம் கேட்டிலையோ என்ற புத்தகத்தின் வெளியீட்டு விழாவுக்குச் சென்றிருந்தேன். தமிழ்ச்சி போன்று இவ்வளவு அழகும், அன்பும், பண்பும் நிறைந்த ஒரு பெண்ணைக் காண்பது மிகவும் அரிது. அதோடு, மற்ற பல பெண் கவிஞர்களைப் போல் அல்லாமல் நிரம்பப் படித்தவர் வேறு. அந்த விழாவில் பேசியவர்களுள் எஸ். ராமகிருஷ்ணனின் பேச்சு என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. அவருடைய பேச்சுக்கள் அனைத்தும் தொகுக்கப்பட வேண்டும் என்பது என் அவா.

நாளை -- ஜனவரி 7ஆம் தேதி, மாலை ஆறு மணிக்கு மவுண்ட் ரோட்டில் உள்ள புக் பாய்ண்ட் அரங்கத்தில் என்னுடைய பத்து புத்தகங்களின் வெளியீட்டு விழா நடைபெற உள்ளது. புக் பாய்ண்ட் அரங்கம் ஸ்பென்ஸர் ப்ளாஸா எதிரில் உள்ளது. இதற்கான அழைப்பிதழும் நமது இணைய தளத்திலேயே பதிவேற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வளவுக்குப் பிறகும் பல நண்பர்களுக்கு இந்த விஷயமே தெரிந்திருக்கவில்லை. நான் தொடர்பு கொண்ட ஒரு இருபது பேரும் அதையேதான் சொன்னார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஒருநாள் கூட விடாமல் இந்த இணையதளத்தை வாசிப்பவர்கள்! எல்லாம் ஜீபும்பா கதை மாதிரி உள்ளது.

இன்னொரு ஆச்சரியம்.... சுமார் ஐம்பது பேராவது உயிர்மை அலுவலகத்தைத் தொடர்புகொண்டு 'விழாவுக்கு வர நுழைவுக் கட்டணம் உண்டா?' என்று விசாரித்தார்களாம். உண்மையில் எனக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. ஒரு ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டலில் இரவு விருந்துக்கு - சே, தப்பர்த்தம் ஆகிவிடும். இரவு உணவுக்காக ஆளுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் பணம் கட்டி 'வாருங்கள் வாருங்கள், கலந்து உரையாடுவோம்' என்று அழைத்தபோதே வெறும் 22 பேர்தான் (எங்களையும் சேர்த்து) வந்தார்கள். ஆனால், நண்பர் குரு 30 பேருக்கு 30,000 ரூ. கட்டியிருந்தார். அதுதான் அங்கே குறைந்தபட்சக் கட்டணம். ஆக, 8 பேருக்கான 8000 ரூபாய் வீண்.

இன்னும் பல இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் பாதி இருக்கைகள் காலியாக

இருக்கின்றன. என்னுடைய எழுத்தைப் படித்து ஆகா ஓகோ என்று புகழ்பவர்கள் ஏராளம். ஆனால், என்னுடைய புத்தக வெளியீட்டு விழாவுக்குத்தான் மிக அதிகமான நாற்காலிகள் காலியாக இருக்கின்றன. ஜோதிர் மயி வந்து கலந்துகொண்ட சென்ற ஆண்டு விழா அரங்கம் கூட காலியாகவே இருந்தது.

அதனால் கட்டணம் கிட்டணம் எல்லாம் ஒன்றும் கிடையாது. தாராளமாக வந்து கலந்து கொள்ளுங்கள்.

மற்றொரு விஷயம்: கதீட்ரல் ரோட்டில் உள்ள ரஷ்யன் செண்டரில் நடந்த ஒரு இலக்கிய விழாவுக்குச் சென்றிருந்தேன். ஆறு மணிக்கு ஆரம்பித்து பத்து மணிக்கு முடிந்தது கூட்டம். இடையில் குடிக்கப் பச்சைத் தண்ணீர்கூட கொடுக்கவில்லை. வெளியே போய் தேநீர் குடிக்கலாம் என்றால் ஏதோ ஊரடங்கு உத்தரவு போட்ட மாதிரி மயான வெளியாய்க் காட்சி தந்தது அந்தப் பகுதி. காரணம், அது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. ஏன், மற்ற தினங்கள் என்றாலும் அதே நிலைமைதான். அந்தப் பகுதியில் உள்ள ஒரே ஒரு டிக்கடை, சோளா ஷெரட்டன் தான்! அந்த நாளை என்னால் மறக்கவே முடியாது. மாலை ஐந்தரை மணியிலிருந்து பத்தரை வரை பச்சைத் தண்ணீர் கூட இல்லாமல் இலக்கியம் செய்தோம். வந்திருந்த அனைவருமே என்னைப் போல இப்படிக்கதிகலங்கிப் போனார்கள் என்று மறுநாள் தெரிந்தது.

இதுபற்றி என் நண்பரிடம் ஆதங்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்த போது அவர், கூட்டத்திற்கு வரும் அத்தனை பேருக்கும் உயர்ந்த ரக சமோசாவும் காஃபியும் தருவதற்கு ஏற்பாடு செய்துவிடுவதாகக் கூறினார். எனவே என்னுடைய நிகழ்ச்சிகளில் எப்போதுமே அந்தப் பிரச்சினை வராது. நண்பருக்கு நன்றி,

6.1.2009

பிச்சாவரம் பற்றி

அன்புள்ள சாரு,

நான் தோஹாவிலிருந்து பாலாஜி. நீங்கள் சிதம்பரம் செல்வது எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம். நானும் சிதம்பரம்தான். அதாவது, சிதம்பரத்திலிருந்து சீர்காழி செல்லும் சாலையில் 12 கி.மீ. தூரத்தில் இருக்கும் புத்தூர்தான் அடியேனின் ஊர். நீங்கள் வரும்போது நான் அங்கே இல்லாதது வருத்தம் அளிக்கிறது. இருந்திருந்தால் ஒரு கலக்கு கலக்கி இருக்கலாம். பரவாயில்லை; நீங்கள் விருப்பப்பட்டால் புத்தூர் ஜெயராமன் ஓட்டலில் உங்களுக்கும், உங்கள் நண்பர்களுக்கும் மதிய உணவு ஏற்பாடு செய்யவா? அசைவம் பிரமாதமாக இருக்கும். உங்கள் சம்மதத்தை எழுதுங்கள். ஊரில் இருக்கும் என் தம்பியிடம் சொல்லி ஏற்பாடு செய்துவிடுகிறேன்.

பாலாஜி

2.2.2009

அன்புள்ள பாலாஜி,

உங்கள் அன்புக்கும் அக்கறைக்கும் நன்றி. எனக்கு புத்தூர் ஜெயராமன் ஓட்டல் பற்றி நன்கு தெரியும். நான் பிறந்து வளர்ந்ததே பிச்சாவரத்தில்தான். அப்புறம், சிதம்பரத்தில் மூர்த்தி கஃபே உங்களுக்குத் தெரியுமா? அதுவும் நன்றாக இருக்கும். நானும் நீதிமணியும் இங்கே மிக அருமையான வீட்டுச் சாப்பாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டோம். இன்னும் சொன்னால், விருப்பப்பட்டவர்கள் எங்களுடன் படகிலேயே வந்து மீன் பிடித்துக்கொண்டு வந்து கொடுத்து சமைக்கச் சொல்லலாம். சாருவுக்கு படகில் செல்ல பயம் என்பதால் அவர் மட்டும் கரையிலேயே இருந்து தூண்டில் போட்டு மீன் பிடிக்கப் போவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். “படகு என்றால் துடுப்பு போடும் கட்டுமரம் அல்ல; பெரிய நீராவிப் படகுதான்; பயம் வேண்டாம்” என்று நாங்கள் எவ்வளவோ சொல்லியும் சாரு பயப்படுகிறார். அதனால் அவருக்கு நல்லதாக ஒரு தூண்டில் வாங்கி வைத்திருக்கிறோம். விருப்பப்படுவோர் அவரோடு நதிக்கரையில் அமர்ந்து தூண்டில் போடலாம்.

மேலும், இங்கே ஸ்மர்னாஃப், பக்கார்டி, ரிவேரா, ரெமி மார்ட்டின், வி.எஸ்.ஓ.பி., மேன்ஷன் ஹவுஸ், ராயல் சேலஞ்ச், Royal Stag, ஓல்ட்

காஸ்க், டக்கீலா, கிங் ஃபிஷ், வவ்வால், டைகர் ப்ரான், உயிர் ஆடு (அதை தோலை உரித்து சுத்தம் செய்து மசால் தடவி, கீழே தணல் போட்டு, மேலே தொங்கவிட்டுச் சுற்றப் போகிறோம். இந்த மாதிரி ஒரு காட்சி கஸான்ஸாகிஸின் Royal Stag நாவலில் வருவதாக நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பு சாரு எழுதியிருக்கிறார்), உயிர்க்கோழி, மற்றும் பல ரசிகர்கள் அவருக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த ஏற்பாடுகளுக்காக ஒரு வாரத்துக்கு முன்பே சென்னையிலிருந்து நான் பிச்சாவரம் வந்துவிட்டேன். இந்த நிலையில் புத்தூர் செல்வது எவ்வளவு தூரம் சாத்தியம் என்று தெரியவில்லை. புரிந்துகொள்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமான்கள் பாலாஜி, ஸ்ரீனிவாசன் இருவரின் கடிதங்களும் கண்டேன். ஆடு, கோழி இவற்றோடு மனிதர்களையும் சேர்த்ததில் எனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபணை இல்லை என்றாலும் மற்றவர்கள் ஆட்சேபிக்கலாம். ஸ்ரீ கவனிக்கவும்.

பிச்சாவரம் சந்திப்பின் நட்சத்திரக் கவர்ச்சிக்காக எஸ். ராமகிருஷ்ணன், மனுஷ்ய புத்திரன், காக்டெயில் சுதேசமித்திரன் மூவரையும் அழைத்திருந்தேன். மிகக் குறைந்த அவகாசத்தில் திட்டமிட்டதால் எஸ்.ரா. வேறு ஒரு நிகழ்ச்சிக்காக மதுரை செல்கிறார். நம்முடைய துரதிர்ஷ்டம். ராமகிருஷ்ணனின் விசேஷம் என்னவென்றால், உரையாடுவதற்கே பிறந்தவர் போல் பேசுவார். பின்னவீனத்துவம் என்றால் என்ன, நீங்கள் எப்போதிருந்து எழுதுகிறீர்கள், ஏன் இலக்கிய உலகில் எல்லோரும் அடித்துக் கொள்கிறார்கள் என்பது போன்ற அத்தியாவசியமான கேள்விகளுக்கெல்லாம் படுசுவாரசியமாக பதில் சொல்லுவார்.

மனுஷ்ய புத்திரனும், சுதேசமித்திரனும் வருகிறார்கள். மனுஷ்ய புத்திரனும் எஸ்.ராவைப் போன்றவர்தான். ஆனால் அவரைப் பேச வைக்க நீங்கள் சற்று பிரயத்தனம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆட்டத்தை ஆரம்பித்துவிட்டார் என்றால் அவ்வளவுதான்.

‘சரி, நீ எப்படி?’ என்கிறீர்களா? நீங்கள் பின்னவீனத்துவம் பற்றிக் கேட்டால், முந்தாநேற்று நான் 10 Downing பப்புக்குச் சென்றிருந்தபோது, பக்கத்து டேபிளில் இருந்த ஐந்து டின் ஏஜ் தேவதைகள் டக்கீலா அருந்திக்கொண்டிருந்ததைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்துவிடுவேன். என்னவோ தெரியவில்லை; என் பிறப்பிலேயே ஏதோ கோளாறு இருக்க வேண்டும்.

ஒரு வாசக அன்பர் சீனிவாசனிடம் “சாரு உங்களுக்கு உறவா?” என்று கேட்டாராம். சீனிவாசன் என்னை விட அராத்து. “அவருடைய மாமா பையன் நான்” என்று சொல்லி யிருக்கிறார். அதைக் கேட்ட பிறகுதான் கேள்வி கேட்டவர் ஆசுவாசம் அடைந்தாராம்.

மற்ற பல அன்பர்கள் “நுழைவுக்கட்டணம் உண்டா?” என்ற பழைய கேள்வியையே நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் கேட்டிருக்கின்றனர். நீங்கள் விருப்பப்பட்டால் நுழைவுக் கட்டணமாக ரூ. 69/-- வசூலித்து விடலாம். மாணவர்களுக்கு 50 சதவிகிதம் தள்ளுபடிச் சலுகை உண்டு. பெண்களுக்கு இலவசம்.

மற்றொரு அன்பர் ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை எட்டு மணிக்கு குளிப்பதற்கு வெந்நீர் கிடைக்குமா என்று சீனிவாசனுக்கு போன் போட்டுக் கேட்டிருக்கிறார். இந்த நண்பரை காஷ்மீருக்கோ யாழ்ப்பாணத்துக்கோ அனுப்பி வைக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

இன்னும் என்னென்ன கேள்விகள் வரப் போகிறதோ, மாஷா அல்லாஹ்!

சாரு

4.2.2009

புத்தக விழாவில் அடியேன்

கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதங்களாக எதுவும் எழுதவில்லை. காரணம், சமீபத்தில் வெளிவந்த பத்து புத்தகங்களுக்கான பிழை திருத்தும் வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தேன். மற்ற எழுத்தாளர்களுக்கு இந்தப் பிரச்சினை இல்லை. என்னுடைய எழுத்தில் பல புரியாத பெயர்கள், வார்த்தைகள் இருக்குமாதலால் அதை நானேதான் சரி பார்க்க வேண்டும். இதற்காக இரவு பகலாக உழைக்க வேண்டியிருந்தது. டிசம்பர் 16ஆம் தேதி அவந்திகாவுக்குப் பிறந்த நாள். ஒரு வாழ்த்துச் சொல்லக்கூட நேரமில்லை. டிசம்பர் 18 என்னுடைய பிறந்த நாள். அதைக் கொண்டாடவும் நேரமில்லை. பல நண்பர்கள் மெஸேஜ் அனுப்பியிருந்தார்கள். அதற்கு நன்றி சொல்லக்கூட நேரமில்லை. அப்போது பார்த்து ஒரு நண்பர் என்னைச் சித்திரவதை செய்ய ஆரம்பித்தார். “பிறந்த நாள் கொண்டாட்டம் எப்படி இருக்கிறது?” என்று ஒரு மெஸேஜ் வரும். அப்போதுதான் நான் துண்டைக் காணோம், துணியைக் காணோம் என்று காமரூப கதைகளைத் திருத்தி எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். மெஸேஜைக் கண்டு கொள்ளாமல் கருமமே கண்ணாயிருந்தேன். உடனே ஒரு மணிநேரம் கழித்து “இப்போது எத்தனை பெக் போயிருக்கிறது?” என்று அடுத்த மெஸேஜ் வரும். இப்படியே அன்றைய தினம் அந்த நபரிடமிருந்து ஒரு டஜன் மெஸேஜ் வந்தன. தொடர்ந்து என்னைச் சித்ரவதை செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கும் நண்பர் அவர். அவருடைய வதை புராணம் பற்றி நான் நிறையவே எழுதியிருக்கிறேன்.

பொதுவாக நான் வெளியே தலைகாட்டமல், யாரையும் சந்திக்காமல் அஞ்ஞாதவாசம் செய்து கொண்டிருக்கும் காரணம் பற்றி யார் யாரோ

எப்படி எப்படியோ பேசிக்கொள்கிறார்கள். என்னுடைய அஞ்ஞாதவாசத்துக்குக் காரணம், இந்தியர்களுக்குப் பொது இடத்தில் எப்படி நடந்துகொள்வது என்றே தெரியவில்லை என்பதுதான். இன்னமும் இந்த நாட்டின் பெருவாரியான மக்கள் காட்டுமிராண்டிகளாகவே நடந்துகொள்கிறார்கள். ஒரு உதாரணம் தருகிறேன்.

நானும் நண்பர் ஹமீதும் புத்தகக் கண்காட்சியின் உயிர்மை அரங்கின் வெளியே நிற்குகொண்டிருந்தோம். இப்படித்தான் என் மனதில் அந்த விஷயம் பதிவாகி இருக்கும்; இப்படித்தான் எழுதியும் இருப்பேன், பின்வரும் சம்பவம் நடந்திராவிட்டால். ஆனால் அப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்து என் மனம் விஷமாகி விட்டதால் இலக்கணப் பிழையை மாற்றி எழுதுகிறேன். நான் நிற்குகொண்டிருந்தேன். ஹமீது அவரது வீல் சேரில் அமர்ந்துகொண்டிருந்தார். அப்போது அறுபது வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு நபர் ஹமீதை நெருங்கி வந்து “உங்களுக்குப் பிறவியிலேயே இப்படி இருக்கிறதா? அல்லது, அப்புறமாக வந்ததா?” என்று கேட்டார்.

நண்பர்களே, தியானம் யோகா எல்லாம் பழகி நான் ரொம்பவும் கெட்டுப் போய்விட்டேன். கண்முன்னே எவ்வளவு அயோக்கியத்தனம் நடந்தாலும் கோபம் வர மாட்டேன் என்கிறது. ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இப்படி நடந்திருந்தால் “டேய் ங்கோத்தா, தேவடியாப் பயலே, இது பிறவியில் வந்ததா, இல்லே பாதில வந்ததானு தெரிஞ்சுக்கலேன்னா உன் ...னில வலிக்குதா?” என்று ஆரம்பித்து ஐந்து நிமிடங்களுக்கு அர்ச்சனை நடத்தியிருப்பேன். அடித்துக்கூட இருப்பேன்.

இந்தச் சம்பவம் எனக்கு ஞாபகம் வரும்போதெல்லாம் எனது மன உளைச்சல் அதிகமாகிறது. இதனால்தான் என்னுடைய வெளி நடவடிக்கைகளை பார்க் ஷெரட்டனோடு நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

புத்தக விழாவுக்குச் செல்வதில் ஒரு சின்ன சிக்கல். போக வர ஆட்டோவுக்கே 200 ரூ. ஆகிவிடுகிறது. ஹமீதோடு அவருடைய காரில் போகலாம் என்றால் அவர் இரண்டு மணிக்கே ஓடி விடுகிறார். நான் கிளம்புவதோ நான்கு மணி. பணத்தை விட நேரம் எனக்கு முக்கியம். இப்படியாகப் பணம் தண்ணீராய் செலவாகிறதே என்று ஒரு திட்டம் போட்டேன். புத்தக விழாவின் உள்ளே நுழைய ஐந்து ரூபாய் கட்டணம். அந்தக் கட்டணத்தையாவது மிச்சப்படுத்தலாம் என்று ஏதாவது வழி இருக்கிறதா என்று அந்த மைதானத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தேன். புத்தக விழாவின் வெளியே இருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணா உணவகத்தின் அருகே ஒரு

பெரிய சாக்கடை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. (உணவகத்தின் பக்கத்தில் சாக்கடையும் கழிவறையும் இருப்பதுதானே இந்தியாவில் மரபு? அந்த மரபின்படி அந்த உணவகத்தின் பின்னால்தான் கழிவறையும் உள்ளது). அந்தச் சாக்கடையின் மேலே நடந்து செல்ல ஒரு பலகையும் இருந்தது. நன்கு பேலன்ஸ் செய்து அந்தப் பலகையின் மேலே நடந்து சென்றேன். அதுதான் புத்தகவிழாவின் எமர்ஜென்ஸி எக்ஸிட். அந்த வழியாகவே தினமும் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன். இதில் இன்னொரு வசதி, நுழைவுச் சீட்டு வாங்குவதற்காக நிற்கும் க்யூவையும் தவிர்க்கலாம்.

18.1.2009

புத்தக விழாவில் அடியேன் (2)

கூடந்த ஒரு மாத காலமாக என்னுடைய பெரும்பகுதி நேரம் சமையலறையிலேயே கழிந்தது. அவந்திகாவுக்கு டைஃபாய்ட். என் அன்புக்குரியவர்களை கவனிப்பது எனக்கு ஆத்ம திருப்தி அளிக்கும் விஷயங்களில் ஒன்று எனினும் புத்தக விழா முடிந்து ஒரு மாதம் ஆகியும் அதைப் பற்றி எழுத நேரம் கிடைக்கவில்லை என்பது உள்ளுக்குள் ஒரு மாதிரி புகைந்துகொண்டே கிடந்தது. குஷ்வந்த் சிங்குக்கு ஒரு அருமையான சமையல்காரர் இருக்கிறார். சமீபத்தில் கூட “அருமையான உணவும், ஸ்காட்ச் விஸ்கியும், விண்டேஜ் ஓயினும், மிக மிக மிக அழகான பெண்களின் நட்பும் கிடைத்துக் கொண்டிருப்பது என்னுடைய பாக்கியம்” என்று எழுதியிருக்கிறது கிழம். Fairest of fair என்று அவர் எழுதியிருப்பதை எப்படித் தமிழ்ப்படுத்துவது என்று தெரியவில்லை. 94 வயது ஆகிறது. என்ன மாதிரி எழுதுகிறார், வாழ்கிறார் என்று பாருங்கள். குடித்தால் ஹெல்த் கெட்டு விடும் என்று எனக்கு அவ்வப்போது அறிவுரை பகரும் அன்பர்கள் இதைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். சர்தார்ஜி சொல்லும் கடைசி மூன்று விஷயங்கள் அடியேனுக்கும் பாக்கியப்பட்டு இருக்கிறது. ஆனால் அந்த முதல் விஷயம்தான் இடிக்கிறது.

எனக்கு நாராயண் என்று ஒரு நண்பர் இருக்கிறார். அவ்வப்போது அவர் என்னை சென்னையில் உள்ள மிகச் சிறப்பான உணவு விடுதிகளைத் தேடித் தேடி அழைத்துக்கொண்டு செல்வார். நாரதகான சபாவுக்கு நேர் எதிரில் ஒரு குறுகலான சந்து உள்ளது. அங்கே ஒரு மெஸ். அற்புதமான அய்யங்கார் தளிகை கிடைக்கும். விலை 30 ரூ. தான். சத்யம் தியேட்டருக்கு எதிரே கோபாலபுரத்திலிருந்தும் மவுண்டு ரோட்டிலிருந்தும் வரும் சாலைகள் சந்தித்துக் கொள்ளும் இடத்தில் ஒரு

டாபா உள்ளது. பஞ்சாப் கிராமங்களில் எவ்வளவு குறைந்தவிலையில் சாப்பிட முடியுமோ அவ்வளவு குறைந்த விலையில் கிடைக்கும். எல்லாம் வடஇந்திய உணவு வகைகள். ஆனால், பேசும் போது நாலு ஊருக்குக் கேட்கிறாற்போல் கத்திக்கொண்டே சாப்பிடக் கூடாது; செல்ஃபோனில் பேசக் கூடாது. போர்டைப் பார்த்த பிறகும், சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது நண்பரிடமிருந்து போன் வந்ததும் அனிச்சை செயலாகவும், பழக்கதோஷத்தினாலும் எடுத்து நீண்ட நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டேன். பேசி முடித்ததும் கடைக்காரர் ஒரு மாதிரி என்னைப் பார்த்தார். விரோத பாவனையில் முறைக்கவில்லை என்பது இங்கே முக்கியம். ஒரு மாதிரி பார்த்தார். அவ்வளவுதான். எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. சிரித்துக் கொண்டே மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டேன். அது ஒரு சிறிய இடம். முதலாளிதான் சப்ளையரும். இவ்வளவு சிறிய இடத்தில் செல்போனில் பேசினால் மற்றவர்களுக்குத் தொந்தரவாக இருக்கும் என்பதோடு ஆர்டரும் எடுக்க முடியாது. இப்படி சென்னையில் அற்புதமான பல உணவகங்கள் உள்ளன. ஒருநாள் கதீட்ரல் ரோட்டில் உள்ள அஞ்சப்பரில் வான்கோழிக் குழம்பு சாப்பிட்டோம். இன்னொரு நாள் வாத்துக்கறி சாப்பிடலாம் என்று திட்டம்.

சரி, புத்தக விழா பற்றி எழுத ஆரம்பித்து இப்படி சாப்பாட்டில் வந்து முடிந்துவிட்டதே? என்ன செய்ய? புத்தக விழாவில் புத்தகங்கள் வாங்கப் பணம் இல்லை. அப்படியே வாங்கினாலும் இவ்வளவு பெரிய வீட்டில் (மாடி வீடு) இனிமேல் புத்தகங்கள் வைக்க இடம் இல்லை. அதனால் பெரும்பாலும் அங்கே இருந்த உணவு விடுதியில்தான் பொழுதைப் போக்கிக்கொண்டிருந்தேன்.

புத்தக விழா படு தோல்வி. எல்லா பதிப்பகக்காரர்களும் அழுது கொண்டிருந்தார்கள். ஒரே ஒரு இலக்கியப் பதிப்பகக்காரர் மட்டும் உள்ளுக்குள் அழுதுகொண்டு வெளியே சிரித்துக் கொண்டிருந்தார். கேட்டால் லட்சக்கணக்கில் விற்பனை ஆகிறது என்றார். எது, அவர் வைத்திருக்கும் நகைக்கடையிலா, அல்லது இந்தப் புத்தகக் கடையிலா என்று நான் கேட்கவில்லை. ம... மனிதர்கள் எப்படி எப்படியெல்லாம் பொய் சொல்லித் தங்கள் இமேஜை காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது என்று நினைத்துக்கொண்டேன், உயிர்மையில் மட்டும்தான் மனுஷ்ய புத்திரன் சிரித்தபடி இருந்தார். எல்லாம் சுஜாதா, எஸ். ராமகிருஷ்ணன் போன்ற எழுத்தாளர்கள் கூட இருக்கும் பலம். மேலும், உயிர்மைக்கு என்றே உலக அளவில் தனியாக, பரவலான ஒரு வாசகர் வட்டமும் இருக்கிறது.

புத்தக விழாவின் இந்தப் படுதோல்விக்குக் காரணம், நகரில் இது பற்றிய எந்த விளம்பரமும் இல்லை. விளம்பரதாரர்கள் எல்லோரும் சென்னை சங்கமத்தில் சங்கமமாகிவிட்டனர். ஒரே நேரத்தில் இரண்டு நிகழ்வுகளுக்கு ஆதரவு அளிக்கும் அளவுக்கு இன்னும் இந்த நகரம் முன்னேறி விடவில்லை. யாருக்கும் புத்தக விழா நடப்பது பற்றியே தெரிந்திருக்கவில்லை. இது தவிரவும், மற்றொரு முக்கிய காரணம், புத்தக விழா நடந்த இடம் அமிஞ்சிக்கரை அருகே உள்ளது. அவ்வளவு தூரத்திற்கு இங்கே தென்சென்னை மக்கள் செல்ல மாட்டார்கள். தென் சென்னைவாசிகள் தவிர மற்ற இடங்களில் வசிப்பவர்களில் வாசிப்பவர்கள் கம்மி.

புத்தக விழா மவுண்ட் ரோடு கலைக் கல்லூரியில் நடந்தபோது மதுரை கள்ளழகர் திருவிழாவைப் போல் கூட்டம் அள்ளும். உள்ளே நுழைந்தால் திரும்பி வர முடியாது. வயதானவர்கள் உள்ளேயே நுழைய முடியாது. புத்தக ஸ்டால்களில் பில் போடுபவர்களுக்கும் ஒரே ஒரு நிமிடம் நிமிர்ந்து பார்த்துப் பேச நேரமிருக்காது. வேர்க்க விறுவிறுக்க பில் போட்டுக்கொண்டே இருப்பார்கள். ஆனால் புத்தக விழாவை அமிஞ்சிக்கரைக்கு மாற்றிய பிறகு எல்லாம் மாறி விட்டது. ஸ்டால்களில் பில் போடுபவர்கள் நண்பர்களிடம் அளவளாவிக் கொண்டும், வடை போண்டா சாப்பிட்டுக் கொண்டும் இருந்தார்கள்.

(மவுண்ட் ரோடு கலைக் கல்லூரியில் இடம் இல்லை என்று அமிஞ்சிக்கரைக்கு புத்தக விழாவை மாற்றியவர்களுக்கு அடியேனின் ஒரு வேண்டுகோள்: அப்படியே அமிஞ்சிக்கரையிலிருந்து நேராக மேற்கே போனால் கோயம்பேடு வரும். அதையும் தாண்டி உள்ள மதுரவாயல் என்று ஒரு ஊர் உள்ளது. புத்தக விழாவை அங்கே வைத்துக்கொண்டால் இன்னும் உத்தமமாக இருக்கும்.)

இப்போது பைங்கிளி நாவல்களின் காலம் முடிந்துவிட்டது. யாரும் இப்போது பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் தொடர்கதைகளை பைண்டு செய்து வைத்துக் கொள்வதில்லை. முன்பெல்லாம் அகிலன், கல்கி, சாண்டில்யன் போன்றவர்களின் புத்தகங்களை பல வீடுகளில் பைண்டு செய்து வைத்திருப்பார்கள். பிறகு அவை புத்தகங்களாக வரும்போது வாங்கவும் செய்வார்கள். இப்போது அந்த இடத்தை தொலைக்காட்சித் தொடர்கள் பிடித்துக்கொண்டதால் யாரும் தொடர்கதைகளைப் படிப்பதில்லை. பத்திரிகைகளும் அவற்றைப் பிரசுரிப்பதில்லை.

இந்த நிலையில் தொலைக்காட்சித் தொடர்களைப் பார்ப்பதில் விருப்பம் இல்லாத ஒரு பெரிய மக்கள் கூட்டம் இருக்கிறது. இவர்கள் தேடுவதும் படிப்பதும் நல்ல புத்தகங்கள். ஆனால் எங்கே கிடைக்கும் என்பது

இவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. அதைத் தெரியப்படுத்த வேண்டியது நம் ஒவ்வொருவரின் கடமை. அப்படித் தெரிய வந்தால் நல்ல புத்தகங்களின் விற்பனை இன்னும் கூடும்.

புத்தக விழாவில் நான் கண்ட ஒரு சந்தோஷமான விஷயம், எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே அழகிகளின் கூட்டம். சென்னை நகரில் இத்தனை அழகிகளா என்று தினம் தினம் வியந்துகொண்டிருந்தேன். அதில் சில அழகிகள் அவ்வப்போது மனுஷ்ய புத்திரனிடமும், எஸ். ராமகிருஷ்ணனிடமும் மட்டும் கையெழுத்து வாங்கியபோது இனிமேல் புத்தக விழாவுக்கே வராமல் இருந்துவிடலாமா என்று கூட நினைத்தேன்.

என்னிடமும் கையெழுத்து வாங்கினார்கள். ஒரு வார காலத்தில் சுமார் முந்நூறு பேருக்குக் கையெழுத்துப் போட்டிருப்பேன். இவர்களில் ஒருவர்கூடப் பெண்ணாக இல்லையே என்று மனுஷ்ய புத்திரனிடம் புலம்பிக்கொண்டிருந்தேன். மஹும். ஒரே ஒரு பெண் என்னிடம் கையெழுத்து வாங்கினாள். ஆமாம், வாங்கினாள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அவள் உயிர்மையின் செல்லமான குட்டி ரம்யா. வயது 2. எல்லோரும் புத்தகத்தில் கையெழுத்து வாங்குவதைப் பார்த்து அவளுக்கும் ஆசை வந்துவிட்டது. மனுஷ்ய புத்திரனின் புகைப்படம் இருந்த அவருடைய கவிதைத் தொகுதி ஒன்றைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து கையெழுத்து கேட்டாள். போட்டுக் கொடுத்தேன். நல்லவேளை, என்னுடைய புகைப்படம் இருக்கும் எனக்குக் குழந்தைகளைப் பிடிக்காது என்ற புத்தகத்தை எடுத்து வரவில்லை.

இப்படி என்னிடம் ஆடவர்களாகவே கையெழுத்து வாங்குவதைப் பார்த்து மகிழ்ந்த ஒரு ஆள் மனுஷ்ய புத்திரன். மனிதர் ஏக குஷியில் இருந்தார். எல்லாம் நான் காமரூப கதைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்த போது அடித்த லூட்டிகளைப் பார்த்துப் பார்த்து அடக்கி வைக்கப்பட்ட சீற்றம். இப்போது பழி தீர்த்துக்கொள்கிறார். இடையில் அவ்வப்போது என்னைப் பார்த்து நக்கலாக ஒரு சிரிப்பு வேறு. ஆனால் எனக்குத்தான் பாபா இருக்கிறாரே, கை விடுவாரா... புத்தக விழாவின் கடைசி நாள் அன்று ஒரு அதிசயம் நடந்தது பாருங்கள், அசந்து போய்விட்டேன். இந்த ஊரின் மிக அழகான பெண் என்று சொல்லத்தக்க அழகி ஒருவர் என்னிடம் வந்து கையெழுத்து வாங்கினார். பிரபலமான கவிஞர் வேறு. மனுஷ்ய புத்திரனைப் பார்த்தேன். அவர் இதைக் கவனிக்காதபடி(!) குட்டி ரம்யாவிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

கையெழுத்திடும்போது சில விஷயங்களைக் கவனித்தேன். முக்கியமாக, பெயர்கள். விடுதலை விரும்பி. பகுத்தறிவாளன், பேரறிவாளன். புரட்சி

வேந்தன். தமிழ்ப் புலி. புலி மகன். இதெல்லாம் போகட்டும். நான் பார்த்த பெயர்களிலேயே என்னை மிகவும் அலறி அடித்த பெயர்: ஈழம் வெல்க. நான்தான் தவறாகக் கேட்டு விட்டானோ என்று நண்பரிடம் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டேன். அதேதான். ஈழம் வெல்க. காரணமே இல்லாமல் அந்த நண்பரின் தந்தையார் மீது கோபம் வந்தது.

இன்னொரு ஆச்சரியம், கையெழுத்துப் போட பேனா கேட்டபோது பெரும்பாலான பேர் தங்கள் பாக்கெட்டிலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்தார்கள். இந்தக் காலத்தில்கூட இவ்வளவு பேர் பேனா வைத்திருக்கிறார்களா, என்ன? அதிலும் ஒரு நண்பர் இங்க் பேனா வைத்திருந்தார். அப்படியானால் அதற்கு இங்க் குப்பி, இங்க் ஃபில்லர் எல்லாம் வேறு வைத்திருக்க வேண்டுமே? வித்தியாசமான மனிதர்தான்.

இன்னொரு அவதானம், என்னுடைய கையெழுத்து ஒவ்வொரு பேனாவுக்கும் ஒவ்வொரு விதமாக மாறிக்கொண்டிருந்தது.

புத்தக விழாவோடு அடியேனின் பத்து புத்தகங்கள் வெளியீட்டு விழா பற்றியும் சொல்லிவிட வேண்டும், 2009 அன்று மவுண்ட் ரோடு புக் பாய்ண்ட் அரங்கத்தில் நடந்த அந்த விழாவுக்கு வந்திருந்த அத்தனை பேருக்கும் என் நன்றி. பல நண்பர்கள் புத்தகங்களும் வாங்கியுள்ளனர். அவர்களுக்கும் நன்றி. அரங்கம் நிறைந்து பலரும் நிற்க வேண்டி வந்துவிட்டது. இவ்வளவுக்கும் நல்ல மழை வேறு. இவ்வளவு மழையிலும் இத்தனை பெரிய கூட்டம். மிக ஆச்சரியமான விஷயம், கூட்டம் முடிய பத்தேகால் ஆகி விட்டது. ஆனாலும் ஒருவர்கூட கூட்டத்தின் இடையே கிளம்பிப் போகாமல் கூட்டம் முடிந்த பிறகே கிளம்பினர். கூட்டம் முடிந்த பிறகும் மழை கொட்டிக் கொண்டதான் இருந்தது. பல நண்பர்களுக்கு வாகன வசதியில்லாமல் பிரச்சினை ஆகிவிட்டது. ஓட்டலில் சாப்பிடும் நண்பர்கள் பலரும் அன்றைய தினம் பட்டினியாகவே உறங்கும்படி ஆகிவிட்டது.

மறுநாள் இதைக் கேள்விப்பட்டபோது மிகவும் பதறிப் போய்விட்டேன். நல்லி குப்புசாமி செட்டியார் மற்றும் ஏ. நடராஜன் ஆகியோர் மூலம் நடந்த முந்தைய விழாக்களில் இந்தப் பிரச்சினை ஏற்பட்டதில்லை. இந்த ஆண்டுதான் இப்படி ஆகிவிட்டது. எனக்கு வசதி இருந்தால் நிச்சயம் அத்தனை பேருக்கும் உணவளித்த பிறகே அவர்களை அனுப்பியிருப்பேன். அடுத்த ஆண்டு என்னுடைய இரண்டு புத்தகங்களாவது வெளிவரும் என்று நினைக்கிறேன். அந்த விழாவில் நிச்சயம் இப்படி ஆகாமல் பார்த்துக்கொள்கிறேன்.

கூட்டம் முடிந்து கிளம்பும்போது “ஏதோ ரஜினிகாந்த் படம் முடிந்து

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

போவது போல் அல்லவா இருக்கிறது?” என்று ஆச்சரியப்பட்டார் மதன்.
இதை சாத்தியப்படுத்திய அத்தனை பேருக்கும் நன்றி சொல்லக்
கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

சரி, என்னிடம் கையெழுத்து வாங்கிய அந்த அழகி யார் என்று
சொல்லவில்லையே? அவர் பெயர், தமிழ்ச்சி.

28.1.2009

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

புத்தக விழாவில் அடியேன் (3)

புத்தக விழாவில் கண்ட இரண்டு அதிசயங்கள் பற்றியும் உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

இன்றைய தினம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் புகழுக்கு (!?) முக்கியமான காரணம், இலக்கியத்தை சிறு பத்திரிகைகள் மூலமாக வளர்த்த ஏராளமான பேரின் உழைப்பும் வியர்வையும்தான். ஒருநாள் புத்தக விழாவில் எஸ். ராமகிருஷ்ணன் பேச்சினிடையே நடராஜன் அண்ணார்ச்சி என்று குறிப்பிட்டார். யார் அது என்று யோசித்தபோது அப்புறம்தான் தெரிந்தது, அவர் இலக்கிய வெளி வட்டம் நடராஜன் என்று. அவர் என்னை விட வயதில் குறைந்தவராகத்தான் இருக்க வேண்டும். அவரே அண்ணாச்சியா என்று வியந்தேன்.

இலக்கிய உலகில் அடியேன் ஒருவன்தான் இந்த அண்ணாச்சி பட்டத்திற்குள் வந்துவிடாமல் அனைவராலும் பெயர் சொல்லியே அழைக்கப்படுகிறேன் என்று சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டேன். என்னுடைய சகா ஒருவர் அண்ணாச்சி என்று என்னுடைய மற்றொரு சகாவினால் அழைக்கப்படுவதைக் கேட்கும்போதெல்லாம் எனக்கு இந்த ஆச்சரியம் ஏற்படுகிறது. விஷயத்துக்கு வருகிறேன். இலக்கிய வெளி வட்டத்தில்தான் என்னுடைய முக்கியமான பல கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. முப்பது ஆண்டுகள் இருக்கும். அதே போல் சதுக்க பூதம் என்று ஒரு பத்திரிகை. அதை நடத்திக்கொண்டிருந்தது மாரப்பன் என்ற நண்பர். சேலத்திலுள்ள அச்சகத்திலிருந்து பத்திரிகை மூட்டையைச் சுமந்து கொண்டு சேலத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள சிற்றூருக்குப் போக வேண்டும். கூலி வைத்துத் தூக்குவதற்கெல்லாம் வசதி இருக்காது. மூட்டையைத் தூக்க முடியாமல் தூக்கிக்கொண்டு பஸ் ஸ்டாண்டிலிருந்து வீட்டுக்கு நடந்தே போவார். இதை எழுதும் போது என் கண்கள் கலங்குவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. அவருக்கு ஒரு கால் மரக்கட்டையால் செய்யப்பட்ட செயற்கைக் கால். அதற்காக என் கண்கள் கலங்கவில்லை. இதையெல்லாம் இவர்கள் எதற்காகச் செய்தார்கள்? தயவுசெய்து எனக்குச் சொல்லுங்கள்.

இப்படி ஒருவர் இருவர் அல்ல. நூற்றுக்கணக்கான பேர். இவர்கள் சிந்திய வியர்வையும் ரத்தமும் தான் என்னுடைய மற்றும் எஸ்.

ராமகிருஷ்ணனுடைய இன்றைய புகழுக்கு அடிப்படை. இவர்களால்தான் தமிழின் சமகால இலக்கியம் உலகத் தரத்துக்கு உயர்ந்து இருக்கிறது.

(இப்போது வலைப்பதிவு எழுதும் நண்பர்களைக் கேட்கிறேன். இந்த வரலாற்றை ஏன் திரும்பிப் பார்க்க மறுக்கிறீர்கள்? ஏன் எடுத்தோம் கவிழ்த்தோம் என்று எழுதுகிறீர்கள்?)

மேலே குறிப்பிட்ட சிறுபத்திரிகை நண்பர்களில் ஒருவரைப் புத்தக விழாவில் சந்தித்தேன். கையில் அவர் நடத்தும் பத்திரிகையின் புதிய இதழ். என்னைப் பார்த்ததும் எனக்கு ஒரு பிரதி கொடுத்தார். பஸ் ஸ்டாண்டுகளிலும், தெருமுனைகளிலும் தீர்க்கதரிசியின் வாசகங்கள் அச்சடித்த துண்டுப் பிரசுரங்களைக் கொடுத்து மதப் பிரச்சாரம் செய்வார்களே, அவர்களின் நினைவுதான் அந்த நண்பரைப் பார்த்ததும் ஞாபகம் வந்தது. அவர்களாவது மதத்தைப் பரப்புகிறார்கள். இவர்கள் எந்தப் பிரதிபலனை எதிர்பார்த்து இதைச் செய்கிறார்கள்? இலக்கியத்தின் மீதான தீராத் தாகம். இன்று எனக்கு போன் செய்து “படித்து விட்டீர்களா?” என்று கேட்டார். நானோ அன்றைய தினம் புத்தக விழாவின் முடிவு தினம் என்றபடியால் நண்பர்களுடன் தண்ணியடிக்கப் போய் நண்பரின் காரிலேயே அந்தப் பத்திரிகையை விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டேன். அதை அவரிடம் சொல்ல முடியுமா? அதனால், மனுஷ்ய புத்திரன் வாங்கிக்கொண்டுவிட்டார் என்று பொய் சொல்லி விட்டேன். விரைவில் எங்கேயாவது வாங்கிப் படிக்க வேண்டும்.

அந்தப் பத்திரிகையின் பெயர் உன்னதம். அதை நடத்துபவர் கௌதம சித்தார்த்தன்.

புத்தக விழாவில் நிகழ்ந்த இன்னொரு அதிசயம், உயிர்மை அரங்கில் நிகழ்ந்தது. அந்த மனிதர் உயரமாக இருந்தார். பத்திரிகைகளில் அடிக்கடி அவருடைய புகைப்படத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன். யார் என்பது மறந்துவிட்டது. தமிழச்சியுடன் சகஜமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் திமுககாரர் இல்லை. அவர்கள் இப்படியெல்லாம் பேண்ட் சட்டை போட்டு பெல்ட் போட்டு சட்டையை டக் இன் எல்லாம் செய்யக்கூடியவர்கள் இல்லை. வேறு யாராக இருக்கும் என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தபோதே தமிழச்சி அவரிடம் என்னை அறிமுகப்படுத்தி “நீங்கள் அவசியம் படிக்க வேண்டியவர்” என்று சொல்லி என்னை மாட்டி விட்டுவிட்டார். அவரை எனக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்பதால் அவர் பெயரை என்னிடம் சொல்லவில்லை. அந்த உயர்ந்த மனிதர் என்னிடம் திரும்பி “உங்களுடைய ஸீரோ டிகிரி

பற்றி அதிகம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். படித்ததில்லை. ஆனால் நீங்கள் நிறப்பிரிகையில் எழுதியதையெல்லாம் படித்திருக்கிறேன்” என்றார். அதிர்ச்சியில் எனக்கு மயக்கமே வந்துவிட்டது. நிறப்பிரிகையில் மார்க்சியம் பற்றி நான் எழுதிய முக்கியமான கட்டுரைகள் என்னிடமே இல்லை. 25 ஆண்டுகள் இருக்கும்.

அதுமட்டும் அல்ல; ஆச்சரியம் இன்னும் தொடர்ந்தது. உயர்ந்த மனிதரே தொடர்ந்தார்: “அதில் ஒருமுறை ஒரு விவாதத்தில் ஆண் மொழி பெண் மொழி என்று பாகுபடுத்தியிருந்தீர்கள். அது எனக்குப் பிடித்திருந்தது.”

நிறப்பிரிகை சார்பாக அடிக்கடி சில சந்திப்புகளை நடத்துவார்கள். அதில் பெண்ணியம் பற்றிய அமர்வில்தான் அந்தக் கருத்தைக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அதிர்ச்சியில் மூர்ச்சையாகி விடுவேன் போல் இருந்தது. அந்த நேரம் பார்த்து அவரிடம் ஒருவர் பேச்சுக் கொடுக்கவே என் பக்கத்தில் இருந்த மனோஜிடம் காதைக் கடித்தேன். இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தேசியச் செயலாளரும், எம்.பி.யுமான டி. ராஜாதான் அவர்.

உடனே என்னுடைய ஆஸாதி, ஆஸாதி, ஆஸாதி தொகுப்பை எடுத்துக் கையெழுத்திட்டு அவரிடம் கொடுத்தேன். இந்திய அரசியல்வாதிகளில் என் மரியாதைக்கும் மதிப்புக்கும் உரிய சிலரில் டி.ராஜாவும் ஒருவர். அவர் எம்.பி. தேர்தலில் நின்றபோது வெளியிட்ட சொத்துக் கணக்கு உங்களுக்கு ரூபகம் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அவரோடு சேர்ந்து சொத்துக் கணக்கு வெளியிட்ட மற்ற அரசியல்வாதிகளின் சொத்து 30 கோடி, 40 கோடி என்று இருக்க டி. ராஜாவின் சொத்து 2000 ரூபாய் என்று இருந்தது. இப்படிப்பட்டவர்களிடம் ஏன் மக்களாட்சி போய்ச் சேரவில்லை?

30.1.2009

ஒரு அந்தரங்கமான விஷயம்

அந்தரங்கமான விஷயத்தை எப்படி பகிரங்கமாக எழுதலாம் என்ற கேள்வி உங்களுக்கு எழலாம். சூழ்நிலைதான் காரணம். சரி, நேரடியாக விஷயத்துக்கு வருகிறேன்.

எனக்கு தினந்தோறும் ங்கோத்தா ங்கொம்மா என்று விளித்து பல கடிதங்கள் வருகின்றன. அதையெல்லாம் படிக்காமலேயே ரத்து செய்து விடுவதுதான் என் வழக்கம். சகதி என்று தெரிந்தும் காலை வைப்பார்களா? ஆனால் அதுபோன்ற கடிதங்களை எழுதுபவர்களின் மனநிலை பற்றியே நான் யோசிக்கிறேன். முதலில் ஒரு அடிப்படையான விஷயமே அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. நாலு பக்கம் ஐந்து பக்கம் என்று தமிழில் டைப் செய்கிறார்கள். ஆனால் முதல் வரியிலேயே ங்கோத்தா ங்கொம்மா என்று ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். அட அறிவுகெட்ட முண்டங்களா, முதல் வரியிலேயே ங்கோத்தா ங்கொம்மா என்று ஆரம்பித்தால் அந்த ஐந்து பக்கங்களையும் தொடர்ந்து படிக்க நான் என்ன பைத்தியமா? எந்த மடையனாவது அதைப் படிப்பானா?

அடுத்து, இவர்கள் இப்படிக் கடிதம் எழுதுவதன் காரணம், என் மீதுள்ள கோபம். கோபமோ வருத்தமோ நமது ஆரோக்கியத்துக்கு நல்லதல்ல. கோபம், பதற்றம், வருத்தம் போன்ற உணர்வுகள் நம்முடைய சர்க்கரை மற்றும் ரத்த அழுத்தத்தை அதிகரித்துவிடும். ஆக, என் மீது கோபப்பட்டு ங்கோத்தா ங்கொம்மா கடிதம் எழுதுபவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே கெடுதி செய்துகொள்கிறார்கள் என்று ஆகிறது.

இப்படிக் கடிதம் எழுதுபவர்களின் நோக்கம் என்னவாக இருக்கும்? என்னை பதிலுக்குக் கோபமடையச் செய்வது; அல்லது, என்னை அவமானப்படுத்துவது. இரண்டுமே என் விஷயத்தில் சாத்தியமில்லை. என் ஆரோக்கியத்துக்கு ஊறு விளைவிக்கும் எந்தக் காரியத்தையும் நான் செய்வதில்லை. அதோடு, இப்படிப்பட்ட வசை வார்த்தைகளை வீசியெல்லாம் என்னை அவமானப்படுத்திவிட முடியாது.

சரி, என் எழுத்தைப் படித்து அளவு கடந்த கோபமும், பதற்றமும் அடையும் அன்பர்களுக்கு நான் ஒரு யோசனை சொல்கிறேன். என் எழுத்தைப் படிக்காதீர்கள். சாரு நிவேதிதா ஒரு பன்றி, சாரு நிவேதிதா

ஒரு பன்றி என்று அடிக்கடி சொல்லிப் பழகுவார்கள். பன்றியின் பக்கம் யாராவது செல்வார்களா? அப்படியே சொல்லிச் சொல்லிப் பழகி என் எழுத்திலிருந்து நீங்கள் விலகி விடலாம்.

ம்ஹும். அது இவர்களால் முடியாது. கஞ்சா, ஹெராய்ன் அடிமை மாதிரி இவர்கள் என் எழுத்துக்கு அடிமையாகி விட்டார்கள். படித்தால் கொலை வெறி ஏற்படுகிறது; ஆனால் படிக்காமலும் இருக்க முடியவில்லை.

ம்ம்... கடவுள்தான் இவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

அடுத்து, என் எழுத்தை உண்மையிலேயே ரசித்து, அனுபவித்துப் படிக்கும் நண்பர்களில் சிலர் நான் அடிக்கடி பண உதவி கேட்டு இணைய தளத்தில் எழுதுவது அசிங்கமாகவும், அருவருப்பாகவும் இருப்பதாக எழுதுகிறார்கள். நான் உதவி கேட்பது, பஸ்ஸில் சிறுமிகள் பிச்சை கேட்டு அட்டை போடுவார்களே, அதுபோல் இருக்கிறது என்று தன்னுடைய வலைமனையில் எழுதியிருக்கிறார் ஒரு அன்பர். இந்த உவமைக்கான பரிசை கடவுள் அவருக்கு அளிப்பார்.

ஏன் ஐயா, நான் தெரியாமல்தான் கேட்கிறேன். கோவிலில் திரும்பிய பக்கமெல்லாம் உண்டியல் வைத்திருக்கிறார்களே, அப்படியானால் சாமி பிச்சை எடுப்பதாக அர்த்தமா?

‘ஏய், பார்ரா கொழுப்பை; இவனும் சாமியும் ஒன்னாம்’ என்கிறீர்களா? சரி, வேண்டாம். கட்டணக் கழிப்பிடத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அங்கே ஒன்றுக்கு ரெண்டுக்குப் போனால்கூட ஒரு ரூபாய் ரெண்டு ரூபாய் கொடுக்கிறோம் இல்லையா? அதுபோல்தான் நான் உண்டியல் குலுக்குவதும் என்று நினைத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதானே? நான் என்ன உங்கள் சட்டைப் பாக்கெட்டிலா கையை விடுகிறேன்?

கோவையிலுள்ள ஜக்கி வாசுதேவின் தியான லிங்கத்துக்குச் சென்றிருந்தேன். வெளியே ஒரு உண்டியல் இருந்தது. விருப்பம் இருந்தால் அதில் பணம் போடலாம் என்று உண்டியல் பக்கத்தில் அந்த ஆசிரமத்தைச் சேர்ந்த, சீருடை அணிந்த இரண்டு மூன்று தொண்டர்கள் நின்றுகொண்டு சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படி சாமியும் உண்டியல் குலுக்குகிறது; சாமியாரும் உண்டியல் குலுக்குகிறார். எழுத்தாளன் குலுக்கினால் மட்டும் உங்களுக்கு ஆபாசமாகவும் அருவருப்பாகவும் இருக்கிறதா?

‘சாரு பணத்துக்கு ரொம்ப கஷ்டப்படுகிறாராமே? 10 டவ்னிங்கில் போய் தண்ணி அடிப்பவருக்கு பணத்துக்கு என்ன கஷ்டம்?’

நண்பர்களின் கேள்வி இது.

இதற்கான விளக்கத்தை சலிப்படையும் அளவுக்குப் பலமுறை எழுதிவிட்டேன். இப்போது மீண்டும். யார் யாருக்கு அசிங்கமாகவும், அருவருப்பாகவும் இருக்கிறதோ அந்த அன்பர்கள் சற்றே தூரமாக நகர்ந்துவிடுங்கள்.

சமீப காலமாக நான் 10 டவ்னிங் செல்வதில்லை. அங்கே சென்று கொண்டிருந்தபோதும் நான் விஸ்கியோ பிராந்தியோ குடிப்பதில்லை. ஃப்ரெஞ்ச் சிவப்பு ஒய்ன்தான் குடிப்பேன். மூன்று நான்கு பேருக்கு ஒரு தடவைக்கு 10,000 ரூ. பில் ஆகும். டிப்ஸே ஆயிரம் ரூபாய். எல்லாம் என் நண்பரின் உபயம். ஆனால் என்னுடைய பிரச்சினை என்னவென்றால், 10 டவ்னிங் செல்வதற்கு ஆட்டோவுக்குப் பணம் இருக்காது. என் வீட்டிலிருந்து 60 ரூ. தூரம். “என்னோடு வந்துவிடேன்; காரில் போகலாம்” என்பான் அலெக்ஸ். உண்மைதான். 10 டவ்னிங் சென்றால் திரும்பி வரும் பிரச்சினை இல்லை. அலெக்ஸே தன் காரில் என்னை வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து விட்டுவிடுவான். ஆனால் அலெக்ஸ் வீட்டுக்குப் போக எனக்கு 40 ரூ. வேண்டுமே? 20 ரூபாயை மிச்சப்படுத்துவதற்காக அலெக்ஸ் வீட்டுக்குப் போய் அங்கிருந்து அவனுடைய காரில் 10 டவ்னிங் செல்வதை விட, வீட்டிலிருந்தே 60 ரூ. கொடுத்து நேராகப் போய் விடலாம் என்றுதான் இவ்வளவு நாளும் சென்றுகொண்டிருந்தேன். ஆனால் சென்ற மாதம் நடந்த ஒரு சம்பவத்தால் 10 டவ்னிங் செல்வதையும் நிறுத்திவிட்டேன்.

கடந்த நான்கு மாதங்களாக என் மகன் கார்த்திக் வீட்டை விட்டு வெளியிலேயே செல்வதில்லை. ஒரு புத்த பிட்சு மாதிரி அவனுடைய அறையிலேயே அமர்ந்து இசை கேட்டுக்கொண்டும், உலக சினிமாவைப் பார்த்துக்கொண்டும் இருக்கிறான். அவந்திகாவிடம் நைஸாகக் கேட்டேன்.

“ஏதாவது காதல் தோல்வியா, என்ன விஷயம் அம்மு?”

“அடச்சே, அவனையும் உன்னை மாதிரியே நினைத்துக்-கொண்டாயா? ரெஸெஷன், இன்னும் வேலைக்கான உத்தரவு வரவில்லை.”

சம்பவம் என்னவென்றால், ஒருநாள் அவந்திகா ஆன்மீக வகுப்புக்குச் சென்றுவிட்டு இரவு ஒன்பது மணிக்கு வந்தாள். வீட்டில் சாப்பிட எதுவும் இல்லை. கார்த்திக்குக்கும் எனக்கும் பீட்ஸா என்றால் ரொம்பப் பிடிக்கும். (ஆனால் எனக்குத் தடை என்பதால் வருஷத்துக்கு ஒருமுறைதான் சாப்பிடுவேன்). பீட்ஸா சாப்பிட்டும் வெகுகாலம் ஆகிவிட்டது; கடைசியாக எப்போது சாப்பிட்டோம் என்பதே

மறந்துவிட்டது என்ற அளவுக்கு.

“ஆர்டர் பண்ணலாமா?” என்று கேட்டான் கார்த்திக்.

“ம்ஹும்; வேண்டாம்” என்று இறுக்கமான குரலில் சொன்னாள் அவந்திகா.

அவள்தானே நிதி மந்திரி. பீட்ஸா சாப்பிட்டால் அதற்கு 300, 400 என்று செலவாகும்; அவ்வளவு பணம் செலவு செய்ய இப்போதைய நிலைமையில் முடியாது. பிறகு கஞ்சி காய்ச்சி குடித்துவிட்டுப் படுத்தோம்.

சடாரென்று என் ஞாபகம் 45 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னே சென்றது. நாகூரில் சிறுவனாக இருந்தபோது தினந்தோறும் எங்கள் தெருவுக்கு வருவான் பாம்பே மிட்டாய் விற்பவன். அவன் ஒரு வட இந்தியன். ஆனால் ஏதேதோ சாக்குப் போக்குகள் சொல்லி என் அம்மா ஒருநாள் கூட அதை வாங்கிக் கொடுத்ததில்லை. வாங்கினால் ஆறு குழந்தைகளுக்கு வாங்க வேண்டும். 17 வயதில் ஒரு காதல் பிரச்சினையால் வீட்டையும், ஊரையும் விட்டு எனக்கு ஓட வேண்டி வந்தது. நாகூரில் அதுதான் என்னுடைய கடைசி தினம். அந்தக் கடைசி நாள் வரை கூட அந்த பாம்பே மிட்டாய் எனக்குத் தின்னக் கிடைக்கவில்லை. பின்னாளில்தான் அந்த மிட்டாய்க்குப் பெயர் சோன் ப்படி என்று தெரிந்தது.

இதை விடுங்கள். ஒரு எழுத்தாளன் பீட்ஸா சாப்பிட முடியாததா பெரிய பிரச்சினை? நேற்று நடந்ததைச் சொல்கிறேன். இப்போதெல்லாம் அலெக்ஸை அவனுடைய வீட்டிலும் சந்திப்பதில்லை. வாகனப் பிரச்சினையே காரணம். நாற்பதும் நாற்பதும் என்பது ரூபாய் வேண்டும். அதனால் விஷால் வந்து அவனுடைய மோட்டார் சைக்கிளில் என்னை அழைத்துக்கொண்டு போய் திரும்பவும் கொண்டு வந்து விட்டால்தான் உண்டு. இதுவோ, விஷாலின் பாரியாள் கையில் இருக்கிறது. விஷாலுக்கு எப்போது பர்மிஷன் கிடைக்கிறதோ அப்போதுதான் அது சாத்தியம். (அந்த அம்மாளையும் குறை சொல்ல முடியாது; இவன்தான் பர்மிஷன் கிடைத்தால் குடித்துவிட்டு எங்காவது மல்லாந்துவிடுகிறானே?)

நேற்று விஷால் வந்து அலெக்ஸ் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான். சந்திப்பு முடிந்ததும் க.நா.சு., பிச்சமுர்த்தி மாதிரி எங்காவது சரவண பவனுக்குப் போய் காப்பி சாப்பிட்டுவிட்டுப் போவது எங்கள் வழக்கம். நேற்றும் அப்படிச் சென்றபோது எனக்கு ஒரு யோசனை. இங்கே கச்சேரி ரோட்டில் எங்கு திரும்பினாலும் ஆட்டுக் கால் சூப், மாட்டு வால் சூப்,

கோழி ஈரல் வறுவல் என்று விதவிதமாக அமார்க்களப்படும். (இந்த உலகத்திலேயே சிறந்த ஊர் மைலாப்பூர் என்பது என்னுடைய கருத்து; அந்த அளவுக்கு ஒரு கலவையான இடம் இது).

“இன்று காப்பி குடிக்காமல் சூப் குடிக்கலாமே?”

இந்த யோசனையைச் சொன்ன போதே விஷாலிடம் பைசா இருக்கிறதா என்றும் கேட்டு ஊர்ஜிதப்படுத்திக்கொண்டேன். ஏனென்றால் என் பாக்கெட்டில் பத்து ரூபாய்தான் இருந்தது.

சூப் குடித்து விட்டுத் திரும்பும்போது, அவந்திகா தனக்கான மாத்திரைகளை வாங்கி வரச் சொன்னாள். நூறு ரூபாய் ஆகும். எங்கே போவது? வாங்காமலேயே வீட்டுக்கு வந்தேன்.

இந்த ஏழ்மை, வறுமை எல்லாம் எனக்கு ஜுஜுபி. இதைவிட பயங்கரமான வறுமையையும், தனிமையையும் ஒரே சமயத்தில் அனுபவித்தவன் நான். நல்லவேளை. இப்போது நண்பர்களாவது நிறைய பேர் இருக்கிறார்கள். முன்பெல்லாம் அதுகூடக் கிடையாது. ஆனால் என்னுடைய வருத்தம் என்னவென்றால், சிலபேர் என்னைப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள் என்பதுதான்.

1. நான் கேரளாவில் சில கூட்டங்களில் பேசும்போது பி.எஸ்.பி. கட்சியின் அகில இந்தியப் பொதுச் செயலாளரான சுரேஷ் மானேயுடன் ஒரே மேடையைப் பகிர்ந்துகொண்டதுண்டு. நான் பி.எஸ்.பி.யின் ஆதரவாளன். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முந்தின சம்பவம் இது. சுரேஷ் மானே போன்ற ஒருவர் ஒரு கட்சிக்குக் கிடைப்பது அந்தக் கட்சித் தலைவரின் அதிர்ஷ்டம். யோசனை சொல்பவர் யாராக இருந்தாலும் அவர் சொல்வது கட்சிக்கு நல்லதாக இருந்தால் அதை எடுத்துக்கொள்ளும் பழக்கமுடையவர் சுரேஷ். தமிழ்நாட்டில் அந்தக் கட்சியை எப்படிப் பலப்படுத்துவது என்பது பற்றி என்னிடம் பலமுறை ஆலோசித்திருக்கிறார். என்னையும் கட்சியில் இணையுமாறு கூறினார். நான் சிவகாமியைக் கை காட்டி விட்டு ஒதுங்கிக்கொண்டேன். (அது சிவகாமிக்கே தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை). ஆனால் சுரேஷுடன் தொடர்பில்தான் இருந்தேன். அவருக்கு இங்கே சில பத்திரிகைத் தொடர்புகளையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தேன். தமிழ்நாட்டின் அரசியல் போக்கில் ஓரளவு பாதிப்பைச் செலுத்தக்கூடியவர் என்று கருத்தத்தக்க என்னுடைய நண்பர் ஒருவருக்கும் (அவர் பெயர் எக்ஸ் என்று வைத்துக்கொள்வோம்) சுரேஷ் மானேயை அறிமுகப்படுத்தினேன். அப்போதெல்லாம் கைத்தொலைபேசியில் டாப் அப் செய்வதற்குக்கூட காசு இல்லாமல் பொதுத் தொலைபேசியில் ஒரு ரூபாய் நாணயத்தைப்

போட்டே பி.எஸ்.பி. என்ற அகில இந்தியக் கட்சியின் அகில இந்தியப் பொதுச் செயலாளரிடம் பேசிக்கொண்டிருப்பேன். இப்போது என்னுடைய நண்பர் எக்ஸும் சுரேஷ் மானேயும் நண்பர்கள். சுரேஷ் மானேயிடமிருந்து எனக்கு போன் வருவது நின்றுபோயிற்று.

நான் சுரேஷ் மானேவுக்கு அறிமுகப்படுத்திய பத்திரிகைகளில் பி.எஸ்.பி.யின் முழுப்பக்க விளம்பரங்கள் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் தமிழின் மிகப் பிரபலமான என்னுடைய இணைய தளத்துக்கு விளம்பரம் கேட்டால் எல்லோரும் தாதையைத் தடவியபடி மோட்டுவளையைப் பார்க்கிறார்கள்.

2. இந்தியாவின் பத்து பணக்காரர்களில் அவரும் ஒருவர். தமிழர். அவர் நம்முடைய எக்ஸின் மிக நெருங்கிய நண்பர். அந்தப் பணக்காரரின் சொந்த விஷயம் ஒன்று, ஒரு பத்திரிகையில் கவர் ஸ்டோரியாக வர இருக்கிறது என்றும், அதை அந்தப் பத்திரிகையுடன் தொடர்புடைய நான் நிறுத்த வேண்டும் என்றும் என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார் என் நண்பர் எக்ஸ். 'ஐயோ, இது பத்திரிகை தர்மத்துக்கு எதிராயிற்றே' என்று நான் தயங்கினேன். 'அப்படியானால் ஒருத்தரின் பர்ஸனல் விஷயத்தைப் பற்றி எழுதுவது மட்டும் பத்திரிகை தர்மமா?' என்று கேட்டார் எக்ஸ். எக்ஸ் கேட்டதும் நியாயம்தான்.

ஆனால் இந்த விஷயத்தில் நான் குறுக்கிட்டால் அந்தக் குறிப்பிட்ட பத்திரிகைக்கு நான் என்னை அடமானம் வைத்து-விட்டதாக ஆகிவிடுமே என்று தயங்கினேன். பின்னாளில் அந்தப் பத்திரிகையை நான் விமர்சித்து எழுத வேண்டியிருந்தால் அது முடியாமல் போகுமே? இருந்தாலும் என் நண்பர் எக்ஸ் கூறிய நியாயம் எனக்கும் நியாயமாகவே தோன்றியதால் அந்தக் கவர் ஸ்டோரியை நிறுத்தி விட்டேன். அந்தக் கோடஸ்வரருக்கு இந்தியா முழுவதும் கல்லூரிகள் உள்ளன. மிகப் பெரிய ஸாஃப்ட்வேர் நிறுவனங்கள் உள்ளன. எக்ஸிடம் சொல்லி அந்தக் கோடஸ்வரரிடமிருந்து என்னுடைய இணைய தளத்துக்கு ஒரு விளம்பரம் வாங்கித் தரும்படிக் கேட்டேன். மஹும். ஒன்றும் நடக்கவில்லை.

அதனால்தான் சொன்னேன். என்னுடைய வறுமை எனக்குப் பிரச்சினை இல்லை. ஒரு பிச்சைக்காரன் என்னைச் சுரண்டுவது எனக்குப் பிரச்சினை இல்லை. ஆனால் ஒரு கோடஸ்வரன் என்னைச் சுரண்டும்போது, என்னை அவனுடைய காரியத்துக்-காகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும்போது எரிச்சலாக இருக்கிறது.

3. அந்த நண்பரின் பெயரை ஓய் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவர்

எனக்குப் பதினைந்து ஆண்டுகளாக நண்பர். எக்ஸும் பதினைந்து ஆண்டுகளாக நண்பர். ஒரு சமயம் ஒய்க்கு ஒரு காரியம் ஆக வேண்டும். சட்டத்துக்குப் புறம்பானது அல்ல. ஒரு நல்ல விஷயம்தான். “அந்தக் காரியத்துக்கு ஐந்து கோடி ரூபாய் செலவாகும்; நான் என்னுடைய செல்வாக்கை வைத்து இரண்டு கோடி ரூபாய்க்கு ஸ்பான்ஸர் வாங்கிவிட்டேன். இன்னும் மூன்று கோடி தேற்ற வேண்டும். உங்கள் நண்பர் எக்ஸிடம் சொல்லி ஏதாவது செய்யுங்களேன்” என்று என்னிடம் கெஞ்சினார் ஓய்.

எக்ஸிடம் விலாவாரியாக எடுத்துச் சொன்னேன். உடனே எக்ஸ் ஒரு காரியம் செய்தார். ஓய்யின் இரண்டு கோடிக்கும் வேலை இல்லாமல், ஒரு பெரிய நிறுவனமே அந்தக் காரியத்தைத் தன் பொறுப்பில் எடுத்துக்கொண்டு செய்து கொடுத்துவிட்டது, புகழ் முழுவதும் ஒய்க்கு. ஓய்யிடம் என்னுடைய இணைய தளத்துக்கு மாதம் 10,000 ரூபாய்க்கு விளம்பரம் கேட்டேன். ஓய்யின் பொறுப்பில் எத்தனையோ நிறுவனங்கள் உள்ளன. கண்ணை அசைத்தால் அதுபோல் பத்து விளம்பரம் கிடைக்கச் செய்ய முடியும். வெட்கத்தை விட்டு ஐம்பது முறை கேட்டும் ஓய்யிடமிருந்து எனக்கு விளம்பரம் கிடைக்கவில்லை.

எக்ஸ், ஓய் இருவருமே எனக்குப் பதினைந்து ஆண்டுகளாக நண்பர்கள் என்றபோதிலும் ஓய் எந்தக் காலத்திலும் எக்ஸின் போன் நம்பரை என்னிடம் கேட்டதில்லை. ஆனால் ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு ஒருமுறை கேட்டார். நம்பரைக் கொடுத்தேன். அதோடு ஓய் என்னோடு பேசுவதை நிறுத்தி விட்டார். நேரடியாக எக்ஸிடமே பேசிக்கொள்கிறார் என்று கேள்வி.

மீண்டும் சொல்கிறேன். நான் ஒரு பிச்சைக்காரனாக இருப்பது பற்றி எனக்கு வருத்தமில்லை; வேதனை இல்லை. ஆனால் இப்படி சமூகத்தின் உச்சாணிக் கொம்பில் அமர்ந்திருப்பவர்கள் என்னைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்திக்கொண்டு, நான் ஏதாவது சில்லறை உதவி கேட்டால் முதுகைக் காட்டுவதுதான் (கொஞ்சம் நாகரீகமாக முதுகு என்று எழுதி இருக்கிறேன்) எனக்கு வேதனையாக இருக்கிறது.

10.4.2009

Lady, Love Your Count...

டியர் சாரு,

எனக்கு நன்றி சொல்ல வார்த்தைகளே வரவில்லை சாரு. வெகுஜன வாசகர்களுக் கிடையே இதை எப்படிக் கொண்டுபோவது என்று முழித்துக்கொண்டிருந்தேன். உங்களைத் தொடர்புகொள்ள வேண்டும் என்று ஐந்துவருட காலமாகவே யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்போதுதான் அதற்குக் காலம் கணிந்தது. இப்போது நடப்பதெல்லாம் நான் கனவிலும் எதிர்பாராதது. உங்களின் ஒட்டுமொத்த வாசகர் பரப்பையும் என் பக்கமும் திருப்பிவிட்டிருக்கிறீர்கள். முற்றிலும் எனக்கு இது ஒரு புது அனுபவம். பின்னூட்டங்களைப் பார்த்து பிரமித்துப் போயிருக்கிறேன். சில கேவலமான பின்னூட்டங் களும் வர ஆரம்பித்திருக்கின்றன. என்ன செய்வது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. பதில் சொல்வதா, நிராகரிப்பதா, அழிப்பதா? இல்லை, அப்படியே விட்டுவிடுவதா? தயவுசெய்து வழிகாட்டுங்கள்.

கொஞ்சம் பயமாகக்கூட இருக்கிறது. இதுவரை வெளியிட்டது ஐந்தாறு கடிதங்கள் மட்டுமே. ஆனால் என்னிடமிருப்பதோ 50 கடிதங்களுக்கும் மேல். இன்னும் போகப்போக பச்சையான வார்த்தைகளும், 17 வயதில் 10 வயது சிறுவனையும், இந்தக் கடிதமெழுதும் காலகட்டத்தில் 16 வயதுப் பையனையும் பயன்படுத்திக்கொண்டதையும் அந்தப் பெண் எழுதியிருக்கிறாள். எப்படி வெளியிடுவது சாரு? இந்த எதிர்-வினைகளையெல்லாம் எப்படி எதிர்கொள்வது?

வெளியில் போய்தான் இன்டர்நெட்டைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்பதால் உடனுக்குடன் பார்த்துக்கூட பின்னூட்டங்களை அழிக்க முடியாது. அதிகமான எதிர்ப்பு வந்தால் நிறுத்த வேண்டி வருமோ? இப்போதுதான் புரிகிறது, எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் நீங்கள் இத்தனை ஆண்டுக் காலம் எழுதி வருகிறீர்கள் என்று. ஓய்வு கிடைக்கும் போது அவசியம் இந்தக் கடிதத்திற்கு பதில் எழுதுங்கள் சாரு. தொடர்ந்து உங்களைத் தொடர்புகொள்ள தடையேதுமில்லையே?

என்னிடம் லிங்க் கொடுக்கலாமா என்று கேட்ட பின்புதான் இணைப்பையே கொடுத்தீர்கள். அந்தப் பண்புக்கு நான் தலை வணங்குகிறேன். ஆனால் உங்களைக் கேட்காமலேயே உங்களின் ஒரு பக்கத்திற்கு நான் இணைப்பு கொடுத்திருந்தேன். அதில் தவறொன்றும்

இல்லையே?

அன்புடன்

எஸ்.

டியர் எஸ்,

இந்தப் பின்னூட்டம் என்ற பைத்தியக்காரத்தனத்தைப் பற்றி எனக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. அதில் ஆபாசமான வசைகளைப் பொழியும் பேர்வழிகளைப் பற்றி நினைத்தால் கக்கூஸில் படம் வரைந்து எழுதுவார்களே, அவர்களின் நினைப்புதான் வருகிறது, இந்தப் பின்னூட்டம் என்பதே ஒரு நான்ஸென்ஸ். அதெல்லாம் மனவளர்ச்சி இல்லாத, தமிழ்ச் சமூகத்தைப் போன்ற பின்தங்கியப் பிராந்தியங்களுக்கானது அல்ல.

நீங்களே சொல்லுங்கள், இந்தக் கணினி என்ற அற்புதமான விஷயத்தை எத்தனை பேர் தங்களுடைய அறிவுபூர்வமான முன்னேற்றத்துக்குப் பயன்படுத்துகிறார்கள்? பெண்களோடு மணிக்கணக்கில் அரட்டை அடிப்பதற்கும், செக்ஸ் கதைகள் படித்து சுயபோகம் செய்வதற்கும், தோழியோடு நீலப்படம் பார்ப்பதற்கும்தானே இங்கே தமிழ்நாட்டில் இந்த அற்புதமான சாதனம் பயன்படுத்தப்படுகிறது?

காலையில் தியானம் செய்து விட்டு வந்து மின்னஞ்சலைப் பார்ப்பேன். ஒரு ஐந்து அஞ்சலாவது ங்கோத்தா ங்கொம்மா ரகம்தான். அதையெல்லாம் பார்த்து நான் சிறிதும் சஞ்சலம் அடைவதில்லை. ஒரு மனோதத்துவ மருத்துவர் பைத்தியக்கார நோயாளிகளை எவ்வாறு அணுகுவாரோ அதே ரீதியில்தான் இது போன்ற வசை கடிதங்களை நான் எதிர்கொள்கிறேன். எனவே உங்களுக்கு வரும் பின்னூட்டங்களைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம். அவர்கள் அத்தனை பேரும் கோழைகள். ஒரு சட்டைப் பித்தான் கிழிந்தால் கூட தலை தெறிக்க ஓடி விடுவார்கள். நானோ என் உயிரைப் பற்றியே கவலைப்படாமல் எழுதிக் கொண்டிருப்பவன். எனவே இந்த அடையாளமற்ற லும்பன் கும்பலைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம்.

தொந்தரவு அதிகமாக இருந்தால் எல்லாக் கடிதங்களையும் எனக்கு அனுப்புங்கள். தேவையெனில் அவற்றை எடிட் செய்து ஒரு புத்தகமாகவே வெளியிட்டுவிடலாம். மலையாளத்தில் கூட மொழி பெயர்க்கலாம்.

புதிய கடிதம் வெளியிடும்போது தவறாமல் தெரிவியுங்கள். பின்னூட்டங்களின் லிங்கையும் கொடுங்கள். கக்கூஸ் எழுத்தும் எப்படி

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

இருக்கிறது என்று ஒரு சமூகவியல் ஆய்வாளன் என்ற முறையில் நான்
தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்தானே?

சாரு

17.4.2009

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

இணைய தளம்: சில தொழில்நுட்ப ஆலோசனைகள்

(இணைய தளத்தை வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்கு வாசக நண்பர்கள் சிலர் கூறிய அரிய ஆலோசனைகளுக்கு எழுதிய பதில்)

அன்புள்ள ஸ்ரீ ஹரிஷ் மற்றும் நண்பர்களுக்கு,

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றி எழுதியிருந்தேன். அப்போது பல போலீஸ் உயர் அதிகாரிகள் எனக்கு நண்பர்களாக இருந்தார்கள். பிறகு எனது இனிய சபாவத்தின் காரணமாக விலகி விட்டார்கள். அந்தக் காலகட்டத்தில் உதவி டைரக்டர் ஜெனரலாக இருந்த ஒரு அதிகாரியோடு என்னுடைய சொந்த ஊருக்குச் சென்றிருந்தேன். நான் பிறந்த வளர்ந்த மாவட்டத்தில் உள்ள எல்லா முக்கியமான கோவில்களையும் பார்த்துவிட வேண்டும் என்பது என்னுடைய ஆசை. (அப்போது எனக்கு அவ்வளவாகக் கடவுள் நம்பிக்கை கிடையாது; அக்னாஸ்டிக் என்று சொல்லலாம். ஆனாலும் எல்லாவிதமான வழிபாட்டுத் தலங்களும் பிடிக்கும்).

ஆனால் என்ன ஒரு துரதிர்ஷ்டம் பாருங்கள்; நான் அப்படி அவரை கோவில்களுக்கு அழைத்துச் சென்றதே அவருடைய பதவி பறிபோகக் காரணமாக அமைந்துவிட்டது.

ஒரு நாள் திருநள்ளாறு சனீஸ்வரர் கோவிலில் அதிகாரி அவருக்கு வேண்டியவருக்கு அர்ச்சனை செய்துகொண்டிருந்தார். பொதுவாக நாங்கள் எங்காவது சென்றால் பதுங்கிப் பதுங்கித்தான் செல்வது வழக்கம். கோவிலுக்கும் அப்படித்தான் செல்வோம். என்ன காரணம் என்றால், அவர் பெரிய அதிகாரி என்பதால் பத்திரிகையில் செய்தி வந்துவிடும். செய்தி வந்தால் என்ன என்று நீங்கள் நினைக்கலாம். இதில் ஒரு பிரச்சினை இருக்கிறது. எவ்வளவு பெரிய உயர் அதிகாரியாக இருந்தாலும் அவருக்கும் மேல் ஒரு அதிகாரி இருப்பார். உங்களைப் பற்றி நிறைய செய்தி வந்தால் அவரால் உங்களுக்கு இடைஞ்சல் ஏற்படும். தி.மு.க.வில் பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கு வேட்பாளராகப் பெரிதும் எதிர்பார்க்கப்பட்ட தமிழ்ச்சி தங்கபாண்டியனுக்கு ஏன் சீட்கிடைக்கவில்லை? அவர் உலக இலக்கியம் தெரிந்தவர், மிகச் சரளமாக ஆங்கிலம் பேசுபவர், எல்லோரையும் சமமாக பாவிக்கும் தங்கமான

குணம் படைத்தவர் என்பதால்தான். அவரைப் பற்றி எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் செய்தி வந்ததே அவருக்கு இடைஞ்சலாகப் போய்விட்டது.

சரி, செய்தியே வராவிட்டால் என்ன ஆகும்? நீங்கள் ஒரு உதவாக்கரை என்று மட்டம் தட்டி எங்காவது ஒரு பயிற்சிப் பள்ளிக்கு இயக்குனராகப் போட்டு விடுவார்கள். அதனால் ரெண்டுக்கும் இடையில் கத்தி மேல் நடப்பதுபோல் நடக்க வேண்டும்.

கோவிலில் அர்ச்சனை நடந்துகொண்டிருந்தது. அதிகாரியிடம் வந்து குருக்கள் ஜென்ம நட்சத்திரம் கேட்டார். மகம் என்றார் அதிகாரி. யார் பெயரில் அவர் அர்ச்சனை செய்தாரோ அவருடைய ஜென்ம நட்சத்திரம் மகம். அந்தச் சமயத்தில் முதலமைச்சராக இருந்த ஜெயலலிதாவுக்கு அன்று பிறந்த நாள். தற்செயல் நிகழ்வுதான். ஜெயலலிதாவின் ஜென்ம நட்சத்திரமும் மகம்தான். அதைப் பற்றி நமக்கு என்ன?

ஆனால் இந்தப் பத்திரிகைக்காரர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்களைப் போன்ற அதிசயப் பிறவிகள் வேறு யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். போலீசுக்கே டிமிக்கி கொடுத்துவிட்டு ஏதோ பக்தரோடு பக்தராக நின்று உளவறிந்து, அந்தப் போலீஸ் அதிகாரி ஜெயலலிதாவுக்காக மக நட்சத்திரத்தில் அர்ச்சனை செய்தார் என்று பெட்டிச் செய்தி போட்டு அவரைக் கட்டம் கட்டிவிட்டார். அவர் காதில் மக நட்சத்திரம்தான் காதில் விழுந்திருக்கிறது; யார் பெயருக்குச் செய்தார் என்பது காதில் விழவில்லை.

உடனே விழித்தெழுந்தது வீர குலம். “எங்கள் குலதெய்வத்துக்குப் பக்கத்திலா நீ வரப் பார்க்கிறாய்? உள்ளே விடுவோமா உன்னை?” என்று கேட்டு, அடுத்த நாளே அவரை ஏதோ ஒரு தண்ணியில்லாக் காட்டுக்கு மாற்றிவிட்டது.

ஆனால் நான் சொல்ல வந்தது இது அல்ல.

எங்கள் ஊர்ப் பக்கம் சென்றிருந்த போது ஒருநாள் மதியம் எங்களுக்கு உணவு வந்தது. வந்தவர் ஒரு கான்ஸ்டபிள். கான்ஸ்டபிள் எங்கே, டைரக்டர் ஜெனரல் எங்கே? கான்ஸ்டபிளுக்கு டைரக்டர் ஜெனரல் என்றால் கிட்டத்தட்ட கடவுள் மாதிரி. சரியாகச் செய்ய நினைத்தாலும் கை கால் உதறி தப்பு தப்பாக நடக்கும். ஆனால் என் நண்பர் ஒரு ஜனநாயகவாதி. எல்லோரையும் சமமாகவே நடத்துவார்.

பெரிய கேரியர். இரண்டு தட்டு. ஆனால் கேரியரில் இருப்பதைத் தட்டில் பரிமாறுவதற்குத் தேவையான கரண்டிகள் இல்லை.

கான்ஸ்டபிள் மறந்துவிட்டார்.

“இதோ போய் எடுத்து வந்துவிடுகிறேன்” என்று சைக்கிளில் பறந்தார். மணி அப்போது இரண்டு. எங்களுக்கோ கடும்பசி. கரண்டி இல்லாமல் பரிமாறிக்கொள்ளலாம் என்று பார்த்தால் எல்லாம் கன சூடு.

மணி இரண்டரை ஆயிற்று; ஆள் வரவில்லை. எங்கோ விபத்தில் மாட்டிவிட்டார் என்றே பயந்து போனோம். எதுவுமே புரியவில்லை. பக்கத்தில் ஏதாவது ஒரு ஓட்டலில் கேட்டால் கூட ஒன்றிரண்டு கரண்டிகளைக் கொடுத்திருப்பார்களே? அதற்கு மேல் பசி தாங்க முடியாமல் போகவே, கேரியரையே சாய்த்து சாய்த்துப் போட்டு ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டு சாப்பிட்டோம். சாப்பிட்டு முடித்த பிறகு பல கரண்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்தார் கான்ஸ்டபிள். உடம்பெல்லாம் வியர்வையில் மூழ்கியிருந்தது.

ஏன் அத்தனை நேரம் என்றால், கரண்டிகளை வீட்டுக்குப் போய் எடுத்து வந்திருக்கிறார்.

“வீடு எங்கே?”

“பாப்ணச்சேரி.”

அதிகாரிக்கு நான்தான் ஊரின் பெயரை விளக்கினேன். பால் பண்ணைச் சேரியின் மூலு தான் பாப்ணச் சேரி. நாங்கள் இருந்த நாகப்பட்டினம் கெஸ்ட் ஹவுஸிலிருந்து ஐந்து கி.மீ. தூரத்தில் இருந்தது பால்பண்ணைச் சேரி.

இது ஒரு சம்பவம் அல்ல; இதுபோல் அந்த ஒரு வாரத்தில் ஒரு நூறு சம்பவங்கள். கடைசியில் ஊருக்குத் திரும்பும் போது, அபூர்வ சகோதரர்கள் படத்தில் இன்ஸ்பெக்டர் ஜனகராஜைப் பார்த்து கான்ஸ்டபிள் சிவாஜி சொல்வது போல் “உன்னைப் போய் இத்தனை நாள் எப்படி எப்படியோ நினைத்துவிட்டேன் சாரு; நீயெல்லாம் தெய்வம்” என்றார் அதிகாரி.

இதைச் சொல்வதன் காரணம், நான் அப்பேர்ப்பட்ட ஊரிலிருந்து வந்திருக்கிறேன். என்னுடைய மூளை இவ்வளவுதான் வேலை செய்யும்.

இதோ ரெண்டு மூணு நாட்களாக நடந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு வேடிக்கையைக் கேளுங்கள். என்னுடைய மடிக்கணினியில் சில எழுத்துக்கள் வேலை செய்யவில்லை. போட்டு குத்தோ குத்து என்று குத்த வேண்டியிருக்கிறது. “லெனோவோ சர்வீஸ் சென்டர் எங்கே இருக்கிறது?” என்று என் நண்பர்கள் ஒரு டஜன் பேரிடம் கேட்டேன். மஹிம். பயனில்லை. உருப்படியான ஒரு தகவலும் கிடைக்காமல்

வேலையே நடக்கவில்லை. அந்தப் பிரச்சினையின் ஊடேதான் இதையும் டைப் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். பலம் கொண்ட மட்டும் போட்டுக் குத்தினால்தான் எழுத்து திரையில் வருகிறது. ஏதோ ஏர் உழுவது போல் இருக்கிறது. இந்த நிலையில் சற்று முன்புதான் என் மைத்துனியின் மகன் அந்த விலாசத்தைக் கொடுத்தான். “எப்படிக் கிடைத்தது?” என்று கேட்டதற்கு, “கூகுள்” என்ற ஒரே வார்த்தையில் பதில் வந்தது.

உடனே கூகுளில் போட்டேன். லெனோவோ சர்விஸ் செண்டர். கண் மூடித் திறப்பதற்குள் விலாசம் வந்தது. கூகுளில் என்னுடைய பெயரைப் போட்டாலும் என் வீட்டு விலாசம் கிடைக்கும் என்று தெரியும். புத்தியில் தோன்றவில்லையே?

இன்னொரு தகவலும் சொல்லிவிடுகிறேன். எனக்கு சைக்கிள் கூட ஓட்டத் தெரியாது. சரி, என்னதான் தெரியும்? ஷேக்ஸ்பியரில் ஏதாவது சந்தேகம் இருந்தால் கேளுங்கள், சொல்கிறேன்.

ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் சித்தூர் பக்கத்து வனங்களிலிருந்து அணில், உடும்பு, குருவி, பச்சைத் தவளை என்று வேட்டையாடித் தின்று வாழ்ந்துவிட்டு இப்போதுதான் நகரத்துக்குப் பக்கம் வந்திருக்கும் வனவாசி நான். எனக்கெல்லாம் இவ்வளவு விபரம் தெரியாது. (அதற்கு இன்னும் கொஞ்ச காலம் ஆக வேண்டும். கொஞ்ச காலம் என்றால் ரெண்டு தலைமுறை என்று பொருள்). அதனால் விபரம் தெரிந்த சீனிவாசன், குரு ஆகிய என்னுடைய அத்யந்த நண்பர்கள் இருவர் முன்பும் மேற்படி ஆலோசனைக் கடிதங்களை சமர்ப்பிக்கிறேன். ஆவன செய்து இந்த எளியோனைக் கடைத்தேற்றுங்கள் சாமிகளா!

17.4.2009

ஒரு கூட்டுப் பிரார்த்தனை

கூட்டுப் பிரார்த்தனை என்று கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள் இல்லையா? அது பற்றிய ஒரு விண்ணப்பமே இது:

எனக்கு உதவி செய்ய முன்வரும் அன்பர்களால் பெரும்பாலும் எனக்கு மன உளைச்சல் ஏற்படுவதே வழக்கமாக இருப்பதைத் தொடர்ந்து கவனித்து வந்திருக்கிறேன். ஆனாலும் ஒருமுறை மாட்டினால் எனக்குப் புத்தி வராது என்றபடி மீண்டும் மீண்டும் அந்தப் பிரச்சினையில் மாட்டுவது என் இயல்பு. இதில் மிக முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டிய விஷயம், எனக்கு உதவி செய்ய முன் வருபவர்கள் என் மீது உண்மையான அக்கறையும் அன்பும் கொண்டவர்கள் என்பதில் துளியும் சந்தேகம் இல்லை. ஆனாலும் எங்கேயோ தவறு நடந்துவிடுகிறது.

விக்ரம் என்று ஒரு அன்பர். அவருக்கும் எனக்கும் எந்தப் பழக்கமும் இல்லை. ஒரு விழாவில் சந்தித்தோம். என்னுடைய அதி தீவிர வாசகர் என்பது அவருடைய பேச்சிலேயே தெரிந்தது.

நம்முடைய இணைய தளத்துக்கு விளம்பரம் வாங்க உதவுகிறேன் என்றார். எனக்குத் தெரிந்த ஒரு சினிமா இயக்குனரின் படம் ஒன்று சமீபத்தில் வெளிவந்திருக்கிறது. அவரிடம் வாங்கலாம் என்றார். “கிடைத்தால் உங்களுக்கும் பத்து சதவிகிதம் கொடுத்து-விடுகிறேன்” என்றேன். அந்த இயக்குனருக்கு ஒரு கடிதம் கொடுங்கள் என்றார். எனக்கு உடனே மனம் சுணங்கியது. நானாக எழுதுவதென்றால் கடவுளுக்கு மட்டுமே எழுதுவேன். மற்ற கடிதங்களெல்லாம் எனக்கு வரும் கடிதங்களுக்கு நான் எழுதும் பதில்கள்தான்.

ஒருமுறை திருச்சூர் பல்கலைக்கழகத்தில் ஸீரோ டிகிரி பற்றிய ஒரு உரையாடலில் ஒரு மாணவி கேட்டார்.

“அது ஒரு உரையாடல் வடிவத்தில் இருக்கிறதே? யாருடன் நிகழும் உரையாடல்”

“கடவுளுடன்.”

“அதை எப்படி உரையாடல் என்று சொல்ல முடியும்? அது soliloquy அல்லவா?”

“கடவுள் ஸ்தூல வடிவில் வந்து பேச மாட்டார்; என் கனவில் கூட

வார்த்தைகளும் கதைகளும் கவிதைகளும் வந்துபோகும்; உடனே தூக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுந்து காகிதத்தில் கிறுக்கிக் கொள்வேன்; பகலில் எழுந்து பார்க்கும்போது எழுத்துக்களின் மீது எழுத்துக்கள் ஏறியிருக்கும். இதற்காகவே தலையணைக்குப் பக்கத்தில் காகிதமும் பேனாவும் வைத்துக்கொள்வேன்.”

சரி என்று அன்பர் கேட்டதற்கு இணங்க, எனக்குத் தெரிந்த அந்த இயக்குனருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிக் கொடுத்தேன். விளம்பரத்துக்காக அன்பர் இயக்குனரின் அலுவலகத்துக்கு பத்துப் பதினைந்து முறை அலையாய் அலைந்திருக்கிறார். இதுபற்றி என்னிடம் அவர் சொன்ன போது அவருடைய முயற்சி குறித்துப் பெரிதும் பாராட்டுவேன் என்று அவர் எதிர்பார்க்கும் தொனி அவர் குரலில் இருந்தது.

“இதெல்லாம் என்னை நேரடியாக அவமானப்படுத்தும் விஷயங்கள்; இப்படியெல்லாம் செய்யாதீர்கள்” என்று அந்த விக்ரமைக் கேட்டுக் கொண்டேன். நான் அப்படிச் சொன்னது அவருக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்திருக்கலாம்.

இதற்கிடையில் ஒரு நாளைக்கு ஏழெட்டு போன்கள். விசாரிப்புகள். எல்லாம் விளம்பரம் பற்றித்தான். நானோ காலில் கொதிநீரை ஊற்றிக்கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருப்பவன். வேஷ்டி கட்டக்கூட நேரம் இல்லாமல் துண்டையே கட்டிக்கொண்டு எழுதிக்கொண்டிருப்பவன். விக்ரமோ படு ஜாலியான மனிதராக இருந்தார். “என்ன சாரு; இன்று யாவரும் நலம் போகலாமா?” என்று எஸ்ஸெம்மெஸ் வரும். “என்ன சாரு; இன்று சந்தித்து விளம்பரம் பற்றிப் பேசலாமா?” இப்படி ஒரு நாளைக்கு ஒரு டஜன் குறுஞ்செய்திகள். எதற்குமே பதில் கொடுக்க மாட்டேன். ஒருநாள் போனில் என்னைப் பிடித்து விட்டார். இயக்குனரைச் சந்தித்துப் பேசிவிட்டேன். ஒத்துக்கொண்டார்.

நன்றி.

ஆனால் நாம் கேட்ட தொகை வராது போல் இருக்கிறதே?

அப்படியானால் கொஞ்சம் குறைத்துக்கொள்ளட்டும்.

ரொம்பக் குறைப்பார்கள் போலிருக்கிறதே?

அப்படியானால் வேண்டாம்.

அப்படிச் சொல்லி வெட்டிவிடலாமா?

சரி, வெட்ட வேண்டாம்.

நான் முயற்சி செய்து பார்க்கிறேன்.

பாருங்கள். ஆனால் ரொம்ப அலையாதீர்கள். நான் இந்த மாதிரி விளம்பரங்களை நம்பி எழுதவில்லை.

சே சே. என்ன சாரு. இப்படி வெறுத்துப் போய் பேசுகிறீர்கள். நம்பிக்கை வையுங்கள். நம்பிக்கைதானே வாழ்க்கை.

சரி; இப்போது எனக்கு அவசரமாக வேலை இருக்கிறது; பிறகு பேசுவோம்.

தொடர்ந்து போன் கால்கள். குறுஞ்செய்திகள்.

மீண்டும் என்னைப் பிடித்துவிட்டார் விக்ரம். அவர்களுடைய ஸ்டில்களை நம் இணையதளத்தில் போட்டுக்கொள்ளலாம்; இயக்குனர் சம்மதித்துவிட்டார். ஆனால் நாம் அவர்களுக்கு ஒரு லட்ச ரூபாய் தர வேண்டியிருக்கும். மற்றவர்கள் இரண்டு லட்சம் தருகிறார்களாம். இதற்கே பத்து பதினைந்து தடவை அலைந்தேன் சாரு.

‘நான் இதுவரை அகோரிகளை சினிமாவில்தான் பார்த்திருக்கிறேன்; இப்போது நானே அகோரியாக மாற வேண்டியிருக்கும் போலிருக்கிறதே’ என்று மனசுக்குள் நினைத்துக்கொண்டு “சரி வேண்டாம்; விட்டு விடுங்கள்” என்றேன்.

இதற்கிடையில் மற்ற விளம்பரங்கள் மூலம் எவ்வளவு வருகிறது என்பது போன்ற எல்லாத் தகவல்களையும் வேறு கேட்டு வாங்கிக் கொண்டார் விக்ரம். அதெல்லாம் இணைய தளம் பற்றிய வெகு அந்தரங்கமான தகவல்கள். இருந்தாலும் வேறு இடங்களில் முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டதால் விருப்பமில்லாமலேயே கொடுக்க வேண்டி வந்தது. இதை வைத்துக்கொண்டு யாராவது யாரிடமாவது போட்டுக் கொடுத்து எனக்குப் பெரிய பிரச்சினை செய்வதற்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதோடு, “நானே உங்கள் கட்டுரைகளை பதிவேற்றம் செய்கிறேன்; பாஸ்வேர்ட் இன்னபிற விபரங்களைக் கொடுங்கள்” என்று கேட்டார்.

“அப்புறம் தருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டேன். (அப்பாடா; வாழ்க்கையிலேயே நான் செய்த ஒரே உருப்படியான காரியம்).

திரும்பவும் தினசரி குறுஞ்செய்திகள். இன்று சந்திக்கலாமா? இன்று இன்ன சினிமாவுக்குப் போகலாமா?

எதற்கும் பதில் தருவதில்லை.

உடனே ஒரு மின்னஞ்சல். “என்ன சாரு இது? உங்களுக்காக நான் இப்படி அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன்; உங்களிடமிருந்து ஒரு பதில் கூட வர மாட்டேன் என்கிறது?”

“நான்தான் ஒரு நன்றி கெட்ட பயல் ஆயிற்றே? அது உங்களுக்கு இன்னுமா தெரியவில்லை?” என்று நினைத்துக்கொண்டு அதற்கும் பதில் எழுதவில்லை.

ஐந்து ஸ்டில்கள் கிடைத்தன. ஐந்தையும் நம்முடைய இணைய தளத்துக்கு ஏற்றவாறு டிஸைன் செய்துவிட்டேன். இதற்குப் பல மணி நேரம் ஆயிற்று. உங்கள் பார்வைக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன். பார்த்துவிட்டு சம்மதம் தெரிவிக்கவும். பாஸ்வேர்ட் மற்றும் விபரங்கள் கிடைத்தால்தான் இதை இணைய தளத்தில் போட முடியும். இயக்குனரிடம் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

நான் வழக்கம் போல் பதில் எழுதவில்லை. காரணம், ஒரே ஒரு ஆயிரம் ரூபாய்க்காக நான் தெருநாயைப் போல் தெருத்தெருவாக அலைந்துகொண்டிருந்தேன். அந்தக் கதையும் பின்னால் வருகிறது. கிட்டத்தட்ட கொலைவெறியில் இருந்த சமயம் இது. இதெல்லாம் மார்ச் 15இலிருந்து இன்று வரை நடக்கும் மிகச் சமீபத்திய நிகழ்வுகள் என்பதை கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ளவும்.

பிறகு விக்ரமிடமிருந்து ஒரு தகவல்.

“சா.....ரு.....!!! இயக்குனர் சம்மதித்துவிட்டார்; ஸ்டில்களை நாம் இலவசமாகவே பயன்படுத்திக்கொள்ளலாமாம். பணம் கொடுக்க வேண்டாமாம். நமக்கு இரண்டு லட்ச ரூபாய் லாபம்!!! ஸ்டில்களைப் பார்த்து சம்மதம் தாருங்கள், காத்திருக்கிறேன்.”

முதல் தடவையாக நானே அவரைத் தொடர்பு கொண்டு “இரண்டு வாரம் விளம்பரம் கொடுக்க ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் கேளுங்கள்; இல்லாவிட்டால் வேண்டாம்” என்று சொல்லிவிட்டு போனை வைத்துவிட்டேன்.

சில தினங்கள் முன்பு மீண்டும் விக்ரம். “அவர் சொல்லும் தொகை மிகவும் கம்மியாக இருக்கிறது சாரு.”

“எவ்ளோ?”

“ரெண்டாயிரம்.”

இன்று விக்ரமிடமிருந்து ஒரு மின்னஞ்சல். “நானே உங்கள் கட்டுரைகளைப் பதிவேற்றம் செய்கிறேன். இன்னும் பல இடங்களில் விளம்பரத்திற்கு முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறேன். பாஸ்வேர்ட் தாருங்கள். இன்னொன்று கவனித்தீர்களா? இப்போதெல்லாம் நம் இணைய தளத்தைப் படிப்பவர்களின் எண்ணிக்கை படுவேகமாகக் குறைந்து கொண்டு வருகிறது; இது எனக்கு மிகவும் கவலை

அளிக்கிறது.”

இந்த அஞ்சலைப் பார்த்த பிறகுதான் இது பற்றி இணைய தளத்தில் எழுதலாம் என்று முடிவு செய்தேன். இவர் பாட்டுக்கு எல்லோரிடமும் போய் விளம்பரம் வாங்குகிறேன் பேர்வழி என்று இணைய தளம் பற்றிய உள்தகவல்களையெல்லாம் கொடுத்தால் அது எனக்கே இடைஞ்சலாக வரும். இதெல்லாம் வெளியே தெரியாதவரைதான் எனக்குப் பாதுகாப்பு. அது ஏன் இந்த அன்பருக்குத் தெரியவில்லை? மேலும், எண்ணிக்கை கூடினால் எனக்கென்ன? குறைந்தால் எனக்கென்ன? புல்ஷிட். இது ஒரு தங்கச் சுரங்கம். அள்ளினால் அள்ளிக் கொள். இல்லாவிட்டால் இதன் மீது மூத்திரம் போ. இதனால் தங்கச் சுரங்கத்துக்கு என்ன நஷ்டம்?

யார் படித்தால் எனக்கென்ன? யார் படிக்காவிட்டால் எனக்கென்ன? இணைய தளத்தின் ஹிட்ஸ் பத்து லட்சத்தைத் தாண்டியிருக்கிறது. அதுபற்றி இந்த அன்பரின் மெயிலில் ஒரு வார்த்தை இல்லை. வாசகர்கள் குறைந்துவிட்டார்களே என்று கவலைப்படுகிறாராம்.

இதுபோன்ற அறிவாளி நலம்விரும்பிகளிடமிருந்து உங்களின் அபிமான எழுத்தாளனான சாரு நிவேதிதாவைக் காப்பாற்றும்படி வாசகர்களாகிய நீங்கள் கூட்டுப் பிரார்த்தனை செய்யுங்கள். மிக்க நன்றியுடையவனாக இருப்பேன்.

அடுத்த கதை. என் பதிப்பக நண்பர் என்னுடைய புத்தகங்களின் பத்து பிரதிகளை எனக்குக் கொடுப்பார். அதுதான் எல்லா இடத்திலும் வழக்கம். அதை நான் என்னுடைய நெருங்கிய நண்பர்களுக்குக் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்துவிடுவேன். அப்படி ஒன்பது பிரதிகளைக் கொடுத்துவிட்டு என்னுடைய சொந்த உபயோகத்துக்காக பத்துப் புத்தகங்களின் ஒரு பிரதியை வைத்திருந்தேன். அப்போது பெங்களூரிலிருந்து ஒரு வாசகர் - தினேஷ் - உங்களுடைய புத்தக செட் ஒன்று வேண்டும்; என்ன விலை என்றார். பொதுவாக இப்படிக் கேட்கும்போது என் பதிப்பக முகவரியைக் கொடுத்து அங்கே பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்வதே வழக்கம். ஆனால் தினேஷ் கேட்டபோது “பழையபடி பிப்பாக்கெட் திருடனாக மாறி விடலாமா என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்த நேரம். (அது பற்றியும் எழுதி இருக்கிறேன்). என்னிடமிருந்த ஒரு பிரதி செட்டை தினேஷிடம் விற்றுவிடலாம் என்று என் மூளை வேலை செய்தது. ஒரு செட் மட்டுமல்ல; என்னுடைய எல்லாப் புத்தகங்களையும் கேட்டிருந்தார் தினேஷ். அப்படியானால் புத்தகங்கள் எல்லாம் சேர்த்து ஒரு ரெண்டாயிரம் இருக்கும். குரியர் செலவு ஒரு ஐநூறோ அறுநூறோ இருக்கும். ‘எல்லாமாகச் சேர்த்து ஒரு 3000 அனுப்புங்கள்’ என்று

எழுதிவிட்டேன். பணம் வந்தது. புத்தகம் கிடைத்தது. ஆனால் பிரச்சினை என்னவென்றால், என் பதிப்பகத்திலிருந்து ஆயிரம் ரூபாய்க்கு செட் புத்தகம் கிடைக்கும்போது நான் பெரிய தொகையை வாங்கிவிட்டேன். இதோடு திணைஷிடமிருந்து மீதித் தொகையைக் கேட்டு ஒரு ஐம்பது மெயில்கள் வந்துவிட்டன. தினமும் சராசரி இரண்டு மெயில்கள். யாரிடமாவது கடன் வாங்கியாவது தொகையை அனுப்பிவிடலாம் என்றுதான் தெருநாயைப் போல் அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று மேலே எழுதினேன். கனவிலெல்லாம் வந்து பயமுறுத்துகின்றன திணைஷின் மெயில்கள். இந்தப் பிரச்சினையிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்பதற்காகவே பணத்துக்கு அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். இன்னொரு துரதிர்ஷ்டம் என்னவென்றால், ஒரு பத்து நாட்களுக்கு முன்னால் என்னிடம் ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் இருந்தது. அப்பாடா, இதை திணைஷுக்கு அனுப்பி கெட்ட சொப்பனத்திலிருந்து விடுதலை பெறலாம் என்று நினைத்து, உங்கள் முகவரிக்கு செக் அனுப்பிவிடுகிறேன் என்று திணைஷுக்கு மெயில் இட்டேன். அவரோ வங்கி அக்கவுண்டில் சேர்க்கச் சொல்கிறார். அந்த மெதட் எனக்குத் தெரியாது. தெரியவே தெரியாது, இதற்குள் அந்தப் பணம் காலியாகிவிட்டது. திரும்பவும் கெட்ட சொப்பனம். இடையில் சீனிவாசனிடமாவது கடன் பெற்று அந்த ஆயிரம் ரூபாய் பிரச்சினையைத் தீர்த்துவிடலாம் என்று அவருடைய ஆபீசுக்குப் போனால் அவர் ஸ்டூலில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்து வாய் பேசாமல் வந்துவிட்டேன்.

இந்த ஆயிரம் ரூபாயை எனக்குப் பெற்றுத் தர வேண்டியும் வாசகர்கள் எனக்காகக் கூட்டுப் பிரார்த்தனை செய்துகொள்ளுங்கள்!

21.4.2009

பாவா, இதோ பாருங்கள் உங்கள் சாரு!

அன்புள்ள சாரு,

1. என் கடிதத்திற்கு பதில் அளித்து, உங்கள் இணையதளத்தில் வெளியிட்டதற்கு மிக்க நன்றி. என் அப்பா (65 வயது) வெகுஜன பத்திரிகைகள் மற்றும் நீங்கள் குறிப்பிட்ட சைய்க்கியரிஸ்ட்ஸ்களின் புத்தகங்கள் மட்டுமே படிப்பவர். சென்றமுறை அவர் பெங்களூர் வந்தபோது மூடுபனிச் சாலை புத்தகத்தை முதல் முதலாக அவருக்கு வாசிக்கக் கொடுத்தேன். அப்போது அவர் அதில் எந்த ஈடுபாடும் காட்டவில்லை. ஆனால் அதைப் படிப்பதை மட்டும் நிறுத்தவில்லை. ஆனால் கடந்த வாரம் அவர் இங்கே வந்தபோது - தயவுசெய்து நம்புங்கள் - உங்களுடைய பத்துப் புத்தகங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார். அது மட்டுமல்ல; எனக்கே நம்புவதற்குக் கடினமாக இருக்கிறது; என்னிடம் ஸீரோ டிகிரியும் ராஸ் லீலாவும் இருக்கிறதா என்று கேட்டார். ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும். இதுபோன்ற சீரியஸான புத்தகங்களை இப்போதுதான் முதல்முறையாக அவர் படிக்கிறார்; இம்மாதிரி எழுத்தில் அவருக்கு வேறு எந்தப் பெயரும் பரிச்சயமில்லை. உங்கள் புத்தகங்களை வாங்குவதற்கு நான் ஆயிரம் ரூபாய் அனுப்பியபோது இவர்தான் என்னைத் திட்டினார்; இவ்வளவு பணத்தை ஏன் புத்தகங்களில் செலவு செய்கிறாய் என்று. இப்போது அவரேதான் உங்களுடைய மற்ற புத்தகங்களையும் வாங்கச் சொல்கிறார். உங்கள் எழுத்தைப் படித்ததால் மட்டுமே அவரிடம் இந்த மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று நிச்சயமாகச் சொல்லுவேன். இதுபற்றி மீண்டும் மீண்டும் சொல்லத் தோன்றும் வார்த்தை இதுதான்: 'Charu, You are amazing!'

இன்னொரு விஷயம்: உங்களுடைய புத்தகங்களை உங்கள் கையெழுத்தோடு வாங்குவதென்றால் என்ன செய்ய வேண்டும்?

2. இப்போதுதான் உங்களுடைய கடவுளும் நானும் மற்றும் தீராக் காதலி இரண்டையும் படித்து முடித்தேன். Both are simply superb.. குறிப்பாக கடவுளும் நானும்... சரி, இருங்கள்; இந்த இரண்டைப் பற்றியும் தனியாக

ஒரு கடிதம் எழுதுகிறேன்.

3. நேற்று இரவு (21.4.2009)) கடவுளும் நானும் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது என் மனைவியின் குரல்: “பாவா; இதோ பாருங்கள் உங்கள் சாரு!” என்ன விஷயம் என்று பார்த்தால் விஜய் டிவியில் நீங்கள். Man...you are so soft and so humble and you are dare enough to put your opinions in a public media. திடீரென்று உங்களைத் தொலைக்காட்சியில் பார்த்தது ஒரு இன்ப அதிர்ச்சிதான்.

4. உங்கள் புத்தகங்களை விற்பது பற்றி எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. தயவுசெய்து இதை ஒரு இலவச ஆலோசனை என்று சொல்லிவிடாதீர்கள். ஒருவேளை நான் தவறாக எழுதியிருந்தால் மன்னித்துவிடுங்கள். என்னுடைய அலுவலகத்தில் ஒரு பொதுவான இ--புல்லட்டின் போர்ட் உண்டு. அதில் இந்த சூரியனுக்குக் கீழே உள்ள அத்தனை விஷயங்களைப் பற்றியும் நாங்கள் விவாதிப்போம். அதில் உங்களைப் பற்றியும் உங்கள் எழுத்தைப் பற்றியும் அறிமுகப்படுத்தி ஓரிரு வார்த்தைகள் எழுதலாம் என்று நினைத்தேன். அதைப் படித்துவிட்டு எல்லோரும் உங்கள் புத்தகங்களை வாங்கிவிடப் போவதில்லை என்று எனக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் உங்கள் பெயரை அவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்யலாம் என்றே இது பற்றி யோசித்தேன். ஏனென்றால், இங்கே என்னுடைய அலுவலகத்தில் நல்ல புத்தகங்களை வாசிக்கக்கூடிய பல தமிழர்களை எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அவர்களுக்கெல்லாம் கிடைத்திருப்பது ராஜேஷ்குமார், சுபா, ரமணி சந்திரன், அனுராதா ரமணன் அல்லது அதிக பட்சம் பாலகுமாரன்தான். ஆனால் இவர்கள் யாருக்கும் உங்களையோ எஸ். ராமகிருஷ்ணனையோ சுத்தமாகத் தெரியவில்லை. அதனால்தான் உங்களை இவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி, இவர்களின் வாசிப்புத் தரத்தைக் கூட்டுவது என்னைப் போன்றவர்களின் கடமை என்று நினைக்கிறேன். இதற்கு உங்களைப் பற்றிய ஒரு சிறு அறிமுகம் தேவைப்படுகிறது. இதன் மூலம் இவர்கள் உங்கள் இணைய தளத்துக்கு அறிமுகமாகி, அதில் எந்தக் கட்டணமும் இன்றி உங்களுடைய எழுத்துக்களை வாசிக்க முடியும். உங்கள் எழுத்தை ஒருமுறை படித்துவிட்டால் அவ்வளவுதான்; உங்கள் எழுத்துக்கு அடிக்ட் ஆகி விடுவார்கள். இதுபற்றி உங்கள் கருத்து என்ன என்பதைத் தெரிவிக்கவும்.

அன்புடன்,

ஷோபன்,

பெங்களுர்

அன்புள்ள ஷோபன்,

உங்கள் கடிதத்தைப் படித்தபோது எனக்கு ஒரு விஷயம் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. ஒரு வெகுஜனப் பத்திரிகையில் நான் ஒரு பத்தி எழுத ஆரம்பித்தபோது அதற்குக் கிடைத்த வரவேற்பு பற்றி அந்த இதழின் ஆசிரியரிலிருந்து பிழை திருத்துபவர் வரை ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டார்கள். அதாவது, சாண்டில்யனுக்குப் பிறகு அந்தப் பத்திரிகையில் இத்தனை பெரிய வரவேற்பு இருந்ததில்லை என்று. இதை அவர்கள் என் முகதாட்சண்யத்துக்காகச் சொல்லவில்லை என்பதை வாசகர்களிடமிருந்து எனக்கு வந்த எதிர்வினையிலிருந்தும் அறிந்துகொண்டேன். ஒரு கட்டத்தில் எனக்கு வரும் போன் அழைப்புகளையே என்னால் எடுக்க முடியாமல் போனது. ஒரு மிகப் பிரபலமான நடிகர் ஒருநாள் மாலை அவர் வீட்டு மொட்டை மாடி விருந்துக்கு அழைத்தார். இன்னொரு பத்திரிகையின் இணைய தளத்தில் எழுதியபோதும் அதே மாதிரி எதிர்வினை. ஒரு நாளைக்கு 200 மின்னஞ்சலெல்லாம் வரும். சினிமா பற்றிய கட்டுரைகளை விட என்னுடைய பத்திக்கு அதிக வரவேற்பு இருந்ததாகக் குறிப்பிட்டார்கள் அந்தப் பத்திரிகை நண்பர்கள். ஆனால் ஆச்சரியகரமாக அந்த இரண்டு பத்திரிகைகளிலிருந்தும் எந்தக் காரணமும் சொல்லாமல் என் எழுத்து நிறுத்தப்பட்டது. பத்திரிகைகளுக்கு வாசகர்களின் விருப்பம் மட்டுமே போதுமானதாக இல்லை; வேறு விஷயங்களும் அதில் இருக்கின்றன என்பதை அப்போதுதான் புரிந்துகொண்டேன்.

எவ்வளவு பேர் விரும்பி வாசித்தாலும் பத்திரிகை நிறுவனம் 'இவன் ஆபத்தானவன்' என்று நினைக்கிறது. இதில் ஆபத்து என்பதன் அர்த்தம் ஸ்தாபனத்துக்கு எதிராக இருப்பது. சரி, அதற்குள் நான் செல்ல விரும்பவில்லை. ஆனால் என் எழுத்தின் மீது வாசகர்களிடம் ஏற்பட்ட வெறித்தனமான ஈடுபாட்டை நான் அப்போதே அவதானித்து விட்டேன். ஏதோ ஒரு வசீகரம் என் எழுத்தில் இருப்பதை இந்த வாசகர் ஈடுபாட்டின் மூலமாகப் புரிந்து கொள்கிறேன். ஆனால் அது என்ன வசீகரம் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. தெரிய வேண்டிய அவசியமும் இல்லை என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

அடுத்து, நானோ அல்லது என் எழுத்துலக சகாக்களோ இப்போது இருப்பது போல் ஆயிரம் பேர் படிக்க வேண்டியவர்கள் அல்ல. குறைந்த பட்சம் ஒரு லட்சம் பேர் இப்படிப்பட்ட எழுத்தைப் படிக்கத் தயாராக உள்ளனர். இன்று, இந்த நிமிடம் அந்த ஒரு லட்சம் பேரும் தயாராக

இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு அவர்களின் ரசனைக்கு இணையாக எழுதும் ஒரு எழுத்தாளன் இருக்கிறான் என்றோ அவனுடைய பெயரோ தெரியாது. இந்த வாக்கியத்தை சற்றே கவனத்துடன் வாசிக்கவும். மற்றவர்களின் ரசனைக்கு ஏற்ப எழுதுபவன் அல்ல நான். ஆனால் நான் என்ன எழுதுகிறேனோ அது அவர்களின் ரசனைக்கு ஏற்புடையதாக இருக்கிறது. இன்னும் சரியாகச் சொன்னால், அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் வாழ்க்கைக்கு மிக நெருக்கமாக இருக்கிறது என் எழுத்து. ஆனால் அவர்களிடம் யார் என்னைக் கொண்டு சேர்ப்பது என்பதுதான் பிரச்சினை. தமிழ்நாட்டில் உயிர்மை அலுவலகத்தைத் தவிர வேறு எங்குமே என் புத்தகங்கள் கிடைப்பதில்லை என்பது பட்டவர்த்தமான உண்மை. நானே இதை சிட்டி சென்டரில் உள்ள லேண்ட்மார்க் புத்தகக் கடையில் சோதித்திருக்கிறேன். நான் 20 புத்தகம் எழுதியிருக்கிறேன். அங்கே ஒரே ஒரு புத்தகம் மட்டுமே இருந்தது. பின் வரும் கடிதத்தைப் பாருங்கள்:

டியர் சாரு,

ருவாந்தாவிலிருந்து சுந்தர் எழுதுகிறேன். இந்த விஷயத்தைப் பற்றி உங்களுக்கு எழுதலாமா வேண்டாமா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் இந்த விஷயத்தை உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்திவிட விரும்புகிறேன்.

இந்தியாவிலிருந்து என் சகோதரர் இங்கே வர இருக்கிறார். அவர் ஒரு 40 கிலோ எடையை எடுத்து வரலாம் என்பதால் உங்கள் புத்தகங்கள் அனைத்தையும் வாங்கிவிட இதுதான் நல்ல சந்தர்ப்பம் என்று எண்ணினேன். இன்று (20.4.2009) அவர் கோயம்புத்தூரில் இருக்கிறார். அவரால் சென்னைக்கு வர முடியாத நிலையில் இருக்கிறார். விஜயா பதிப்பகத்திலும் இன்னும் சில இடங்களிலும் தேடிப் பார்த்திருக்கிறார். ஆச்சரியகரமாக உங்களுடைய ஸீரோ டிகிரி, கடவுளும் நானும், மதுமிதா சொன்ன பாம்பு கதைகள் போன்ற எந்தப் புத்தகங்களுமே அங்கே கிடைக்கவில்லை. வெறும் ராஸ் லீலா மட்டுமே இருந்ததாம். அதுவும் விஜயா பதிப்பகத்தில் மட்டும். அது எப்படி உங்களுடைய மிகப் பிரபலமான ஸீரோ டிகிரி கோவையிலுள்ள மிகப் பெரிய புத்தக நிலையத்தில் கிடைக்காமல் இருக்கிறது? இதை உங்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

சுந்தர்

ருவாந்தா.

புரிகிறதா ஷோபன்? ருவாந்தா சுந்தர் சொல்வது போலவே இதுவரை என்னிடம் 500 பேர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கடந்த பத்து வருடங்களாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிலும் குறிப்பாக கோயம்புத்தூரிலிருந்துதான் இந்தப் புகார். இவ்வளவுக்கும் தமிழ்நாட்டிலேயே இலக்கியம் படிக்கும் வாசகர்களின் எண்ணிக்கை கோவையில்தான் அதிகம் உண்டு. விஷயம் என்னவென்றால், இங்கே ஒரு புத்தக விற்பனையாளருக்குக் கூட தங்களுடைய புத்தக விற்பனை பற்றி அக்கறை கிடையாது. ஒரு புத்தகம் நூறு பிரதிகள் விற்றால் அந்தத் தொகையை பதிப்பாளருக்கு அனுப்பி இன்னும் ஒரு 50 பிரதிகள் வேண்டும் என்று கேட்கும் மனோபாவமே இங்கு இல்லை. '100 புத்தகம் விற்றதா? அந்தக் காசை கல்லாவில் போடு. பதிப்பாளனா? யார் அந்த மடையன்?' இப்படி நினைக்கும் விற்பனையாளர்கள் இருந்தால் புத்தகம் எங்கே கிடைக்கும்?

இலக்கியப் புத்தகங்களை இலக்கிய வாசகர் என்று அறியப்-படுபவர்கள் மட்டுமில்லாமல் சகல தரப்பினரும் படித்தால்தான் - உங்கள் நைனாவைப் போல - அந்தச் சமூகம் முன்னோக்கிய திசையில் அடி எடுத்து வைக்க முடியும் என்பதற்கு எத்தனையோ தேசங்கள் உதாரணமாக இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. இங்கேயும் அப்படிப்பட்ட வாசகர்கள் உண்டு. ஆனால் எழுத்தாளனுக்கும் அந்த வாசகனுக்கும் மிகப் பெரிய இடைவெளி இருக்கிறது. அதை உங்களைப் போன்றவர்கள்தான் இல்லாமல் ஆக்க வேண்டும். ஆகவே எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் முயற்சி செய்து என்னைப் போன்ற எழுத்தாளர்களை எல்லோருக்கும் அறிமுகப்படுத்தி வையுங்கள்.

ஷோபன், உங்கள் கடிதத்தில் இருந்த 'பாவா' என்ற வார்த்தையை மிகவும் ரசித்தேன். கேட்டு இருபது முப்பது ஆண்டுகள் இருக்கும். அவந்திகாவிடமும் இப்படியே என்னை அழையேன் என்று ஆரம்பத்தில் சொன்னேன், 'சீ கருமம்' என்றாள். அதோடு விட்டுவிட்டாள். ஆனால் நல்லவேளையாக 'இந்தாங்கோ' 'அண்ணா' என்றெல்லாம் அசட்டுத்தனமாக அழைப்பதில்லை.

சாரு

22.4.2009

நான் : நரேன் : எவெரெஸ்ட்

சாரூ ஆன்லைன் பற்றிய சரவண கார்த்திகேயனின் அவதானிப்புகள் சுவாரசியமாக இருந்தன. ஆனால் சாருவின் கருத்தோடு முரண்படுகிறேன் என்று அடிக்கடி சொல்வதுதான் நெருடலாக உள்ளது. ஒரே கருத்துடைய இரண்டு பேரை இந்த உலகத்தில் எந்த மூலையிலாவது பார்க்க முடியுமா? அப்படி இந்த உலகில் சாத்தியமே இல்லாத ஒரு விஷயத்தை ஏன் விசேஷமாகக் குறிப்பிட வேண்டும்? இன்னாரோடு நான் ஒரு கருத்தில்கூட உடன்படவில்லை என்று சொன்னால் அது நியாயமானது; சாத்தியமானது. எனக்கே என்னோடு கருத்து முரண்பாடு இருக்கிறது என்கிறபோது சரவண கார்த்திகேயனுக்கு என்னோடு கருத்து முரண்பாடு இருப்பதில் ஆச்சரியம் என்ன இருக்கிறது?

பின்னூட்டங்களையும் கண்டேன். ஆபாசம் கொஞ்சம். அதிசயம் அதிகம். என் எழுத்தைப் பிடிக்காதவர்களுக்கு ஏன் என் மீது இப்படி ஒரு கொலைவெறி என்று என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. மதம், மொழி ஆகியவற்றைப் போலவே எழுத்தும் இப்படிப்பட்ட வெறியர்களை உருவாக்கிவிடும் போலிருக்கிறது. எப்படி ஒரு கொலைவெறியுடன் மங்களுர் பப்பில் அந்தப் பெண்களைத் தாக்கினார்கள் ராமசேனா ஆட்கள்? அதுபோன்ற வெறுப்பையும் வெறியையும்தான் என் எழுத்தை வெறுப்பவர்களிடமும் காண்கிறேன். வெறுப்பு ஒரு நோய். அது யாரைப் பிடிக்கிறதோ அவரை அழித்துவிடும். மற்றவர்கள் மீது கொண்ட அபிமானத்தினால் அல்ல; என் மீதே எனக்குள்ள அபிமானத்தின் காரணமாகவே நான் யாரையும் வெறுப்பதில்லை.

அந்தப் பின்னூட்டங்களில் தவநெறிச் செல்வன் என்ற நண்பரின் பின்னூட்டம் சுவாரசியமாக இருந்தது. அது கீழே:

“சாருவின் பிரம்மாண்டம் உங்களையும் உள்ளே அழைக்கிறது.

சாரு ஒரு பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார். அதன் விளைவுகள்தான் நீங்களும் வாசகர்களும் உணர்வது. ஒரு ஜெயகாந்தன் யுகம் போல் சாருவின் யுகம் இப்போது உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்.

ஜெயகாந்தன் நிறைய பெண் வாசகர்களைக் கொண்டிருந்தது உண்மைதான். ஆனால் அன்று தொலைக்காட்சிகள் இல்லை. அதனால் பெண்கள் வெகு எளிதில் புத்தகங்களால் ஈர்க்கப்பட்டார்கள். அதில் ஜேகேயின் எழுத்துகள் வெற்றி பெற்றன. இன்று அப்படி பரபரப்பான எழுத்தாளர் என்று ஒருவரைக்கூட மக்கள் அலைபாய்ந்து படிக்கவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். புத்தகம் படிக்கும் பழக்கத்தை சீரியல்கள் சுத்தமாக அழிக்கத் தொடங்கிவிட்டன. அப்படிப்பட்ட நிலையில் சாருவின் எழுத்து மிகுந்த விவாதத்தை உண்டாக்குவது யாராலும் மறுக்கமுடியாத உண்மை. தமிழிஷ் அல்லது ஏதாவது ஒரு திரட்டியில் சாரு என்ற தலைப்பில் ஒரு பதிவு கொடுத்துப் பாருங்கள்; அப்போது புரியும்.”

இது பற்றியெல்லாம் நான் எதுவும் கருத்து சொல்ல விரும்பவில்லை. ஒரு வெகுஜனப் பத்திரிகையில் என் கட்டுரைத் தொடர் வெளிவந்து கொண்டிருந்தபோது அதன் ஆசிரியர் “என்ன இது, உங்கள் கட்டுரை பற்றித் தொடர்பு கொள்பவர்கள் எல்லாருமே பெண்களாக இருக்கிறார்கள்; ரொம்பப் பொறாமையாக இருக்கிறது” என்றார். காமரூப கதைகளுக்காக பெண்கள் கல்லூரிகளை ஒட்டி நின்று கொண்டிருந்த போதும் அதே அனுபவம்தான். இதனால் ஏற்படும் கிளுகிளுப்பையெல்லாம் தாண்டிவிட்டேன்.

நேற்றுகூட டென் டௌனிங்கில் வைத்து நரேன் என்னை வம்புக்கு இழுத்தான். என்னைப் பொறாமை கொள்ள வைக்க முயற்சிக்கிறானாம். பாவமாக இருந்தது. ‘எவரெஸ்டிலேயே ஏறி ஆயிற்று; இனிமேல் என்னடா?’ என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

இப்போது என்னுடைய கவனமெல்லாம் ஸீரோ டிகிரியை ஆங்கில வாசகர்களுக்கு எடுத்துக்கொண்டு போக வேண்டும் என்பதில் மட்டும்தான் இருக்கிறது.

23.4.2009

ஒரு மாபெரும் நாவலின் கதாபாத்திரங்கள்

சாரூ,

ரய் இசை சீனாவுக்குள்ளும் புகுந்து விட்டது. முன்னர் இங்கு வுஹானில் ஒரே ஒரு கிளப்பில் மட்டுமே வாரக் கடைசிகளில் ரய் மற்றும் gharnati வகை இசையைக் கேட்கலாம். இப்போது அதையே தினமுமாக மாற்றிவிட்டனர். போதாக்குறைக்கு இரண்டு மிகப் பெரிய கிளப்புகளிலும் வாரத்தின் ஒரு நாளை மொரோக்கோ மற்றும் meghreb நாடுகளின் இசைக்காக ஒதுக்கி விட்டனர். கூட்டமும் கொண்டாட்டமும் அபாரம். இரவு பனிரெண்டு மணிக்குத் தொடங்கி காலை ஆறு மணிக்கு முடியும்.

கறுப்பர்கள், வெள்ளையர்கள், சீனர்கள், அராபியர்கள், மிகச் சில பாகிஸ்தானிகள், வட இந்தியர்கள் என ஒரே கலவையாக இருக்கும். இதில் கடைசி இரண்டு வகையினர் முக்கால்வாசி அங்கு வரும் அழகிகளுக்காகவே வருவர். அவர்களின் கவனம், சிந்தனை எல்லாம் அதைச் சுற்றியே நகரும். ரொம்ப ஆர்வம் மேலோட பஞ்சாபி ராப் பாடல்களை போடச் சொல்லி ஞியியை வற்புறுத்தும் நமது ஆசாமிகளும் உண்டு.

என்னுடைய கேள்வி எல்லாம் என்னவென்றால், முழுக்க முழுக்க பூட்டிக் கிடந்த சமூகமாக இருந்த சீனாவே இப்பொழுது அனைத்து விதமான கலாச்சாரங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு ஒரு புதிய பார்வையோடு சமூகத்தை மாற்றி அமைத்துக்கொண்டுவிட்டது. இந்தியாவிற்கு என்ன கேடு?

எதற்கெடுத்தாலும் தடை, எதற்கெடுத்தாலும் கலாச்சாரம் என்ற போலி கௌரவம். இப்படி மனித சக்தியெல்லாம் போலியான பிரச்சினைகளிலேயே விரயமாகிக்கொண்டு இருந்தால், மிச்சமாவது வறுமையும் வன்முறையும்தானே?

இங்கு சீனாவில் பெண்கள் சார்ந்த சுதந்திரமும், பார்வையும் ஐரோப்பிய நாடுகளைப் போன்றே, ஏன் சில நேரங்களில் அதைவிட அதிகமோ என்று தோன்றும் அளவுக்கு மாறிவிட்டது. (சமீபத்தில் வுஹானில் பெண்களுக்கான mud wrestling நடந்தது. மொத்தம் 60 பெண்கள் பிகினி உடையுடன் எதைப் பற்றியும் கவலையின்றி விளையாடிக் களித்தனர். அவர்களில் ஏழைகள், பணக்காரர்கள் - குடும்பத்துடன், காதலனுடன், தோழர்களுடன், தனியாக வந்த பெண்கள் என அனைவரும் அடக்கம்.

வேடிக்கை பார்த்து உற்சாகப்படுத்திய பெண்கள் பல நூறுபேர்).

ஐரோப்பியக் கலாச்சாரத்தை இங்கே மிகவும் கூர்ந்து கவனிக்கின்றனர். ஐரோப்பியத் திரைப்படங்களும், ஹாலிவுட் படங்களும், மற்றும் அவற்றுக்கு இணையான சீனத் திரைப்படங்களும் இங்கே இருக்கும் மல்டிப்ளெக்ஸ்களில் திரையிடப்படுகின்றன. எல்லா நூலகத்திலும் ஐரோப்பியக் கலை, திரைப்படம், இலக்கியம் சார்ந்த புத்தகங்களை நூற்றுக்கணக்கில் காணலாம். என்ன, அதில் முக்கால்வாசி சீன மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு இருக்கும்.

ஆப்பிரிக்க நாடுகளின் கலாச்சாரம், பழக்க வழக்கங்கள் பற்றிய ஆர்வமும் இப்பொழுது வளர்ந்து கொண்டு வருகிறது. ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் சீனா தன்னுடைய தேச வளர்ச்சிக்காகச் செய்யும் முதலீடுதான் அதற்கு முதல் காரணம் என்றாலும் மக்களும் இந்தப் பொருளாதார லட்சியங்களையும் தாண்டி அந்நாடுகளின் கலை இலக்கியத்தில் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். நைஜீரியா, மொரோக்கோ, எத்தியோப்பியா, ஸாம்பியா, கபோன், அல்ஜீரியா, கின்யா என எல்லா ஆப்பிரிக்க நாடுகளிலிருந்தும் மிக அதிகமான மாணவர்கள் கல்லூரி மற்றும் மேற்படிப்பு என செல்லும் வெளிநாடு சீனாவாகத்தான் இருக்கிறது. இதில் மலாவியும் தற்போது சேர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

இது ஒரு பக்கம். Hedge funds, treasury bonds மூலம் அமெரிக்கா உள்ளிட்ட உலகின் பொருளாதாரத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது சீனா. கட்டுப்படுத்தி விட்டது என்றுகூடச் சொல்லலாம். வலிமையான, அதே நேரம் தொழில்நுட்ப முறையில் மிகவும் நுட்பமாக்கப்பட்ட ஆயுதங்களைத் தயாரிப்பதோடு மட்டுமின்றி அதைச் சந்தையிலும் நல்ல விலையில் விற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மொத்தத்தில் அடுத்த தலைமுறையில் உலகை ஆள கலாச்சார ரீதியாகவும் பொருளாதாரம் மற்றும் படைபல ரீதியாகவும் தயாராகி வருகிறது சீனா. இவ்வளவும் கலாச்சார புரட்சி மற்றும் அதன் அழிவுக்கு அப்புறம் நிகழ்ந்தது. சரியாகச் சொன்னால் முப்பது வருடங்களில்.

நமக்கு எப்படியும் இன்னும் ஒரு நூறாண்டு பிடிக்கும் இந்த முன்னேற்றம் வர. அதுவும் கடுமையான உழைப்பு, பொது முன்னேற்றம் குறித்த சரியான சிந்தனை கொண்ட தலைவர்கள் வாய்க்கப் பெற்றால்தான். அது இப்போதைக்கு இல்லை.

யுவன் சந்திரசேகருக்கு நீங்கள் எழுதியிருக்கும் பதில் குறித்து: மரபிற்குள் வராத குரல்களை ரஹ்மான் ரோஜா, காதலன் போன்ற படங்களில் இருந்து செய்கிறார். (பேட்ட ராப், ருக்குமணி ருக்குமணி அக்கம் பக்கம்

என்ன சத்தம்). அவரே ஒரு பேட்டியில் இந்த மாதிரி cacophony/asymmetry அந்த பாடலுக்கு ஒரு humane beautyயை உண்டாக்குவதாகவும் கூறி உள்ளார்.

தல என்று தங்களை அழைப்பதை மொத்தமாக ஜால்ரா என்றும், எனவே அதலிருந்து விலகி இருப்பதாகவும் சரவண கார்த்திகேயன் சொல்லுவது ஒருவிதமான branding என்றே தோன்றுகிறது. எவ்வளவோ relational gaps இருப்பினும், ஒரு வாசகன் ஒரு படைப்பாளியை, தனது நெருங்கிய நண்பனை அல்லது ஆதர்ச தலைவனை அழைக்கும் சொற்களைக் கொண்டு அழைப்பதில் என்ன தவறு? நியாயமாகப் பார்த்தால் அதுவே மிகப் பெரிய கட்டுடைப்பு எனலாம். புத்திசாலிகள் ஒரு படைப்பை ஆயிரம் வார்த்தை கொண்டு விமர்சித்தால், சிலாகித்தால், ஒரு பாமரன் ‘தல, கலக்கிட்டங்க, சூப்பரு’ போன்று மூன்று நான்கு வார்த்தைகளில் மொத்தமாகக் கொட்டி விடுகிறான். ஏன் அறிவுஜீவிகள் எல்லாவற்றையும் ஒரு ஒழுங்குக்குள் கொண்டுவர விருப்பப்படுகிறார்கள்?

இந்த விதமான வேறுபாடுகளை எல்லாம் களைந்து ஒரு வாசகன் அவன் இலக்கியம் அறிந்தவனா, அறியாதவனா, புத்திசாலியா, முட்டாளா, உலக அறிவு உள்ளவனா, இசை பற்றித் தெரியுமா என்பதையெல்லாம் தாண்டி, எழுதுவதை எளிமையாக எழுதி அவனை அடையவே நீங்கள் உங்களுடைய எழுத்தின் மூலம் முயற்சிக்கிறீர்கள்.

ஒருவகையில் உங்களது இந்த வாழ்க்கையும் சூபியாக்கள் சொல்லுவது போல் Fanaதான்.

அன்புடன்,

அனீஸ் அஹ்மத்

வுஹான்.

அன்புள்ள அனீஸ்,

உங்களுடைய சுவாரசியமான கடிதத்திற்கு இந்த முறையாவது ஒரு பதிலை எழுதிவிடலாம் என்று அமர்ந்தேன். உலகின் பல மூலைகளிலிருந்து ஒரு மாபெரும் நாவலின் கதாபாத்திரங்களைப் போல் பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். இன்று மதியம் “நாம் குடித்து நாளாகிறது; வருகிறாயா?” என்று கேட்டான் விஷால். “எழுத்தே பெரும் போதையாக இருக்கிறது; இன்னொரு நாள் பார்க்கலாம்” என்று பதில் சொன்னேன். உங்கள் கடிதத்தைப் பார்க்கும்போது அது மீண்டும் உறுதியாகிறது.

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

என்னவென்று தெரியவில்லை; இன்று பத்து மணி ஆவதற்குள் உறக்கம்
அடித்துக்கொண்டு வருகிறது. மீதியை நாளை தொடர்கிறேன்.

5.5.2009

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

ஒரு மாபெரும் நாவலின்... (தொடர்ச்சி)

நேற்று இரவு அப்படித் திடுதிப்பென்று அடித்துப் போட்டாற்போல் உறக்கம் வந்து ஓடி விட்டதற்குக் காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்று யோசித்தேன். சென்ற வாரம் நடந்த கள ஆய்வுதான் காரணம். காமரூப கதைகளில் பார்த்த கள ஆய்வு அல்ல. இது வேறு. அவுட்லுக் பத்திரிகையிலிருந்து மாயவரம் தொகுதி பற்றிய ஒரு கட்டுரை கேட்டிருந்தார்கள்.

மாயவரம் எனக்குச் சொந்த ஊர் மாதிரி. என் நைனா வழித் தாத்தா போலீஸ் வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்று மாயவரத்துக்கு அருகில் உள்ள தருமபுரத்தை அடுத்த நாஞ்சில் நாடு என்ற கிராமத்தில்தான் ஒரு வீடு கட்டிக்கொண்டு தனது இறுதிக் காலத்தைக் கழித்தார். அங்கேதான் முள் கதைக்கான (சிறுகதைத் தொகுதியில் உள்ளது) அஸ்திவாரம் போடப்பட்டது. சிறிய வயதில் தருமபுர ஆதீனத்தின் தோப்புகளில் ஓடியாடித் திரிந்திருக்கிறேன். என்னுடைய சின்ன நைனாவும் தாத்தாவோடுதான் இருந்தார். சமீபத்தில் என் நைனாவின் மரணத்தின்போது ஒருவர் வந்து என்னை நலம் விசாரித்தார். 60 வயது தோற்றம். யார் என்று கேட்டபோது என் சின்ன நைனாவின் கடைசிப் பையன் என்று தெரிந்தது. அதாவது, 40 வயதுக்குள் மட்டுமே இருக்கக்கூடிய என் தம்பி. வறுமையே இம்மாதிரி இளவயது முதுமையைக் கொடுத்துவிடுகிறது. எனக்குத் தெரிந்த அவருடைய (அவனுடைய என்று எழுத முடியவில்லை) மூத்தவர்களைப் பற்றி விசாரித்தேன். எல்லோரும் செத்துப்போய்விட்டதாகச் சொன்னார்.

இந்தப் பின்னணியின் காரணமாகவே மாயவரத்தை மயிலாடுதுறை என்று என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. மாயவரம் என்றே பழகி விட்டது.

கள ஆய்வுக்கு மாயவரம் கிளம்பிய போது அலெக்ஸ் வருத்தத்துடன் சொன்னான். “சென்ற ஆண்டு உன் வாழ்க்கையில் இந்த வார்த்தைக்கு இருந்த அர்த்தம் என்ன? இப்போது இருக்கும் அர்த்தம் என்ன? ம்...”

அவன் சலித்துக்கொண்டது போலவே வெயிலில் அலைந்து, தாகத்துக்கு சில்லென்று கோக் குடித்ததில் தொண்டையில் நெறி கட்டிவிட்டது. இப்படி நெறி கட்டினால் அதைத் தொடர்ந்து வரும் ஜலதோஷம், தொடர்ந்து தும்மல், உடம்பு வலி, அசதி, தூக்கம் இத்யாதி.

ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை வரும் தேர்தல் மாதிரிதான் எனக்கும் இந்த ஜலதோஷம் வரும். ‘ஆனால் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தானே ஜலதோஷம் வந்தது? இப்போது எப்படி?’ என்று யோசித்தேன். எப்போதாவது மிக அரிதாக வரும் இடைத்தேர்தல் மாதிரி வந்திருக்கிறது போலும்.

க.நா.சு., அசோகமித்திரன், வெங்கட் சாமிநாதன் போன்றோர் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் எழுதியிருக்கிறார்கள் என்றாலும் அவர்கள் எழுதியதெல்லாம் இலக்கிய விஷயங்கள்; அரசியல் கட்டுரைகள் அல்ல. கேரளத்தில் அப்படி எழுதுபவர் ஸக்கரியா. தமிழில் யாரும் இல்லை. அந்த வகையில் முதல் முதலாக அவுட்லுக் போன்ற ஒரு பிரபலமான பத்திரிகையிலிருந்து வந்த அழைப்பின் சந்தோஷத்தை உங்களோடு பகிர்ந்துகொள்கிறேன். வர இருக்கும் அவுட்லுக்கில் என் கட்டுரையை நீங்கள் படிக்கலாம்.

ஆனால், அனீஸ், அப்படிச் சீக்கிரமே ஓடிப் போய் தூங்கினாலும் இரவெல்லாம் ஒரே கனவுகள். வுஹானின் கிளப்புகளில் நீங்களும் நானும் சில சீனப்பெண்களும் நடனமாடுவது போல். அதைவிடக் கொடுமை, அந்த சேற்று மல்யுத்தத்தில் நானும் ஒருவனாக தனியாக வந்த பெண்களோடு கட்டிப் புரண்டு ஆடுவதுபோல் கனவு. அப்படியே நிஜம் போலவே இருந்தது. எழுந்து பார்த்தால் மணி நான்கு. உடனே தியானம் செய்துதான் இந்தத் ‘தீய’ கனவிலிருந்து விடுபட்டேன்.

அது சரி, அந்தச் சேற்று மல்யுத்தத்தில் பெண்கள் வெறும் பிகினி மட்டுமே அணிந்து ஆடுவார்கள் என்று எழுதியிருக்கிறீர்களே, அது பற்றி எனக்கு ஒரு சந்தேகம். அந்தச் சேறு ‘பிகினி’க்குள்... சரி வேண்டாம். ரொம்ப அசிங்கமாக இருக்கும் என்பதால் சங்கோஜமாக இருக்கிறது.

அனீஸ், ரொம்பவும் தயவு பண்ணிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்படி பிகினி அணிந்துகொண்டு சேற்றில் மல்யுத்தம் புரியும் சீனத்துப் பெண்கள் பற்றியெல்லாம் எழுதி என் தூக்கத்தைக் கெடுக்காதீர்கள்.

கெட்ட வார்த்தை

அது என்னவோ தெரியவில்லை; நமக்கு வாயைத் திறந்தாலே அதுதான் வருகிறது. கொஞ்சினாலும் சரி, திட்டினாலும் சரி, அந்த வார்த்தைதான். அநேகமாக இந்தப் பழக்கம் என்னை தில்லியில்தான் தொற்றியிருக்கும். அங்கே நான் பெரும்பாலும் பஞ்சாபி நண்பர்களோடு-தான் இருப்பேன். அவர்களிடமிருந்து தொற்றியிருக்கலாம். உலகிலேயே அதிக கெட்ட வார்த்தைகள் கொண்ட மொழி பஞ்சாபிதான், அவர்கள் அளவுக்கு யாரும் கெட்ட வார்த்தைகள் பேசிவிட முடியாது. எதற்கெடுத்தாலும் நம்முடைய அம்மாவைப் புணர்ந்து விட்டுத்தான் பேச்சையே தொடங்குவார்கள். அதையெல்லாம் பார்த்துக்-கொண்டிருந்தால் அப்புறம் அவர்களோடு பேசவே முடியாது. இந்த மதறாஸி சூத்தியா எல்லாம் இப்படித்தான் எப்போதும் சீரியஸாகவே இருப்பான்கள் என்று சொல்லிவிட்டு நம்மையும் அந்த மதறாஸி சூத்தியா கோஷ்டியோடு சேர்த்து விடுவான்கள். என்னுடைய இந்தியில் துளிக்கூட மதறாஸி வாசம் இருக்காது என்பதால் அவர்களோடு சுலபமாக என்னால் உள்ளே போக முடிந்தது. ஆனாலும் நம்முடைய சுருள் முடி, கட்டா மீசை, உயரம் போன்ற விஷயங்களை வைத்துக் கண்டுபிடித்துவிடுவார்கள்.

அப்போது ஜஸ்பீர் கௌர் என்ற சர்தார்னியோடு பழகிக் கொண்டிருந்தேன். அவள் கேட்டுக் கொண்டபடி அவளையே மணம் முடித்திருந்தால் இந்நேரம் தேவ்.டி மாதிரி ஒரு படம் எடுத்திருக்கலாம்; இந்த உத்தமத் தமூள் எழுத்தாளன்களோடு அல்லாடிக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டாம். அதோடு என்னோடு கூடவே இருக்கும், உள் எதிரிகள் வேறு.

மாயவரம் போய் வெய்யிலில் அலைந்தேனா, வாழ்க்கையில் முதல்

முதலாக வெய்யிலின் உக்கிரம் உறைத்தது. பொதுவாக எல்லோரும் அய்யோ வெய்யில் அய்யோ வெய்யில் என்று அனத்தும்போது எனக்கு ஒன்றுமே தோன்றாது. வெய்யிலில் நடக்கும்போது ஏதோ தென்றலில் செல்வது போல் இருக்கும். ஆனால் முதல்முறையாக இந்த வருடம் வெய்யிலின் உக்கிரத்தை உணர்ந்தேன். அதை விஷாலிடம் சொன்னேன். ஒரே வார்த்தையில் பதில் சொன்னான். “ஏஜ்.” அப்போதே சுதாரித்து இருக்க வேண்டும். நான்தான் ஒரு மூனாகூனா ஆயிற்றே. அலெக்ஸிடமும் அதையே சொன்னேன். அவனும் முகத்தை சீரியஸாக வைத்துக்கொண்டு “ஏஜ்” என்றான்.

அடப் பாவிகளா! சர்தார்ஜீக்கள் உங்களைப் பற்றிச் சொல்வதில் எந்தத் தப்பும் இல்லை என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

ஜஸ்பீரிடம் “ஏன் இப்படி சர்தார்னிகள் எல்லோரும் தமிழன்களையே தேர்ந்தெடுக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன் ஒருமுறை.

“எங்கள் ஆண்களுக்கு கிச்சன் எங்கே இருக்கிறது என்றே தெரியாது” என்றான் பஞ்சாபியில்.

உண்மைதான். அவள் சொன்ன பதிலில் எவ்வளவோ விஷயங்கள் இருந்தன. வட இந்தியாவில் ஆணாதிக்கம் அதிகம்.

தில்லியில் இருந்த மற்ற தென்னிந்தியர்களுக்கும் எனக்கும் ஒரு பெரிய வித்தியாசம் உண்டு. அங்கே செல்லும் தென்னிந்தியர் பெரும்பாலும் தெற்கு தில்லியிலும் (கரோல் பாக், செளத் எக்ஸ்டென்ஷன், ஆர்.கே.புரம், சரோஜினி நகர்), கிழக்கு தில்லியிலும் (மயூர் விஹார்), மேற்கு தில்லியிலும்தான் (ஜனக்புரி) இருப்பார்கள். யாருமே வடக்கு தில்லி பக்கம் போக மாட்டார்கள். வடக்கு தில்லி முழுவதும் பஞ்சாபிகளுக்கானது. நான் நீண்ட காலம் வாழ்ந்தது வடக்கு தில்லியில். அங்கேதான் தில்லியின் மாநில நிர்வாகம் முழுவதும் இருந்தது. செக்ரடேரியட், பஸ் அட்டா, போக்குவரத்துத் தலைமை அலுவலகம், ரேஷன் ஆஃபீஸ் தலைமையகம். இதில் வாகனங்களை ஓட்ட லைசன்ஸ் வாங்கவும், ராஷன் கார்டு வாங்கவும் கூட்டம் அலை மோதும். நான் ராஷன் ஆஃபீஸில் முக்கியமான பொறுப்பில் இருந்தேன். கிட்டத்தட்ட தாதா மாதிரிதான். உங்களுக்கு ஸ்கூட்டர் லைசன்ஸ் வேண்டுமா? ஒரு போன் போட்டால் நேரில் கொண்டு வந்து கொடுப்பான். பதிலுக்கு அவனுக்கு நான் ஒரு ராஷன் கார்ட் பண்ணிக் கொடுக்க வேண்டும். அது எனக்கு ரெண்டு நிமிட வேலை.

சி.பி.ஐ.யில் (மத்திய புலனாய்வுத் துறை) என் நண்பர் வெங்கட் சாமிநாதன் அப்போது 20 ஆண்டுகளாக டெபுடி டைரக்டராக இருந்தார்.

அவரிடமே ராஷன் கார்டு இல்லை. நான்தான் அவருக்கு ராஷன் கார்டு பண்ணிக் கொடுத்தேன். அது மட்டும் அல்ல. சென்னையில் இருப்பவர்களுக்குக் கூட தில்லியிலிருந்து ராஷன் கார்ட் பண்ணிக் கொடுப்பேன். எப்படி? உதாரணமாக, குமார் என்ற ஒருவர் சென்னையில் இருக்கும் என் நண்பர். முதலில் அவர் கரோல் பாகில் இருப்பதாக ஒரு ராஷன் கார்ட் பண்ணிக் கொள்வது. பிறகு அதை அங்கே சரண்டர் செய்துவிட்டு சரண்டர் சர்ட்டிபிகேட் வாங்கிக்கொள்வது. அதை சென்னையில் இருக்கும் குமாருக்கு தபாலில் அனுப்பிவிட்டால் அந்த சரண்டர் சர்ட்டிபிகேட்டை இங்கே உள்ள ரேஷன் ஆஃபீஸில் கொடுத்தால் குமாருக்கு புதிய ரேஷன் கார்ட் கிடைத்து விடும்.

ராஷன் என்றும் ரேஷன் என்றும் மாற்றி மாற்றி எழுதியிருப்பதன் காரணம், வடஇந்தியாவில் ரேஷன் என்று சொன்னால் புரியாது. அதன் பெயர் ராஷன். இங்கே ரேஷன். அதேபோல்தான் ஸ்கூட்டரும்.

எப்படி இருந்திருப்பேன் என்று யோசித்துப் பாருங்கள். அசல் தாதாதான். உள்துறை அமைச்சகத்திலிருந்து ஒரு பெரிய அதிகாரி போனில் கூப்பிட்டு அவருடைய மருமகனுக்கு ஒரு ராஷன் கார்ட் பண்ணிக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்வார்.

நம்முடைய தில்லி--6, சாந்தினி செளக் எல்லாமே வடக்கு தில்லிதான். அங்கேதான் பல்கலைக்கழகமும் இருக்கிறது. பீத்தம் புரா, ராணி பாக், அஷோக் விஹார், ராணா ப்ரதாப் பாக், அஸாத் பூர், மாடல் டௌன், ஸப்ஜி மண்டி, படா ஹிந்துராவ் ஹாஸ்பிடல், ஜக்ஜீத் நகர், பஜன்புரா எல்லாம் எனக்குத் தண்ணீர்ப் பட்ட பாடு. இந்த வடக்கு தில்லியில் தில்லிப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு அருகில் உள்ள லாரன்ஸ் ரோட் என்ற பகுதியில்தான் அடியேன் வசித்தேன். லாரன்ஸ் ரோடுக்கு எதிரே மஜ்னு கா டில்லா என்ற ஒரு பகுதி உள்ளது. இது திபேத்திய அகதிகள் வாழும் பகுதி. அரிசியில் செய்த 'த்தாங்' என்ற கள் இங்கே கனப் பிரசித்தம். தொட்டுக் கொள்ள எருமைக் கறி கிடைக்கும்.

மிகக் குறைவான ஞாபக சக்தி கொண்ட எனக்கு இந்தப் பனிரண்டு வருட தில்லி வாழ்க்கையில் மட்டும் எதுவுமே மறக்கவில்லை. ஆதவனின் எழுத்தில்கூட நீங்கள் வடக்கு தில்லியைப் பார்க்க முடியாது. இப்போது எப்படி என்று தெரியாது. ஆனால் நான் இருந்த 1978--90 காலகட்டத்தில் அந்தப் பகுதியில் நான் ஒரு தமிழரைக்கூட கண்டதில்லை. அப்போது பாராளுமன்ற பஸ் டெப்போவிலிருந்து தில்லி செக்ரடேரியட்டுக்கு 220, 240 என்ற பஸ் வரும். அதில்தான் தில்லிப் பல்கலைக்கழகப் பெண்களும், என்னுடைய ராஷன் ஆஃபீஸுக்கு

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

எதிரே இருந்த ஐ.பி. காலேஜ் (இந்தர ப்ரஸ்தா கல்லூரி) பெண்களும் பயணிப்பார்கள். கேட்க வேண்டுமா? அந்தப் பகுதிக்கு வரும் பெண்களுக்குக் கன்னி கழியும் இடமே அந்த இரண்டு பஸ்களும் தான்.

என்னுடைய தில்லி அனுபவங்களை நான் இன்னும் நாவலாக எழுதவில்லை. எழுத வேண்டும்.

16.5.2009

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

உன்னை நான் பார்த்தது வெண்ணிலா வேளையில்...

திரு. சாரு,

தயக்கமாக இருக்கிறது... இந்த மாதிரி சராசரி கடிதத்தை எல்லாம் படிக்க வேண்டி இருக்கிறதே என நினைத்துவிடுவீர்களோ என?

எனது பதின்மூன்றாவது வயதில் பாலகுமாரன், ராஜேஷ்குமாரில் ஆரம்பித்து சுஜாதா வாயிலாக ஆதவன், அசோகமித்திரன் எனத் தாவி கிட்டத்தட்ட எல்லா எழுத்தாளர்களையும் படித்து இருக்கிறேன். ஆனால் ஏனோ வாசிக்கத்தான் முடிந்ததே தவிர உள்வாங்க முடியவில்லை. வாசிப்பனுபவம் என நிறைய இடங்களில் படிக்கிறோமே; அது ஏன் நமக்கு மட்டும் கிடைக்கவில்லை என யோசிப்பேன்.

இந்த நிலையில்தான், எனது மகளுக்கு ஃபிட்ஸ் வந்து பரிசோதனைக்காக சென்னை மருத்துவமனைக்கு வந்துவிட்டுத் திரும்பும் போது எழும்பூர் ரயில் நிலையம் எதிரில் உள்ள ஒரு மிகச் சிறிய புத்தகக் கடையில் ஸீரோ டிகிரியைப் பார்த்தேன். ஏற்கனவே கோணல் பக்கங்கள் மலிவு விலைப் பதிப்பு ஒன்றை எதேச்சையாக வாங்கிப் படித்து இருந்தேன். அது எனது கல்லூரிப் பருவத்தில் நடந்தது. பிறகு வேளையில் சேர்ந்த கால கட்டங்களில் ஏனோ உங்களைத் தொடர முடியவில்லை.

ஸீரோ டிகிரியை ரயில் நிலையத்தில் படிக்க ஆரம்பித்த பத்து நிமிடங்களில் புத்தகத்தை மூடிவிட்டேன். இது இந்தச் சூழ்நிலையில் படிக்க வேண்டிய புத்தகம் அல்ல என முடிவு செய்தேன். ஊர் வந்து சேர்ந்த பிறகும் கூட ஏனோ என்னால் பத்து பக்கங்களைத் தாண்ட முடியவில்லை. எனது முந்தைய பல வாசிப்புகளில் கிடைக்காத ஏதோ ஒன்று எனக்குக் கிடைப்பதை உணர்ந்தேன். ஆனால் மேலே தொடர முடியாமல் ஏதோ அழுத்தியது. சில நாட்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் வாசிக்க ஆரம்பித்து, அலுவலகத்துக்கு விடுப்பு சொல்லிவிட்டு ஒரே நாளில் படித்து முடித்தேன்.

சாரு, எனது வாழ்வின் ஒரு முக்கியமான தருணத்தினை அந்த வாசிப்பின் ஒரு பகல் மற்றும் இரு இரவுகளில் உணர்ந்தேன். நான் தேடிக்கொண்டிருந்த வாசிப்பனுபவம் என்பது அப்போதுதான்

கிடைத்தது. என்னுடைய சிற்றறிவைப் பொறுத்த வரை ஒரு கலைப் படைப்பு என்பது எனக்கு போதையையோ அல்லது களிப்பையோ (கொஞ்ச நஞ்சமல்ல, கஞ்சா நிரப்பிய சிகரெட்டை தண்ணீர் குடிக்காமல் கடலை உருண்டையுடன் சேர்த்துப் புகைப்பது போன்ற போதை. சுஜாதாவின் எப்போதும் பெண் போல).

ஸீரோ டிகிரி வாசிப்பின்போது எனக்கு போதை, களிப்பு எல்லாமே கிடைத்தது.

பின் சென்னை சென்றபோது அதே கடையில் ராஸ் லீலா வாங்கினேன்.

மீண்டும் அதே பரவசம். அதேபோல்தான் உங்களது திரைப்பட விமர்சனங்களும். புதுப்பேட்டை, சுப்ரமணியபுரம் மற்றும் தேவ்.-டி என நிறைய உதாரணங்கள் சொல்லலாம்.

இப்பொழுது தங்களது அறிவிப்பைப் பார்த்து அனைத்து புத்தகங்களையும் ஆன்லைனில் வாங்கிவிட்டேன்.

கடந்த பத்து நாட்களாக படித்து வருகிறேன். என்ன சொல்ல... எனது வாழ்வின் மிகச் சிறந்த தருணங்களில் இருக்கிறேன். அவ்வளவுதான்...

அன்புடன்,

ராதாகிருஷ்ணன், கரூர்.

மார்ச் 2009.

(நீண்ட நாட்களாக உங்களுக்கு எழுத வேண்டுமென எண்ணம். ஆனால் சிறு தயக்கம். இரண்டு நாட்களாக ஜால்ரா குறித்த பத்திகளைப் பார்த்தவுடன் எழுதிவிட்டேன். இது எனது முதல் கடிதம். ஒரு எழுத்தாளருக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இருந்தாலும் விண்ணப்பம்... உங்கள் நிலையில் இருந்து பார்க்காமல், என் நிலையில் இருந்து பார்த்து ஏதேனும் அதிகப் பிரசங்கித்தனமாக எழுதியிருந்தால் மன்னிக்கவும்).

அன்புள்ள சாரு,

நான் தங்களின் வலைப்பதிவை சில நாட்களாகத்தான் படித்து வருகிறேன். ஆனால் தங்களைப் பற்றி நிறைய கேள்விப்பட்டு இருக்கிறேன். உங்களின் எழுத்து மிகவும் திறந்த நடையாக இருக்கிறது. நான் கொஞ்சம் சுஜாதாவை படித்திருக்கிறேன். நான் மிகவும் சின்ன கிராமத்தில் வளர்ந்தவன் (வீரகேரளம்புதூர், திருநெல்வேலி மாவட்டம்). அங்குள்ள நூலகத்தில் ஜனரஞ்சகமான நாவல்கள் (கல்கி, சாண்டில்யன்,

லஷ்மி) மட்டுமே கிடைக்கும். அவற்றையும் நான் பள்ளி விடுமுறை நாட்களில் மட்டுமே படித்து இருக்கிறேன். பிறகு கிடைத்தது, சுஜாதாவின் கணையாழியின் கடைசிப் பக்கங்கள் புத்தகத் தொகுப்பு. நீங்கள் குறிப்பிட்டிருந்த டெல்லியில் தமிழ் சினிமா பார்ப்பவர்களைப் பற்றியும் தமிழ் ஹீரோக்களை பற்றியும் அவர் எழுதியிருந்ததை ரசித்தேன். உங்கள் எழுத்துக்களை இத்தனை நாள் படிக்காமல் இருந்தது பற்றி மிகவும் வருத்தமாய் இருந்தது. ஒரே மூச்சில் உங்கள் பதிவுகள் அனைத்தையும் படித்து முடித்து விட்டேன். உங்கள் ஸீரோ டிகிரியையும் மற்றும் இதர வெளியிடுகளையும் வாங்கிப் படிக்க ஆவலாக உள்ளேன்.

தற்போது நான் அமெரிக்காவில் ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டு இருக்கிறேன் (polymer chemistry).. நான் சிறு வயதில் எவ்வளவு இழந்து இருக்கிறேன் என்பதை நினைத்தால் மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது. ஒரு நல்ல நூலகம் இன்னும் அந்த ஊரில் இல்லை. தமிழ் எழுத்தாளன் எவ்வளவு சிரமப்பட்டான் என்பதை மகாகவி பாரதி வரலாறைப் (சீனி. விசுவநாதன்) படித்துத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் தொடர்ந்து 'எழுதுவதை மட்டுமே செய்வேன்' என்று எழுதியிருந்ததைப் படித்து மிகவும் பெருமையாக இருந்தது.

எனக்கு முன்பெல்லாம் தமிழ் சினிமாதான் மிகவும் பிடித்த பொழுதுபோக்காக இருந்தது. அதற்காக எவ்வளவு பணம் செலவு செய்திருக்கிறேன் என்று இப்போது நினைத்துப் பார்த்தால் மிகவும் வெட்கமாக இருக்கிறது. இனி கணினியிலும் அதை பார்க்கக் கூடாது என்று இருக்கிறேன். உங்கள் கட்டுரைகளும் அதற்குக் காரணமாக இருந்தன என்பதில் மகிழ்ச்சி. நான் இதற்கு முன்பும் தமிழ்ப் புத்தகங்கள் வாங்கி இருக்கிறேன் (பெரியார், கல்கி, மதன், விவேகானந்தர், அன்னை சாரதா). இனி தமிழ் சினிமாவுக்கு செலவு செய்வதை புத்தகங்களுக்கு செலவு செய்யலாம் என்று முடிவு எடுத்திருக்கிறேன்.

அன்புடன்,

தங்கள் புது வாசகன்.

(ரசிகன் என்று சொன்னால் இன்னும் பொருத்தமாக இருக்கும். ஆனால் அந்த வார்த்தைதான் சினிமாவுக்கென்றே ஆகிவிட்டதே?)

ஹரி

22 ஃபெப்ரவரி 2009

அன்புள்ள ராதாகிருஷ்ணன்,

கரூர் என்றதும் எனக்கு மிகப் பழைய ஞாபகங்களெல்லாம் வந்து மோதுகிறது. கரூர் ரயில்வே ஸ்டேஷனில்தான் என் தாய் மாமா ஆர். சுப்பையா ஸ்டேஷன் மாஸ்டராக இருந்தார். அப்போது அவர் எங்களுக்கு எழுதும் கடிதங்களிலெல்லாம் - வெறும் போஸ்ட் கார்ட்தான் - அனுப்புகிறவர் முகவரியில் வெறும் ஆர். சுப்பையா, கரூர் R.S. என்று மட்டுமே இருக்கும். அதே முகவரிக்குத்தான் நான் கடிதம் எழுதுவேன். நான் என்றால் நான் அல்ல. அம்மா சொல்ல நான் எழுதுவது. பெரும்பாலும் - இல்லை, எப்போதுமே - ஏதாவது பணம் கேட்டுத்தான் எழுதுவார்கள் அம்மா. அதையெல்லாம் நினைக்கும்போது இப்போதுகூட எனக்கு அவமானமாக இருக்கிறது, அண்ணனிடம் பணம் கேட்பதில் தப்பு இல்லைதான். இருந்தாலும் பத்துப் பதினைந்து வருடமாக பார்க்கவே விருப்பப்படாத ஒரு அண்ணனுக்கு அஞ்சு, பத்து என்று பணம் கேட்டு எழுதுவது எவ்வளவு அவமானம். அதிலும் என் மாமா ஆங்கிலத்தில்தான் எழுதுவார். காரணம், என் அம்மாவின் குடும்பத்தில்-அம்மாவுடன் கூடப் பிறந்தவர்கள் 12 பேர்; ஆறு பெண், ஆறு ஆண் - யாருமே ரெண்டாம் வகுப்புக்கு மேல் படித்ததில்லை. வசதி இல்லை. சுப்பையா மாமா மட்டும்தான் எப்படியோ படித்துவிட்டார். ஆனால் தன் சகோதர சகோதரிகளை அவ்வளவாகக் கண்டுகொள்ளவில்லை. நான் அவருக்குப் பணம் கேட்டு எழுதும்போதெல்லாம் அவர் முகத்தைக் கூடப் பார்த்ததில்லை. நம்முடன் தொடர்பில் இல்லாத உறவினர்களிடம் பணம் கேட்பது பிச்சை எடுப்பதை விடக் கேவலம். இது பற்றி சுஜாதா ஒரு அற்புதமான கதை எழுதியிருக்கிறார்.

சுப்பையா மாமாவின் அண்ணன் தம்பிகளெல்லாம் - அதாவது, என்னுடைய மற்ற மாமாக்கள் - ஊரின் பிரபலமான ரவுடிகள். (இந்தக் கதையையெல்லாம் என்னுடைய முதல் நாவலான எக்ஸிஸ்டென்ஷியலிசமும் ஃபேன்ஸி பனியனும்-இல் எழுதி இருக்கிறேன்).

அப்போதெல்லாம் சுப்பையா மாமாவுக்கு நான் எழுதும் கடிதங்களின் முகவரிப் பகுதியில் வெறும் பெயரையும் ஊரையும் மட்டும் போட்டு ஆர்.எஸ். என்று போட்டால் எப்படிப் போய் சேருகிறது என்று எனக்குப் புதிராகவும் ஆச்சரியமாகவும் இருக்கும். எப்படி தெருப் பெயர் இல்லாமல் ஒரு கடிதம் போய்ச்சேர முடியும்?

ஆனால் பணம் கேட்டு எழுதினால் உடனே மணியார்டரில் அஞ்சோ பத்தோ அம்மா பெயருக்கு வந்து சேரும். கையோடு ஒரு இன்லண்ட் லெட்டரில் மாமாவின் நீண்ட கடிதமும் வரும். அதில் அவர் தன்னுடைய

குடும்பத்தை நடத்த எவ்வளவு சிரமப்படுகிறார் என்பதை ஆங்கிலத்தில் விளக்கியிருப்பார். அந்தச் சமயத்தில் மட்டும்தான் இன்லண்ட் லெட்டர். மற்ற சமயங்களில் கார்டுதான்.

ஒரே ஒரு முறை சுப்பையா மாமா வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறேன். 18 வயது. பி.யு.சி.யில் தோல்வியுற்று ஊர் சுற்றிக்கொண்டிருந்தபோது. மாமா வீட்டுக்குப் போனபோதுதான் தெரிந்தது; அவர் இருந்த வீட்டில் தெருவே இல்லை. தெருவே இல்லாமல் வீடா என்றெல்லாம் ரொம்ப ஆச்சரியம். ஏனென்றால், அவர் ஸ்டேஷனுக்குப் பக்கத்திலேயே இருந்த ஒரு குவார்ட்டர்ஸில் இருந்தார். அவருடைய பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணின் மேல் எனக்கு ஒரு மையல் இருந்தது. மாமாவின் குட்டிப் பெண் அமுதா அப்போது ரெண்டாம் வகுப்போ என்னவோ படித்துக்கொண்டிருந்தது. அதன் கையில் ஒரு பெரிய வட்டமான கருப்பு மச்சம் ஒன்று இருக்கும். அதற்குப் பிறகு நான் கருருக்கே சென்றதில்லை.

சரியாக 38 ஆண்டுகள் ஆகிறது. மாமா தன்னுடைய மூத்த அக்காவின் (அதாவது, என் பெரியம்மா) மகளைத்தான் மணம் முடித்து இருந்தார். என் அம்மாச்சியின் 12 குழந்தைகளில் பெரியம்மாதான் ஆக மூத்தவர் என்றபடியால் அவருக்கு ஒரு அதிர்ஷ்டம் இருந்தது. அதாவது, என் தாத்தாவும், அம்மாச்சியும் பர்மாவிலிருந்து வந்து ரொம்பப் பணக்காரர்களாக இருக்கும்போதே மூத்த பெண்ணுக்கு ஒரு வசதியான இடத்தில் திருமணம் செய்து கொடுத்துவிட்டார்கள். என் பெரியப்பா புதுக்கோட்டை ராஜாவின் சொத்துக்களை பரிபாலனம் செய்து கொண்டிருந்தார். அந்தப் பெரியம்மாவின் மூத்த பெண்ணைத்தான் சுப்பையா மாமா மணம் முடித்து இருந்தார்.

ஆனால் அந்தக் காலத்தில் எல்லா வீடுகளிலும் நடப்பது போலவே தாத்தா நொடித்துப் போனார். மது, மாது, சூது என்ற மூன்று பழக்கங்களால் சொத்து முழுவதையும் இழந்து இறந்து போனார். புதுக்கோட்டை பெரியம்மாவுக்கு ஏழ்மை என்றால் என்னவென்று தெரியாது. அதனால் திடீரென்று ஏழையாக மாறிவிட்ட தன் அம்மாவுடன் உறவை அறுத்துக்கொண்டார்.

பார்ப்பதற்குப் பெரியம்மா அம்மாச்சிக்குத் தங்கை மாதிரியே இருப்பார். ரெண்டு பேருமே ரவிக்கை போட்டிருக்க மாட்டார்கள். வெறுமனே புடவைதான். பெரியம்மாவின் காதில் பெரிய ஓட்டையில் பெரிய பாம்படம் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். அம்மாச்சியின் காது மட்டும் பெரிய ஓட்டையோடு காலியாக இருக்கும். அந்தப் பாம்படமெல்லாம் சுப்பையனைப் படிக்க வைப்பதற்கே போய்விட்டது என்பார்கள் அம்மாச்சி.

அந்த ஆண்டு -- 1972 அல்லது 73ஆக இருக்க வேண்டும் திருச்சி பெரியார் ஈ.வே.ரா. கல்லூரியில் பி.ஏ. ஆங்கில இலக்கியத்தில் சேர்ந்தபோது (பிறகு அதை பி.எஸ்ஸி. பௌதிகமாக மாற்றிக்கொண்டு தஞ்சாவூர் சர்ஃபோஜி கல்லூரிக்கு வந்துவிட்டேன்) -- அந்த மால் ரோடு என்ற பகுதியில் ஒரு டிக்கடை இருந்தது. (இப்போதும் இருக்கிறதா?) அதற்கு அருகில்தான் ஜமால் முகம்மது கல்லூரி. எங்கள் ஊர் பையன்களெல்லாம் படிக்கும் கல்லூரி அது. அந்த டிக்கடையில் அப்போது நான் செல்லும்போதெல்லாம் எஸ்.பி. பாலசுப்ரமணியம் பாடிய 'உன்னை நான் பார்த்தது வெண்ணிலா வேளையில்...' என்ற பாடலைத் திருப்பித் திருப்பிப் போடச் சொல்லிக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பேன். ஏனென்றால், நான் கரூர் சென்றபோது சுப்பையா மாமா வீட்டுக்குப் பக்கத்துவீட்டுப் பெண்ணின் மீது மையல் கொண்டிருந்தேன் அல்லவா, அந்தப் பெண் அடிக்கடி அந்தப் பாட்டை 'ஹம்' பண்ணிக்கொண்டிருப்பாள்.

அதற்கப்புறம் நான் சுப்பையா மாமாவையோ, அவர் மகள் அமுதாவையோ, மாமாவின் மனைவியும் என் அக்காவுமான சீத்தாலெட்சுமியையோ பார்க்கவில்லை. பார்க்கும் வாய்ப்பும் கிட்டவில்லை.

அந்தக் காலகட்டத்தில் ஆர்.கே. கரஞ்ஜியாவின் Blitz என்ற பத்திரிகை சக்கை போடு போட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்த வாரப் பத்திரிகையைப் படித்துத்தான் இப்போது என்னிடம் இருக்கும் அரைகுறை ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக்கொண்டேன். (இன்னொன்று பாருங்கள்; நேற்று நடந்த விஷயம் ஞாபகத்தில் இல்லை; ஆனால் கரஞ்ஜியாவின் இனிஷியல் ஆர்.கே. என்பது மட்டும் ஞாபகம் இருக்கிறது).

சென்ற ஆண்டு தனது 95ஆவது வயதில் இறந்த ஆர்.கே. கரஞ்ஜியாதான் இந்தியாவில் டேப்ளாய்ட் வகைப் பத்திரிகையின் பிதாமகர் என்று கருதப்படுபவர். ஆனால் தமிழில் டேப்ளாய்ட் வகை பத்திரிகை ஒன்றுகூட இல்லாதது துரதிர்ஷ்டம்தான். விகடன் குழுமத்தில் ஜூனியர் போஸ்ட் என்று கொண்டு வந்தார்கள். கொஞ்ச நாளிலேயே நின்றுவிட்டது. தினகரன் குழுமத்திலிருந்து தமிழ் முரசு கொஞ்ச காலம் டேப்ளாய்டாக வந்து சக்கை போடு போட்டது. உடனே சைலை மாற்றிவிட்டார்கள்.

ப்ளிட்ஸின் முதல் பிரதியிலேயே ப்ரொத்திமா பேடி என்ற பெண்ணின் முழு நிர்வாணப் படத்தைப் போட்டு ரகளை செய்தவர் கரஞ்ஜியா.

நான் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ள உறுதுணையாக இருந்த இன்னொரு

பத்திரிகை மதர் இண்டியா. அதை நடத்தியவர் பாபுராவ் பட்டேல் (1904-82). அதில் வரும் கேள்வி பதில் பகுதி படு சுவாரசியமாக இருக்கும்.

இவ்வளவும் உங்கள் ஊரைப் பற்றி நினைத்ததும் ஞாபகம் வந்தது. மற்றபடி என் புத்தகங்களை எவ்வளவு ரசித்து, அனுபவித்துப் படித்திருக்கிறீர்கள் என்று உங்கள் கடிதத்திலிருந்து தெரிந்து கொண்டேன். ஒரு எழுத்தாளனுக்கு இதை விட சந்தோஷம் வேறு எதுவும் இல்லை. என் எழுத்தைப் படிக்கும் போது நீங்கள் எந்தவிதமான மனோநிலைக்குச் சென்றீர்களோ அதே மனோநிலையை நான் நிகோஸ் கஸான்ஸாகிஸைப் படிக்கும்போது அடைந்திருக்கிறேன். அவருடைய நாவல்களைப் படிப்பதே ஒரு தவத்துக்கு ஈடானது.

இப்போது ஹரியின் கடிதத்துக்கு என் பதில் :

டியர் ஹரி,

நீங்கள் குறிப்பிட்டுள்ள அதே வழியில்தான் நானும் புத்தக வாசிப்புக்கும், பிறகு எழுத்துக்கும் வந்து சேர்ந்தேன். அதனால் பழசை நினைத்து வருத்தப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. நம்முடைய கல்வி முறையில், கலாச்சார சூழலில் இவ்வளவுதான் சாத்தியம்.

சாரூ

24.5.2009

பணத்துக்கும் உங்களுக்குமான உறவு எப்படி?

யூ.ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி சுவிட்சர்லாந்திலுள்ள நிஸ்டீனீப் என்ற ஊரில் வசித்து வந்தபோது அவருடன் அவ்வப்போது வந்து இருந்து தங்கிப் போவார் ஜூலி என்ற பெண். க்ஸ்தாத் - இந்த உலகிலேயே மிகவும் செலவாகக்கூடிய ஊர். அடிக்கடி யூ.ஜி.யைப் பார்க்க வந்து போகும் ஜூலி, யூ.ஜி.க்கு பண உதவி எதுவும் செய்வதில்லை. பணத்தைப் பற்றி அவர் யூ.ஜி.யிடம் பேசுவதே இல்லை. ஆனால் க்ஸ்தாதிலிருந்து ஒரு மூட்டை சாமான்களை வாங்கிப் போவது ஜூலியின் வழக்கம். ஒருமுறை அப்படி வந்து யூ.ஜி.யுடன் தங்கியிருந்து விட்டு ஊருக்குத் கிளம்பும்போது ஷாப்பிங் செல்கிறார் ஜூலி. வழக்கம் போல் ஒரு மூட்டை சாமான்களை வாங்கிக்கொண்டுவந்து அதைப் பிரித்து மூட்டை கட்டுவதற்காக வெளியே எடுத்து வைக்கிறார். உடனே யூ.ஜி. ஜூலியிடம் “உடனடியாக நீ இந்தக் குப்பைகளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு இந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பு” என்று கோபத்துடன் கத்துகிறார்.

“ஐயோ யூஜி. உங்களுக்காகத்தான் சீஸெல்லாம் வாங்கி வந்திருக்கிறேன்” என்று அன்பொழுகச் சொல்லிய ஜூலி ஒரு சீஸ் பாக்கெட்டைப் பிரிக்கிறார். (யூ.ஜி.க்கு சீஸ் என்றால் மிகவும் பிடிக்கும்). உடனே யூ.ஜி. என்ன செய்தார் தெரியுமா?

அங்கே ஜூலி கடை பரப்பியிருந்த பொருட்களையெல்லாம் வீட்டுக்கு வெளியே விட்டெறிந்தார். “இனிமேல் நீ இந்தப் பக்கமே வராதே. எல்லாவற்றையும் பொறுக்கிக் கொண்டு ஓடி விடு. பணத்தின் மீது இப்படி ஒரு உறவு வைத்துக்கொண்டிருக்கும் நீ இனிமேல் என் முகத்தில் விழிக்காதே.” இதுதான் யூ.ஜி. ஜூலியிடம் சொன்னது.

சமீபத்தில் ஒரு நண்பர் போன் செய்தார். “அமெரிக்காவிலிருந்து விடுமுறையில் வந்திருக்கிறேன். உங்களை ஒரு மாலை நேரத்தில் சந்திக்கலாமா?”

பார்க் ஷெரட்டன் வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் பாரில் சந்தித்தோம். மூன்று மணி நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது அந்த நண்பர் ஒரு விஷயம் சொன்னார். நான் இணைய தளம் நடத்துவதற்காகப் பண உதவி கேட்டு பொதுவாக ஒரு அறிவிப்பு வெளியிட்டிருந்தபோது அவர் பணம் அனுப்ப வேண்டும் என்று நினைத்தார். வேலை மும்முரத்தில் மறந்து போனார். ஆனால் ஒருநாள் கூட என்னுடைய இணைய தளத்தைப் படிக்காமல் அன்றைய தினம் ஆரம்பமானதில்லை. ஒருநாள் படிக்காவிட்டாலும் வெறுமையாக இருக்கிறது. இப்படி என்னென்னவோ சொன்னார்.

இந்தச் சந்திப்பிலிருந்து ஒன்று தெரிந்து கொண்டேன். என்னை ஒருநாள் சந்திக்க வேண்டுமெனில் உங்கள் சம்பளத்தில் நான்கு சதவிகிதம் கட்டணமாகக் கொடுக்க வேண்டும். உங்கள் ஊதியம் 2000 டாலர் என்றால் எனக்கு 4,000 ரூ. உங்கள் ஊதியம் 25,000 ரூபாய்க்குக் கீழே என்றால் எனக்கு எதுவும் வேண்டாம். அல்லது ஒன்று செய்யலாம். ‘அமெரிக்காவில் இருக்கிறேன்; ஆனால் சம்பளம் 500 டாலர்தான்’ என்று பொய் சொல்லிவிடுங்கள்; அதற்கு மேல் நான் பணத்தைப் பற்றிப் பேச மாட்டேன்.

இதையெல்லாம் நான் ஏதோ திமிரெடுத்துப் போய் எழுதவில்லை. என் எழுத்தை வாசிப்பதற்கு நீங்கள் கொடுத்தாக வேண்டிய விலை. இல்லாவிட்டால் நீங்கள் பாட்டுக்குப் படித்துக் கொண்டிருங்கள். என்னைச் சந்திக்க வேண்டாம். ஒருநாள் மாலை பார்க் ஷெரட்டனில் என்னோடு குடித்துவிட்டு, ‘உங்களுக்குப் பணம் அனுப்பலாம் என்று நினைத்தேன்; மறந்து போனேன்’ என்று சொல்ல வேண்டாம். நான் என் போக்கில் அமைதியாக எழுதிக்கொண்டிருப்பதைப் போல் நீங்கள் உங்கள் போக்கில் என்னைத் தொடர்பு கொள்ளாமல் நான் எழுதுவதைப் படித்துக்கொண்டிருங்கள். என்னைத் தொடர்பு கொள்வதால்தானே இவ்வளவு பிரச்சினையும்?

என் எழுத்தை தினந்தோறும் படிப்பார். தினமும் 20 மணி நேரம் உழைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு பத்து நாள் விடுப்பு எடுத்துக்கொண்டு குடும்பத்தோடு இந்தியா வந்து பெற்றோரைப் பார்த்துவிட்டு வரலாம் என்றால், அந்தப் பத்து நாள் இடைவெளியில் இவர் இடத்தில் வேறு ஆள் புகுந்துவிடக்கூடிய மிக மோசமான சூழ்நிலையைத் தரும் வேலை. நாள் பூராவும் உழைத்துக் களைத்து

வீட்டுக்கு வரும்போது மகள் அவளுடைய பள்ளியில் நடந்த ஒரு சுவாரசியமான சம்பவத்தை விளக்கும்போது அதைக் கூட ஒன்றுதலுடன் கேட்க முடியாமல் -- ஒரு எந்திரத்தைப் போல் 'ஓவ், வாவ், ஈஸிட், காட்' என்றெல்லாம் வாய் மட்டுமே பேசும் -- அளவுக்கு மனமும் உடலும் களைத்த நிலை. அப்படிப்பட்ட அவரது வாழ்க்கையில் மிகுந்த உற்சாகத்தைத் தரக் கூடியதான தருணங்களை -- கடந்த ஏழு ஆண்டுகளாக -- என் எழுத்தே அவருக்கு அளிக்கிறது. அப்படிப்பட்ட எழுத்தை வழங்கும் எனக்கு உங்களுடைய பிரதி உபகாரம் என்ன? இந்தியா வரும்போது பார்க் ஷொர்ட்டன் வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் பாரில் ஒருநாள் மாலை மூன்று மணி நேரம் ஸ்காட்ச் விஸ்கி அருந்துவதா? அதனால் என் வாழ்வுக்கோ அல்லது என் எழுத்துக்கோ என்ன லாபம்?

நீங்கள் எதுவுமே தர மாட்டீர்கள். ஆனால் என்னிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டே இருப்பீர்களா? அப்படியானால் எங்கோ தவறு இருக்கிறதே?

உங்களுடைய ஐந்து வயது மகளிடம் கூட உற்சாகமாகப் பேச முடியாத அளவுக்கு நெருக்கடி கூடிய ஒரு வாழ்க்கைச் சூழலில் - உங்களுக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தை அளித்துக் கொண்டிருக்கும் எழுத்தை நல்கும் எனக்குத் தருவதற்கு உங்களிடம் எதுவுமே இல்லையா?

இங்கே ராஜா அண்ணாமலைபுரத்தில் கிருஷ்ணமாச்சாரி யோக மந்திரத்தில் நான் யோகம் பயில்கிறேன். இதை நிறுவியவர் பி.கே.எஸ். ஐயங்கார். முதலமைச்சர் மு.கருணாநிதி இந்த 86 வயதிலும் திடகாத்திரமாகவும், ஆரோக்கியமாகவும் வாழ்வதற்கு ஐயங்கார்தான் காரணம். இதை கருணாநிதியே பலமுறை கூறியிருக்கிறார். ஆக, ஐயங்கார் நமக்கு வழங்குவது ஆரோக்கியமும், ஆயுளும். அதற்குப் பிரதியாக நாம் அவருக்கு என்ன கொடுக்கலாம்? “உங்களுக்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன்; மறந்துவிட்டது” என்ற எட்டு வார்த்தைகளையா? ஒரு வகுப்புக்கு 200 ரூ. வசூலிக்கிறார்கள். ஒரு நேரத்தில் ஒரு நபருக்குத்தான் கற்பிக்கப்படுகிறது; கூட்டமாகச் சேர்த்து அல்ல. 40 வயதில் அதில் சேர்ந்துவிட்டால் அப்புறம் மருத்துவரின் பக்கமே போக வேண்டியிருக்காது.

சரி, உங்களுக்கு இவ்வளவு சந்தோஷத்தைத் தரும் நான் எப்படி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன் தெரியுமா?

சமீபத்தில் நண்பர் பாஸ்கரின் திருமணத்துக்காக ஆரல்வாய்மொழி செல்ல வேண்டியிருந்தது. எனக்குத் தமிழ்நாட்டு பூகோளம் அவ்வளவாகத் தெரியாது. ஆரல்வாய்மொழிதானே, திருநெல்வேலி பக்கம் இருக்கும் என்று நினைத்துவிட்டேன். பார்த்தால் அது

நாகர்கோவிலிலிருந்து பத்து கி.மீ. தூரத்தில் இருக்கிறது. அந்த விஷயம் தெரிவதற்கு முன் நான் இவ்வாறு திட்டமிட்டிருந்தேன்: திருநெல்வேலி போய்த் தங்கிக்கொள்வது; அங்கிருந்து ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் சென்று என் குல தெய்வத்தை வழிபட்டுவிட்டு மறுநாள் ஆரல்வாய்மொழி செல்வது. குல தெய்வம் யார் என்று பல மெயில்கள் வந்துள்ளன. என்ன சாமி இது, என்னைப் போன்ற ஒரு எழுத்தாளனுக்கு ஆண்டாளைத் தவிர வேறு யார் குல தெய்வமாக இருக்க முடியும்?

ரயில் டிக்கட் யார் எடுத்துத் தருவது? யோசித்தேன். பாஸ்கரே எடுத்துத் தருவதாகக் கூறினார். மறுத்துவிட்டேன். அவர் சம்பளம் ரொம்பவும் சொற்பம். அதனால் என்னுடைய வேறொரு நண்பரிடம் சொல்லி எடுத்துக் கொடுக்கச் சொன்னேன். எடுத்து வீட்டுக்கே கொண்டுவந்து கொடுத்தார்.

திருநெல்வேலியில் அறை போட்டுக் கொடுத்தார் பாஸ்கர். பெரிய அறை கிடைக்கவில்லை. நெல்லை லாட்ஜ் அறை ஒரு டாய்லட்டை விட சிறியதாக இருந்தது. அது கூட எனக்குப் பிரச்சினை இல்லை. என் பாதுகாப்புக்காகவும் உதவிக்காகவும் இரண்டு ‘கமாண்டோக்களை’ அனுப்பியிருந்தார் பாஸ்கர். அந்தச் சின்ன அறையில் என் அருகருகே அமர்ந்துகொண்ட இருவரும் “நீங்கள் தியானம் செய்யுங்கள்; யோகா செய்யுங்கள்” என்று சொன்னார்கள், எப்படி? ஐந்தடி நீள, ஐந்தடி அகல அறையில். என்னால் மலஜலம்கூடப் போக முடியுமா என்று தெரியவில்லை. என் பக்கத்தில் அவந்திகா வந்தாலே நான் டைப் அடிப்பதை நிறுத்திவிடுவேன்.

என்னை ஒரு ப்ரைவேட் பர்ஸன் என்று சொல்லலாம். என்னுடன் யார் கூட இருந்தாலும் எனக்கு என்னவோ போல் லஜ்ஜையாக இருக்கும். இதனாலேயே நண்பர்கள் வீட்டில் தங்குவதே இல்லை. தங்குவது இருக்கட்டும். கொஞ்ச நேரம் சென்று வருவதற்குக் கூட கூச்சமாக இருக்கும். அப்படித்தான் சென்ற மாதம் ஒருநாள் முகம்மது கனி வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். அவர் வீடும் அலுவலகமும் அருகருகே ஒரே சுற்றுச்சுவருக்குள் இருக்கும். அன்று நீண்ட நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அந்த அறை வேறு குளிரூட்டப்பட்ட அறை. எனக்கு சிறுநீர் போக வேண்டியிருந்தது. கனியிடம் கேட்டேன். வீட்டுக்குப் போகச் சொன்னார். அய்யய்யோ என்று அலறினேன். ஏனென்றால் அது கோடைக்காலம் ஆதலால் கனியின் தம்பி தங்கைகள், அவர்களின் குழந்தைகள் என்று நிறைய பேர் வந்திருந்தனர். அப்படியிருக்கும் வீட்டுக்குள் சென்று எப்படி டாய்லட் தேடிச் செல்ல முடியும்? “உங்கள் அலுவலகத் தொழிலாளர்கள் செல்லும் டாய்லட்டைச்

சொல்லுங்கள்” என்றேன். ஆனால் முகம்மது கனி என்னை அதற்கு அனுமதிக்க வில்லை. நான் அவருடைய நண்பன் ஆயிற்றே? விசேஷ மரியாதை தர வேண்டாமா? பிறகு என்னுடன் ஒரு ஆளை அனுப்பி வீட்டு டாய்லட்டைக் காண்பிக்கச் சொன்னார்.

பத்துப் பதினைந்து பேர் இருக்கும் வீட்டுக்குள் டாய்லட்டைக் காண்பித்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டார் கனி அனுப்பிய ஆள். பிறகு அவர் வாசலிலேயே நிற்குகொண்டிருக்க முடியுமா என்ன? ஆனால் நல்லவேளையாக அப்போது அங்கே ஆட்கள் யாரும் இல்லை.

திடீரென்று டாய்லட்டுக்கு வெளியே ஒரு பெண்ணின் கீச்சுக் குரல் ரொம்பப் பெரிதாகக் கேட்டது. “யாருப்பா அது டாய்லட்டுக்குள்ள?”

அவ்வளவுதான்; வேலையைப் பாதியிலேயே நிறுத்திவிட்டு துண்டைக் காணோம், துணியைக் காணோம் என்று ஓடி வந்துவிட்டேன். இப்போதும் கனி வீட்டுக்குப் போனால் என் வீட்டிலேயே சகல இயற்கைச் சடங்குகளையும் முடித்துக்-கொண்டுதான் போவது.

அப்படிப்பட்ட நான் இந்த ஐந்துக்கு ஐந்து டப்பா அறைக்குள் இரண்டு பேர் என் பக்கத்தில் இருக்க எப்படி டாய்லட் போவது? ஒரு யோசனை தோன்றியது. திருநெல்வேலியிலிருந்து மீண்டும் வள்ளியூருக்கு பஸ் பிடித்துச் சென்று அங்கேயே தங்கிக் கொள்ளலாம். அங்கே இதை விடப் பெரிய அறை கிடைக்கும் என்றார்கள். அதை விட இந்த கமாண்டோக்கள் இருவரையும் அவர்கள் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்துவிடலாம். இங்கே திருநெல்வேலி என்னைப் போலவே அவர்களுக்கும் வேற்று ஊர்.

திருநெல்வேலியிலிருந்து வள்ளியூருக்கு மூவரும் பஸ் பிடித்தோம். இப்படி ஒரு பிரச்சினை ஆகும் என்று தெரிந்திருந்தால் நான் சென்னையிலிருந்து வந்த ரயிலிலேயே வள்ளியூர் வந்து இறங்கியிருக்கலாம். அந்த கமாண்டோக்களுக்கும் பிரச்சினை இல்லாமல் இருந்திருக்கும். நான் திருநெல்வேலியில் இறங்குவேன் என்று சொல்லியிருந்ததால் அவர்கள் முந்தின தினம் இரவே வள்ளியூரிலிருந்து திருநெல்வேலி வந்து அந்த நெல்லை லாட்ஜில் தங்கியிருந்தனர்.

வள்ளியூர் சென்ற பிறகு ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லை. என்னை அறையில் விட்டுவிட்டு கமாண்டோக்கள் சென்றுவிட்டனர்.

ஆனால் அங்கிருந்து ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் சென்று வர காரில் 2000 ரூ. கேட்டார்கள். பஸ்ஸில் போய் வருவதற்கு நீண்ட நேரம் ஆகும் என்று தெரிந்தது. அதனால் அந்த யோசனையை விட்டுவிட்டு சுசீந்திரம்

சென்று வந்தேன். அப்படியே நாகர்கோவிலுக்குச் செல்லலாம் என்று தோன்றியது. ஆனால் நாகர்கோவிலில் யார் இருக்கிறார்கள்? அந்த ரீதியில் யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது திடீரென்று, 'எனக்கு எந்த ஊரிலுமே நண்பர்கள் இல்லை' என்று எண்ணம் மின்னல் கீற்றைப் போல் பளீரிட்டு மறைந்தது.

ஆனால் நான் சொல்ல வந்த கதையே இனிமேல்தான் வரப் போகிறது. என் கைத்தொலைபேசியில் பணம் தீர்ந்துவிட்டது. கையிலும் பணம் இல்லை. பாஸ்கரைக் கேட்கலாம். எவ்வளவுதான் அவரிடம் கேட்பது? உடனே என் நண்பர் ஒருவருக்கு மிஸ்ட் கால் கொடுத்து தொலைபேசியை டாப் அப் செய்து தரச் சொன்னேன்.

நான் பலமுறை கூறியிருக்கிறேன். உங்களால் பணம் தர முடியாவிட்டாலும் பரவாயில்லை; என்னிடம் அது பற்றிப் பேசாதீர்கள் என்று. அமெரிக்காவிலிருந்து வந்து என்னைச் சந்தித்த அந்த நண்பர் 'பணம் அனுப்ப நினைத்தேன்; மறந்துவிட்டது' என்று சொன்னது வெறும் வாய் வார்த்தை. இப்போது என்னை நேரில் பார்க்கிறார் அல்லவா; அப்போது கொடுத்திருக்கலாமே? சரி, கொடுக்க வேண்டாம்; குறைந்தபட்சம் அது பற்றிப் பொய்மையாகப் பேசாமல் இருந்திருந்தாலாவது நான் பணத்தைப் பற்றி நினைத்திருக்க மாட்டேன். ஏதோ போனோம், நண்பரை சந்தித்தோம், வந்தோம் என்று இருந்திருப்பேன். அதற்கும் வழியில்லாமல் பணம் அனுப்ப முடியாமல் போனதற்கு ஒரு 'செத்த' காரணம் வேறு. எனவே நண்பர்களே, என்னைச் சந்திக்கும்போது இதுபோன்ற வாய் வார்த்தைகளைக் கொண்டுவந்து என்னிடம் கொட்டாதீர்கள். நான் மனதால் பேசுபவன்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த ஒரு சம்பவம் இது. அந்தத் தோழி அம்பானி குடும்பத்தை விடப் பணக்காரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். நான் இருதய அறுவை சிகிச்சையின்போது மருத்துவமனையில் இரண்டு வாரம் தங்கியிருந்தேன். அவர் என்னைப் பார்க்க மூன்று முறை வந்தார். மூன்று முறையும் ப்ரிட்டானியா மாரி பிஸ்கட் (விலை 4 ரூ) வாங்கிக்கொண்டு வந்தார் என்று எழுதியிருக்கிறேன். இம்மாதிரி வேலைகளை வாழ்வில் ஒருமுறைதான் சகிக்க முடியும். வாழ்க்கை பூராவுமே எனக்கு பிஸ்கோத்து கொடுத்துக் கொண்டிருக்காதீர்கள். தாங்க மாட்டேன்.

இன்னும் சில விஷயங்களையும் இங்கே சேர்க்க நினைக்கிறேன். எங்கள் தெருமுனையில் ஒரு குப்பைத் தொட்டி இருக்கிறது. இந்தத் தெருவில் வசிக்கும் ஒருவர் தன் வீட்டு வேப்பமரத்தை வெட்டி குப்பைத் தொட்டியருகே போட்டார். ஒரு பெரிய மரம் வெட்டப்பட்டுக் கிடந்தால்

எப்படி இருக்கும்? கற்பனை செய்துகொள்ளுங்கள். அந்த வேப்பமரம் மூன்று தினங்களாகியும் அகற்றப்படவே இல்லை. அழுகி நாறிக் கொண்டிருந்தது. தெருவிலும் யாரும் கண்டுகொள்ளவில்லை. தெருப் பூராவும் பங்களாக்கள் என்பதால் யாருக்கும் அது பற்றிக் கவலை இல்லை.

இதற்கிடையில் அந்தக் குப்பைத் தொட்டியைச் சுத்தம் செய்யும் மல்லிகா என்ற பெண்ணை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். வயது முப்பது இருக்கும். புருஷன் குடிகாரன். இரண்டு, பெண் குழந்தைகளைக் கொடுத்துவிட்டு இன்னொருத்தியோடு போய் விட்டான். இந்த மல்லிகாதான் இரண்டு குழந்தைகளையும் ஆளாக்குகிறார். காலை ஐந்து மணிக்குப் பணிக்கு வந்தால் திரும்பி வீடு செல்ல நான்கு மணி ஆகிவிடும். இங்கே சாந்தோமிலிருந்து திருவல்லிக்கேணி வரை நடந்துதான் செல்லுவார். இடையில் காலையில் இரண்டு இட்லி சாப்பிட்டால் பிறகு வீடு திரும்பி, சமைத்துத்தான் சாப்பிட வேண்டும்.

“மதியம் தள்ளுவண்டியில் சாப்பிட்டால் என்ன?” என்று கேட்டாள் அவந்திகா. அதில் இரண்டு பிரச்சினைகள் இருப்பது தெரிந்தது.

ஒன்று, அந்த ஆண்கள் கூட்டத்தில் இந்தக் குப்பை கூட்டும் ‘சீருடை’யோடு போய் சாப்பிட முடியாது. அடுத்த பிரச்சினை, சாப்பாடு 10 ரூ. மாதச் சம்பளம் 4000 ரூபாயில் அது கட்டுப்படி ஆகாது. அதனால் மல்லிகாவை மதிய நேரத்தில் காணும்போதெல்லாம் அவருக்கு வயிறு நிறைய உணவிடுவாள் அவந்திகா. இந்த மல்லிகாவிடம் தெருவில் நாறிக்கொண்டிருக்கும் வேப்பமரம் பற்றிக் கேட்ட போது தெரிந்த விபரம்:

இதுபோன்ற பெரிய குப்பைகளை அகற்ற ஆண்கள் இருக்கின்றனர். அவர்களில் மூன்று பேர் வேப்பமரத்தை வெட்டிப் போட்ட பங்களாக்காரரிடம் தேநீர் குடிக்க 20 ரூ. கேட்டிருக்கின்றனர். ‘இது உங்களுடைய வேலை; இதைச் செய்வதற்கு லஞ்சமா? சிங்கப்பூரில் எல்லாம் இப்படி யாரும் வேலை செய்ய லஞ்சம் கேட்பதில்லை’ என்று கேட்டு அந்த பங்களாக்காரர் அவர்களை அடிக்காத குறையாக விரட்டி விட்டாராம். அந்த மூன்று தொழிலாளர்களும் அதனால் கோபித்துக்கொண்டு போய் விட்டார்களாம். மல்லிகா மூலமாக அந்த மூவரையும் வரவழைத்தாள் அவந்திகா. “நான் பணம் தருகிறேன்; அதை அகற்றுங்கள்” என்று சொன்னாள். வேப்பமரத்தை அகற்றும் பணி ஜூராகத் துவங்கியது. “பணம் கொடுத்துவிட்டாயா?” என்று கேட்டேன். “இப்போதே கொடுத்தால் பாதி வேலையோடு ஓடி விடுவார்கள்; முடிந்ததும் கொடுப்பேன்” என்றாள். ‘உதவியும் செய்ய

வேண்டும்; அதே சமயம் கேணப்பயலாகவும் ஆகிவிடக் கூடாது' என்ற உயரிய வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை அப்போது அவளிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டேன். வேலை முடிந்ததும் ஆளுக்கு 50 ரூ. வீதம் 150 ரூ. கொடுத்தாள் அவந்திகா.

20 ரூ. கொடுக்க முடியாது என்று தொழிலாளர்களை விரட்டியடித்த அந்த பங்களாக் காரர்களைப் போல் நீங்களும் வாழ்வதில் எனக்கு எந்த ஆட்சேபணையும் இல்லை. ஆனால், பணத்துக்கும் உங்களுக்குமான உறவு அந்த விதமாக இருந்தால் என்னை வந்து சந்திக்காதீர்கள் என்பது மட்டுமே அடியேனின் தாழ்மையான விண்ணப்பம்.

பின் குறிப்பு 1: இது சம்பந்தமான இன்னொரு விஷயத்தையும் இங்கே எழுதிவிடலாம் என்று நினைக்கிறேன். சினிமாவுக்கு வசனம் எழுதித் தரச் சொல்லி இதோடு குறைந்த பட்சம் ஐம்பது (வருங்கால) இயக்குனர்கள் என் வீட்டுக்கு வந்து கதை சொல்லியிருக்கிறார்கள். “நாளையே ஷூட்டிங் ஆரம்பம்; நீங்கள்தான் வசனம்” என்பார்கள். மூன்று மணி நேரம் கதை சொல்வார்கள். நானும் பொறுமையாகக் கேட்பேன். “நாளை சந்திப்போம்” என்பார்கள். அந்த நாளை என்பது வரவே வராது.

இப்படி சென்ற மாதம்கூட ஒரு இயக்குனரிடம் மூன்று மணி நேரம் கதை கேட்டேன். இனிமேல் கதை கேட்பதற்கும் ஒரு கட்டணம் வசூலிக்கலாம் என்று இருக்கிறேன். எவ்வளவு வசூலிக்கலாம் என்று ஐடியா சொல்லுங்கள்.

பின் குறிப்பு 2: இந்தக் கட்டுரை கொஞ்சம் சீரியஸாகப் போய்விட்டதால் ஒரு ஜாலியான கொசுறு. இன்று காலை ஏழு மணி அளவில் மெரினா பீச்சுக்கு அருகிலும், எங்கள் வீட்டுக்கு எதிரிலும் உள்ள நொச்சிக்குப்பம் படகுக் கரைக்குச் சென்றேன். இந்த நேரத்துக்குச் சென்றால் அங்கே கரைக்கு வந்து சேரும் படகுகளிலிருந்து உயிர் மீன் வாங்கலாம். என்ன மீன் வாங்கலாம் என்று தேடிக்கொண்டு சென்ற போது ஒரு சுவாரசியமான காட்சியைக் கண்டேன். செம ரகளையான இரண்டு குட்டிகள் (வயது இருபதுக்குள்ள்தான் இருக்கும்), மதமதர்த்த கொங்கைகள் குலுங்க (ஸ்லீவ்லெஸ் வேறு!) ஒவ்வொரு படகாகப் பார்த்துக்கொண்டு போனார்கள். மீனவ நண்பர்கள் பலரும் அவர்களை பிரமிப்புடன் பார்த்ததைக் கண்டேன்.

அதில் ஒரு ஆள் தன்னுடைய சகாவைப் பார்த்து சொன்னார்: “டேய், கொஞ்சம் வாயை மூடிக்கிட்டு பாருடா; பொளந்த வாய் மூடவே இல்லை.” இதைப் பார்த்துவிட்டு இன்னொருவர் அந்தப் பிளந்த

வாய்க்காரரைப் பார்த்து “டேய், எதையெதையோ பாத்து தொளில வுட்ராதடா...” என்றார்.

நானும் சட்டென்று என் வாயை மூடிக்கொண்டு எனக்குப் பிடித்த லூடா(ங்) மீனை (மட்டும்) வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்கு நடையைக் கட்டினேன்.

14.6.2009

மேற்படி கட்டுரையில் பாஸ்கர் பற்றியும், ஆரல்வாய்மொழியில் நடைபெற்ற அவரது திருமணத்துக்குச் சென்றிருந்தது பற்றியும் எழுதியிருந்தேன். அவந்திகா கூட ஆச்சரியமாகக் கேட்டாள். பொதுவாக நான் திருமணங்களுக்குச் செல்வதைத் தவிர்த்துவிடும் ஆள். அது மட்டுமல்லாமல் அன்றைய தினம் அவந்திகாவின் சகோதரி மகனின் கிரஹப்பிரவேசம் இருந்தது. அவன் எங்களுடைய சொந்த மகன் போல. அதைக்கூட புறக்கணித்துவிட்டுத்தான் பாஸ்கர் திருமணத்துக்குச் சென்றேன்.

கிரஹப்பிரவேசத்துக்கு நான் செல்லாததால் அவந்திகாவும் செல்ல முடியவில்லை. அதிகாலை நான்கு மணிக்குப் பெண்கள் தனியாகச் செல்லும் அளவுக்கு இந்தியர்கள் இன்னும் காட்டுமிராண்டித்-தனத்திலிருந்து முன்னேறவில்லை.

சமீபத்தில்கூட குஜராத்தில் உள்ள சூரத் நகரில் ஒரு 17 வயது பள்ளி மாணவியை மூன்று பேர் காரில் கடத்திச் சென்று மாற்றி மாற்றி வன்கலவி செய்து தூக்கிப் போட்டுவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி உலகின் வளர்ச்சி அடைந்த ஒரு நாட்டில் கூட நடக்கக்கூடியதுதான். ஆனால் நடக்கவே முடியாத விஷயம் என்னவென்றால், இந்த வன்கலவியை இந்தியப் போலீஸ் துறையே ஆதரிக்கிறது என்பதுதான். அந்த மூன்று அயோக்கியர்களும் போலீஸ் அதிகாரிகளின் புதல்வர்கள் என்பதால் சூரத் போலீஸ் முதலில் அந்த இளைஞர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. அது மட்டுமல்லாமல், பாதிக்கப்பட்ட பெண் தன் ஆண் நண்பருடன் ஒரு ‘மோசமான’ நிலையில் இருந்தார் என்றும் சொல்லி, அந்தப் பெண்ணின் ஒழுக்கத்தின் மீது சந்தேகம் கிளப்பினார் சூரத் நகரின் போலீஸ் கமிஷனர்.

என்னுடைய அபிப்பிராயத்தின்படி அந்த மூவரையும் தூக்கில் போட வேண்டும். தமிழ்நாட்டிலேயே தூக்குத் தண்டனையை ஆதரிக்கும் ஒரே எழுத்தாளன் அடியேன்தான் என்று நினைக்கிறேன். ‘தூக்குத் தண்டனையே இல்லாத சமுதாயம்’ என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு இந்தியா இன்னும் முன்னேறவில்லை.

இப்படி, பெண்கள் சுதந்திரமாக நடமாட முடியாத ஒரு தேசத்தை ஜனநாயக நாடு என்று எழுதுகிறார் ஒரு தமிழ் எழுத்தாளர். காரணம் ஒன்றே ஒன்றுதான். அவர் வீட்டுப் பெண்கள் பத்திரமாக இருக்கிறார்கள். அவ்வளவுதான்.

போகட்டும். எங்கேயோ ஆரம்பித்து எங்கேயோ வந்து விட்டேன். தினசரிகளைப் படித்தால் இப்படித்தான் மனம் பேதலித்து விடுகிறது.

ஆக, சொந்த வேலைகளையும் விட்டுவிட்டு ஆரல்வாய்மொழி வரை பாஸ்கர் திருமணத்துக்குச் சென்ற காரணம் இதுதான். எனக்கு எழுத்துதான் உயிர் மூச்சு. மனைவி, மகன், மகள், குடும்பம், கடவுள், நண்பர்கள் எல்லாம் அடுத்த பட்சம்தான். அப்படிப்பட்ட எனக்கு மாதாமாதம் உயிர்மையில் கட்டுரை எழுத உதவி செய்பவர்களில் பாஸ்கரும் ஒருவர். சென்ற மாதம்கூட சிலீவீரீபீசுஷீமீஸீ ஷீயீ பிமீணீஸ்மீஸீ என்ற படத்தின் டி.வி.டி. அவசரமாகத் தேவைப்பட்டது. பாஸ்கரோ அவருடைய திருமணத்துக்கான அழைப்பிதழ் கொடுக்கும் வேலையில் மும்முரமாக இருந்தார். அந்த நிலையிலும் நான் கேட்ட ஒரே மணி நேரத்தில் என் வீட்டுக்கு வந்து டி.வி.டி.யைக் கொடுத்துவிட்டுப் போனார். அதற்கு அவர் எவ்வளவு சிரமப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை நான் அறிவேன்.

எதற்காக இவ்வளவு சிரமமும்? இலக்கியப் பத்திரிகையில் எழுதினால் காசு கூட வராது. காரணம், இலக்கியப் பத்திரிகைகள் நடத்தத்தில் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

16.6.2009

தேவதையிடம் சொன்ன பொய்

அன்புள்ள சாரு,

நான் மீண்டும் எனது பணிக்குத் திரும்பிவிட்டேன். வருவதற்கு முன் உங்களைத் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. அது சற்று வருத்தமாக இருக்கிறது. யூஜி, ஓஷோ, ஜேகே பற்றிய கருத்துக்கள் இப்போது தங்கள் தளத்தில் எழுதப்பட்டதால் அது பலருக்கு இவர்கள் மூவரையும் பற்றிய புதிய அறிவை கொடுத்திருக்கிறது. எனக்கும் கூட.

முன்னாள் நடிகை ஒருவபற்றி எழுதி தாங்கள் கொடுத்திருக்கும் ஒரு விளக்கம் மிகவும் முக்கியமானது என்று கருதுகிறேன். கடவுள் அல்லது கடவுள் நிலை என்கிற பதம் பல மாதிரி பலரால் அணுகப்பட்டு ஒரு நிலையை அடைந்து, அதன் மூலம் உலக உயிர்களுக்கு ஒரு நன்மையைச் செய்யக்கூடிய முயற்சியை நிறைய மகான்கள் முயன்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதில் யாருடைய நிலை மிகவும் பெரியது என்பது புரியவில்லை; ஞானிகள் மற்ற ஞானிகள் மீது துவேஷம் கொள்வதையும் காணமுடிகிறது. ஞானி என்ற நிலையை அடையும்போது ஒரு சாதாரண உயிரிடம் கூட வெறுப்பை உமிழ் முடியாத நிலை வர வேண்டும் எனும்போது எப்படி இது போன்ற கோபம் வருகிறது என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. கருணையும் அன்பும் பொங்கிப் பிரவாகிக்க வேண்டிய பதவி அல்லவா அது?

சாரு, நீங்கள் பல ஞானிகளை தரிசித்திருப்பீர்கள்; எல்லோருடைய அணுகுமுறையிலும் ஒரு பரஸ்பர கொடுக்கல் வாங்கல் ஒளிந்திருப்பதை காணமுடியும். அது பொருள் அல்லது அருள்; அதன் மூலமான திருப்தி - இப்படி ஏதோ ஒன்று. நம் மத அமைப்பில் இறைவனும் அது சார்ந்த திருவிழாக்களும் ஒரு கொண்டாட்டமாக அமைக்கப்பட்டதால் அது போழ்து ஏதாவது ஒன்றை அர்ப்பணிக்கும் பழக்கம் வந்துவிட்டதோ என்று தோன்றுகிறது. இதையே எல்லாம் பெறக்கூடிய நிலையில் இருக்கின்ற சாதுக்களும் பெறவும் ஆசைப்படுகின்றார்களோ என்று தோன்றுகிறது.

சமாதி வைப்பதன் நோக்கம் அவர்கள் தன் மரணத்திற்குப் பின் தனக்குள் உண்டாக்கிக் கொண்ட அந்த மேம்பட்ட நிலையால் தன் ஜீவனை

தனக்குள் இருத்தி மீண்டும் பிறவா நிலையை அடைவார்கள் என்பதாகக் கூறப்படுகிறது. அதனால்தான் ஜீவ சமாதி என்று அழைக்கப்படுகிறது; அதனால்தான் சமாதிகளில் ஒரு சக்தி வெளிப்பாடு உண்டாகவும் செய்கிறது. உதாரணம்- நாகூர், திருப்பதி, மற்றும் சித்த சமாதிகள் உள்ள பல கோவில்கள். ஆனால் இதில் நடைபெறுகிற மாற்றங்கள் எல்லாம் உலக இயங்கு நிலையோடு ஒன்றித்தான் செயல்படுகிறது என்பதை கவனிக்க வேண்டும். அவர்கள் ஒரு ஆசியை அல்லது ஒரு நன்மையைச் செய்யும் போது ஒரு உலக விஷயத்தோடு தொடர்புப்படுத்தி அதைச் செய்விக்கிறார்கள். உதாரணமாக சித்தர் நிகழ்வை உங்களுக்குச் சொல்கிறேன். அவர் ஒரு பூவை உங்களிடமிருந்து கேட்டுப் பெற்றுத்தான் அதனை திருநீறாக மாற்றுகிறார்; அதனால் அவர் பூ இல்லாமல் திருநீறு கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லவில்லை. நேரடியான விஷயத்தில் இருந்து அவர்கள் நம்மை வேறு திசைக்குக் கொண்டுசெல்வதற்குக் காரணம், நாம் அதை அறியக்கூடாதென்ற நோக்கமாக இருந்தால், அதையும் அவர்கள் தமது தபோ பலத்தால் செய்யாமல் இருப்பதன் நோக்கம் என்ன?

உங்களுடைய காமரூப கதைகளில் இறைவன் உலகைப் படைத்து அதன் ஒரு முக்கயமான ரகசியத்தை எங்கெல்லாமோ வைக்க முயன்று கடைசியில் மனிதனுக்குள்ளேயே வைத்தான் என்று எழுதி இருக்கின்றீர்கள். அதை அறியத்தான் அறிந்தோ அறியாமலோ மனிதப் பயணம் தொடர்ந்து, தனக்குத் தெரிந்த வழிகளில் முயன்று, ஒரு எல்லை வரை சென்று, அங்கு தனது மரணத்திற்குப் பின் மீண்டும் அடுத்த பிறவி எடுத்து, விட்ட இடத்தில் இருந்து தொடர்ந்து, மீண்டும் அதே முயற்சியில் மீண்டும் ஒரு அதைவிட மேம்பட்ட நிலையை அடைந்து, மரணம் சம்பவித்து, புதிய பிறவியில் மீண்டும் விட்ட இடத்தில் தொடர்ந்து, இப்படித் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்து ஏதோ ஒரு பிறவியில் முழுமையை அடையக்கூடும் என்று தோன்றுகிறது. அப்படிப் பல மாதிரியான மேல் நிலைகளில்தான் நாம் இந்த ஜே.கே, ஒஷோ போன்றவர்களை வழியில் சந்திக்கிறோமோ என்று தோன்றுகிறது. அவர்கள் நம்மை விட கொஞ்சம் சீனியர்களாக இருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்களின் சில நடவடிக்கைகள் அதிசயங்களாக அமைகின்றன. ரமணர் தனது 12ஆவது வயதில் தனது வாழ்முறையை மாற்றிக் கொண்டதும் ஒரு தொடர்ச்சிதான்.

சாரு, இதெல்லாம் எனக்குள்ள புரிதல்; அவ்வளவே. இதுதான் உண்மை என்று சொல்ல வரவில்லை. உங்கள் அனுபவம் இதை விட ஒரு தெளிவான கருத்தைக் கொடுக்கலாம்.

அன்புடன்,

தவநெறிச்செல்வன்

15.6.2009

அன்புள்ள செல்வன்,

உங்கள் கடிதத்துக்கு நேற்றே பதில் எழுத முடியவில்லை. ஒரு நண்பரின் இல்லத்தில் தனியாக அமர்ந்து பியர் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். பெண்கள் இல்லாத வீடு என்பதால் சற்று ஆசுவாசமாக இருந்தது. (இப்படி எப்போதாவது ஒருநாள் என் வேலையிலிருந்து ஓய்வு எடுத்துக் கொள்வேன்.) பிறகு நண்பரும் வந்து இணைந்து கொண்டார். அப்போது சாப்பிட்ட கோங்குரா மட்டன் படு சுவை. கோங்குரா என்றால் எனக்கு உயிர்.

நீங்கள் ஒருமுறை என்னுடைய அசைவ உணவுப் பழக்கத்தைப் பற்றி மிகவும் ஆச்சரியத்துடன், வருத்தத்துடன் ஒரு கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தது இப்போது ஞாபகம் வருகிறது. கலாச்சாரத்தால் நான் ஒரு முஸ்லீம். இந்த உலகின் மிகப் பெரிய வாழ்நெறிகளுள் ஒன்று இஸ்லாம். இஸ்லாம் அசைவ உணவை அனுமதிக்கிறது. உலகில் 99 சதவிகிதம் பேர் அசைவ உணவுப் பழக்கம் உள்ளவர்கள் தான். இந்த விஷயத்தில் வள்ளலார் மீது கூட எனக்குக் கொஞ்சம் வருத்தம் உண்டு. அவர் பாட்டுக்கு திருவொற்றியூர் கடற்கரைப் பக்கம் இருந்த மீனவர்களிடம் சைவத்தை போதித்து சிலரை சைவ உணவுக்கும் மாற்றியிருக்கிறார். இதெல்லாம் ரொம்ப அராஜகம் என்று எனக்குத் தோன்றியது. இது பற்றி ஸீரோ டிகிரியில் விலாவாரியாக எழுதியிருக்கிறேன். மானைத் தின்றுதானே புலி உயிர் வாழ்கிறது. எல்லா உயிரினங்களும் எல்லா உயிரினங்களையும் கொன்றுதானே உயிர் வாழ்கிறது. மனிதப் பிறவியை எடுத்துக்கொண்டாலும் அதில் 99 சதவிகிதம் அசைவம்தானே. ஏன் மனிதனும் யானையைப் போல் சைவபட்சினியாகப் படைக்கப்படவில்லை.

இங்கே நம் வீட்டுத் தோட்டத்தில் ஒரு பூனை இரண்டு குட்டி போட்டது. நல்ல முறையில் பால் கொடுத்து வளர்த்தது. அப்பா பூனையை பார்க்கவே முடியவில்லை. பிள்ளை வரம் கொடுப்பது மட்டும்தான் அது வேலை போலிருக்கிறது. தினமும் இரண்டு முறை வந்து தனது குழந்தைகளுக்கு பால் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த தாய்ப்பூனை, பிறகு திடீரென்று தினமும் ஒருமுறை வர ஆரம்பித்தது. பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கால அவகாசத்தை நீட்டித்தது. இரண்டு தினங்களுக்கு

ஒருமுறை. பிறகு கடைசியாக வாரம் ஒருமுறை.

இப்படி நடந்த பிள்ளை வளர்ப்பின்போதே தாய்ப்பூனை தன் குழந்தைகளுக்கு மரம் ஏறி பறவைகளை வேட்டையாடித் தின்னவும் கற்பித்தது, இப்போதுதான் குறுக்கே புகுந்தாள் அவந்திகா. பசியில் மியாவ் மியாவ் என்று கத்திக்கொண்டிருந்த அந்தப் பூனைக் குட்டிகளுக்குப் பாலைக் கொண்டு போய் கொடுத்தாள். அவ்வளவுதான், அடுத்தவேளையிலிருந்து அந்த இரண்டு குட்டிகளுக்கும் பசி எடுத்தால் போதும், அவந்திகாவைத் தேட ஆரம்பித்துவிட்டன. வேட்டையை சுத்தமாகப் புறக்கணித்துவிட்டு ஓசியில் கிடைக்கும் பால், தயிர் சாதம் என்று வெட்டிக்கொண்டிருந்தன. அப்போது ஒருநாள் தாய்ப் பூனை ஏதோ பெரிதாக ஒரு பறவையை வேட்டையாடித் தன் குழந்தைகளுக்காகக் கொண்டுவந்து கொடுக்க, இரண்டு குட்டிகளும் படுகளையாக அந்தப் பெரிய பறவையைப் பிளந்து கட்டிக்கொண்டிருந்தன. பார்க்கும்போதே நல்ல விருந்துதான் என்று தெரிந்தது.

அவந்திகா இதைப் பார்த்து பயந்துவிட்டாள். என்ன செய்வது, இது தானே உலக நியதி என்று சொல்லவில்லை. நினைத்துக்கொண்டேன்.

இதற்கிடையில் அந்தக் குட்டிகளிடமிருந்து ஏதாவது வியாதி கியாதி நம் குழந்தைகளுக்குத் தொற்றிவிட்டால் என்ன செய்வது என்று டாக்டரிடம் விசாரித்தேன். தொற்றும் என்றார். பூனைகளின் தோலில் இருக்கும் சிறிய பூச்சிகள் நாய்களின் மேல் ஏறிவிடுமாம். அந்தக் குட்டிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு போய் ஊசி போடலாம் என்றால் அதுகள் நம்மைத் தொடவே அனுமதிப்பதில்லை. அருகில் போனாலே பயந்து ஓடிவிடுகின்றன. வீட்டுக்குள் வளரும் பிராணிகளுக்கும் தெருவில் வளரும் பிராணிகளுக்கும் அதுதான் வித்தியாசம். தெருப் பிராணிகள் எப்போதும் பயத்திலேயே வளரும். அதனால் அவை நம்மைத் தொட விடாது.

இங்கே நாம் நடிகை த்ரிஷாவுக்குப் போக வேண்டும். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் வாராவாரம் பார்க் ஓட்டல் லெதர் பாருக்குச் சென்று கொண்டிருந்தேன். அங்கே செல்லும்-போதெல்லாம் தவறாமல் நடிகை த்ரிஷாவைப் பார்ப்பேன். குடித்துவிட்டு செம ஆட்டம் போடுவார். நகரில் எத்தனையோ நைட் கிளப்புகள் இருக்க என்னைப் போலவே நடிகை த்ரிஷாவும் இந்த இடத்தை மட்டுமே தேர்ந்தெடுப்பது எனக்கு மகிழ்வை அளித்துக் கொண்டிருந்தது. மற்றபடி அந்த நடிகையின் மீது எனக்கு அவ்வளவு ஈடுபாடு இல்லை.

பிறகு நான் குடிப்பதை நிறுத்திவிட்டு காமரூப கதைகள் ஆய்வுக்காக கஃபேக்களுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தேன். குறிப்பாக காதர் நவாஸ் கான் சாலையிலுள்ள மோக்காவுக்குத்தான் அடிக்கடி செல்வது. பார்த்தால் அங்கேயும் நடிகை த்ரிஷா. உண்மையிலேயே ஆச்சரியமாக இருந்தது. தேர்ந்த ரசனைக்காரர்தான் இந்தப் பெண் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

பிறகு நான் ஏக பத்தினி விரதம் மேற்கொண்டுவிட்டதால் கஃபேக்களுக்கும் செல்ல முடியாத நிலையில் இரண்டு நாய்க்குட்டிகளை வளர்க்க ஆரம்பித்தேனா? அதுவரை உங்களுக்குத் தெரியும். பப்பு, ஸோரோ. இரண்டுக்காகவும் அவ்வப்போது டாக்டரிடம் செல்வேன்.

சே, சே. எங்கேயிருந்துதான் இந்த தேவதைகள் வருகிறார்களோ தெரியவில்லையே? சொர்க்க லோகத்தில் மட்டுமே காணக்கூடிய தேவதைகள் அனைவரையும் அந்த மருத்துவமனையில் பார்க்கலாம். எல்லா தேவதைகளின் கையிலும் ஒவ்வொரு வகை நாய்க்குட்டி. ஆனால், அதிர்ஷ்டவசமாக நம்முடைய பப்புதானே உலக அழகன்? (நான் வளர்க்கும் நாய் என்பதற்காகச் சொல்லவில்லை; அது அவ்வளவு அழகாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வளவுதான்). அதனால் அந்த தேவதைகளால் பப்புவிடம் வந்து கொஞ்சாமல் இருக்கவே முடியாது. எவ்வளவு ‘ரிஸர்வ்ட்’ ஆன தேவதையாக இருந்தாலும் சரி, பப்புவிடம் வந்து பேசுவதையோ, கொஞ்சுவதையோ தவிர்க்க முடியாது.

கதை இப்போது ஒரு முக்கியமான கட்டத்தை நெருங்குகிறது. ஊகிக்க முடிகிறதா?

ஒருநாள் இங்கேயும் நடிகை த்ரிஷா! வழக்கம்போல் அவருக்கும் பப்பு தோழனாகிவிட்டான். ஒரே கொஞ்சலோ கொஞ்சல். இப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் கையில் ஒரு தெரு நாய்க்குட்டியுடன் அங்கே வந்தார் க்ரிஷா.

“தெருவில் பார்த்தேன். பாவமாக இருந்தது. (இதைச் சொன்னபோது அவர் முகம் ரொம்பவே மிருகாபிமானத்துடன் மாறியது). நாமே இதையும் சேர்த்து வளர்க்கலாமே என்று எடுத்துக்கொண்டு வந்து விட்டேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே நாய்க்குட்டியை மேஜையின் மீது வைத்தார்.

“ரொம்ப நல்ல காரியம். தெரு நாய்களைத்தான் ‘நாம்’ வளர்க்க வேண்டும். எல்லோருமே ஹை ப்ரீட் நாய்களை வளர்த்தால் அப்புறம் இந்தக் குட்டிகளை யார் வளர்ப்பது?” என்று கரிசனத்தையும், தெருநாய்ப் பாசத்தையும் வலிந்து கட்டி வரவழைத்துக்கொண்டு

சொன்னேன். (தெருநாய்களைக் கொன்று விட வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய உண்மையான அபிப்பிராயம். அதைப் போய் அந்த தேவதையிடம் சொல்ல முடியுமா?)

அப்போதுதான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது. டாக்டரின் உதவியாளான ஜேம்ஸ் அந்தக் குட்டியின் மீது கையை வைத்ததுதான் தாமதம். வள்ளென்று அவனைப் பிடுங்கிவிட்டது அந்தத் தெருநாய். கடி என்றால் சாதாரண கடி அல்ல. ஜேம்ஸின் கட்டை விரலே அறுந்து தொங்கியது.

அப்புறம் கேட்க வேண்டுமா? மருத்துவமனையே அல்லோல-கல்லோலப்பட்டது. விரலை சேர்த்துக் கட்டி ஜேம்ஸை மனித மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

கிட்டத்தட்ட நடிகை த்ரிஷா அன்று அழுதே விட்டார்.

பிறகு இரண்டு வாரம் சென்று அங்கே சென்றபோது, பையனின் விரல் சேர்ந்திருந்தது. ஆனால் காயம் படு பயங்கரமாக இருந்தது. 3000 ரூபாய் செலவாயிற்றாம்.

“தப்பு நம்ம பையன் மேலதான்” என்றார் டாக்டர். “இவனுக்குத் தெரு நாய்கள் பழக்கமில்லை. இங்கே வருகின்றவர்கள் யாவரும் மேட்டுக்குடியைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் கொண்டுவருவதெல்லாம் உயர்ஜாதி நாய்கள். தெருநாய்கள் எப்போதும் பயத்திலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவை. அதனால்தான் மனித ஸ்பரிசத்தைப் பார்த்ததுமே கடித்துவிட்டது. அதிலும் ஜேம்ஸ் அதன் பின் பக்கத்தைத் தொட்டு விட்டான்.”

“சரி, இது போன்ற நாய்களை எப்படி அணுகுவது?”

“அதனுடன் பேச வேண்டும். அதன் பெயரை அடிக்கடி சொல்லி நாம் அதன் நண்பன்தான் என்று புரிய வைத்துவிட்டு அதன் பிறகே தொட வேண்டும்.”

நடிகை த்ரிஷா வித்தியாசமான ஆள்தான் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

ம்... மீதிக் கதையைக் கேளுங்கள். நேற்று நண்பரின் இல்லத்தில் ஓய்வெடுத்துவிட்டு அவர் வீட்டின் எதிரேயுள்ள 10௫-க்கு செல்லலாம் என்று முடிவாயிற்று. நாங்கள் நான்கு பேர். இரவு மணி எட்டு இருக்கும். என்னை அந்த நேரத்தில் பார்த்த டென்டி பணியாளர்கள் ராஜ மரியாதை கொடுத்துவிட்டு - ஆனால் உள்ளே விட மறுத்து விட்டார்கள். தவறுதலாக நேற்று ஷூ போட மறந்துவிட்டிருந்தேன். பரவாயில்லை என்று சொல்லி எனக்காக ஒரு ஷூ கொண்டுவந்தார்கள்

பணியாளர்கள். ஆனால், இன்னொரு நண்பரும் ஷூ அணிந்திருக்கவில்லை. அடடா என்று வருத்தத்துடன் ஆந்த்ரா க்ளப் பக்கம் ஒதுங்கினோம்.

இப்போது மீண்டும் பூனைக் கதைக்கே வருகிறேன். பூனைகள் பறவையைக் கடித்துத் தின்பதைப் பார்த்து அச்சமடைந்தாலும் அதற்குப் பிறகு அவைகளுக்கு முன்பு போலவே அம்மாவாகி விட்டாள் அவந்திகா. பாலும் சோறும் கிடைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அவைகளும் வேட்டையை மறந்து விட்டன.

இப்போது ஒரு குட்டிக்கு 'ச்சிண்ட்டு' என்று பெயர் வைத்திருக்கிறாள் அவந்திகா.

அதுசரி... நீங்கள் ஒன்று பேச, நான் வேறு எதையோ பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டேனே? ஓ... ஐயாம் வெரி ஸாரி செல்வன்... ஒரே ஒரு கருத்தை மட்டும் சொல்லிவிட்டு முடித்துவிடலாம். ஒஷோ, ஜே.கே., யூ.ஜி. மூவரும் ஞானிகள் அல்ல. பரமஹம்சர், ரமணர் போன்றவர்களே அந்தப் பதத்துக்குப் பொருத்தமானவர்கள். மற்றபடி ஒஷோ, ஜே.கே. எல்லாம் மக்களை சொஸ்தப்படுத்துபவர்கள் (பிமீனீரீமீசுஷீs).

17.6.2009

எழுத்தும் வாழ்க்கையும்

நீண்ட தினங்களாக எழுதாதது பற்றிய ஒரு சிறிய முன் குறிப்பு: என் நண்பர் சீனிவாசனுக்கு ஜூன் 21 அன்று பிறந்த நாள் அதை பாண்டிச்சேரியில் கொண்டாடலாம் என்று ஏற்கனவே திட்டமிட்டிருந்தோம். ஏற்கனவே என்றால் ஒரு மாதத்திற்கு முன்னதாக. நாங்கள் சந்தித்துக்கொள்வதே இரண்டு மாதத்திற்கு ஒருமுறை என்று சுருங்கிவிட்டதால் அதைக் கொஞ்சம் கொண்டாட்டமாகவே வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று ஆசைப்பட்டோம். இரண்டு தினங்கள் முன்பாகவே பாண்டி சென்றுவிட்டோம். கூடவே இன்னும் இரண்டு நண்பர்கள். ஆனால் நான் மட்டும் யாருடனுடம் பேசாமல் மடிக்கணினியில் கட்டுரையைத் தட்டிக்கொண்டிருந்தேன். திரைப்பட விமர்சனம் என்பதால் எழுதுவதற்கு நாள் கணக்கில் ஆனது. அதன் பாடல்களை டௌன்லோட் செய்வது; படத்தைத் திரும்பத் திரும்பப் போட்டுப் பார்ப்பது; பாடல்களின் இந்தி ஸ்க்ரிப்டை வாசிப்பது என்று பல வேலைகள் கிடந்தன. நண்பர்களோடு கலந்து கொள்ளவே இல்லை. இரவு பத்து மணி வாக்கில் சென்று ஒரு மணி நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டு மீண்டும் தட்ட ஆரம்பித்து விடுவேன்.

ஆனால் சனிக்கிழமை ஆகியும் கட்டுரை முடியாததால் பதற்றம் கூடியது. அதனால் நண்பர்களுடன் ஒரு வார்த்தை பேசாமல் எழுத்தைத் தொடர்ந்தேன். அதற்குள் எங்கள் ஹோட்டலையும் மாற்றியிருந்தோம். நகரத்தின் சந்தடியிலிருந்து விலகி காலாப்பட்டில் இருக்கும் ஜேம்ஸ் கோர்ட்டில் அறை எடுத்திருந்தோம். அறைக்கு நேர் எதிரே ரம்மியமான தோற்றத்தில் கடல்.

இதற்கிடையில் செக் நாட்டிலிருந்து என்னைச் சந்திப்பதற்காகக் கேட்டு, நான் பாண்டிச்சேரியில் இருக்கிறேன் என்று சொன்னதும் தேடிக்கொண்டு வந்து விட்டார் ஒரு மாணவி. பாரிஸ் ஸோர்போன்

பல்கலைக்கழகத்தில் தத்துவம் படிக்கிறார். இந்த உலகத்திலேயே அழகானவர்கள் செக் தேசத்துப் பெண்கள்தான் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தபோது அது உண்மை என்று தெரிந்தது. ஸீரோ டிகிரியைப் படித்துவிட்டு சந்திக்க வந்தவர். பெயரை மட்டும் கேட்டு விட்டு உயிர்மைக்காக எழுதிக்கொண்டிருந்த குலால் பட விமர்சனத்தைத் தொடர்ந்தேன். மொத்தம் இரண்டு தினங்கள் எங்களோடு இருந்தார் அந்த செக் பெண். சீனிவாசனும் நண்பர்களும் தான் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் அறைக்குள் அமர்ந்து டைப் செய்து கொண்டிருந்தேன். எழுத்துக்காக என்னென்னவோ தியாகங்கள் செய்துகொண்டிருப்பதாக நான் அவ்வப்போது எழுதுவேன் இல்லையா, அந்த தியாகத்தில் ஒன்று இது. (உயிர்மை ஆசிரியர்கூட இத்தகைய தியாகத்தைச் செய்வாரா என்றால் எதிர்மறையான பதில்தான் கிடைக்கும்!)

இதற்கிடையில் உயிர்மை ஆசிரியருக்கு நான் பாண்டியில் இருக்கும் விஷயம் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் ‘அவன் வழக்கம்போல் குடித்துக் கும்மாளம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்; அவனுடைய கட்டுரை இல்லாமலேயே பத்திரிகையை பிரஸ்ஸுக்கு அனுப்பிவிடுவோம்’ என்று முடிவு செய்திருப்பார். நான் இருக்கும் நிலை சீனிவாசனுக்கும் அந்தப் பெண்ணுக்கும் தானே தெரியும்? அதனால் அவரிடம் நான் பாண்டிச்சேரியில் இருக்கும் விஷயத்தைத் தெரிவிக்கவில்லை.

சனிக்கிழமை இரவுக்குள் முடித்துவிடலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் முடிக்கும்போது ஒரு தவறு நடந்து எழுதிய கட்டுரையின் பாதிப் பகுதி காணாமல் போய் விட்டது. எழுதியவற்றைப் பாதுகாக்க மறந்துவிட்டதால் ஏதோ ஒரு பட்டனைத் தட்ட பாதி கட்டுரை காலி, இப்போது அதையெல்லாம் திரும்ப டைப் செய்ய வேண்டும், பாடல்களைத் திரும்பவும் கேட்க வேண்டும். அந்த ஏ.சி. அறையிலும் எனக்கு வேர்த்துவிட்டது. எழுந்து நிதானமாக பத்து நிமிடங்கள் மௌனமாக இருந்துவிட்டு மீண்டும் ஆரம்பித்தேன்.

சீனிவாசனும் அவர் நண்பர்களும் என்னைப் பார்த்து பயந்தே போனார்கள். “இப்படியெல்லாம் யாரும் எதற்காகவும் வேலை செய்து நான் பார்த்ததில்லை” என்றார் சீனிவாசன்.

இரவு இரண்டு மணி ஆகியும் கட்டுரையை முடிக்க முடியவில்லை. தலை தானாக ஆட ஆரம்பித்து விட்டது. நான்கு மணிக்கு அலாரம் வைத்துவிட்டுப் படுத்தேன். நான்கு மணிக்கு எழுந்துகொள்ள முடியவில்லை. தூக்கம் பிய்த்துக்கொண்டு போனது. ஐந்து மணிக்கு அலாரம் நேரத்தை மாற்றி வைத்துவிட்டுப் படுத்தேன். ஐந்து மணிக்கும்

அதே நிலை. பிறகு ஆறு மணிக்கு மாற்றி வைத்து விட்டுப் படுத்தேன். ஆறு மணிக்கும் எழுந்து கொள்ளவில்லையெனில் இந்த மாத உயிர்மையில் குலால் விமர்சனம் வர வாய்ப்பில்லை.

அம்மாதிரி ஆகிவிடக் கூடாது என்று நினைத்தேன். அதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. ஒன்று; இதுவரை உயிர்மையின் முதல் இதழிலிருந்து அதில் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் ஒரே ஆத்மா அடியேன்தான். வெளிநாடு சென்றால் மட்டுமே ஒரு சிறிய இடைவெளி விழும். அதனால் இப்போது அப்படி ஒரு இடைவெளி தர நான் விரும்பவில்லை. அடுத்து, அனுராக் காஷ்யப்பின் தேவ்.டியை விட குலால் பல மடங்கு நன்றாக இருந்தது. மூன்றாவது, குலால் வெளிவந்து நான்கு மாதங்கள் ஆகியிருந்தன.

ஆறு மணிக்கு எழுந்து டைப் செய்ய ஆரம்பித்தேன். எட்டு மணிக்குக் கிட்டத்தட்ட முடித்திருந்தேன். இன்னும் கொஞ்சம் மீதியிருந்ததை காரில் போய்க்கொண்டிருக்கும் போதே அடித்துக் கொள்ளலாம்.

மதுராந்தகம் வந்தபோது முடித்திருந்தேன். அப்போது பார்த்து என்னுடைய மடிக் கணினியில் பிரச்சினை. உடனே சீனிவாசன் ஒரு யோசனை சொன்னார். அவருடைய ஃப்ளாஷ் ட்ரைவில் இந்தக் கட்டுரையை மாற்றிக்கொண்டு அவருடைய மடிக்கணினி மூலம் அனுப்பிவிடலாம்.

காரை சாலையின் ஓரத்தில் நிறுத்திவிட்டு வேலையை ஆரம்பித்தார்.

“நீங்கள் அனுப்புங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு ஓட்டலுக்குச் சென்று இட்லி சாப்பிட்டேன். (எனக்குக் காலைப் பசி தாங்காது). சூடான, மென்மையான பெரிய பெரிய இட்லி. சாம்பாரில் நிறைய காய்கறிகள். கார சட்னி, தேங்காய்ச் சட்னி. நான்கு இட்லிக்கு 12 ரூபாய்தான். சென்னையில், மனிதர்களால் சாப்பிடவே முடியாத இட்லியைக் கொடுத்து, கொள்ளை விலை சொல்லி எப்படிப் பகல் கொள்ளையடிக்கிறார்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். அப்போது அங்கே வந்த ஒருவர் எனக்கு வணக்கம் சொல்லி “வசந்த் டீவியில் நீங்கள் பேசியது எதார்த்தமாக இருந்தது” என்றார். அதிர்ந்து போனேன். ஏனென்றால் சென்ற திங்கட்கிழமைதான் அந்தத் தொலைக்காட்சியில் ஒரு டாக் ஷோவில் பேசியிருந்தேன். ஆனால் அந்த நிகழ்ச்சி காலை பத்தரையிலிருந்து பதினொன்றரை வரை ‘லைவ்’ ஆக ஒளிபரப்பானது.

நேயர்கள் என்னோடு போனிலும் பேசலாம். எக்கச்சக்கமான பேர் பேச வந்தார்கள். விளம்பர இடைவேளையின் போது தொலைக்காட்சி நண்பரிடம் இதுபற்றி ஆச்சரியத்துடன் கேட்டேன்.

“அட நீங்க வேற சார்; இரவு இரண்டு மணிக்கு என்றால்கூட இதே அளவு கூட்டம் வரும்” என்றார்.

அதுதான் என் ஆச்சரியம். ஒரு திங்கட்கிழமை காலை பத்தரை மணிக்கு இவ்வளவு பேர் தொலைக்காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்களா? அதுவும் வசந்த் டீவியில். இந்த நாடு எங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறது? எனக்கு அந்த அலுவலகத்துக்குச் செல்லும் வரை வசந்த் டீ.வி. என்ற ஒரு சேனல் இருக்கும் விஷயமே தெரியாது. அதோடு, வசந்த் அண்ட் கோவுக்கும் இந்த வசந்த் டீவிக்கும் சம்பந்தம் இருக்கிறது என்றும் தெரியாது. அங்கே சென்ற பிறகுதான் விஷயம் புரிந்தது.

ஓட்டலிலிருந்து திரும்பி வந்த போது சீனிவாசன் காரை விட்டு வெளியே வந்து பிளாட்பாரத்தில் அமர்ந்து கொண்டு வேலை செய்துகொண்டிருந்தார். காலையிலேயே அக்னியாய் சுட்டெரித்தது வெயில். நானும் அவர் அருகிலேயே அமர்ந்தேன். ஃப்ளாஷ் ட்ரைவில் கட்டுரையை இறக்கி முடித்தபோது சரியாக அவருடைய மடிக்கணினியில் ‘பவர்’ முடிந்து போனது.

ஆஃப் செய்துவிட்டு பாபாவை தியானித்தபடி ‘ஆன்’ செய்தேன். உயிர்மைக்கு அனுப்பிய அடுத்த வினாடியே மீண்டும் ‘ஆஃப்’ ஆகிவிட்டது. போன் செய்து கிடைத்ததா என்று கேட்டேன். “கிடைத்தது; யாரோ சீனிவாசன் என்பவர் அனுப்பியிருக்கிறார்” என்றார் உயிர்மை அதிபர். “பாபாவுக்கு சீனிவாசன் என்றும் பெயர் உண்டு” என்று சொல்லிவிட்டு பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம்.

பின் குறிப்பு 1: ஊருக்குத் திரும்பிய பிறகும் கட்டுரை எதுவும் எழுத முடியவில்லை. மடிக்கணினி இன்னும் சரியாகவில்லை.

பின் குறிப்பு 2: சீனிவாசனும், நீதிமணியும், நானும் சென்னையிலிருந்து கிளம்பி ஹிமாச்சல் பிரதேஷில் சீனத்து எல்லையில் உள்ள லஹௌல் ஸ்பிட்டி வரை காரிலேயே பயணம் செய்து வரலாம் என்று இருக்கிறோம். அநேகமாக ஆகஸ்ட் மாதம். பயணம் ஒரு மாதம் எடுக்கும். ஹிமாச்சல் பிரதேசத்தில் மட்டும் மலைப்பாதையில் கார் ஓட்டிப் பழக்கப்பட்ட அந்த ஊர் ட்ரைவரை அமர்த்திக் கொள்ளலாம் என்று திட்டம். காரில் இன்னும் ஒரே ஒரு இடம் இருக்கிறது. வர விருப்பமுள்ளவர்கள் இணைந்து கொள்ளலாம். பெண்களுக்கு முன்னுரிமை தரப்படும். எந்தப் பயமும் வேண்டாம். ஒரே ஒரு ஆணோடு தனியாகச் செல்வதுதான் ஆபத்து. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஆண்களோடு பயணம் செய்வது ரொம்பவே பாதுகாப்பானது.

24.6.2009

போகோ - கருணா - பவா - பாபா

சென்ற மாத இறுதியில் ஒருநாள் என் நண்பரின் திருமணத்திற்காக காட்பாடி செல்ல நேர்ந்தது. காட்பாடிக்கும் எனக்கும் நீண்ட காலத் தொடர்பு உண்டு. என் அம்மாவின் மூத்த அண்ணன் வீரப்பன் அங்கேதான் வசித்தார். என் குடும்பத்தின் மூத்தவர்கள் ஒன்று, கொத்தனார் வேலை பார்த்தார்கள்; அல்லது, ரவுடியாக இருந்தார்கள். இந்த வீரப்பன் மாமா முதலாவதைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார் போலும். சின்ன வயதில் அவர் வீட்டுக்கு அடிக்கடி சென்றிருக்கிறேன். 45 ஆண்டுகளுக்கு முந்தின கதை, தெருவின் பெயர் இன்னமும் ஞாபகம் இருக்கிறது: காந்தி தெரு. இப்போது நேரம் இருந்தால் காந்தி தெரு எங்கே இருக்கிறது என்று தேடிப் பார்க்க வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

காட்பாடியுடனான அடுத்த தொடர்பு, தில்லியிலிருந்து குடிபெயர்ந்து தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தபோது ஏற்பட்டது. தில்லி நிர்வாகத்தில் வேலை பார்த்து வந்த எனக்கு இங்கே வந்தபோது தபால் இலாகாவில்தான் வேலை கிடைத்தது; அதுவும் வேலூரில். தினமும் சென்னையிலிருந்து வேலூர் சென்று வேலை செய்து திரும்பும் ஆயிரம் அதிர்ஷ்டசாலிகளுள் நானும் ஒருவனாக இருந்தேன். சென்னை சென்ட்ரலிலிருந்து காட்பாடிக்கு ரயில். அங்கிருந்து வேலூருக்கு டவுன் பஸ். இப்படி ஒரு நான்கு ஆண்டுகள் அனுபவித்தேன். இருபது ஆண்டுகளுக்கு முந்திய கதை. அந்தக் காலகட்டத்தில் எனக்கு பெரும் துணையாக இருந்த இரண்டு அலுவலக நண்பர்கள்: கலைச் செல்வன், அசோக் குமார். இவர்களின் உதவி இருந்திராவிட்டால் நான் அங்கே நான்கு ஆண்டுகள் குப்பை கொட்டியிருக்க முடியாது. தபால் இலாகா அதிகாரிகள் வேட்டை நாய் போல் ஊழியர்கள் மீது பாய்வார்கள்.

நானோ தில்லியிலிருந்து வந்தவன். தில்லியில் ஒரு அரைப் பக்கம் டைப் அடித்துக் கொடுத்தாலே சாயங்காலம் நம்மை பப்புக்கு அழைத்துச்

சென்று பியர் வாங்கிக் கொடுத்து கவனிப்பார்கள் அதிகாரிகள். அவ்வளவு ஒத்துழைப்பாக இருக்கிறோமாம். இங்கே நான் தில்லி என்று சொல்வதெல்லாம் நம்மூர் தமிழர்கள் தில்லி செக்ரடேரியட்டில் பாபுக்களாக (பாபு - குமாஸ்தா) இருக்கிறார்களே அந்த தில்லியை அல்ல; தில்லி மாநில நிர்வாகத்தை.

இந்தப் பின்னணியின் காரணமாக இங்கே உள்ள அதிகாரிகளின் அநாகரீகமான, அராஜகப் போக்கு எனக்குக் கொலைவெறியை ஏற்படுத்தும். அப்போதெல்லாம் அதிகாரிகளை மிரட்டி என்னைக் காபந்து செய்தவர் இந்த அசோக் குமார்தான். அவர் அப்போது அங்கே தொழிற்சங்கத் தலைவர். கலைச் செல்வன் எனக்கு அன்றாட அலுவலக வாழ்க்கையைச் சமாளிப்பதற்கான அத்தனை உதவிகளையும் செய்தவர். இருவரையும் சந்திக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன்.

இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பஸ்ஸில் வேலூர் சென்றது ஒரு புதிய அனுபவமாக இருந்தது. புதிய அனுபவம் என்றால் கெட்ட அனுபவம் என்று எடுத்துக்கொள்ளவும். சென்னையிலிருந்து கிளம்பும் போது பேய் வெயில் அடித்துக்கொண்டிருந்தது; பாதி வழியில் மழை கொட்டோ கொட்டு என்று கொட்டியது. நான் ஜன்னல் ஓரத்தில் அமர்ந்திருந்தேன். ஜன்னலை மூடுவதற்கு எந்த வசதியும் இல்லை. 'பா' என்று திறந்திருந்தது. தொப்பல் தொப்பலாக நனைந்தேன். அதுவாவது பரவாயில்லை. அந்த நான்கு மணி நேரத்தை வாழ்க்கையில் எப்படி ஈடுகட்டுவது? அந்த நான்கு மணி நேரத்தில் நான் இணைய தளத்துக்காக இரண்டு கட்டுரைகளை எழுதியிருக்க முடியுமே? நான்கு மணி நேரமும் வெறுமனே இசை மட்டுமே கேட்டுக்கொண்டு சென்று கொண்டிருக்க முயன்றேன்.

ஆனால் அதுவும் ஒரு வீண் முயற்சியாய் முடிந்தது. ஏனென்றால், ஏதோ ஒரு பழைய - மிகப் பழைய - விஜய் படத்தை வீடியோவில் போட்டு சாகடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். யாரை? அந்த பஸ்ஸில் இருந்த அத்தனை பேருமே அந்தப் படத்தை ரசித்துக் கொண்டிருந்த போது எனக்கு மட்டுமே அது நாராசமாக இருந்ததை உணர்ந்தேன். என்னால் 'இயர் ஃபோனி'லிருந்து பாட்டுகூடக் கேட்க முடியவில்லை. பெரும் சத்தத்துடன் அந்தத் தமிழ்க் கலாச்சாரம் காதுகளைக் கிழித்துக் கொண்டிருந்தது. அப்படியானால் அந்த பஸ்ஸில் நான் செல்லலாமா? அத்தனை பேருக்கும் அதி ருசியாய் இருந்த அந்தப் பண்டம் எனக்கு மட்டும் நாற்றமெடுத்தது என்றால் நான்தான் அதிலிருந்து விலகி வாழப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். விலகித்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். இது போன்ற சில

தருணங்களில்தான் தவறிவிடுகிறது.

இதற்கிடையில் என் பின்னால் அமர்ந்துகொண்டிருந்த ஆத்மா என்னை ஒரு பக்கம் சாய்ந்து உட்கார்ந்துகொள்ளச் சொன்னது. முதலில் என் என்று புரியவில்லை. பிறகுதான் திரும்பிப் பார்த்துப் புரிந்துகொண்டேன். ஆத்மாவுக்கு சினிமா சரியாகத் தெரியாமல் என் பெரிய மண்டை மறைத்தது.

நண்பர் எனக்கு வேலூரில் தங்கும் வசதி செய்திருந்தார். அழகிய பெரியவன் வந்திருந்தார். அவரோடு இலக்கியம் பேசிக் கொண்டிருந்ததில் அசோக் குமார், கலைச்செல்வன் இருவரையும் சந்திக்க முடியவில்லை. மறுநாள் காலை வேலூரில் வரவேற்பு. மாப்பிள்ளையின் நண்பர்கள் பலருக்கும் என் எழுத்து பரிச்சயமாகி இருந்தது. ஆனால் இந்த அரைகுறைப் பரிச்சயமே எனக்குப் பல சமயங்களில் சங்கடங்களை உண்டு பண்ணும். அப்படி ஒரு கட்டம் அங்கே காத்திருந்தது. அன்பர் என்னிடம் “உங்களுக்கு இளையராஜாவை ஏன் பிடிக்காது?” என்று ஆரம்பித்தார். “அதை நான் பலமுறை விளக்கி எழுதிவிட்டேன்; தேடிப் படியுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து இடம் பெயர்ந்தேன்.

அடுத்து, திருவண்ணாமலை சென்று மொட்டை சாமி, குவாட்டர் சாமி என்று எல்லா சாமிகளையும் பார்த்துவிட வேண்டும் என்று திட்டம். கூடவே என்னுடைய நீண்டகால நண்பர் பவா. செல்லத்துரையையும் சந்திக்க எண்ணியிருந்தேன்.

திருவண்ணாமலை வந்த பிறகுதான் சற்று ஓய்வு நேரம் கிடைத்தது. ஸர்க்கிள் ஆஃபீஸில் பணி புரியும் என் நண்பர் சீனிவாசன் மூலமாக கலைச் செல்வனின் தொலைபேசி எண்ணைக் கண்டு பிடித்துப் பேசினேன். 20 ஆண்டுகள் இடைவெளிக்குப் பிறகு ஒரு நண்பரிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்தால் உங்களுக்கு எப்படி இருக்கும்? அதே ஆச்சரியம் அவரது குரலில் தெரிந்தது. ஏதோ ஒரு போஸ்டாஃபீஸில் போஸ்ட் மாஸ்டராக இருக்கிறார். எடுத்த எடுப்பிலேயே தன் பேரன் பேத்திகளைப் பற்றிச் சொன்னார். மகளின் குழந்தைகள். மகனுக்கு இன்னும் மணமாகவில்லை; விரைவில் நடக்க உள்ளது என்று கூறிவிட்டு, “பெங்களூர்ல இருக்கான்; நாப்பதாயிரம் ரூபாய் சம்பளம்” என்று ஆவேசமான குரலில் சொன்னார். அதில் நியாயம் இருக்கிறது. போஸ்டாஃபீஸ் பாபுக்களுக்கு நாற்பதாயிரம் ரூபாய் என்பது நாற்பது லட்சத்தைப் போல. என்னுடைய பென்ஷனே 3000 ரூ. தான் வருகிறது.

ஆனால் கலைச்செல்வனிடம் பேசியது எனக்குத்தான் பெரிய ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. மகளுக்குக் குழந்தை பிறந்ததுமே தாத்தா ஆகி விடுகிறார்கள். கிட்டத்தட்ட என்னுடைய தாத்தாவுடன் பேசியது போலவே உணர்ந்தேன்.

“இன்னும் சிகரெட் குடித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டேன். ஏனென்றால் அவர் ஒரு செயின் ஸ்மோக்கர்.

“அதைத்தான் விட முடியலே அறிவு...” என்றார்.

“விடாதீங்க. அந்த ஒரே ஒரு கெட்ட பழக்கம்தான் உங்களுக்கு. அது அப்படியே இருக்கட்டும்” என்றேன்.

பவாவின் வீடு எழுத்தாளர்களின் வேடந்தாங்கல் என்று ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகைகளில் கூட செய்தி வரும் அளவுக்குப் பிரபலமானது. அவர் வீட்டுக்கு வந்து விருந்துண்டு மகிழாத எழுத்தாளர்களே தமிழில் இல்லை என்று சொல்லலாம். பொதுவாக எந்த எழுத்தாளரோடும் ஒட்டுறவு இல்லாத நானே பவாவின் வீட்டுக்கு ஒருமுறை சென்றிருக்கிறேன். ஆனால் அந்த முறை அவரோடு அவ்வளவாகப் பேச முடியவில்லை. அவசரமாகச் சென்று அவசரமாகத் திரும்பி விட்டேன்.

அதியற்புதமான விருந்து. அதிலும் அந்தச் சூழல்தான் மிக வித்தியாசமாக இருந்தது. ஒரு கூட்டுக் குடும்பமாக இருந்தார்கள். இருபது முப்பது பேர் ஒன்றாகச் சேர்ந்து சாப்பிடும் அனுபவம் அழகாக இருந்தது. பவாவின் மனைவி ஷைலஜா மலையாளி என்பதால் திடீரென்று கேரளத்தில் இருப்பது போல் இருந்தது. ஷைலஜா, அவரது மூத்த சகோதரி ஜெயஸ்ரீ இருவருமே மொழிபெயர்ப்பாளர்கள். மலையாளத்திலிருந்து பல நல்ல புத்தகங்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து வருகிறார்கள். பவா செல்லத்துரை பற்றிச் சொல்லவே வேண்டியதில்லை. குடும்பமே ஒரு இலக்கியக் குடும்பம்.

பவாவும் நானும் சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நண்பர்கள் என்று நினைக்கிறேன். இருந்தும் இப்போதுதான் அந்த வேடந்தாங்கலுக்குச் செல்ல நேர்ந்தது சற்று ஆச்சரியம்தான்.

பவாவிடமிருந்து விசிறி சாமியார் பற்றிப் பல விஷயங்களைக் கேட்டறிந்தேன். விசிறி சாமியாருக்கு தர்ம சிவராமு நெருங்கிய நண்பர் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். விசிறி சாமியார் இருந்த போதே அவரைப் போய்ப் பார்க்காதது பற்றிச் சின்ன வருத்தம் ஏற்பட்டது.

பவாவின் சிறப்பான இயல்புகளில் ஒன்று, அவரோடு நமக்கு எவ்வளவு கருத்து முரண்பாடுகள் இருந்தாலும் அதற்கும் நட்புக்கும் எந்தப்

பாதகமும் வராது. அதேபோல் அவருடைய மற்றொரு இயல்பு, எல்லோரிடமும் நல்லதையே காண்பது. தமிழின் எல்லா எழுத்தாளர்களையும் பற்றி அவர்களுடைய நல்ல அம்சங்களாக அவர் சொல்லிக்கொண்டே வர, நான் ஒவ்வொருவராக அவர்களைத் திட்டிக்கொண்டே வந்தேன். ஜாலியாக இருந்தது. ஒரு சாத்தானும் கடவுளும் அருகருகே அமர்ந்து பேசிக்கொள்வதைப் போல் இருந்தது.

அவர் ஒரு குறிப்பிட்ட எழுத்தாளரைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசியபோது நான் அதை மறுத்து எதுவும் பேசவில்லை. ஏனென்றால், அவரால் வெகுவாகப் புகழப்பட்ட அந்த எழுத்தாளர் எனக்குச் செய்த ஒரு காரியத்தை நடைமுறை வாழ்வில் நீங்கள் காண்பதரிது; கிரேக்க இதிகாசத்தில்கூட அப்படிப்பட்ட கொடூர சம்பவங்களைப் பார்க்க முடியாது. அதற்கெல்லாம் மரண தண்டனை மட்டுமே தீர்ப்பாக இருக்க முடியும். ஆனால் எனக்கு மனித வாழ்வில் எதுவுமே ஒரு பொருட்டல்ல என்பதால் அன்பர் செய்த காரியம்கூட என் மனதை விட்டு அகன்றுவிட்டது. பவா அந்த எழுத்தாளரைப் பற்றிப் பேசிய போது அந்தச் சம்பவம் என் மனதில் ஒருக்கணம் வெட்டிச் சென்றது; அவ்வளவுதான்.

வாழ்வின் இனிமையை மட்டுமே காணக்கூடியவர் பவா என்று நினைத்துக்கொண்டேன். ஆனால் திருவண்ணாமலையிலிருந்து சென்னை திரும்பியதும் பவாவை அழைத்துப் பேசிக்கொண்டிருந்த போது “எப்போதெல்லாம் நீங்கள் பீமீஜீக்ஷீமீஸ்சீமீ-ஆக உணர்கிறீர்களோ அப்போதெல்லாம் இங்கே வந்துவிடுங்கள்” என்றார். ‘ஆஹா, கடைசியில் மாட்டினார் ஐயா’ என்று படு உற்சாகத்துடன் “எனக்கு வாழ்வில் டிப்ரெஷன் என்றோ மனக்கஷ்டம் என்றோ வந்ததே இல்லை பவா. எப்போதுமே உற்சாகமாக இருக்கக்கூடியவன் நான். அதனால் நாம் உற்சாகத்தைக் கொண்டாடுவோம். மாதாமாதம் வந்துவிடுகிறேன்” என்றேன்.

அவர் சொன்னதில் நியாயம் இருக்கிறது. ஏனென்றால், தமிழ் எழுத்தாளனுக்கு மனச்சோர்வு என்பது எந்த நேரத்திலும் அவனைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கக்கூடிய ஒன்று.

பவா செல்லத்துரை அறிமுகப்படுத்திய மற்றொரு சுவாரசியமான நண்பர் கருணாநிதி.

நண்பர்களால் சுருக்கமாக கருணா என்று அழைக்கப்படும் இந்தக் கருணாநிதிக்கும் தமிழக முதல்வர் கருணாநிதிக்கும் ஒரு சம்பந்தம் இருக்கிறது. இந்தக் கருணாநிதி அந்தக் கருணாநிதியின் தீவிர

தொண்டர். குடும்பமே தி.மு.க. குடும்பம். இவருடைய அண்ணன் பிச்சாண்டி பல ஆண்டுகளாக எம்.எல்.ஏ.வாக இருந்து வருபவர். ஒருமுறை மந்திரியாகவும் இருந்தவர்.

கருணா ஒரு தீவிர இலக்கிய வாசகர். உலக சினிமாவில் நன்கு பரிச்சயம் உள்ளவர், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக எஸ்.கேபி. எஞ்சினியரிங் காலேஜின் நிர்வாகி. இப்படி இலக்கியமும் சினிமாவும் இன்ன பிற கலாச்சார அறிவும் கொண்ட ஒருவர் ஒரு கல்லூரியின் நிர்வாகியாக இருப்பது எவ்வளவு சிலாக்கியமான விஷயம்!

தொடர்ந்து இரண்டு மாலை வேளைகளில் கருணாவையும் பவா செல்லத்துரையையும் சந்தித்து அளவளாவினேன். ஏற்கனவே கருணா பற்றி பவா என்னிடம் சொல்லியிருந்த ஒரு விஷயம், ‘சுஜாதாவுக்கு அடுத்தபடியாக கருணாவுக்குப் பிடித்த எழுத்தாளர் சாரு’; கருணாவும் அவ்வப்போது அதைச் சொன்னதை கவனித்தேன்.

அது போக, வேறொன்றும் சொன்னார். “சுஜாதாவை சந்தித்த போதுதான் கருணா இந்த அளவுக்கு உணர்ச்சிவசப்பட்டிருக்கிறார்; வேறு எந்த எழுத்தாளரைச் சந்தித்தபோதும் அவர் இப்படி ஆனதை நான் பார்த்ததில்லை” என்றார் பவா. அது உண்மைதான். நானும் அப்படிச் சில கலைஞர்களைச் சந்தித்தபோது உணர்ச்சிவசப்பட்டிருக்கிறேன். அது கலைக்கும் நமக்குமான தீவிரமான உறவுப் பிணைப்பைச் சார்ந்தது.

இதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நாம் கருணா சுஜாதாவை சந்தித்த இரண்டு தருணங்களைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

கருணா அப்போது கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார். காலையில் கப்பன் பார்க்கில் ஓட்டப் பயிற்சியை முடித்துவிட்டு நின்று கொண்டிருக்கும்போது ஒரு காரில் சுஜாதா அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு திகைப்படைந்து, பதற்றத்துடன் இங்கும் அங்கும் நடக்கிறார். சுஜாதாவின் பக்கத்தில் யாரோ ஒருவர். அவருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார் சுஜாதா. போய்ப் பேசலாமா, வேண்டாமா என்று தயக்கம். இதற்குள்ளாகவே பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்கள் ஆகிவிடுகின்றன. பிறகு, கையில் ஏதாவது காகிதமோ, நோட்டுப் புத்தகமோ இருந்தால் ஆட்டோகிராஃப் வாங்கலாமே என்று தோன்ற அங்கிருந்து ஓடுகிறார். கப்பன் பார்க், அதைத் தாண்டி அரண்மனை, அதைத் தாண்டி மைசூர் வங்கி, அதைத் தாண்டி சின்னசாமி ஸ்டேடியம், அதைத்தாண்டி எம்.ஜி. ரோட். பிறகு எம்.ஜி.ரோடின் கடைசி முனையில் கருணா வழக்கமாக எழுது பொருட்கள் வாங்கும் கடையில் ஒரு

நோட்டை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பவும் கப்பன் பார்க்கை நோக்கி ஓட்டம்.

இந்த ஓட்டத்தில் முந்தைய ஓட்டத்தை விடப் பதற்றம் கூடுகிறது. சுஜாதா இருப்பாரா, கிளம்பி இருப்பாரா? எவ்வளவு வேகமாக ஓட முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாக ஓடுகிறார். இரண்டு ஓட்டத்துக்குமாக சேர்த்து மொத்தம் நான்கு கிலோ மீட்டர் இருக்கும். அதிர்ஷ்டவசமாக சுஜாதாவின் கார் அதே இடத்தில் நின்று கொண்டிருக்கிறது.

ஓடி வந்ததால் உடலெங்கும் தொப்பலாக நனைந்துவிட்ட வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டு மீண்டும் தயக்கத்துடன் நிற்கும் கருணாவைப் பார்த்துத் தன் பக்கம் அழைக்கிறார் சுஜாதா. அவர் அருகே செல்லும் கருணா “சார், நான் உங்கள் வாசகன்; ஆட்டோகிராஃப் தர முடியுமா?” என்று மிகுந்த பணிவுடனும் பதற்றத்துடனும் கேட்க, சுஜாதாவின் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த நபர் சுஜாதாவைப் பார்த்து “சார், பார்த்தீர்களா? நான் அப்போதே சொன்னேன் பாருங்கள். அவர் உங்களிடம்தான் ஆட்டோகிராஃப் வாங்க நிற்கிறார் என்றேன். நீங்கள்தான் கேட்கவில்லை. இப்போதாவது தெரிகிறதா, என்னை விட நீங்கள்தான் பாப்புலர் என்று?” என்று சொல்கிறார்.

கருணாவுக்கு அந்தக் குரல் ரொம்பவும் பழக்கப்பட்ட குரலாக இருக்க அந்தப் பக்கம் பார்க்கிறார். கமல்ஹாசன்.

அப்போதும் சுஜாதா நம்ப முடியாமல் கருணாவைப் பார்த்து “என்னிடமா? இவரிடமா?” என்று கேட்கிறார்.

“உங்களிடம்தான் சார்” என்று இப்போது சற்று அழுத்தமான குரலில் சொல்கிறார் கருணா.

உடனே நோட்டுப் புத்தகத்தை வாங்கிய சுஜாதா, அதில் தன் கையெழுத்தைப் போட்டு, கமலிடமும் கொடுத்து அவரையும் கையெழுத்துப் போடச் சொல்கிறார்.

அந்த கப்பன் பார்க் சம்பவத்துக்குப் பிறகு சுமார் 15 ஆண்டுகள் கழித்து மீண்டும் ஒருமுறை சுஜாதாவை அவருடைய வீட்டில் சந்திக்கிறார் கருணா. கூடவே அவருடைய நண்பர் பவா செல்லத்துரை. ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக அந்த இருவருடன் கூடச் சென்றது ஒரு பிரபலம். ஒரு பிரபலத்தைக் காணச் செல்லும்போது இன்னொரு பிரபலத்தையும் உடன் அழைத்துச் சென்றால் அந்த இரண்டு பிரபலங்கள் மட்டும்தானே பேசிக்கொள்வார்கள். கூடப் போகும் நம்மைப் போன்ற சாமானியர்களின் கதி என்ன? அதேதான் நடந்திருக்கிறது கருணாவுக்கும் பவாவுக்கும். ஆனால் சுஜாதா கொஞ்சம் நுண்ணுணர்வு

கொண்டவர். நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டு கருணாவின் பக்கம் திரும்பி அவரைப் பற்றி விசாரிக்கிறார். கப்பன் பார்க் சம்பவத்தை நினைவு கூர்கிறார் கருணா.

“ஓ அந்தப் பையனா நீங்கள்? ஏன் என்னை அதற்கப்புறம் சந்திக்கவில்லை?”

“நீங்கள்தானே சார், ஒரு உண்மையான வாசகன் அவனுடைய ஆதர்சமான எழுத்தாளனை நேரில் சந்திக்க மாட்டான் என்று எழுதியிருக்கிறீர்கள்?”

அதற்குச் சிரித்துக்கொண்டே சுஜாதா ஒரு காரணத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். காலையில் ஐந்து மணிக்குத் தன் பிரசுரமாகாத கவிதைத் தொகுப்பைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து, படிக்கச் சொல்லும் வேண்டுகோளுடன் கதவைத் தட்டுவார்களாம் வாசகர்கள். அந்தக் கொடுமை தாங்காமல் எழுதியது அந்த வாசகம். அதை சுஜாதாவின் உண்மையான வாசகர்கள் உண்மை என்று எடுத்துக்கொண்டு அவரைச் சந்திக்காமலேயே இருந்துவிட்டார்கள்.

இலக்கியத்தைப் பற்றியும், தன்னுடைய ஆதர்சமான எழுத்தாளரைப் பற்றியும் இவ்வளவு தூரம் மரியாதை உடைய ஒருவருக்கு நானும் மிகப் பிடித்த எழுத்தாளனாக இருப்பது பற்றிப் பேருவகை அடைகிறேன்.

கருணாவுடனான முதல் சந்திப்புக்குப் பிறகு நான் கமலாபுரம் சென்றுவிட்டேன். பிறகு மறுநாள் திரும்பி வந்து மீண்டும் கருணாவையும் பவாவையும் சந்தித்தேன்.

கொஞ்ச நேரம் கருணாவின் வீட்டில் இருந்தேன். ஊருக்குச் சற்று வெளியே தள்ளி வீடு. வீட்டைச் சுற்றிலும் மலை. ரம்மியமாக இருந்தது. அவருடைய வீட்டில் நான் ஒரு அதிசயத்தைக் கண்டேன். அதன் பெயர் போகோ. அது ஒரு பக் இனத்து நாய். என்னைக் கண்டதும் ஓடி வந்து மடியில் ஏறிக்கொண்டது. ரொம்ப நெருங்கிய சிநேகிதர்களாகி விட்டோம் இருவரும்.

போகோ பற்றி ஒரு கதை இருக்கிறது. சொல்கிறேன்.

சில மாதங்களுக்கு முன்பு போகோவை யாரோ தூக்கிக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். இம்மாதிரி அழகிய நாய்களை வளர்க்கும்போது இந்தப் பிரச்சினையும் இருக்கிறது. திருடிக்கொண்டு போய் விற்று விடுவார்கள். கருணாவின் செல்ல மகளுக்கோ போகோதான் உயிர். குழந்தை பரிதவித்துப் போய்விட்டாள்.

போகோவை வளர்ப்பதன் காரணமாக குடும்பத்துடன்

வெளிநாட்டுக்குக்கூடச் செல்ல முடியவில்லை என்றார் கருணா. ஒரு கஷ்டம், நாயை நாம்தான் நம் குடும்ப உறுப்பினராகக் கருதுகிறோமே தவிர விமான நிறுவனங்கள் அப்படி நினைப்பதில்லை. அதனால் விமானத்தில் நாய்கள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. நாயைப் பாதுகாப்பாகப் பராமரிக்க ஆள் வைத்துவிட்டுக் கிளம்பலாம் என்றாலோ மகள் ஒருநாள் கூட போகோவை விட்டுவிட்டு இருக்க மாட்டாள்.

அப்படிப்பட்ட போகோ காணாமல் போய்விட்டது. யாரோ ஒருவர் சொல்ல, பாபாவை வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறாள் குழந்தை. மறுநாளே போகோ கருணாவின் வீட்டு வாசலில் வந்து நிற்கிறது. அதற்குத் தர்க்கரீதியாகச் சொல்லப்பட்ட காரணம் என்னவென்றால், எடுத்துக் கொண்டு போனவன் பயந்துபோய் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டான். ஆனால், குழந்தை இந்த லாஜிக்கையெல்லாம் நம்புகிற மாதிரி இல்லை. பாபாவை வேண்டிக்கொண்டோம். மறுநாளே கிடைத்து விட்டது போகோ. கட்டு ஒரு கோயிலை பாபாவுக்கு.

கருணாவின் வீட்டுக்கு நான் சென்றிருந்த தினம் வியாழக்கிழமை. ஒவ்வொரு வியாழனும் பாபாவை தரிசிக்க அவர் கோவிலுக்குச் செல்வது வழக்கம். அன்றைய தினம் அது முடியாமல் போய் விட்டதே என்று சிறிது வருந்திக்கொண்டிருந்தேன்.

“ஒரு இடத்துக்குப் போய் விட்டு பிறகு உங்கள் ஓட்டலுக்குப் போகலாமே?” என்றார் கருணா.

அவர் கட்டிய பாபா கோவிலுக்குச் சென்றுவிட்டுத்தான் என் அறைக்குச் சென்றோம்.

பின் குறிப்பு 1: எனக்கு நெருக்கமானவர்கள் யாரும் யோசனை சொன்னால் அது பற்றி எதுவுமே யோசிக்காமல் அவர்கள் சொன்னதை எடுத்துக் கொள்வேன். அதுபோல், நான் திருவண்ணாமலைக்குக் கிளம்பும்போது அவந்திகா, “ஏன் இந்த லேப்டாப்பையும் அனாவசியமாக எடுத்துக்கொண்டு செல்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள். உடனே எனக்கு அவள் சொல்வது நியாயமாகத் தோன்ற மடிக்கணினியை வைத்துவிட்டுக் கிளம்பினேன். ஆனால் திருவண்ணாமலை சென்ற பிறகுதான் அது எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனம் என்று புரிந்து கொண்டேன். ஏனென்றால், ஒவ்வொரு தினமும் எனக்கு பத்துப் பனிரண்டு மணி நேரம் எதுவும் செய்வதற்கில்லாமல் நேரம் கிடைத்தது. உதாரணமாக, திருவண்ணாமலையிலிருந்து கமலாபுரம் சென்றபோது காரில் கிடைத்த ஆறு மணி நேரத்தில் மடிக்கணினி இருந்தால் ஏதாவது

எழுதியிருக்கலாம். அதுபோல் அறையிலும் பல மணி நேரம் கிடைத்தது.

இனிமேல் மற்றவர்களின் ஆலோசனைகளைக் கேட்கும்போது கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்று கற்றுக்கொண்டேன்.

என்னுடைய எழுத்தின் வேகத்தைப் பார்த்துவிட்டு பவா சொன்னார்: “உங்களைப் பார்க்கும் போது கடந்த பத்தாண்டுகளை வீணாக்கி விட்டோமோ என்று கவலைப் படுகிறேன்.”

பவா இப்படிச் சொன்னதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. அவரிடம் சொல்வதற்கு ஏராளமான கதைகள் உள்ளன. பலருக்கும் வாய்த்திராத மிக நூதனமான வாழ்க்கை அனுபவங்களைக் கொண்டவர். இது எல்லாவற்றையும் விட, இதை எளிமையாகவும் அதே சமயம் காத்திரமாகவும் எழுத்தில் வெளிப்படுத்தத் தெரிந்தவர். உதாரணமாக, அவருடைய பச்சை இருளன் என்ற கதையைப் படித்து விட்டு கோணங்கி “ஒரு லிட்டர் பாம்பு சாராயத்தைக் குடித்தது போல் இருக்கிறது பவா” என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆனால் நான் பவாவிடம் சொல்ல விரும்பினேன்:

“நீங்கள் இந்தப் பத்தாண்டுகளில் எழுதியிருந்தால் உங்கள் வீடு பல எழுத்தாளர்களுக்கு வேடந்தாங்கலாக இருந்திருக்காது. பல எழுத்தாளர்கள் பைத்தியம் பிடித்துச் செத்திருப்பான்கள். ஆத்மாநாம் போன்ற கவிகளுக்கு இப்படி ஒரு ஆதரவான இடம் இருந்திருந்தால் அவன் அப்படி இளம் வயதில் செத்திருக்கமாட்டான். அவனை அவனுடைய வீட்டில் ஒரு கவிஞன் என்றே கொண்டாடினார்கள். இருந்தாலும் அவனுடைய நண்பர்களால் அவன் துரோகம் இழைக்கப்பட்டான். அந்தச் சித்ரவதையி லிருந்து அவனால் மீளவே முடியவில்லை. இப்போது அவனுடைய மரணத்துக்குப் பிறகு தாங்களும் அவனும் ஒரே தட்டில் சாப்பிட்டதாகப் பசப்பும் நண்பர்கள் அவனுடைய வாழ்வின் ஒரு இருண்ட கட்டத்தில் அவனைக் கை விட்டுவிட்டு ஓடினார்கள்.

ஆனால் நீங்களும் ஷைலஜாவும் எத்தனையோ எழுத்தாளர்-களுக்கு அவர்களின் மோசமான தருணங்களில் கை கொடுத்திருக்கிறீர்கள்; அவர்களின் உயிர் உங்களுடைய அன்பினால் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கிறது. இதற்காக நீங்கள் ஒரு பத்தாண்டுகள் எழுதாமல் இருந்தால் பரவாயில்லை. சில பேர் வெளிநாடு சென்று, பெரிய உத்தியோகங்களில் அமர்ந்து, திருமணம் செய்துகொண்டு, வெளிநாட்டில் ஒரு பங்களாவும், உள்ளூர் மைலாப்பூரில் ஒரு பங்களாவும் கட்டிக் கொண்டு, ஒரு கட்டத்தில் உத்தியோகமும்

மனைவியும் சலிக்கும்போது, இலக்கியத்தின் பக்கம் சற்றே திரும்பி 'என் பத்தாண்டுகளின் தனிமை' என்று சொல்லி ஊரை ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நீங்களோ நலிந்து நைந்துபோன எழுத்தாளன்களுக்கு ஆதரவு கொடுப்பதற்காக உங்கள் எழுத்தையே ஒதுக்கி வைத்துவிட்டீர்கள். தமிழ் எழுத்துலகம் எந்தப் பத்தாண்டுகளுக்கு மரியாதை செலுத்தும்?"

பவாவிடம் இன்னும் என்னென்னவோ சொல்ல நினைத்தேன். வாயில் ஒரு வார்த்தை வரவில்லை. நான் பவா வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தபோதுகூட ஒரு சிறுபத்திரிகை அன்பர் தன்னுடைய மனச்சோர்வைப் போக்கிக்கொள்வதற்காக பவா வீட்டில் வந்து தங்கியிருந்தார்.

அப்புறம் இன்னொரு விஷயம்: பவா வீட்டுச் சமையல். அதுவும் தமிழ் எழுத்தாளர்களிடையே மிகவும் பிரசித்தம். காடை கௌதாரியிலிருந்து எந்தெந்த விலங்கினங்கள் சட்டத்தால் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அனைத்தையும் அற்புதமான ருசியோடு சமைப்பார்கள் ஷைலஜாவும் ஜெயஸ்ரீயும். எந்த விஷயத்தில் என் பாராட்டு கிடைத்தாலும் சாப்பாடு விஷயத்தில் எளிதில் என்னைத் திருப்திப்படுத்தி விட முடியாது. அப்படிப்பட்ட நானே வியக்கும் அளவுக்கு சமைக்கக் கூடியவர்கள் தமக்கையர் இருவரும். உடனே 'பெண்கள்தான் சமைக்க வேண்டுமா?' அப்படி இப்படி என்று பெண் - ஈயக் கொடி பிடிக்கக் கூடாது. சமையலை ஒரு கலை என்ற அர்த்தத்தில் இங்கே பிரஸ்தாபிக்கிறேன்.

இப்போது பவாவிடம் ஒரு வேண்டுகோள். நாகூரில் என் சின்ன வயதில் உடும்புக் கறி சாப்பிட்டிருக்கிறேன். வாராவாரம் குறவர்கள் எங்கள் வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்கள். என்னுடைய 17 வயது வரை இப்படிச் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். பிறகு, உடும்பு என் உணவுப்பட்டியலிலிருந்து அகன்றது. அதன் பிறகு பல ஆண்டுகள் கழித்து ஹொகனேக்கல்லில் நடந்த ஒரு இலக்கியச் சந்திப்பில் சில உணவு விடுதிகளில் உடும்பை கண்ணுக்கு நேராக அறுத்துக் கறி சமைத்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டேன். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக அப்போது என் கையில் பைசா இல்லை. என் இலக்கிய நண்பர்களும் ஓல்ட் மாங்க் அடிக்க வேண்டுமானால் காசு தருகிறோம்; உடும்பு என்றால் இல்லை என்று மறுத்துவிட்டார்கள். ஆக, கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லை.

பின்னர், நான் பாண்டிச்சேரியில் (20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்) இருந்தபோது மார்க்கெட்டில் சில சமயம் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் அப்போது வாய்க்கும் கைக்குமே போதாது. அப்போது பாண்டியில் ஒரு

பியர் விலை 4 ரூ. நான் அங்கே இருந்த இரண்டு வருட காலத்தில் ஒரு பியர்கூட சாப்பிட்டதில்லை. காரணம், 4 ரூ. கையில் இருக்காது.

சரி, இவ்வளவு உடம்பு புராணமும் எதற்கு என்றால், இப்போது எனக்கு மரணம் நிகழ்ந்தாலும் கூட என் ஆத்மா சாந்தியடையாமல் உடம்பு உடம்பு என்று ஆவியாக வந்து அலைந்துகொண்டிருக்கும். ஆனால், இப்போது உடம்பு சாப்பிடுவது இயலாத காரியம். காரணம், உடம்பு வேட்டை தடை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. புலி, மான் போன்ற விலங்கினங்களைப் போல் உடம்பும் அழிந்துகொண்டிருக்கும் பிராணியாம்.

அதனால் பவாவுக்கு ஒரு வேண்டுகோள். கோழி என்றால் கண்டு பிடித்துவிடுவேன். அதனால் வேறு ஏதாவது ஒரு பிராணியைப் பிடித்து அடித்து குழம்பு வைத்து 'இதுதான் உடம்பு' என்று சொல்லி விடுங்கள். போதும். உங்களுக்கும் பிரச்சினை இல்லை; எனக்கும் பிரச்சினை இல்லை. என் ஆத்மாவும் ஆவியாய் அலையாது.

25.6.2009

வார்த்தைச் சித்து

சமீபத்தில் ஒருநாள் என் நண்பர் மனோஜ் நான் ஏழெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதிய ஒரு சம்பவத்தை ஞாபகப்-படுத்தினார்.

ஒரு நண்பர் வீட்டுக்கு தர்மு சிவராமு சென்றிருக்கிறார். அந்த நண்பரின் வீட்டுக்கு அதே நேரத்தில் வண்ணதாசனும் வந்திருக்கிறார். தர்முவைப் பார்த்துவிட்டு ஆச்சரியமும், அன்பும் பொங்க அவருடன் கை குலுக்கி “இப்போதுதான் நாம் முதல்முறையாகச் சந்திக்கிறோம்” என்று கூறியிருக்கிறார் வண்ணதாசன். உடனே தர்மு சிவராமு வண்ணதாசனிடம் “நாம் சந்திக்கவில்லை; நீங்கள்தான் என்னைச் சந்திக்கிறீர்கள்” என்று சொன்னாராம்.

இந்த வாசகங்களிலுள்ள நுட்பத்தை கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்.

“ஏன் அந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றி இப்போது ஞாபகப்-படுத்துகிறீர்கள்?” என்று மனோஜிடம் கேட்டேன். அதற்கு அவர் “இப்போதெல்லாம் ஆனந்தின் கடிதங்களின் தொனியைப் பார்க்கும்போது மேற்கண்ட சம்பவம் ஞாபகம் வருகிறது” என்றார்.

எனக்கு நுண்ணுணர்வு கம்மி. புரியவில்லை. அவர் பொதுவாகச் சொன்ன விஷயங்களிலிருந்து நான் புரிந்துகொண்டது என்னவென்றால், ஆனந்தின் கடிதங்களில் சமீப காலமாகத் தென்படும் தொனி அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. “அது என்ன தொனி? எனக்கு ஒன்றும் வித்தியாசமாகத் தோன்றவில்லையே?” என்றேன்.

உடனே ஒரு உதாரணம் சொன்னார். “சதுரங்க ஆட்டத்தில் நீங்கள் தோற்றுவிட்டதாகச் சொல்கிறீர்கள். அதையே வேறு மாதிரி மாற்றியும் எழுதியிருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை. தோல்வி என்கிறீர்கள். உடனே அவர் என்ன செய்திருக்க வேண்டும்? அதைக் கண்டுகொள்ளாமல் சென்றிருக்கலாம்; அல்லது, லேசாக ஒரு பகடி செய்துவிட்டுப் போயிருக்கலாம். அதை விட்டுவிட்டு ‘நான் ஒன்றும் உங்களை ஜெயிக்க நினைக்கவில்லை; அது இது’ என்று ஆர்ப்பாட்டமாக பதில் எழுதியிருக்கிறார். அது நீங்கள் தோல்வி என்று சொல்வதைக் கொண்டாடுவதைப் போல் அர்த்தமாகிறது” என்றார் மனோஜ்.

எனக்கு அப்போதும் ஒன்றும் புரியவில்லை. மேலும், மனோஜுக்கும் எனக்கும் ஒரு ஒற்றுமை உண்டு. இருவருடைய அனுமானங்களுமே சில வேளைகளில் தவறிப் போகும். அதனால் அதை அப்படியே விட்டுவிட்டேன்.

பிறகு, சீனிவாசனுடன் பாண்டிச்சேரி சென்றிருந்தபோது அவரும் மனோஜ் சொன்னதையே சொன்னார். சீனிவாசன் என்னுடைய அத்யந்த நண்பர் என்பதால் சில கடுமையான வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்திச் சொன்னார். ஏதோ ஆனந்த் என்னை அவமானப்படுத்திவிட்டதைப் போல் வருத்தப்பட்டார்; கொதித்தார். மனோஜ் சொன்ன அதே 'தோல்வி' சம்பவத்தையே குறிப்பிட்டுச் சொன்னார். அதோடு அவர் சொன்ன ஒரு உதாரணம்:

ஒரு ஜென் துறவி இருக்கிறார். அவரிடம் சென்று உரையாடுகிறார் ஒருவர். உரையாடச் சென்றவர் ஜென் துறவி அல்ல. உரையாடலின் போது ஒரு கட்டத்தில் "நான் உங்களிடம் தோற்றுவிட்டேன்" என்கிறார் துறவி. உடனே உரையாடச் சென்றவர் "சே, சே. உங்களைத் தோற்கடிப்பதெல்லாம் என் நோக்கமல்ல" என்று சொன்னால், அந்த உரையாடலை கவனித்துக்கொண்டிருக்கும் நூற்றுக் கணக்கான பேருக்கு என்ன தோன்றும்? 'அட, அதிகப் பிரசங்கி... பெரியவர் ஏதோ பெருந்தன்மையாகச் சொன்னால் அதை இந்தக் காதில் வாங்கி அந்தக் காதில் விட்டுவிட்டுப் போகாமல் அதற்கு ஏதோ வியாக்கியானமெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாரே இந்த ஆள்?' என்றுதானே தோன்றும்?

சீனிவாசன் என் மீது கொண்ட அன்பினால் ஏதோ உளறுகிறார் என்று விட்டுவிட்டேன். அவர் சொன்னது மனோஜ் சொன்னதைப் போலவே என் மண்டையில் ஏறவில்லை.

அப்புறம்தான் அலெக்ஸ் சொன்னபோது விஷயம் கொஞ்சம் சீரியஸ்தான் என்று புரிந்தது. மனோஜும், சீனிவாசனும் சொன்னதையே அலெக்ஸும் சொன்னான். ஆனால் எனக்கு மூன்று பேரும் ஒரே விஷயத்தைச் சொல்கிறார்கள் என்ற அளவுக்குத்தான் புரிந்ததே தவிர அவர்கள் சொன்ன விஷயத்தின் அர்த்தத்தை விளங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை. 'ஆனந்த் எழுதியதில் என்ன தப்பு' என்றே தோன்றிக்கொண்டிருந்தது.

வார்த்தையில்தான் எவ்வளவு புதிர்கள் அடங்கியிருக்கின்றன என்ற வியப்பு இன்னும் எனக்குத் தீரவில்லை.

26.6.2009

ஜனநாயகக் குடும்பம்

நேற்று (வெள்ளிக்கிழமை) மிக வித்தியாசமான ஒரு தினமாகக் கழிந்தது. என் மதிப்புக்கு உரிய மொய்தீன் பாவா என் வீட்டுக்கு வந்து ஃபாத்திஹா ஓதித் தருவதற்கு ஒப்புக்கொண்டார்,

விருந்தோம்பல் பற்றிச் சமீபத்தில்தான் எழுதியிருந்தேன். விருந்தோம்பலுக்கு மதிப்பெண் கொடுப்பதாக இருந்தால் என் வீட்டுக்கு பூஜ்யத்துக்கும் கீழே உள்ள மைனஸ் மதிப்பெண்தான் கிடைக்கும். ஒரு காலத்தில் இரவு இரண்டு மணிக்கு கடும் போதையில் வீட்டுக் கதவைத் தட்டி என்னோடு குடிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்த அப்பாஸுடன் காலை நான்கு மணி வரை குடித்திருக்கிறேன். அந்த நேரத்திலும் எங்களுக்கு சமைத்துக் கொடுத்தவள்தான் அவந்திகா. மேலும், விக்ரமாதியன் எங்கள் வீட்டில் அடித்த லூட்டிகளையும் அனுமதித்தவள்தான். ஆனால் ஒரு கட்டத்தில் நண்பர்கள் என்னைப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள் என்று அவளுக்குத் தெரிந்து விட்டதால் அதன் பிறகு சுத்தமாக எல்லாவற்றையும் நிறுத்திவிட்டாள். அதோடு வேறு சில மோசமான அசம்பாவிதங்களும் நடந்துவிட்டன. அதனால் நல்லவர் கெட்டவர் என்ற பாகுபாடே இல்லாமல் யாவருக்கும் ஒரு 'நோ' சொல்லிவிட்டாள். அல்லது, வேறு காரணங்களும் இருக்கலாம். அவளே ஒரு வலைமனை ஆரம்பித்து எழுதினால்தான் தெரிந்துகொள்ள முடியும்.

விருந்தோம்பலில் முதல் பரிசு கொடுக்க வேண்டுமானால் அதில் அ. மார்க்ஸ் வீட்டுக்குத்தான் உண்டு. ஒரு நாள் மார்க்ஸ், ஷோபாசக்தி, நான், இன்னும் சில நண்பர்கள் எல்லோரும் நன்கு குடித்து, பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு இரவு இரண்டு மணி அளவில் மார்க்ஸ் வீட்டுக்குச் சென்றோம். அந்த நேரத்தில் எந்த ஓட்டலுமே திறந்திருக்கவில்லை. அன்று மார்க்ஸின் மனைவி எங்களுக்காக அந்த நேரத்திலும் சுடச்சுட சோறு ஆக்கி கோழிக்கறிக் குழம்பு செய்து போட்டார். இதுபோல் மார்க்ஸுடன் மறக்க முடியாத பல தினங்கள் கழிந்திருக்கின்றன.

என் வீட்டில் இப்போது சிங்கிள் டீ கூடக் கிடைக்காது என்பதால் நான் யாரையும் என் இல்லத்தில் சந்திப்பதில்லை. அதையும் மீறி சில சந்திப்புகள் நிகழ்வதுண்டு. மிக நெருங்கிய நண்பர் ஒருவர் என்னைச் சந்திக்க வந்திருந்தார். துபாயிலிருந்து சென்னை வந்து இறங்கி,

அவருடைய சொந்த ஊர் வேலூருக்குச் செல்ல வேண்டும். இடையில் விமான நிலையத்திலிருந்து என் வீட்டுக்கு வந்து சந்தித்துப் பேசிவிட்டு வேலூர் கிளம்பலாம் என்று திட்டம். வீட்டுக்கு வரும்போது காலை ஏழு மணி. ஒன்பது மணி வரை பேசிக்கொண்டிருந்தோம். இடையில் ஒரு காப்பி கூட குடிக்கவில்லை. எனக்கோ பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. “காப்பி போட்டுக்கொண்டுவந்து தரவா?” என்று நண்பரைக் கேட்டேன்.

“நீங்கள் காப்பி போடுவதற்காகச் செல்லும் நேரத்தைக்கூட வீணடிக்க விருப்பமில்லை. அந்த நேரத்தில்கூட உங்களோடு பேசிக் கொண்டிருக்கலாமே என்று தோன்றுகிறது” என்றார் நண்பர்.

ஏழு மணியிலிருந்து ஒன்பது மணி வரை வெறும் தண்ணீரையே குடித்துக்கொண்டு பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

அவந்திகா ஏழு மணிக்கு எழுந்து வந்து (இரவு வெகுநேரம் கண் விழித்து ஆன்மீகப் புத்தகங்களைப் படித்துக்கொண்டிருப்பாள்) தோட்டத்தைச் சுத்தம் செய்யப் போய்விட்டாள். ஒன்பது மணிக்குத்தான் உள்ளேயே வந்தாள். அவளையும் குற்றம் சொல்ல முடியாது. அவளும் தூங்கியெழுந்து இன்னும் பச்சைத் தண்ணீர்கூட குடித்திருக்கவில்லை. ஒன்பது மணிக்குத்தான் பாலே குடித்தாள். அவளிடம் போய் ‘ஏன் விருந்தினர்களை கவனிக்கவில்லை?’ என்று கேட்க முடியாது. மேலும், நான் ஒரு முன்னாள் மார்க்ஸிஸ்ட் என்பதால் என் வாழ்வில் துளிக்கூட ஆணாதிக்க வாடை வீசக் கூடாது என்பதில் ரொம்பவும் political correctness-ஓடு இருப்பேன்.

தோட்டம் சுத்தம் செய்ய இரண்டு மணி நேரமா என்று கேட்கலாம். மரங்களிலிருந்து விழுந்து கிடக்கும் இலைதழைகளைப் பெருக்கி, தெரு முழுவதும் சுத்தம் செய்து, மரம் செடி கொடிகளுக்கெல்லாம் தண்ணீர் ஊற்றி, தெருவிலும் தண்ணீர் தெளித்துக் கோலம் போட என்று இரண்டு மணி நேரம் ஆகிவிடும். “இதற்கு ஒரு ஆள் வைத்துக் கொள்ள லாமே?” என்று கேட்டுப் பார்த்தேன். “சம்பளம் ஆயிரம் ரூபாய் கேட்கிறார்கள்; அவ்வளவு வெல்லாம் கொடுக்க முடியாது” என்று சொல்லிவிட்டாள். இரண்டு மணி நேர வேலைக்கு ஆயிரம் கொடுக்கலாம் என்பது என் கருத்து. ஆனால் சொல்லவில்லை. அது குறித்து நீண்ட விவாதத்தில் இறங்கி, கடைசியில் தோல்வியுறுவதில் எனக்கு விருப்பமில்லை.

நேற்றும் அதேபோல் ஏழு மணிக்கு எழுந்து வந்து தோட்ட வேலைக்குச் சென்றுவிட்டாள் அவந்திகா. கூடவே ‘அட்டா, நேரமாகிவிட்டதே, பாவா வந்துவிடுவாரே?’ என்ற புலம்பல் வேறு.

இதற்கிடையில் மைக்கேல் ஜாக்ஸன் இறந்துவிட்டார் என்ற செய்தி

வந்தது. விஷால்தான் அனுப்பியிருந்தான். நல்லவேளை, அனுப்பினான். ஏனென்றால், கமலா தாஸ் இறந்த செய்தியை அவன் எனக்கு அனுப்பிய போது ‘தவறான முகவரி; உத்தமத் தமிழ் எழுத்தாளனுக்கு அனுப்பவும்’ என்று பதில் மெஸேஜ் அனுப்பியிருந்ததால் என் மீது சற்றே கோபத்தில் இருந்தான். பரவாயில்லை; கோபத்தை ஒதுக்கி வைத்து விட்டு மெஸேஜ் அனுப்பியிருக்கிறான்.

ஆனால் நான்தான் சுதாரித்துக்கொள்ளாமல் ஒரு விஷயத்தை மறந்து தொலைத்து விட்டேன். உலகத்தில் ஏதாவது ஒரு முக்கியமான சம்பவம் நடந்தால் கலா கௌமுதியிலிருந்து எனக்கு போன் வரும். பாவாவை வரவேற்கக் காத்திருந்த பதற்றத்தில் அதை மறந்து போனேன். பத்து மணி அளவில் கலா கௌமுதி போன் வந்தது; மாலை ஆறு மணிக்குள் கட்டுரை வேண்டும் என்று.

பாவா வந்துபோன பிறகுதான் எழுதவே உட்கார முடியும். பாவா நான்கு மணிக்குக் கிளம்பினால் இரண்டு மணி நேரத்தில் எழுதி முடிக்க வேண்டும். அலெக்ஸ் போனில் வந்தபோது விஷயத்தைச் சொன்னேன். “ஜாக்ஸன் பற்றி எழுதக்கூட மலையாளத்தில் ஒருவரும் இல்லையா?” என்றான் ஆச்சரியத்துடன். நூறு பேர் இருக்கிறார்கள். ஏன், உ.த.எ.வின் தாய்மொழியே மலையாளம்தானே? அவரிடம் அவர்கள் கேட்கவில்லையே? கேட்க மாட்டார்கள். காரணம், மலையாளிகள் மிகவும் விபரமானவர்கள். ஒரு கல்லூரியில் நான் வட அட்லாண்டிக் சமுத்திரத்தில் உள்ள Cape Verde தீவுக் கூட்டங்களைச் சேர்ந்த செஸாரியா எபோராவின (Cesaria Evora) பாடல்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். பிறகு நடந்த கலந்துரையாடலின் போது ஒரு மாணவன் எழுந்து அதே தீவுகளைச் சேர்ந்த Bana என்ற பாடகரைப் பற்றிப் பேசினான்.

மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் “உங்களுக்கு பனா பற்றி எப்படித் தெரியும்?” என்ற அநாகரீகமான கேள்வியைக் கேட்டேன். அவன் சொன்ன பதில் என்னை மேலும் ஆச்சரியப்படுத்தியது. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மாத்ரு பூமியில் நான் எழுதி வந்த உலக இசை பற்றிய கட்டுரைத் தொடரில் செஸாரியா எபோரா பற்றி எழுதியிருந்ததைப் படித்துவிட்டு அந்தத் தீவுக் கூட்டத்திலுள்ள மற்ற இசைக் கலைஞர்களையும் கேட்க ஆரம்பித்தானாம் அந்த மாணவன்.

முடியும். ‘எனக்குத் தெரியாது’ என்று நேர்மையாகச் சொல்லிவிட்டு நமக்குத் தெரிந்த விஷயங்களைப் பற்றி மட்டும் பேசினால் மரியாதையோடு கேட்பார்கள். கமலாதாஸ் பற்றி என்னிடம் கட்டுரை கேட்டபோதுகூட “அவரை நான் படித்ததில்லை; அவர் பற்றி எழுத

எனக்குத் தகுதியில்லை” என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டேன். 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கமலாதாஸை நிறையவே வாசித்திருக்கிறேன். அதை வைத்துக்கொண்டு இப்போது பஜனை பண்ண முடியாது. இப்போது மீண்டும் வாசித்து ஒரு அஞ்சலிக் கட்டுரை எழுதுவதும் என்னால் இயலாது. பொதுவாக இது போன்ற அஞ்சலிக் கட்டுரைகள் எழுதுவது எனக்குப் பிடிக்காத ஒன்று. ஜாக்ஸன் விஷயம் வேறு. மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பே ஜாக்ஸன் பற்றி எழுத வேண்டும் என்று திட்டமிட்டிருந்தேன்.

நேற்று மற்றொரு மலையாள வாரப் பத்திரிகை ஆசிரியர் போன் செய்தார். அவரிடம் நான் “ஜாக்ஸன் இன்றைக்குப் பார்த்தா சாக வேண்டும்? ஒரே ஒரு நாள் பொறுத்திருந்து நாளை போயிருக்கக் கூடாதா? நாளை செத்திருந்தால் கலா கௌமுதி ப்ரஸ்ஸுக்குப் போயிருக்குமே? சரியாக பத்திரிகை பிரஸ்ஸுக்குப் போகும் நேரத்தில் இறந்து போனாரே?” என்று வருத்தப்பட்டேன். ஆனால் அவரோ எனக்கு மேல் இருந்தார். “நீங்கள் வேறு; அவர் இன்று இறந்ததற்குப் பதிலாக நேற்று இறந்திருக்கலாம் என்று நான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் எவ்வளவு மோசமான ஆள் பாருங்கள்” என்றார். ஏனென்றால் அவருடைய பத்திரிகை வியாழக்கிழமையே பிரஸ்ஸுக்குப் போய்விடும். சம்பவம் நேற்று நடந்திருந்தால் கவர் ஸ்டோரியாக்கி இருக்கலாம்.

ஒன்பதரை மணிக்கு சமையலைத் துவக்கிய அவந்திகாவிடம் “நீ ஏதாவது சாப்பிட்டாயா?” என்று கேட்டேன். “எங்கே சாப்பிடுவது?” என்று அலுத்துக்கொண்டவளிடம் “முதலில் நீ சாப்பிடு; மற்றதை அப்புறம் பார்த்துக்கொள்ளலாம்” என்றேன்.

மைக்கேல் ஜாக்ஸனைப் பற்றி எழுத வேண்டிய கட்டுரை பற்றி யோசித்துக்கொண்டே வெண்டைக்காய், முருங்கைக் காய், உருளைக் கிழங்கு, தக்காளி, வெங்காயம், குடை மிளகாய், பூண்டு, கொத்துமல்லிக் கீரை, நாட்டுப் பொன்னாங்கன்னிக் கீரை எல்லாவற்றையும் ஒவ்வொன்றாக நறுக்கினேன்.

“அப்பாடா, பாதி வேலையை அவரே முடித்துவிட்டார்” என்று அவந்திகா பணிப்பெண்ணிடம் எனக்குப் பாராட்டுப் பத்திரம் வாசித்ததை எரிச்சலுடன் கவனித்துவிட்டு சமையலறையிலிருந்து அகன்றேன். நான் உதவி செய்யாவிட்டால் பாவா ஃபாத்திஹா ஓதும்போதுகூட சமைத்துக் கொண்டுதான் இருந்திருப்பாள்.

இன்றைக்குக்கூட கூட்டி, பெருக்கி, வாசல் தெளித்துக் கோலம் போட

வேண்டுமா என்பதுதான் என் எரிச்சலுக்குக் காரணம். கடவுளே வந்தால்கூட 'வீடு பெருக்கி விட்டு வருகிறேன்; காத்திருங்கள்' என்று சொல்லக்கூடியவர்களை என்னவென்று சொல்வது? சுத்தம் என்பது ஒரு மனநோயைப் போல் சிலரிடம் பீடித்திருப்பதை அவ்வப்போது பார்த்து, அதனால் பெருமளவுக்கு பாதிக்கப்பட்டும் வருகிறேன்.

சரியாகப் பத்தரை மணிக்கு வந்து நின்றார் பாவா. ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தபடி அவரோடு மேலும் இரண்டு பேர் வந்திருந்தார்கள். அவர்களை உட்கார்த்தி வைத்துவிட்டு தேங்காய், பழம், வெற்றிலைப் பாக்கு எல்லாம் வாங்குவதற்கு ஓடினேன். முந்தின தினமே அவரிடம் அதை விசாரித்து வாங்கி வைத்திருக்க வேண்டும். என்னுடைய தவறு. நான் கடைக்குக் கிளம்பும்போது “நீங்கள் இருங்கள்; நான் போய் வாங்கி வருகிறேன்” என்றார் பாவா. இதை கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்.

சாப்பாடும் அப்போது தயாராக இருந்தது. “சாப்பிடுகிறீர்களா? அல்லது, தேத்தண்ணியா?” என்று கேட்டேன். “தேத்தண்ணி” என்றதால் அவந்திகாவிடம் வந்து பரபரப்பாக “அவர்களுக்கு டீ போட்டுக் கொடு; நான் கடைக்குப் போய் வந்துவிடுகிறேன்” என்றேன். அவள் அதற்கு “பால் காய்ச்ச வேண்டுமே?” என்றாள்.

இதற்குத்தான் சொன்னேன்; என் வீடு விருந்தோம்பலில் மைனஸ் மார்க் பெறும் என்று. பாவாவும் மற்ற இருவரும் அன்றைய தினம் வருவதாக ஒரு வாரத்திற்கு முன்பே செய்தி வந்திருந்தது. அவர்களாக வரவில்லை. நான்தான் அழைத்திருந்தேன். 70 வயதைக் கடந்த பாவா இவ்வளவு தூரம் பயணம் செய்து வந்திருக்கிறார். அவருக்குத் தேநீர் போட்டுக் கொடுக்க பால் தயாராக இல்லை; காய்ச்ச வேண்டும் என்கிறாள் தர்ம பத்தினி. நான் அவசரமாகக் கடைக்குக் கிளம்பிக்கொண்டிருந்தேன். இல்லாவிட்டால் நானே தேநீர் போட்டு விடுவேன். வீட்டில் இதுபோன்ற விஷயங்களில் நான் பிரச்சினையே வைத்துக் கொள்வதில்லை. பொலிட்டிகல் கரெக்ட்னெஸ்!

ஆனால் இப்போது அப்படி இருக்க முடியவில்லை. கடைக்குப் போவதா? தேநீர் போட்டுக் கொண்டிருப்பதா? இதற்குத்தான் இதை ஒரு ஹிப்பி குடும்பம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். எந்த - ஒரு மைய ஆதாரமும் இல்லாமல் ஆள் ஆளுக்கு சித்தம் போக்கு சிவம் போக்கு என்று வாழ்வது. வாராது வந்த ஒரு விருந்தினரைக் கூட கவனிக்கத் துப்பு இல்லாமல் போய் விடும்.

“பாலை ஃப்ரிட்ஜிலிருந்து எடுத்து, ஸ்டவ்வை ஸிம்மில் வைக்காமல் உச்சத்தில் வைத்துக் காய்ச்சி டீ போடு. நான் இப்போது மூன்று

நிமிடத்தில் போட்டுவிடுவேன். கடைக்குப் போக வேண்டும்” என்று கடும் கோபத்துடன், ஆனால் பாவாவுக்குக் கேட்காமல் சொல்லி விட்டுக் கிளம்பினேன்.

பாவா கேட்ட பூந்திதான் கிடைக்கவில்லை. அதற்கு பதிலாக லட்டு வாங்கிக்கொண்டேன்.

சாமான்கள் வந்து சேர்ந்ததும் “ஃபாத்திஹாவை ஆரம்பிக்கலாமா?” என்று கேட்டார் பாவா. அவந்திகா “குளித்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று மாடிக்குப் போனாள். நாங்கள் காத்திருந்தோம்.

அப்போது அறையின் மூலையில் இருந்த மூட்டையைப் பார்த்து விட்டு “இது என்ன?” என்று கேட்டார் பாவா.

“நாய்களுக்கான உணவு.”

“நூறு ரூபாய் இருக்குமா?”

பாவாவுக்கு பண விஷயத்தில் நூறு ரூபாய்க்கு மேல் கற்பனை எட்டாது. அவ்வளவு எளிய மனிதர். தேவைகளே இல்லாதவர்.

“இல்லை ஐயா, அதன் விலை 2000 ரூ.”

அதிர்ச்சி வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. “அப்படியானால் ஒரு வருடத்திற்கு வருமா?”

“இல்லை ஐயா; ஒரு வாரத்திற்கு வரும். மிஞ்சிப் போனால் பத்து நாள்.”

“ஐயோ!”

“அது மட்டும் இல்லை ஐயா; இதோடு சேர்த்து ச்சு ஸ்டிக், பிஸ்கட், விடமின், டானிக், கால் சரியாவதற்கு மருந்து என்று எல்லாம் சேர்த்து 3500 ரூ. வரும். ஒரு வாரத்திற்கு. இதிலேயே பார்த்தீர்களென்றால் இந்த உணவு ரொம்ப மட்டம். ராயல் கேனைன் வாங்கினால் அது மட்டும் 5000 ஆகும். அதற்கு மேல் பிஸ்கட், மருந்து எல்லாம் சேர்த்து 6500 ரூ. ஆகும். அது தரிஷா போன்ற நடைககளால்தான் முடியும். நான் இந்த 3500---ஓடு நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.”

விளக்கிவிட்டு “இதனால்தான் பணம் பணம் என்று பிணாத்திக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றும் சொன்னேன்.

இப்படியே பேசிக்கொண்டிருந்தபோது அவந்திகா வரவே, பனி ரண்டரை மணிக்கு ஃபாத்திஹா துவங்கியது.

சாப்பிடும் வேளையில்தான் செம ரகளை காத்திருந்தது. காரை ஓட்டி வந்த ட்ரைவரையும் அழைத்து வந்து நான்கு பேரையும் டைனிங்

டேபிளில் உட்கார்த்தி வைத்து அவர்களுக்குப் பரிமாறி விட்டு நான் அமரலாம் என்று பார்த்தேன். அப்போதுதான் சோறு மூன்று பேருக்குத்தான் போதுமானதாக இருப்பதைக் கண்டு அதிர்ந்தேன். அவந்திகாவும் அதைப் புரிந்துகொண்டு மீண்டும் குக்கரை ஏற்றினாள். பாவா ஒரே ஒரு கரண்டி சோறுதான் சாப்பிடுவார் என்பதால் அவ்வளவாகப் பிரச்சினை இருக்கவில்லை. ஆனாலும் நான்கு பேரும் சாப்பிட்டு முடித்தபோது பாத்திரத்தில் ஒரு பருக்கை இல்லை. நல்லவேளை, யாராவது இன்னும் கொஞ்சம் சோறு கேட்டிருந்தால் அமார்களம்தான். என்னையும் அமரச் சொன்னார்கள். பலவிதமான பொய்களைச் சொல்லி சமாளித்தேன். ஜனநாயகக் குடும்பத்தில் இதெல்லாம் சகஜம்தான் என்று மனதைத் தேற்றிக் கொண்டேன். மார்க்ஸ் வீடும், பவா செல்லத்துரை வீடும் அடிக்கடி ஞாபகம் வந்தது. சொல்ல மறந்துவிட்டேனே, அவந்திகா வைத்திருந்த சாம்பார் மட்டும் ஒரு 25 பேருக்குக் காணும்.

சாப்பிட்டு முடித்தவுடனேயே கிளம்பிவிட்டார் பாவா, “என்ன அவசரம்?” என்று கேட்டதற்கு, “உங்களுக்கு நிறைய வேலை இருக்கும்” என்றார். பணம் கொடுத்ததற்கு வழக்கம் போல் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை.

27.6.2009

டியர் சாரு,

ஆனந்தின் எழுத்தின் தொனி பற்றி நண்பர்கள் குறிப்பிட்டது குறித்து எழுதியிருந்தீர்கள். நானே அவர் எழுத்தின் தேவையில்லாத ஜாலத்தன்மை பற்றி உங்களுக்கு மெயில் அனுப்பியிருந்தேன். எனக்கென்னவோ அவர் எழுத்தில் உங்களை அவரோடு சமமாக பாவிக்கும் மனப்பான்மையே தெரிகிறது. நம் இளைய தலைமுறை இந்தியாவை விட்டுச் சென்ற பின் ஐரோப்பிய அமெரிக்க கலாச்சாரத்தின் வீசுஷீசுஷீமீஸ்மீசுஷீமீஸீ தன்மையை எடுத்துக் கொள்கிறார்கள் என்பது உண்மையே. அதனால்தானோ என்னவோ பணிவு குறைந்துவிடுகிறது, என்னைப் பொறுத்தவரையில் அது நல்லதே என்று சொல்வேன்.

ஆனால் ஆனந்தின் எழுத்தில் எனக்குப் பிடிக்காதது, ஆப்பிரிக்கர்கள் குறித்து எழுதும் போது தெரியும் இனத் துவேஷம்தான். என்னதான் அங்கிருக்கும் சக இந்தியர்களைக் கிண்டல் செய்து எழுதினாலும் அவர் எழுத்தில் ஒரு இடத்தில்கூட சாதாரண மக்களின் இயல்பு நிலை பற்றிக் காண முடியவில்லை. அவர்களிடம் வேலை வாங்குவது கடினம்,

சோம்பேறிகள், காசையெல்லாம் குடிப்பதில் செலவழித்து விடுவார்கள்- ஆனால் அவர்களெல்லாம் என்ன செய்ய முடியும் - வறுமை, கல்வியின்மை, காலனி ஆதிக்கத்தின் பாதிப்பு என இதே patronising வட்டத்திலேயே திரும்பத் திரும்ப சுற்றி வருகிறார்.

“மலாவியர்கள் பல மனைவியரை வைத்திருப்பார்கள்; பத்தில் ஒருத்தன்தான் ஒழுங்காக வேலை பார்ப்பான் - ஆனால் நம்மை விட சந்தோஷமாக இருப்பார்கள்” என்று எழுதும்போது எரிச்சல் மேலிடுகிறது. ஏதோ 150 ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தியா வந்து நம்மைப் பற்றி எழுதிய ஐரோப்பியப் பிரயாணியைப் போல் எழுதுகிறார். இதில் இவர் சாதாரண இந்தியராகவே தெரிகிறார். மார்ட்டின் லூதர் கிங், மண்டேலா பற்றி செவி கிழியப் பேசும் இவர்கள் ஒரு கருப்புப் பெண்ணை காதலிக்கும் அளவு நிற வேற்றுமை பாராதவர்களாக இருக்கமுடியுமா - Not a chance in hell. எவ்வளவோ படித்த 100க்கு 99 சதவிகித இந்தியர்கள் இங்கே இதைத்தான் செய்கிறார்கள். இதில் என்ன வேடிக்கை என்றால் ஐரோப்பியர்கள் இந்தியர்களை இதே patronising கண்ணோட்டத்தில்தான் அணுகுகிறார்கள். ஐரோப்பியர்களின் கண்களுக்குப் பழுப்பு நிற இந்தியர்களும் கறுப்பு நிற ஆப்பிரிக்கர்களும் ஒன்றாகத் தெரிகிறார்கள் என்று இந்தியர்களுக்கு ஏன் தெரிய மாட்டேன் என்கிறது? பழுப்பு நிறத்திலேயே பல shadeகளில் வர்ண சாஸ்திரத்தை (pun intended) அமைத்து, அதை ஞிழிகிவில் உட்கொண்டிருக்கும் இந்தியர்கள் பழுப்பு ஸ்கேலில் கீழே இருக்கும் ஆப்பிரிக்கர்களை கீழ்த்தரமாகப் பார்ப்பது ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை. மொழியை சரளமான கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கும் நைப்பாலே அவர் எழுத்தில் இனத் துவேஷத்தை மறைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆனால் இந்த நூற்றாண்டில் படித்து முடித்த ஆனந்த் போன்றவர்கள் அதைத் தொடருவதை நினைத்தால் வருத்தம்தான் மேலிடுகிறது.

சிவா

ஹ்யூஸ்டன்

28.6.2009.

அன்புள்ள சிவா,

இனிமேல் இது தொடர்பாக வரும் கடிதங்களை வெளியிடுவதாக இல்லை. உங்கள் கடிதத்தைப் போலவேதான் இன்னும் பல கடிதங்கள் வந்துள்ளன. ‘ஆனந்தின் கடிதங்களைப் பிடித்திருக்கிறது; ஆனால் தொனி சரியில்லை’ என்றே பலரும் எழுதியிருக்கிறார்கள். அது என்ன தொனியோ மண்ணாங்கட்டி, எனக்கு இன்னும் புரியவில்லை.

ஆனால் பணிவு என்பது ஒரு முக்கியமான மனிதப் பண்பு. ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக இந்தியாவில் கூழைக் கும்பிடு போடுவதுதான் பணிவு என்பதாக அர்த்தம் கொள்ளப்பட்டு, அந்தக் கூழைக் கும்பிடை எதிர்க்கிறேன் பேர்வழி என்று எல்லோரும் பணிவற்ற இயல்பை மேற்கொண்டு விடுகிறார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரை மூத்தோருக்குப் பணிவது என் இயல்புகளில் ஒன்று. வயதில் மூத்தோர் அல்ல; எழுத்தில், கலையில், அனுபவத்தில் மூத்தோர். வட இந்தியாவில் வாழ்ந்ததால் பாதம் தொட்டுப் பணிவதும் என் வழக்கம். என் மகன் கார்த்திக்கின் வடஇந்திய நண்பர்கள் வீட்டுக்கு வந்தால் என் கால் தொட்டு வணங்குவதைக் கண்டிருக்கிறேன். அரசியல்வாதிகளைப் பார்த்து இதற்காக நாம் ஒன்றும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை. அவர்கள் காலால் நடக்கிறார்கள் என்பதற்காக நாம் என்ன தலையாலா நடக்கிறோம்? அது வேறு, இது வேறு.

இப்படி எழுதிவிட்டதால், இந்தப் பழக்கத்தின் மீது தீவிரமான பிடிப்பு உள்ளவன் என்று கருதிவிட வேண்டாம். மற்றவர்கள் புனிதமாகப் போற்றும் ஒரு பண்பை ஜனநாயகம், சமத்துவம் என்று சொல்லி மட்டையடி அடிக்க வேண்டாம் என்பதே என் கருத்து. மற்றபடி, என் பழக்கவழக்கங்களில் சமமாகப் பழகுவதே எனக்குப் பிடித்தமானது. சமீபத்தில் சமயுத்தா என்ற பெண்ணை சந்தித்தேன். அவள் என் மகள் ரேஷ்மாவின் பால்ய காலத் தோழி. வயது 19 இருக்கும். ஆங்கிலத்தில் பிரமாதமாக எழுதுகிறாள். நிறைய குட்டிக்கதைகள் எழுதியிருக்கிறாள். ஏதோ சவீதா பாபி என்று ஒரு போர்னோ கதைத் தொடர் இருக்கிறதாம். அதைப் பற்றிக்கூட ஆராய்ச்சி செய்து எழுதியிருக்கிறாள்.

சந்திப்பின்போது அவள் என்னை அங்கிள் பிங்கிள் என்றெல்லாம் அழைக்காமல் சாரு என்றே என் பெயர் சொல்லி அழைத்தது எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. என்னைப் பெயர் சொல்லி அழைக்கலாம் என்று அவளுக்குத் தோன்றியிருக்கிறதே, அதற்கு ஏதுவாக இருப்பதுதான் என் இயல்பு.

சாரு
28.6.2009

சாருவுக்கு செக்ஸ் பற்றி எதுவுமே தெரியாது!

தல,

இப்போதுதான் காமரூப கதைகளை முடித்தேன். உண்மையைச் சொன்னால், எழுத்தின் நுணுக்கங்களை உணர்ந்த மேதைகளால் மட்டுமே இதுபோன்ற இலக்கிய சிருஷ்டிகளை உருவாக்க முடியும். எதைத் தொடுகிறீர்களோ அதைப் பொன்னாக மாற்றும் அற்புதமான மேஜிக் உங்களிடம் இருக்கிறது. வேறு எப்படிச் சொல்வது என்று தெரியவில்லை. மி ஸ்னீஹீயம் ஹ்ஷீய. நாவலைப் படித்த பிறகு மிகுந்த சந்தோஷமாக இருந்தது. அதை நான் எனக்குள் தீவிரமாக உணர்ந்தேன். ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கு இடையிலும் கண்ணுக்குப் புலனாகாத மந்திரப் பொடி தூவப்பட்டு, அது வாசகனை ஒருவித வசியத்துக்குள்ளாக்கி இலக்கிய வெளியின் தூர தேசங்களுக்கும், இன்னும் அடையாளம் சொல்ல முடியாத இடங்களுக்கெல்லாம் இழுத்துக் கொண்டு செல்கிறது. இதுபற்றி ஒரு மெஸேஜ் அனுப்பலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் பெரிதாக இருக்கும்; அதோடு இரவில் உங்களைத் தொந்தரவு செய்யவும் விருப்பமில்லை. அதனால் என் மொபைலிலிருந்து இந்த மெயிலை அனுப்புகிறேன்.

அன்புடன்,

ராஜேஷ்

6.7.2009

ராஜேஷ்,

உங்கள் கடிதத்தின் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் அது எழுதப்பட்ட உணர்வலைகளுடன் புரிந்துகொண்டேன். வழக்கம் போல் உங்களுக்கு ஒரு நன்றி சொல்லிவிட்டு வேறு வேலையைப் பார்க்க முடியாமல் இந்தக் கடிதத்தை முன்வைத்து வேறு சில எண்ணங்கள் தோன்றின. நான் சிறு பத்திரிகைகளில் எழுதிக்கொண்டு அந்த உலகில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது ஒரு பரிதாபகரமான இடத்தில் இருப்பதைப் போலவே உணர்ந்திருக்கிறேன். தமிழின் சமகால இலக்கியம் இந்திய மொழிகளிலேயே உச்சநிலையில் இருப்பதற்கு இந்தச் சிறுபத்திரிகை

அன்பர்களே முழுமுதல் காரணம் என்ற போதிலும், இவர்களுக்கான எந்தவித அங்கீகாரமும் இல்லாததால் ஒருவித மனநோய்வாய்ப்பட்ட சூழலே இருந்துகொண்டிருக்கிறது. எக்ஸ் என்ற எழுத்தாளர் தன் தலையை அடமானம் வைத்து ஒரு நாவலை வெளியிடுவார். உடனே சக எழுத்தாளரான ஓய் இந்த நாவலை எழுதிய எக்ஸ் ஒரு இம்போடெண்ட்; அதனாலேயே இந்த நாவல் ஒரு குப்பை, மலம், சாக்கடை என்று 'இலக்கிய' விமர்சனம் எழுதித் துவைத்துத் தொங்கப் போட்டு விடுவார். ஓய் இப்படிச் செய்துவிட்டதால் உடனே மற்ற எழுத்தாளர்களும் சேர்ந்து கொண்டு எக்ஸை அடிப்பார்கள். எக்ஸ் கொஞ்ச நாள் தலைமறைவாகிவிடுவார். அடுத்து, ஓய் ஒரு நாவலை எழுதி தன் பெண்டாட்டி தாலியை அடமானம் வைத்து வெளியிடுவார். அப்போது, இதுவரை தலைமறைவாக இருந்த எக்ஸ் சர்ஃபேஸுக்கு வந்து 'இந்த ஓய் ஒரு இலக்கியவாதியே இல்லை; இவர் தன் மகளைக் கற்பழித்தவர்; அதனாலேயே இந்த நாவல் குப்பை, சாக்கடை, மலம்' என்று 'இலக்கிய' விமர்சனம் எழுதுவார். உடனே எல்லோரும் சேர்ந்துகொண்டு ஓய்யைப் பின்னிப் பெடலெடுப்பார்கள்.

ஆனால் வேடிக்கை என்னவென்றால் அந்த இரண்டு நாவல்களுமே மிகவும் தரமானதாக இருக்கும். இதைத்தான் நோய்வாய்ப்பட்ட சூழல் என்றேன். அந்த மாதிரி காலகட்டத்தில் என் சிறு பத்திரிகை நண்பர்களிடம் அடிக்கடி சொல்வேன்; நாம் எல்லோருமே எழுத்தாளர்கள்; வாசகர்கள் அல்ல. அது மட்டும் அல்லாமல் நம் யாருக்குமே ஒரு வாசகர்கூட இல்லை. நாமே எழுதிக்கொண்டும், அடுத்த எழுத்தாளருக்கு வாசகராகவும் இருப்பதால்தான் இப்படி அடித்துக் கொள்கிறோம். இலக்கியம் சாராத - அதாவது, எழுத்தைத் தன் தொழிலாகக் கொள்ளாத - நுண்ணுணர்வு கொண்ட ஒரு பெரும் வாசகர் கூட்டம் வந்தால் இலக்கியச்சூழல் ஆரோக்கியமானதாக மாறும்.

இதை நான் சொல்லி ஒரு ஆறேழு ஆண்டுகள் இருக்கும். இப்போதும் இலக்கிய உலகின் அடிதடி சூழல் அப்படியேதான் இருக்கிறது என்றாலும், உங்களைப் போன்ற ஆயிரக்கணக்கான புதிய வாசகர்களின் வருகை, குறைந்தபட்சம் என்னைப் போன்ற எழுத்தாளர்கள் மேலே குறிப்பிட்ட நோய்ச் சூழலிலிருந்து வெளியேறி, எழுத்திலேயே முழுமையாகத் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொள்வதற்கும், எழுத்து என்ற செயல்பாடு பெரிதும் உற்சாகம் அளிக்கக் கூடிய அனுபவமாக மாறுவதற்கும் காரணமாய் இருக்கிறது.

நான் பப்பு, ஸோரோ இரண்டையும் மாதாந்திர சோதனைக்காக நாய்ப் பராமரிப்பு மையத்துக்கு அழைத்துச் செல்வது வழக்கம். பிரபலமான

நடிகைகள் வரக்கூடிய இடம் என்று எழுதியிருக்கிறேன். இதன் வர்க்க குணாம்சம் பற்றி மேலும் ஒரு செய்தி. கண்பார்வை அற்றவர்களுக்காக சென்னையில் ஏதோ ஒரு இடத்தில் விசேஷமான பாதை ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருப்பது பற்றி நானும் அலெக்ஸும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். சமூகத்தில் வேறு எந்த இடத்திலும் சிநேகமான 'ஸப்போர்ட்டிவ்' சூழல் இல்லாமல், ஒருசில குறிப்பிட்ட இடங்களில் மட்டும் இது போன்ற கண் துடைப்பு வேலைகள் செய்வதால் எந்தப் பயனும் இல்லை என்றான் அலெக்ஸ். உதாரணமாக, நட்சத்திர ஓட்டல்களைத் தவிர வேறு எங்குமே சக்கர நாற்காலிகள் செல்லக்கூடிய வழக்குப் பாதை (ஸிணீனீஜீ) இல்லை. சக்கர நாற்காலியில் செல்பவர்கள் கடற்கரைக்கே செல்ல முடிவதில்லை. அங்கே ஒரு வழக்குப் பாதை அமைக்க வேண்டும் என்று சில அமைப்புகள் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனாலும் அரசு அனுமதிக்காமல் இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம், அரசின் மெத்தனம் இல்லை. அப்படி ஒரு வழக்குப் பாதையை அங்கே அமைத்தால் அதில் சக்கர நாற்காலி பயன்படுத்துபவர்கள் செல்லவே முடியாது. அவர்களின் உயிருக்கே அந்த வழி ஹானியாகி விடும் என்று அரசாங்கம் பயப்படுகிறது. காரணத்தைச் சொன்னால், நாம் எவ்வளவு பெரிய காட்டுமிராண்டி சமூகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்று புரிந்துவிடும். மோட்டார் சைக்கிளில் செல்பவர்கள்தான் அந்த வழக்குப் பாதையை அதிகம் பயன்படுத்துவார்கள். நிலைமை அப்படி மாறினால் அங்கே சக்கர நாற்காலி செல்ல முடியுமா? நம் மக்களை எந்த அளவுக்கு அரசாங்கம் புரிந்து வைத்திருக்கிறது என்பதற்கு இது ஒரு உதாரணம். மக்களுக்கேற்ற அரசு; அரசுக்கேற்ற மக்கள். இந்த விஷயத்தை இப்படியே விட்டு விட்டு நம்முடைய நாய் பராமரிப்பு மையத்துக்குச் செல்வோம்.

சென்ற மாதம் அந்த இடத்தில் நான் ஒரு மாற்றத்தைக் கண்டேன். பூமிக்குக் கீழே அமைக்கப்பட்டுள்ள அந்த இடத்தில் படிக்கட்டுகளோடு வழக்குப் பாதையும் இருந்தது. உடனே நான் 'நாய்களுக்கு இப்படி ஒரு பயிற்சி போலும்' என்று நினைத்துக்கொண்டு டாக்டரிடம் கேட்டேன். அவர் சொன்ன விஷயம் ஆச்சரியமாக இருந்தது. "பல பேர் சக்கர நாற்காலியில் வருகிறார்கள்; அவர்களுக்காக அப்படிக் கட்டினோம்" என்றார்.

இப்போது புரிகிறதா, எந்த வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நாய் வளர்க்கிறார்கள் என்று? இதோ, நான் சொல்ல வந்த விஷயத்தை எட்டி விட்டேன். ஒருநாள் நான் அங்கே பப்புவோடு சென்றிருந்தேன்.

ஸோரோவையும் பப்புவையும் சேர்த்து அழைத்துச் செல்ல முடியாது. அப்போது அங்கே சினிமா உலகிலும், 10௭, லெதர் பார் போன்ற இடங்களிலும் மட்டுமே பார்க்கக்கூடிய ஒரு 20 வயது தேவதை பப்புவிடம் வந்து கொஞ்சியது. இது வழக்கமான விஷயம்தான் என்பதால் நான் அவ்வளவாகக் கண்டுகொள்ளவில்லை. பிறகு அந்த தேவதை என்னை ஒருக்கணம் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு “நீங்கள் சாரு நிவேதிதாதானே?” என்று கேட்டது. பொதுவாக இது போன்ற தேவதைகள் ஆங்கிலத்தில் பேசுவதுதானே வழக்கம் என்று ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டே “ஆமாம்” என்றேன். “உங்கள் கட்டுரைகளை உயிர்மையில் தொடர்ந்து படிக்கிறேன்.”

கொஞ்சம்கூட இந்தப் பதிலை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. பிறகு அவர் தன்னுடைய நாய்க்குட்டி அன்று காலை இறந்துவிட்டது பற்றி மிகவும் துக்கத்துடன் சொன்னார். கிட்டத்தட்ட அவர் கண்களில் கண்ணீர் திரண்டுகொண்டிருந்தது. பொதுவாக நாய் என்றால் பாகாய் உருகி விடும் வழக்கமுள்ள நான், இப்படி ஒரு தேவதை தன்னுடைய செல்ல நாயின் மரணத்தைப் பற்றிக் கண்ணீர் மல்கச் சொல்லியும் முகத்தை இறுக்கமாக வைத்துக்கொண்டேன் (கூடிய மட்டும்). அவந்திகா என்பக்கத்தில் நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

இப்படி, வெவ்வேறு திசைகளிலிருந்தும் வாசகர்கள் வர வேண்டும். உங்களுையே எடுத்துக்கொண்டால், நீங்கள் மட்டும் என்னைப் படிக்கவில்லையே? உங்கள் தோழி ஸ்ரீவாணியும் படிக்கிறாரே? (உலகத்திலேயே என்னை அண்ணா என்று அழைக்கும் ஒரே பெண்!)

ஆனாலும் ஒன்று பாருங்கள் ராஜேஷ்; வாசகர்களுக்குத்தான் என் எழுத்து பிடித்திருக்கிறதே தவிர எழுத்தாளர் கூட்டம் இன்னும் மாறாமலே அப்படியேதான் இருக்கிறது. ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளராக நான் மிகவும் மதிக்கும் ஒரு எழுத்தாளர் -- இப்படி ‘ஒரு எழுத்தாளர்’ என்று கிசுகிசு பாணியில் எழுதுவது எனக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது; பொதுவாக மற்ற எழுத்தாளர்கள்தான் என்னைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது இப்படி ‘ஒரு எழுத்தாளர்’ என்று சொல்வார்கள். ஆனாலும் நான் இங்கே ‘ஒரு எழுத்தாளர்’ என்று எழுதக் காரணம், அவர் என்னைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கும் விமர்சனத்தில் மறைந்திருக்கும் ஆபாசம் - என்னுடைய ஸீரோ டிகிரி, ராஸ் லீலா, காமரூப கதைகள் ஆகிய நாவல்களைப் பற்றிச் சொல்லும் போது “பாலியல் உறவுகள், உணர்வுகள் குறித்த அவரின் (சாருவின்) அறியாமையைத்தான் நமக்கு அறிவிக்கின்றன” என்கிறார்.

இது எப்படி இருக்கிறது என்றால், சில மூடர்கள் அடிக்கடி என்னைப்

பற்றி 'இவர் புத்தகமே படிப்பது இல்லை; சினிமாவே பார்ப்பது இல்லை; சினிமா பார்க்காமலேயே விமர்சனம் எழுது கிறார்' என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள் அல்லவா, அப்படி இருக்கிறது.

பாலியல் பற்றி எனக்குத் தெரியவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்? ஒரு பதிலைச் சொன்னால் என் மனைவி என்னை விவாகரத்து செய்யக்கூடும். இன்னொரு பதிலைச் சொன்னால், அவருடைய குற்றச்சாட்டை ஒப்புக்கொண்டு, தேம்பித் தேம்பி அழ வேண்டியிருக்கும். என்ன ஒரு கேட்ச் - 22 நிலைமை பாருங்கள்!

இதை அவர் எழுத மட்டும் செய்யவில்லை; நேரிலும் சொன்னார். "செக்ஸ் பற்றி உங்களுக்கு ஒன்னுமே தெரியலை சாரு; அதனால்தான் ராஸ் லீலா அவ்வளவு மோசமாக இருக்கிறது."

ஆனால் பரவாயில்லை; அந்தப் புரட்சி விமர்சகர் பாரதியையே நிராகரிக்கிறார். அந்த வகையில் நான் சமாதானம் செய்து கொள்ளலாம்.

இவ்வளவு விரோதமும், குரோதமும் சூழ்ந்துள்ள இடத்திலிருந்து எழுதிக்கொண்டிருப்பதால்தான் உங்களைப் போன்ற நண்பர்களின் கடிதங்கள் எனக்குப் பெரும் உற்சாகத்தை அளிப்பதாக இருக்கின்றன. இந்த இடத்தில் ஒரு விஷயத்தை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன். சமீபத்தில் மைக்கேல் ஜாக்ஸனின் மரணச் செய்தி வந்ததல்லவா? எனக்கு அந்தக் கட்டுரையை எழுத இரண்டு மணி நேரமே கிடைத்தது. ஆங்கிலத்தில் எழுதி அனுப்பிவிட்டேன். அதை அன்றைய இரவே மலையாளத்தில் மொழிபெயர்த்து காலையில் பத்திரிகையை அச்சகத்துக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். சனிக்கிழமை காலையில் அச்சகத்துக்குப் போக வேண்டும். ஞாயிறு இரவு கலா கௌமுதி கடைகளில் தொங்குகிறது. திங்கள்கிழமை காலை இணையத்தில் பார்த்தேன். இதழ் முழுக்கவும் மைக்கேல் ஜாக்ஸன் தான். ஒரே நாளில் ஜாக்ஸன் சிறப்பிதழைக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். முதலில் ஏ.ஆர். ரஹ்மானின் கட்டுரை. அடுத்து, அடியேனின் கட்டுரை. (ஆனால் அட்டையின் வரிசைப் பட்டியலில் அடியேனின் பெயர் முதலில் இருக்கிறது). அடுத்து, உஷா உதுப். அதற்கப்புறம்தான் மலையாள எழுத்தாளர்கள் ஜாக்ஸன் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகள்.

இது எப்படி நிகழ்ந்தது என்று தெரிந்த ஒரே ஒருவர்தான் இருக்கிறார். அவர் பற்றிப் பின்னால்.

கேரளத்தில் சில இடங்களுக்குச் செல்லும்போது வீடுகளில் ஆறு வயதுக்

குழந்தையிலிருந்து 70 வயது மூதாட்டி வரை என்னோடு நின்று புகைப்படம் எடுத்துக்கொள்வார்கள். ஆச்சரியமாக இருக்கும். ஸக்கரியா ஒரே வாக்கியத்தில் எழுதினார்; 'சாரு நிவேதிதாவை இங்கே கேரளத்தில் யாரும் தமிழ் எழுத்தாளராகவே கருதுவதில்லை. அவரை மலையாள எழுத்தாளராகவே நாங்கள் அங்கீகரித்து விட்டோம்' என்று.

கேரளப் பத்திரிகைகளில் தொடர்ந்து ஆறு ஏழு வருடங்களாக நான் எழுதி வந்தாலும் எனக்கு அங்குள்ள சூழல் பற்றி அதிகம் தெரியாது. அதனால் அங்கே என்னுடைய பிராபல்யத்துக்கான காரணம் பற்றியும் என்னால் ஒன்றும் யூகிக்க முடியவில்லை. சமீபத்தில் எஸ். ராமகிருஷ்ணனை எதேச்சையாகச் சந்திக்க நேர்ந்த போது அதற்கான காரணத்தை விரிவாகச் சொன்னார். என்னை விட கேரளத்தோடு அதிகத் தொடர்பு உள்ளவர் அவர்தான்.

இந்த விஷயத்தை நான் தனிப்பட்ட பெருமையாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அத்தனை பேருக்கும் கிடைத்த கௌரவமாகவே நினைக்கிறேன். இது பற்றி எஸ். ராமகிருஷ்ணன் எழுதினால் நாம் எல்லோரும் அதைக் கொண்டாடுவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். எழுதுவார் என்று நினைக்கிறேன்.

சாரு

7.7.2009

நானும் என் எழுத்தும்

அன்புள்ள சாரு,

தங்கள் புத்தகங்களை எல்லாம் எடுத்துவந்து ஒவ்வொன்றாக படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்த புத்தகங்களைப் பற்றிய பல்வேறு கடிதங்களை நீங்கள் பிரசுரிக்கும்போது அதைப் போல் ஒரு கடிதம் எழுத நினைக்கிறேன்; ஆனால் நான் எவ்வளவு எழுதினாலும் அது போதுமான பாராட்டாக இல்லாமல் போவதால் அவைகளை உங்களுக்கு அனுப்பாமல் உங்கள் புத்தகங்களிலேயே சுகித்துக் கிடக்கிறேன். இது எவ்வளவு உண்மை என்றால் எனது ஹோட்டல் அறையில் உள்ள படுக்கையிலும், அதைச் சுற்றியும் உங்கள் புத்தகங்கள்தான் இருக்கின்றன.

இந்த முறை ஸக்கரியாவின் அரபிக் கடலோரம் என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பை வாங்கி வந்தேன். அதில் அவர் சாரு ஒரு மலையாள எழுத்தாளராகவே கேரளாவில் உணரப்படுகிறார் என்று கூறிய வரிகளைப் படித்தபோது எனக்கு மிகவும் அடக்க முடியாத பெருமையை ஏற்படுத்தியது. உங்கள் மூலமாகவே ஸக்காரியா எனக்கு அறிமுகம். அதனால் அவருடைய எந்தத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு கிடைத்தாலும் அதை வாங்கிப் படிக்கிறேன்.

அவரைப் பற்றிய பிரமிப்பு என்னை முழுதாக ஆட்கொண்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு மாபெரும் எழுத்தாளர் தங்களைப் பற்றி எழுதியுள்ள வரிகளைப் படிக்கும் போது ஒரு தாங்க முடியாத பெருமை உண்டாகிறது. உங்களைச் சந்தித்த அந்தத் தருணத்தை மிக அற்புதமாக உணர்கிறேன்.

ஒரு அற்புதமான தருணமாக எனக்கு இந்தக் கடிதம் எழுதும் நேரம் இருக்கிறது.

அன்புடன்,

செல்வன்

அன்புள்ள செல்வன்,

உங்களைப் போன்ற நண்பர்கள் கொடுக்கும் உற்சாகம்தான் என்னை

வெறி கொண்டவனைப் போல் எழுதச் செய்கிறது. சமீபத்தில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தைக் கூறுகிறேன்.

கடந்த ஒரு வார காலமாக இரவு பகலாக மைக்கேல் ஜாக்ஸன் பற்றி ஆய்வு செய்து கொண்டிருந்தேன். யாரோடும் போனில் பேசவில்லை. வேறு எந்த வேலையும் செய்யவில்லை.

எனக்கு ஒரு நண்பர் இருக்கிறார். பெயர் கோபி. சம்ஸ்கிருதத்தில் பண்டிதர். எனக்கு சம்ஸ்கிருத இலக்கியத்தில் என்ன சந்தேகம் ஏற்பட்டாலும் அவரைத்தான் அணுகுவேன். இளைஞர். 25 வயது இருக்கும். மிகவும் சாந்தமானவர். அவ்வப்போது என்னை வீட்டில் வந்து சந்திப்பார். என் எழுத்தின் மிகத் தீவிரமான வாசகர். ஆனால் அவரிடம் ஒரு பழக்கம். என்னைப் பார்க்க என் வீட்டுக்கு வருவதற்கு முன்பு போன் செய்து தகவல் தெரிவிக்காமல் திடீரென்று வந்து நிற்பார். அதிலும் அவர் வரும் நேரம் துரதிர்ஷ்டவசமாக நான் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும் நேரமாக இருக்கும்.

எனக்கும் சாப்பாட்டுக்கும் ஏகப் பொருத்தம் என்பதை ஏற்கனவே எழுதியிருக்கிறேன். காலையில் ஓட்ஸ் கஞ்சிதான் என்பதால் மதியம் பனிரண்டரை மணிக்கே கொலைப் பசி பசிக்கும். என் பாரியாளோ காலை உணவே பத்தரைக்குத்தான் சாப்பிட்டிருப்பாள். அதனால் சமையல் முடிய சமயங்களில் இரண்டு மணிகூட ஆகிவிடும். ஆக, பல மதியங்களில் பத்து நாள் பட்டினி கிடந்தவனைப் போலவே சாப்பிடுவேன். இரவு பிரச்சினை இல்லை; நானே சப்பாத்தி போட்டுக் கொள்வேன்.

ஜனநாயகக் குடும்பம் என்பதால் இதைப் பற்றியெல்லாம் அதிகமாகக் குறை சொல்வதில்லை. எப்போதாவது பசி அதிகமாகிவிட்டால் நாய் மாதிரி குலைப்பேன்; அத்தோடு சரி.

இப்படி பத்து நாள் பட்டினி கிடந்தவனைப் போல் இரண்டு மணிக்குச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது கேட்டில் வந்து மணியை அடிப்பார் கோபி. நான் போக மாட்டேன். அவந்திகாதான் சாப்பாட்டை அப்படியே வைத்துவிட்டு, கையைக் கழுவிக்கொண்டு சாவியை எடுத்துக்கொண்டு போய் கேட்டைத் திறப்பாள். இந்த நிலையில் சாவி எக்குத்தப்பாக அது இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இல்லாமல் வேறு எங்காவது இருந்தால் அதை வேறு தேட வேண்டும். அதற்குள் நான் வளர்க்கும் ஸோரோவும் பப்புவும் வெளியே ஓடி ஆஹாத்தியம் பண்ண ஆரம்பித்து விடும். இவ்வளவுக்கும் நான் எதுவுமே நடக்காதது போல் என் வேலையில் மும்முரமாக இருந்து கொண்டிருப்பேன். உடனே இரண்டையும்

மல்லுக்கட்டி இழுத்து வந்து வராந்தாவில் போட்டு அடைக்க வேண்டும். அதற்குள் அவளுக்குப் பாதி உயிர் போய்விடும்.

இவ்வளவு பெரிய ரகளைக்குப் பிறகுதான் கேட்டைத் திறக்க முடியும். நான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று தெரிந்த பிறகு, ‘தொந்தரவுக்கு மன்னிக்கவும்’ சொல்லிவிட்டு, தான் கொண்டு வந்திருக்கும் பாபா கோவில் பிரசாதத்தைக் கொடுத்துவிட்டுச் செல்வார் கோபி. சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டுப் பார்த்தால் ஒரு ஆள் மிக திருப்தியாக சாப்பிடும் அளவுக்கு மணக்க மணக்க சாம்பார் சாதம் அல்லது புளியஞ்சாதம், தயிர் சாதம், நெய் சொட்டச் சொட்ட கேசரி எல்லாம் இருக்கும். ஒரு பத்து நிமிடம் முன்னதாகக் கிடைத்திருந்தால் அருமையாகச் சாப்பிட்டிருக்கலாம். தெருவில் கட்டிட வேலை செய்யும் தெலுங்குக் தொழிலாளிகளிடம் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து விடுவேன். இதோடு கோபி இப்படி ஒரு நூறு முறை வீட்டுக்கு வந்து பிரசாதம் கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால் ஒரு முறைகூட நான் சாப்பிடக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. எப்போதுமே நான் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கும்போதோ அல்லது சாப்பிட்டு முடித்த பிறகோதான் வருவார். ‘நீங்கள் சாப்பிட்டு விட்டீர்களா?’ என்று கேட்டால் ‘இனிமேல்தான்’ என்ற பதில் வரும். அவரையும் குற்றம் சொல்ல முடியாது. இந்த வேகாத வெயிலில் தன்னையும் வருத்திக் கொண்டு இன்னும் சாப்பிடாமல் எனக்காக பிரசாதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறார். ஆனால் அந்த வருகை எனக்கு எவ்விதத்திலும் பயனில்லாதது மட்டும் அல்லாமல் எனக்கு எவ்வளவு இடையூறாக இருக்கிறது என்றும் அவருக்குத் தெரியவில்லை. ஒருமுறைகூட போன் செய்து ‘வரலாமா?’ என்று கேட்டுக்கொண்டு வந்ததில்லை.

ஒருநாள் அவர் மதியம் மூன்று மணிக்கு வந்தபோது வழக்கம்போல் கேட்டைத் திறக்க அவந்திகா இல்லை. மாடியில் படித்துக்கொண்டிருந்தாள் (ஆன்மீகம், ஆன்மீகம்). நானோ கேட்டைத் திறக்கும் நிலையிலேயே இல்லை. அன்று மாலை ஐந்து மணிக்குள் கலா கௌமுதிக்குக் கட்டுரையை அனுப்ப வேண்டிய அவசரத்தில் இருந்தேன். இருந்தாலும் வேறு வழியில்லாமல் என்னுடைய நிலையை சபித்துக்கொண்டே வெளியே போய் கேட்டைத் திறந்தேன். “நாய்?” என்று பயத்துடன் கேட்டார். “உள்ளே போட்டுவிட்டேன்” என்றேன். என் அறைக்குள் வந்து அமர்ந்தார். நான் அவருடன் எதுவும் பேசாமல் கணினியில் தட்ட ஆரம்பித்துவிட்டேன்.

“ரொம்ப பிஸியா சார்?” என்று தயக்கத்துடன் கேட்டார்.

“தலை போகிற அவசரம்; இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தில் இதை

அனுப்பியாக வேண்டும்.”

“சரி சார். நான் வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டார். நான் மீண்டும் அவர் பின்னாலேயே போய் கேட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு வந்தேன். இப்படி அசந்தர்ப்பமான வேளைகளில் மட்டும்தான் கோபி என் வீட்டுக்கு வருவார்.

இந்தப் பின்னணியில் பின்வரும் சம்பவத்தை வாசியுங்கள். மூன்று தினங்களுக்கு முன்பு மைக்கேல் ஜாக்ஸன் பற்றிய கட்டுரையில் மூழ்கியிருந்தேனா? இணைய தளத்தில்கூட எதுவும் எழுதவில்லை, இதற்கிடையில் நான் இன்னொரு இடைஞ்சலில் இருந்தேன். என்னுடைய கணினியில் டி.வி.டி. போட்டால் ஓடவில்லை. அதனால் மாடிக்குப் போய்தான் அங்கே உள்ள டி.வி.டி. ப்ளேயரைப் போட்டு டி.வி.யில் பார்க்க வேண்டும். இங்கே என்னுடைய அறையில் ஏ.சி. வசதி உண்டு. மாடியில் வெறும் மின்விசிறிதான். எனக்கோ ஏ.சி. அறையிலேயே வேர்க்கும். சட்டையைக் கூட கழற்றிப் போட்டு விட்டு வெற்று உடம்போடு, ஏ.சி.யோடு கூட மின்விசிறியையும் போட்டுக்கொண்டுதான் டைப் அடிப்பேன். மாடியில் வெறும் மின்விசிறிதான் என்பதால் வெக்கையில் வேர்த்து வேர்த்துக் கொட்டியது. கணினியைச் சரி செய்பவருக்கு போன் செய்யலாம் என்றால் இப்போது வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் லயம் கெட்டுவிடும். இது ஒரு இடைவெளி விட முடியாத வேலை. யாருக்கும் போன் செய்யவில்லை. போன் வந்தாலும் எடுக்கவில்லை. கிட்டத்தட்ட ஒரு தியானம் மாதிரி.

வந்த போனையும் எடுக்காததற்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது. எப்படியோ என்னுடைய தொலைபேசி எண் கிடைக்கப் பெற்ற ஒரு அன்பர் கமலாபுரம் ஹஜ்ரத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்று நினைப்பதாகக் கூறினார். இப்படி ஒன்றும் சாதாரணமாகச் சொல்லிவிடவில்லை. இந்த மேட்டருக்கு வருவதற்கே அவருக்கு மூன்று நிமிடம் ஆயிற்று. தன்னுடைய கஷ்டம், நஷ்டம் என்று மத்தியதர வாழ்வின் எல்லா பிரச்சினைகளையும் சொல்லிவிட்டுத்தான் அந்த இடத்துக்கே வந்தார். (வீட்டு லோன் வாங்கி வீடு கட்டிவிட்டு இப்போதுதான் லோனை அடைத்து முடித்தாராம்!) ‘சரி, கமலாபுரம் ஹஜ்ரத்தைப் பார்க்க விரும்பினால் போய்ப் பாருங்கள்’ என்று சொல்லி, அங்கே செல்வதற்கான பயண மார்க்கத்தையும் சொன்னேன். “ஐயோ, அங்கே போக நினைக்கிறேன். ஆனால் பணம்தான் இல்லை” என்றார். எனக்கு ரத்தம் சூடேற ஆரம்பித்தது.

‘பணம் இல்லாவிட்டால் நடந்து செல்லுங்கள்’ என்று சொல்ல

வாயெடுத்துவிட்டேன். சொல்லவில்லை. இப்படி எந்த முயற்சியும் செய்யாமல், கடவுள் நேராக நம் வீட்டுக்கு வந்து தங்கப் புதையலைக் கொடுத்துவிட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள் பலர். இந்த அன்பர் சொந்த வீட்டில் வசிக்கிறார். வாழ்வில் எந்த சௌகரியத்தையும் அனுபவித்திருக்க மாட்டார். காசு காசு என்று காசு சேர்த்து வீடு கட்டிவிட்டார். ஆனால் கமலாபுரம் செல்ல காசு இல்லை என்கிறார். நோகாமல் நோன்பு இருப்பது என்பார்களே, அந்த ரகம்.

ஏன், ஆதி சங்கரர் ஆகாய விமானத்திலா சென்றார்? இந்தியா முழுவதும் பாத யாத்திரையாகத்தானே சுற்றினார்? மனமிருந்தால் மார்க்கமுண்டு. முயற்சியால் ஆகாதது கிடையாது. அந்த அன்பரிடம் இதையெல்லாம் நான் சொல்லவில்லை. அவர் கமலாபுரம் செல்வதற்குக் காசு இல்லை என்பது பற்றித் தொடர்ந்து புலம்பியதை மட்டும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

அவர் ஹஜ்ரத்தைப் பற்றிப் பேசுவதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஹஜ்ரத்தைப் பார்த்தால் தனக்கு இன்னும் பணம் கிடைக்கும்; இன்னும் ஒரு வீடு கட்டி 'ஹஜ்ரத்துக்கு ஸல்யூட்' என்று சொல்லிவிட்டு அதை வாடகைக்கு விடலாம். ஆசை. பேராசை.

என் பக்கத்து வீட்டில் ஒரு வாட்ச்மேன் இருக்கிறார். சாதிக் என்று பெயர். கிழிந்த கைலி. கிழிந்த பனியன். காலில் செருப்புக்கூட போட்டிருக்க மாட்டார். கொஞ்சம் சோறு வடித்துக்கொண்டு நம் வீட்டிலிருந்து குழம்பு வாங்கி சாப்பாட்டை முடித்துக்கொள்வார். அவரைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் ஐம்பது நூறு என்று கொடுப்பேன். பிறகுதான் தெரிந்தது, அவருக்கு சொந்த ஊரில் மூன்று வீடுகள் இருக்கிறதாம். பிதுரார்ஜிதமாக வந்த வீடுகள் அல்ல; அவரே கட்டிய வீடுகள். என்னைப் போன்ற இளிச்சவாயர்களுக்கு சல்யூட் அடித்து சல்யூட் அடித்தே இன்னும் மூன்று வீடுகள் கட்டி விடுவார் சாதிக். அவர் அடிக்கும் ஒவ்வொரு சல்யூட்டும் அவர் கட்டப் போகும் புதிய வீட்டுக்கு ஒரு செங்கல் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

'கமலாபுரத்துக்குப் போக காசு இல்லை' என்று வந்த டெலிஃபோன் டார்ச்சுருக்குப் பிறகு எனக்கு வந்த எந்த போன் அழைப்பையும் கண்டுகொள்ளாமல் வேலையில் மூழ்க ஆரம்பித்தேன்.

காற்றுக்குப் பதிலாக நெருப்பைத் துப்பிக் கொண்டிருந்தது மின்விசிறி. துண்டைப் பிழிந்தால் வியர்வை கொட்டும் என்ற அளவுக்குத் துண்டெல்லாம் நனைந்து போனது. ஏதோ புருடா விடுவது போல் தோன்றலாம். பாரிஸில் டிசம்பர் மாதக் கடுங்குளிரிலேயே எனக்கு

வேர்க்கும். எப்படியென்றால், குளிருக்காக கம்பளிகளைப் போட்டுக் கொண்டு செல்கிறோம்; பிறகு கட்டிடங்களுக்குள் செல்லும் போது அங்கே ஹீட்டர்களின் மூலம் உஷ்ணப்படுத்தப்பட்டிருக்கும். வெப்ப நிலை 20 அல்லது 25 இருக்கலாம். உள்ளே போனதும் எல்லோரும் கோட்டுகளைக் கழற்றிவிடுவார்கள். நானும் கழற்றிவிடுவேன் என்றாலும், உள்ளே இருக்கும் வெப்பநிலையை என் உடம்பு தாங்காது. போன ஜென்மத்தில் ஐஸ்லாந்தில் பிறந்தேனோ என்னவோ, அப்படி ஒரு உடல்வாகு எனக்கு.

இப்படி வியர்வையில் உழன்று வேலை செய்துகொண்டிருந்தபோது கீழே கேட்டைத் தட்டும் சத்தம். பார்த்தால் கோபி சிரித்தபடி கையை அசைக்கிறார். ‘அடக் கடவுளே’ என்று அழுது கொண்டே கீழே இறங்கி வந்தேன்.

“சும்மா பார்த்துட்டுப் போலாம்னு தோணித்து; வந்தேன். ஒன்னும் தொந்தரவு இல்லியே?” என்றார்.

“ரொம்ப அவசரமாக ஒரு கட்டுரை எழுதிக்கொண்டு இருக்கிறேன். பிறகு சந்திப்போம்.”

“ஓ சாரி சார். காஞ்சீபுரத்திலேர்ந்து காமேஷ் வந்துண்டு இருக்கான். அவன் வந்ததும் அழைச்சுண்டு வரலாமானு கேக்கத்தான் வந்தேன்...”

கோபியைப் போலவே காமேஷுக்கும் நான் மிகவும் நன்றிக் கடன்பட்டவன். காஞ்சீபுரத்தில் பெரிய பொறுப்பில் இருப்பவர்.

“இப்போது வேண்டாம். அந்தக் கட்டுரையை நான் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பே கொடுத்திருக்க வேண்டும். அப்புறமாக அவரைப் பார்க்கிறேன்...”

“சரி, அப்படியானால் நாளை சாவகாசமாக வருகிறோம்.”

“இல்லை கோபி. அந்தக் கட்டுரையை நான் ஒரு வாரமாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். எப்போது முடியும் என்றும் தெரியவில்லை. பிறகு பார்ப்போம்.”

மேலே வந்து மீண்டும் பணியைத் தொடங்கினேன். மறுநாள் மாலை ஐந்து மணி இருக்கும். அது ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை. அவந்திகா ஆன்மீக வகுப்புக்குச் சென்றிருந்தாள். கீழே பப்புவைத் தூங்கப் பண்ணிவிட்டு மேலே வந்து மைக்கேல் ஜாக்ஸனைப் பற்றிய ஒரு திரைப்படத்தில் மூழ்கியிருந்தேன். ஸோரோவைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. சொன்ன பேச்சைக் கேட்கும். பப்பு அப்படி இல்லை. சும்மா இரு என்றால் அப்போதுதான் உங்கள் மீது ஏறி விளையாடும்; கொஞ்சம்; நக்கும்,

மிரட்டினால் இன்னும் அதிகமாகப் பண்ணும். என் நண்பர் மீது அப்படி ஒருநாள் ஏறிவிட்டது. எடை என்ன என்பது கிலோவா என்று கேட்டார். எடை 40 கிலோதான். ஆனால் அதனுடைய வேகத்தில் நமக்கு 80 கிலோவைப் போல் இருக்கும். மூச்சு விடுவதுகூட சிரமம். ஒரு பெரிய சிங்கம் நம் மீது ஏறி விளையாடினால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருக்கும். அது பண்ணும் அட்டகாசத்தில் படம் பார்க்க முடியாது. ரொம்ப மிரட்டினால் டி.வி. பெட்டியை மறைத்துக்கொண்டு நிற்கும். சள்ளை தாங்க முடியாமல் அடித்துவிட்டால், அழுதுகொண்டே தரையில் தலையைப் போட்டுக்கொண்டு படுத்துவிடும். கண்களில் கண்ணீர் வராதே தவிர அதன் முக பாவம் இந்த உலகத்தின் மிகச் சிறந்த நடிகனின் சோக பாவத்தையே தோற்கடித்துவிடுவது போல் தோன்றும். பச்சாதாபத்தில் நமக்கே கண்ணீர் வந்துவிடும்.

இந்தப் பிரச்சினைகளால்தான் அதைக் கீழேயே போட்டு தூங்கப் பண்ணிவிட்டு மேலே வந்தேன். இனி அது எழுந்துகொள்ள மூன்று மணி நேரம் ஆகும். அப்போதுதான் பப்புவின் சத்தம் கேட்டது. யாரையோ பார்த்து பயங்கரமாகக் குரைத்துக்கொண்டிருந்தது. எட்டிப் பார்த்தால் கோபியும், காமேஷும். முடிந்தது கதை. இன்றைக்குக் காரியமே கெட்டுப் போயிற்று.

கீழே இறங்கி வந்தேன். திமுதிமுவென்று கூடவே ஓடி வந்தது ஸோரோ. அதை முந்திக்கொண்டு பாய்ந்தது பப்பு. இரண்டும் கேட் வாசலில் வந்து நிற்கொண்டு கோபியையும் காமேஷையும் பார்த்து வாவை ஆட்டியபடி சிநேகமாகக் குரைத்துக்கொண்டிருந்தன.

“மைக்கேல் ஜாக்ஸன் பற்றி ரொம்ப அவசரமாக எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன். பிறகு பார்க்கலாம்” என்றேன்.

“ஓ... ஆமாம். ‘கெஸ்’ பண்ணிட்டேன். மைக்கேல் ஜாக்ஸன் குரல் கேட்டது. இருக்கீங்களான்னு சும்மா பார்த்துட்டுப் போலாம்னுதான் வந்தோம்...”

எனக்குக் கிட்டத்தட்ட அழுகையே வந்துவிட்டது. கோபத்தின் உச்சநிலையை அடைந்திருந்தேன். இனிமேல் பழைய நிலைக்கு வர மூன்று மணி நேரம் ஆகும்.

போனை எடுத்து கோபியை அழைத்து சுமார் அரை மணி நேரம் மிகக் கடுமையான தொனியில் என் நிலையை விளக்கினேன். ஆனால் நான் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னாலேயே அவர் முந்திக் கொண்டு “ஓ... டோண்ட் ஒர்ரி சார்... நான் ஒன்றும் கோபித்துக் கொள்ளவில்லை. நீங்கள் பிஸியாக இருந்தீர்கள். இதில் தப்பாக நினைக்க என்ன இருக்கிறது?”

என்றார். அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் என் கோபம் மேலும் அதிகமாயிற்று. கோபியிடம் நான் அரை மணி நேரம் கத்தியதன் சுருக்கம் இது:

“நீங்கள் கோபிக்கவில்லை. ஆனால் நான் உங்கள் மீது கோபமாக இருக்கிறேன். நான் ஒரு விரோதமான சூழலில் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கென்று தனியாக ஆபீஸ் கிடையாது. உதவியாளர் கிடையாது. எனக்குக் காப்பியோ தேநீரோ வேண்டுமானால் நானேதான் போய் போட்டுக்கொள்ள வேண்டும். அவந்திகா எனக்கு வேலைக்காரியோ, சமையல்காரியோ கிடையாது. அவள் ஒரு தனி ஆள். அவளுக்கென்று தனியான ஒரு உலகம் இருக்கிறது. அவள் ஆன்மீக வகுப்புக்குச் செல்ல வேண்டும். சங்கீத வகுப்புக்குச் செல்ல வேண்டும். பசித்தால்கூட சமயங்களில் நானேதான் சமையல் செய்து கொள்ள வேண்டும். இது போதாது என்று இரண்டு நாய்கள். உங்களுக்கு நான் மிகவும் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அதை என்னுடைய நேரமாக உங்களுக்கு நான் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாது. உங்களுக்கு நான் பட்டிருக்கும் நன்றிக்கடனை என் எழுத்தாக மட்டுமே திருப்பிக் கொடுக்க முடியும். என்னைச் சந்திக்க வந்திருக்கும் உங்களிடம் ‘நான் இப்போது பிஸி’ என்று சொல்லி விட்டு என் வேலையைத் தொடர முடியாது. ஒரு இசைக் கலைஞனின் சோதனைக்கூடத்தை உடைத்து எறிந்தபடி உள்ளே நுழைந்துவிட்டு ‘ஓ, நீங்கள் பிஸியா? ஸாரி, பிறகு சந்திப்போம்’ என்று சொல்வது போலிருக்கிறது உங்களுடைய செயல். இனிமேல் என்னைச் சந்திக்க நினைத்தால் ஒரு போன் செய்து, உங்களை நான் வரவேற்கும் நிலையில் இருக்கிறேனா இல்லையா என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு வாருங்கள்.

எனக்கு மறு உயிரைக் கொடுத்த பாபாவே என்னைப் பார்க்க வந்தாலும் ‘கொஞ்சம் பொறுங்கள்’ என்றுதான் சொல்லுவேன். அந்தக் கொஞ்சம் என்பது ஒரு வாரம்கூட இருக்கலாம். எனக்கு இந்த வேலை முடிய வேண்டும். எனக்குக் கடவுளை விடவும் எழுத்து முக்கியம். அதனால் என்னைத் தேடி கடவுளே வந்தாலும் அவர் எனக்காகக் காத்திருக்கத்தான் வேண்டும். வேறு வழியில்லை.

இன்னும் என்னென்னவோ புலம்பினேன். மறந்து விட்டது. ஆனால் நான் அவரிடம் சொல்லாமல் விட்ட விஷயம் ஒன்றும் இருக்கிறது. என்னுடைய லௌகீக வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமான காசோலை ஒன்றை என் நண்பர் பத்தாம் தேதிக்குள் அனுப்பி வைப்பார். அது அந்தத் தேதிக்குள் வராமல் போனால் அடி வயிற்றில் ஒரு பீதி கிளம்பும். ‘ஓ, யாராவது ஏதாவது போட்டுக் கொடுத்து விட்டார்களோ? நாம் வேறு

தொடர்ந்து அரசாங்கத்தை எதிர்த்து எழுதிக் கொண்டிருக்கிறோம். அதனால் மேலிடத்திலிருந்து ஏதாவது நெருக்கடி கொடுக்கிறார்களோ?’ என்ற ரீதியில் ஓடும் யோசனை. இந்த மாதம் அப்படி ஒரு பீதி ஏற்பட்டது. ஒரு பாறையின் விளிம்பில் நின்றபடி கீழே இருக்கும் அதல பாதாளத்தைப் பார்ப்பது போன்ற ஒரு நிலை அது.

இவ்வளவு விரோதமான சூழலில்தான் உங்களைப் போன்ற நண்பர்களின் கடிதங்கள் எனக்கு மிகுந்த புத்துணர்ச்சியை அளிப்பதாக இருக்கிறது. அது கொடுக்கும் தெம்பில்தான் மீண்டும் மீண்டும் எழுத்திலேயே மூழ்கித் திளைக்க உசாவுகிறது மனம்.

சாரு

17.7.2009

என்னிடம் சொல்லியிருக்கலாமே?

வணக்கம்.

தங்களுடைய வலைப் பக்கத்தைத் தீவிரமாக மேய்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். உங்கள் பெயரை என் நண்பன் மூலமாக முன்னமே அறிந்திருக்கிறேன். இந்த முறை ஊருக்கு வரும் போது தங்கள் எழுத்துக்கள் அனைத்தையும் வாங்க வேண்டும். இதற்கு உங்கள் எழுத்து எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது என்று அர்த்தம் அல்ல.

உங்கள் எழுத்தை வாசிக்கும்போது மது அருந்துவது போல் உள்ளது. மதுவை அதிகம் அருந்திவிட்டால் மறுநாள் காலையில் hangover ஆகும்; பிறகு ஒரு கட்டிங் அடித்தால்தான் இயல்பு நிலைக்கு வர இயலும். அதுபோல்தான் உங்கள் எழுத்தும். you have sprayed something in your writing. வாசிக்க வாசிக்க அது என்னவென்று தெரியலாம்.

எனக்கு யாருக்கும் கடிதம் எழுதும் வழக்கம் கிடையாது. இந்தக் கடிதத்தின் நோக்கம், உங்கள் வலைப் பக்கத்தை மேய்ந்த போது தமிழ் எழுத்தாளன் பெற்றுள்ள சாபம் உங்களையும் பற்றியிருப்பதை அறிந்தேன். பாரதியாரையே தாக்கிய சாபம் உங்களை மட்டும் விடுமா என்ன?

சரி, விஷயத்துக்கு வருகிறேன். உங்கள் charuonline.com மதிப்பு \$47836.9 USD. நீங்கள் விளம்பரம் தேடி ஏன் வெளியே அலைய வேண்டும்? google Adsense போல பல வலைகள் தங்கள் விளம்பரத்தை உங்கள் வலைக்குத் தருவார்கள். அப்படித் தந்தால் உங்கள் வலைக்குத் தினசரி தோராய வருமானம் \$65.53 USD (3,174 ரூபாய்).

விபரத்திற்குப் பின்வரும் இணைப்பை சொடுக்கவும்:
<http://www.website.outlook.com/www.charuonline.com%20>

இத்தனைக்கும் நீங்கள் உங்கள் வலையில் பல சிறிய மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டும். செய்தால் இதைவிட நிறைய கிடைக்கலாம்.

*தமிழில் டைப் செய்ய கஷ்டமாக உள்ளதால் கடிதம் சுருக்கமாக எழுதியிருக்கிறேன். நீங்கள் விரும்பினால் வலை சம்பந்தமாக உதவி செய்ய காத்திருக்கிறேன்.

இவன்,

சிவா

அன்புள்ள சிவா,

நீங்கள் சொல்லும் விளம்பர விஷயமாக நிறையவே எழுதி, முயற்சித்துப் படுதோல்வி அடைந்து விட்டோம். மென்பொருள் துறையில் விற்பன்னரான பலர் இந்த இணைய தளத்தின் தீவிர வாசகர்களாகவும் எனது நெருங்கிய நண்பர்களாகவும் உள்ளனர். அவர்களும் நீங்கள் சொன்ன முறையில் முயற்சி செய்தனர். ஆனால் ஏதேதோ காரணங்கள் முட்டுக்கட்டையாக நிற்கின்றன. உதாரணமாக, இணைய தளத்தின் முகப்பில் ஆங்கிலத்தில் இருக்க வேண்டும். இதை உதாரணமாக மட்டுமே சொல்கிறேன். சரி, ஆங்கிலத்தில் ஆக்கி விடுங்கள் என்றால் அதற்கு ஏதோ பிரச்சினை, முட்டுக்கட்டை, இல்லாவிட்டால், தமிழ் இணைய தளத்துக்கு விளம்பரம் கிடையாது. அப்படியானால் அந்த தினசரியில் மட்டும் விளம்பரம் வருகிறதே? அது... இந்தப் புள்ளிகளில் வெளியே சொல்ல முடியாத ஒரு காரணத்தைச் சொல்கிறார்கள்.

என் நண்பர் ஒருவர். கோடீஸ்வரர். அவர் ஒரு வாரப் பத்திரிகை நடத்துகிறார். அதைப் பணம் கட்டாமல் இலவசமாகவே இண்டர் நெட்டில் வாசிக்கலாம். அதில் எக்கச்சக்கமாக விளம்பரங்கள் வருகின்றன. ஒருமுறை என்னுடைய ஏர்டெல் இணைப்புக்கு 1000 ரூபாய் மாதக் கட்டணம் கட்ட முடியாமல் பலநாள் கெடு கொடுத்து, அந்தக் கெடுவிலும் கட்டாததால் இணைப்பைத் துண்டித்து விட்டார்கள். என் கட்டுரைகளை எப்படி டைப் செய்து கோஆர்டினைட்டருக்கு அனுப்புவது என்று புரியாததால் இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு இணைய தளத்தில் எதையுமே பதிவேற்றம் செய்யவில்லை. அந்த நேரத்தில் என்னுடைய நண்பர் அந்த வாரப் பத்திரிகையின் அதிபர் -- விருந்துக்கு அழைத்தார். அப்போது விளம்பரம் பற்றிப் பேச்சு எடுத்தேன். உடனே நண்பர் சொன்னார். “ஆமாம், சாரு. இந்த விளம்பர விஷயம் பற்றி எனக்கு எதுவுமே புரிய மாட்டேன் என்கிறது. அது பாட்டுக்கு அனாமத்தா மாசம் ஒரு பன்னண்டு லட்சம் வந்துக்கிட்டு இருக்கு. நாம ஒன்னும் பிரயாசைப்படுறதில்லை” என்றார். அந்த ‘அனாமத்தா’ என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் நான் அப்போது இருந்த நிலையில் வயிற்றுக்குள் ஈட்டியைப் பாய்ச்சியதைப் போல் இருந்தது. நிச்சயம் பொறாமை அல்ல. இயலாமை. இவ்வளவு பெரிய நண்பர்கள் கூட்டத்தை வைத்திருக்கிறோம். யாராலும் இது விஷயத்தில் எதுவும் செய்ய முடியவில்லையே என்ற இயலாமை. எத்தனை நாட்களுக்கு ‘அவசரமாக 1000 ரூபாய் அனுப்பி வையுங்கள்’ என்று நண்பர்களுக்கு

எஸ்ஸெம்மெஸ் அனுப்பிக் கொண்டிருக்க முடியும்? அலுப்பாக இருக்காதா?

உடனே அந்த நண்பரிடம் கூச்சத்தைப் பார்க்காமல் என்னுடைய நிலைமையை விளக்கிச் சொன்னேன். உடனே அவரும் பிரச்சினையைப் புரிந்துகொண்டு ஒரு ஆளைப் போட்டு இந்தச் சிக்கலைத் தீர்க்கச் சொன்னார்.

மூன்று மாதங்கள் ஆயிற்று. நானும் நினைவூட்டிக்கொண்டே இருந்தேன். அவரும் மறக்கவில்லை. தன் உதவியாளரைத் துரிதப்படுத்திக்கொண்டே இருந்தார். இதற்கிடையில் அரசியலில் மிக உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கும் என்னுடைய அத்யந்த நண்பரிடம் இந்தப் பிரச்சினையைச் சொல்லி ---

என்ன பிரச்சினை?

தமிழில் உள்ள இணைய தளங்களில் முன்னணியில் இருக்கும் இணைய தளம் என்னுடையது. இதற்காக ஒரு நாளில் 18 மணி நேரம் உழைக்கிறேன். அதாவது, எழுதுகிறேன். இதனுடைய பிராபல்யம் எப்படி இருக்கிறது என்பதற்கு ஒரு உதாரணம் தருகிறேன். ஒருமுறை 50 வாசகர்களுடன் பிச்சாவரம் சென்று, அது பற்றி ஒரே ஒரு வரி எழுதியிருந்தேன். அது நடந்து ஒரு மாதம் கழித்து பிச்சாவரத்தைச் சேர்ந்த என் நண்பர் நீதிமணி எனக்கு போன் செய்தார். அந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்த அரசு அதிகாரி ஒருவர் நீதிமணியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது “அது யாரோ தெரில் சார். எவனோ ஒரு சேட்டு தன்னோட ஃப்ரண்ட்ஸோட இங்கே தீவுல வந்து தங்கி, உயிர் ஆட்டைப் பிடித்து வெட்டி கணப்பு போட்டு சுட்டுத் தின்னு எஞ்ஜாய் பண்ணியிருக்கானுங்க போலிருக்கு... கேம்ப்பிபயர் எல்லாம் போட்டுருக்கானுங்க... அதெ எவனோ ஒருத்தன் வெப்ஸைட்ல எழுதி இப்போ இங்கே வர்ர பொல்டிஷியன்லாம் உயிர் ஆட்டைப் பிடிச்ச வெட்டி கேம்ப்பிபயர் போடுன்னு சொல்லி என் உயிரை வாங்குறானுங்க... மட்டன் வேணும்னா வாங்கிக் குடுக்கலாம்... உயிர் ஆட்டைப் புடிச்ச வெட்டி நெருப்பைப் போட்டு சுட்டுக் குடுரன்னா நான் எங்கே போவது?” என்று புலம்பித் தள்ளியிருக்கிறார்.

இந்த இணைய தளத்தின் வீச்சுக்கு இது ஒரு உதாரணம். இருந்தும் ஏர்டெல்லுக்குப் பணம் கட்டாமல் இணைப்பு துண்டிக்கப்பட்டது என்றால் இதை எங்கே போய் சொல்லுவது என்று விளக்கி அந்த அரசியல் நண்பரிடம் விளம்பர உதவி கேட்டேன். என்னால் மிகப் பெரிய - கணக்கிலடங்காத அனுகூலங்களைப் பெற்ற அவர் எல்லா

அரசியல்வாதிகளை யும் போலவே இதோ அதோ என்று அலைக்கழித்து என்னை அசிங்கப்படுத்திவிட்டார்.

இந்த விஷயத்தை அந்த வாரப் பத்திரிகை நண்பரிடம் சொல்லி ஒருநாள் புலம்பிக் கொண்டிருந்தேன். உடனே அந்த நண்பர் என்ன சொன்னார் தெரியுமா?

என் வாழ்க்கையிலேயே அப்படி ஒரு அதிர்ச்சியை நான் அடைந்ததே இல்லை. பின் வருமாறு நடந்தது எங்கள் உரையாடல்:

சாரு: என்ன போ நிகிலேஷ்... (அந்த நண்பரின் பெயர்) இப்படிச் செய்துவிட்டார் அந்த ஆள்... ரொம்ப ஆயாசமா இருக்கு எனக்கு...

நிகிலேஷ்: ஆமா... நீ ஒரு ஈகோ புடிச்சவன். ஒரு தடவை கேட்டுட்டு அதுக்கு மேல கேட்டா உன் கௌரவம் குறைஞ்சுடும்னு கேக்காம வுட்டுப்பே...

சாரு: அட நீ வேற நிச்சி... என் கஷ்டம் புரியாம பேசுறே... முப்பது தடவை கேட்டேன், தெரியுமா உனக்கு?

நிகிலேஷ்: ஓ... அவ்வளவு ஏன் கஷ்டப்பட்டே? என்ட்ட சொல்லியிருக்கலாமல்?

சாரு: என்னது, உன்ட்ட சொல்லியிருக்கலாமா? அந்த ஆளிட்ட வெறும் முப்பது தடவைதான் சொல்லியிருப்பேன். உன்ட்ட 300 தடவை சொன்னேன். அது மட்டுமில்ல... நீயும் ஒரு ஆள் போட்டு முயற்சி பண்ணுனியே...

நிகிலேஷ்: ஓ ஆமாம்... நான் ஒரு தப்பான ஆளைப் போட்டுட்டேன்.

அத்துடன் அந்த உரையாடல் முடிந்தது.

இதுபோக, நீங்கள் குறிப்பிடும் வழிகளில் முயற்சித்தபோது ஒரு பத்துப் பதினைந்து விளம்பரங்களைப் போட்டோம். அதை க்ளிக் செய்தால் எனக்கு ஏதோ ஒரு கமிஷன். ஒரு மாதம் கழித்து எவ்வளவு கமிஷன் குவிந்திருக்கிறது என்று பார்த்தேன். நாலு ரூபாய் சேர்ந்திருந்தது. உடனே அந்த சனியன் பிடித்த விளம்பரங்களையும் அகற்றினேன்.

அப்புறம் இந்த சினிமா நண்பர்கள். ஒரு நெருங்கிய நண்பரிடம் விளம்பரம் கேட்டிருந்தேன். எவ்வளவு தொகை என்று கேட்டார். ஒரு மாதத்துக்கு 30,000 ரூபாய் என்றேன். சரி என்றார். உடனே 15 ஸ்டில்களை அனுப்பி இருந்தார். ஆனால் ஸ்டில்கள் மட்டும் வந்தனவே ஒழிய பணம் பற்றிய பேச்சே இல்லை. சீனிவாசன் மூலமாக நண்பரிடம் பணம் பற்றி விசாரிக்கச் சொன்னேன். தயாரிப்பாளர் வெளியூர்

போயிருக்கிறார் என்ற தகவல் வந்தது. அதோடு “ஸ்டில்ஸ் அனுப்பி ஒரு வாரம் ஆச்சே?” என்றாராம் அந்த இயக்குனர் நண்பர். “அதாவது ஏன் இன்னும் போடவில்லை?” என்று பொருள்.

இப்படி வெளியூர் போன பல தயாரிப்பாளர்களை என் வாழ்வில் ஏற்கனவே சந்தித்திருந்தபடியால் அந்த விளம்பரத்தைப் போட வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டேன். ஆனால் தினசரிகளில் அரைக்கால் பக்கம் விளம்பரம் போட ஒரு நாளைக்கு ஒன்றே முக்கால் லட்ச ரூபாய் கட்டணம். என்னுடைய இணைய தளம் ஒரு தினசரி போன்றது அல்ல என்றாலும் இதற்கென்று மிகப் பலமான வாசகர் தளம் ஒன்று இருக்கிறது அல்லவா?

சாரு
23.7.2009

கனவு நாயகனின் காலடித் தடங்களின் வழியே...

சாரூ,

மலாவியை நம்மூர்க்காரர்களுக்கு தெரியவில்லை என்று ஆனந்த் எழுதியிருக்கிறார்.

ஆப்பிரிக்காவையும், தென்னமெரிக்காவையும் பற்றி நம் ஆட்களுக்கு ஞானம் கம்மிதான். அமெரிக்கர்களுக்கு இந்தியாவைப் பற்றி தெரியவில்லையென்றால் அவர்கள் கிணற்றுத் தவளைகள் என்று தீர்மானித்து விடுகிறோம். (நான் கொஞ்ச காலம் அமெரிக்காவில் இருந்திருக்கிறேன். இந்தியா ஐரோப்பாவில் இருக்கிறது, அல்லது அரேபியப் பாலை வனத்தில் இருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் நபர்களைச் சந்தித்தித்தி ருக்கிறேன்). எல்லாருக்குமே எல்லாமே தெரிவதில்லை, தெரியப் போவதுமில்லை.

இன்னொரு விஷயமும் இருக்கிறது. நம்மூர்க்காரர்கள் பலரும் மலாவியைப் பற்றிப் படித்திருக்கலாம். கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் மலாவி என்று சொன்னால் தெரியாது. ஏனென்றால் அது மாளவி என்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அதேபோல் எக்வடோர் என்றால் தெரியாது. ஈக்குவேடார்தான். ப்ரசிலை பிரேசில் என்றுதான் அழைக்கிறோம். டாலஸ் அல்ல; டல்லாஸ்தான். இதைக் குறையாகச் சொல்லவில்லை. திருவல்லிக்கேணி ட்ரிப்ளிகேனாகத் திரியவில்லையா?

தென்னமெரிக்கர்களும் சீனர்களும் இந்தியாவை இந்து என்றுதான் அழைக்கிறார்கள். இந்தியா என்றால் புரிந்துகொள்ள கொஞ்ச நேரம் செலவாகிறது. வருடத்திற்கு இரு முறையாவது சீனா போய் வருகிறேன். அங்கு குவாங்டாங் மாநிலத்தில் ஷ்யாங்ஜாங் என்ற ஊரைத் தலைமையகமாகக் கொண்டுள்ள ஒரு நிறுவனத்துடன் தொழில் தொடர்புகள். இன்னாள் வரை ஷ்யாங்ஜாங் என்ற பெயரை சரியான சீன உச்சரிப்பில் என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. ஷ்யாங்ஜாங் போலவே பெயர் கொண்ட பல ஊர்கள் சீனாவில் இருக்கின்றன; உதாரணம்: சாங்ஜியாங். நான் ஷ்யாங்ஜாங் என்றால் அதை வேறு ஒரு ஊராக ஊகித்துக்கொள்வதுதான் பத்துக்கு எட்டு தடவை நடக்கிறது.

ஒருமுறை வெனிசுவேலா நாட்டில் மொரக்காய்போ நகருக்குப் பக்கத்திலுள்ள குக்கிராமத்தில் பெட்ரோலுக்காக அலைய நேரிட்டது. தெருவில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பொடியன்களை விசாரித்து, பெட்ரோல் விற்கும் இடத்தை அடைந்தோம். அது ஒரு வீடு. அங்கே ஒரு கைவண்டி. அதற்கு மேலே ஒரு பீப்பாய், பீப்பாய்க்குள்ளே பெட்ரோல். ரப்பர் குழாய் வைத்து உறிஞ்சி வாகனத்தை நிரப்பினார்கள்.

இந்த பெட்ரோல் பங்க்கின் ஊழியர் ஒரு கிழவர். ஐந்தடி உயரம். சட்டை போடாத உடம்பு. வளைந்த முதுகு. பொக்கை வாய். சரியான கருப்பு. சின்ன வயதில் எங்கள் வீட்டிற்கு தேங்காய் விற்க வரும் கோனார் தாத்தா மாதிரி இருந்தார். நானும் வெனிசுவேலா நாட்டுக்காரன் என்ற எண்ணத்தில் என்னுடன் ஸ்பானிஷில் உரையாட ஆரம்பித்தார். எனக்குப் பல மொழிகளில் “எனக்கு உங்கள் மொழி தெரியாது” என்று சொல்லத் தெரியும். சொன்னேன். கிழவர் நம்பவில்லை. வாகனத்தில் இருந்த மற்றவர்களிடம் கேட்டார். அவர்கள் அவரைக் கலாய்ப்பதற்காக “அவர் அமெரிக்காவிலிருந்து வருகிறார்” என்றார்கள்.

அவர்கள் சொன்னது உண்மைதான். நான் அப்போது அமெரிக்காவில்தான் இருந்தேன். கிழவர் நம்பவில்லை. “அவர் கருப்பாக இருக்கிறாரே” என்றார். கடைசியில் நான் இந்துவிலிருந்து வருகிறவன் என்றார்கள் நண்பர்கள். கிழவருக்கு அப்படி ஒரு நாடு இருப்பதுகூடத் தெரியவில்லை.

ஆக மொத்தம், அயல்நாடுகளைப் பற்றி அறிந்திருப்பதில் எல்லா நாட்டு மக்களுமே சராசரிதான்.

விக்டர் சுரேஷ்

21.7.2009

அன்புள்ள விக்டர்,

என்னுடைய பழைய பதிவுகளைப் பார்த்தால் அதில் நடுவிரல் கணைஷ் என்ற நண்பரைப் பற்றி நீங்கள் அறிந்துகொள்ளலாம். அவருடன் சமீப காலமாக எனக்குத் தொடர்பு இல்லை. எனக்குத் தெரிந்த காரணம், அவருக்குக் காதலி கிடைத்துவிட்டார். அவருடைய காரணம், சாரு முன்னைப் போல் இல்லாமல் ரொம்ப பிஸியாகி விட்டார். இப்படியாக ஒருவருக்கொருவர் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டு இரண்டு பேரும் சந்திப்பதில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை ஒரே ஒரு விஷயம்தான். நானாக யாரையும் அழைப்பதில்லை. அவர்களாக அழைத்தால் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். இதற்கு ஒருசில விதிவிலக்குகளே

உண்டு.

சமீபத்தில் கணேஷிடமிருந்து ஒரு போன்-அழைப்பது கணேஷ் என்று தெரியாது. என்னிடமுள்ள ஒரு பழக்கம், ஒரு வருடத்திற்கு மேல் ஒரு நண்பரிடமிருந்து அழைப்பு வரவில்லையானால் அந்த எண்ணை அழித்துவிடுவேன். குரலைப் பார்த்தால் கணேஷ். “தில்லிக்கு ஒரு வேலையாக வந்தேன். நீங்கள் வாழ்ந்த ஊர். அதை நினைத்தாலே எனக்கு ஒரே பூரிப்பாக இருக்கிறது” என்றார். இம்மாதிரி விஷயங்களை பூரிப்பு என்று ஒரு வார்த்தையில் விளக்குவது கஷ்டம். அவர் மிகத் தீவிரமான, உணர்ச்சிவசப்பட்ட நிலையில் பேசினார். குரலில் தெரிந்தது. சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். பிறகு அவரிடமிருந்து ஒரு குறுஞ்செய்தி வந்தது.

“நீங்கள் வோட்காவை அருந்தியபடி தஸ்தயேவ்ஸ்கியைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு நடந்த அந்த வீதிகளில் நானும் நடந்து கொண்டிருக்கிறேன். இந்தியாவின் மிக முக்கியமான ஒரு எழுத்தாளனின் நண்பன் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமிதம் கொள்கிறேன்.”

என்னைப் பற்றி இன்னும் பல வார்த்தைகள் இருந்தன. அவற்றை நீக்கி விட்டேன். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு என் தில்லி வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுதும்போது எழுதிய விஷயம் அது. (இங்கே ஒரு முக்கியமான இடைச்செருகல்: நான் அடிக்கடி குடி பற்றி எழுதுவதால் எப்போதும் பாரிலேயேதான் இருக்கிறேன்; எப்போதும் குடித்துக் கொண்டேதான் இருப்பேன் என்பதாக ஒரு வதந்தி உலவுகிறது. என்னைப் பற்றி உலவும் எந்த வதந்தி பற்றியும் எனக்குக் கவலையே இல்லை. ஏனென்றால், உண்மை எது பொய் எது என்றே புரியாமல் வாழ்க்கை பூராவும் தேடிக்கொண்டிருக்கும் நிலையில் வதந்தி பற்றியெல்லாமா கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்க முடியும்? போகட்டும். விஷயத்துக்கு வருவோம். வாரத்திற்கு ஒருநாள் சனிக்கிழமை மாலை கரோல்பாகிலுள்ள செ. ரவீந்திரனின் அறையில் கூடுவோம். நன்றாக வோட்கா அருந்தி விட்டுப் பக்கத்திலுள்ள பூஸா ரோட்டில் உள்ள டாபாவில் சாப்பிட்டுவிட்டு ஒரு மணி அளவில் வீடு திரும்புவேன். ஒருநாள் போதை அதிகமாகிவிட்டது போலும். அப்போதெல்லாம் எப்போதும் தஸ்தயேவ்ஸ்கியையே படித்துக்கொண்டிருப்பேன். தஸ்தயேவ்ஸ்கியோடு இலக்கியம் முடிந்துவிட்டது என்று சொல்லும் ‘ஃபனடிக்’ குகளின் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவனாயிருந்தேன்.

பாக்கெட்டிலிருந்த வோட்கா பாட்டிலைத் திறந்து இன்னும் கொஞ்சம் ஊற்றிக்கொண்டேன். நான் இருப்பது தில்லி என்பது மறந்துவிட்டது.

இதுதான் செய்ண்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க், 'இந்த உலகத்திலேயே அட்டகாசமான நகரம்' என்றான் தஸ்தயேவ்ஸ்கி. அவன் 28 ஆண்டுகள் வாழ்ந்த நகரம் அது. இந்த 28 ஆண்டுகளில் 20 அபார்ட்மெண்டுகளில் குடியிருந்துவிட்டான், அவனுடைய பாத்திரங்கள் யாவரும் அவன் குடியிருக்கும் பகுதியில் வாழ்பவர்களாகவே இருந்ததால் ஒரு நாவலை முடித்த பிறகு அவனால் அந்த இடத்தில் குடியிருக்க முடியாது. இடத்தை மாற்றிவிடுவான். இந்த ஊரில்தான் அவனுடைய குற்றமும் தண்டனையும் நாவல் நிகழ்கிறது. 1866ஆம் ஆண்டு ஜனவரியிலிருந்து டிசம்பர் வரை இந்த நாவல் ரஷ்யன் மெஸஞ்ஜர் என்ற பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்தது. இது துப்பறியும் கதை பாணியிலேயே எழுதப்பட்ட நாவல். மக்களும் அதனாலேயே இதை மிக ஆர்வத்துடன் வாராவாரம் படித்தார்கள். (வெகுஜனங்களுக்கான கேளிக்கைக் கலைஞன் என்று மைக்கேல் ஜாக்ஸனைப் பற்றி ஒரு விமர்சகர் எழுதியிருந்தது எனக்கு இந்த இடத்தில் ஞாபகம் வருவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. உலகின் கிளாஸிக்குகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் குற்றமும் தண்டனையும் நாவலை யாரும் துப்பறியும் நாவல் என்று சொல்லுவதில்லை. ஒரு க்ளாஸிக், துப்பறியும் நாவல் பாணியில் எழுதப்பட்டது; அவ்வளவுதான். இதேதான் மைக்கேல் ஜாக்ஸனின் விஷயத்திலும் நடந்தது. ஒரு மகத்தான கலைஞன் உலக மக்களுக்கெல்லாம் தெரிந்தவனாக இருந்தான்).

அந்தக் குளர்கால நள்ளிரவில் வோட்காவை ஒரு மிடறு ஊற்றிக் கொண்டு தரையில் மண்டியிட்டு அமர்வான் ரஸ்கோல்னிகோவ். தஸ்தயேவ்ஸ்கியையும், இந்த வோட்காவையும் தந்த ரஷ்யாவுக்கு வந்தனம்' என்று சொல்லி, தில்லி மாநகரின் கரோல்பாக் பூஸா ரோட்டின் தரையில் முத்தமிடுவான்.

ஏழெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதியிருந்ததை இப்போது கணேஷ் பூஸா ரோட்டில் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது நினைவு கூர்கிறார். ஒருவேளை அவரும் வோட்கா அருந்தியிருக்கலாம்.

நமக்குப் பிடித்த எழுத்தாளனின் பூமித் தடத்தைத் தொடர்ந்து செல்வது ஒரு அற்புதமான கலா அனுபவம். இவ்வாறு நான் ப. சிங்காரத்தின் புயலிலே ஒரு தோணி சென்ற தடத்தில் ஓரளவு சென்று பார்த்திருக்கிறேன்.

ஆனால் ஒன்று விக்டர், கணேஷுக்கு சாருவைத் தெரிந்திருக்கா விட்டால் அந்த பூஸா ரோடும் அஜ்மல் கான் ரோடும் வெறும் ரோடுகள்தாம். வேறொன்றும் அதில் சிறப்புச் செய்திகள் இல்லை. தஸ்தயேவ்ஸ்கியின் பெயரையே அறிந்திராத ஒருவனுக்கு பீட்டர்ஸ்பர்க்

என்ன அர்த்தத்தைக் கொடுக்கும்? என்னுடைய 35ஆவது வயதில் முதல் முறையாக தாமிரவருணி ஆற்றைப் பார்த்தபோது எனக்குள் ஒரு பரவசம் ஏற்பட்டது. அதை வார்த்தைகளால் வர்ணிப்பது கடினம்.

(கணேஷ் மேலும் ஒரு விஷயம் சொன்னார், மெட்ரோ ரயில் திட்டத்துக்காக சாலைகளையெல்லாம் தோண்டிப் போட்டிருப்பதால் என்னை வளர்த்த மண்டி ஹவுஸுக்கும், ப்ரகதி மைதானுக்கும் செல்ல முடியவில்லை என்று.)

எனக்கு ஒரு நண்பர் இருக்கிறார். அவர் “நீங்கள் எந்த நாட்டுக்குச் செல்ல விரும்புகிறீர்கள்? அங்கே நாம் இரண்டு பேரும் செல்லலாம்” என்றார். அவரிடம் பணம் உண்டு; நேரம் இல்லை. “இருந்தாலும் ஒரு பதினைந்து நாட்கள் ஒதுக்கலாம்” என்றார். பணத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் செல்லலாம் என்பதே ஒரு ஆறுதல். ஸ்பெய்னிலிருந்து பாரிஸ் நகரத்துக்கு ஒரு பகல் முழுவதும் ரயிலில் பச்சைத் தண்ணீர் கூடக் குடிக்காமல் வர நேர்ந்த கொடுமையை என்னால் என்றைக்கும் மறக்க முடியாது. கையில் ஒரு யூரோகூட இல்லை. அந்தக் கவலை இல்லாமல் பயணம் செல்லலாம் என்பதே ஒரு தெம்புதான்.

வியட்நாம், லாவோஸ், கம்பூச்சியா போன்ற கிழக்காசிய நாடுகளுக்கு எப்போது வேண்டுமானாலும் போகலாம். அதில் ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. சீனா, ஜப்பானும் அப்படியே. ஐரோப்பா என்னுடைய தாய் பூமி. ஆஃப்ரிக்கா - ஏற்கனவே வாழ்க்கையின் இருண்ட பகுதிகளை போதும் போதும் என்று பார்த்துவிட்ட எனக்கு அந்தப் பக்கம் போகத் துணியுமா? தென்னாப்ரிக்கா, நைஜீரியா பற்றியெல்லாம் கூட அப்படித்தான் சொல்கிறார்கள். அமெரிக்கா செல்வதில் எனக்கு விருப்பம் இல்லை. இந்த உலகத்திலேயே என்னை எந்த விதத்திலும் ஈர்க்காத ஒரே இடம் அது. ஆக, தென்னமெரிக்காதான் போக வேண்டும். தென்னமெரிக்காவைச் சுற்ற ஒரு நபருக்கு ஒரு ஆயுள் போதாது. அவ்வளவு வீரியமான கண்டம்.

எனக்கு பண்டுட்டி என்ற ஊர் எங்கே இருக்கிறது என்று இந்த நிமிடம்கூடத் தெரியாது. ஆனால் நீங்கள் மரக்காய்போ என்ற ஊரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டதும் அதன் லொகேஷன் புலப்பட்டு விட்டது. அதன் பக்கத்தில் இருக்கும் மரக்காய்போ ஏரி ஒரு சமுத்திரம் அளவுக்குப் பிரம்மாண்டமானது. வெனிஸ்-வலாவின் தலைநகர் கராகஸுக்குப் பக்கத்தில் மரக்காய் என்ற ஒரு ஊர் உள்ளது. இப்போது கணினி ஊடகப் புரட்சிக்குப் பிறகு இதையெல்லாம் அறிந்துகொள்வது எளிது. ஆனால் எனக்கு தென்னமெரிக்க நாடுகளைப் பற்றி அதன் இலக்கியம், சினிமா, இசை, அரசியல் போன்ற தொடர்புகளின் மூலமே தெரிந்தது. என்

வாழ்நாளில் 25 வருடங்களை லத்தீன் அமெரிக்க சினிமாவிலும், இலக்கியத்திலுமே செலவழித்திருக்கிறேன். பல ஊர்களின் தெருப் பெயர்கள் கூட அத்துப்படி. குறிப்பாக வெனிஸ்வலாவின் சினிமா என்னை மிகவும் கவர்ந்த ஒன்று. இப்போது எழுதிக்கொண்டிருக்கும் லத்தீன் அமெரிக்க சினிமா என்ற புத்தகத்தில் அது பற்றி விரிவாக எழுதியிருக்கிறேன். குறிப்பாக Alberto Arvelo Mendoza என்ற ஒரு அற்புதமான வெனிஸ் வேலன் இயக்குனர் இருக்கிறார். இவருடைய Candles in the Mis! என்ற படத்தை அவசியம் பாருங்கள். லத்தீன் அமெரிக்க சினிமாவின் வீரியத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

சரி, இந்த உலகத்தின் சொர்க்க பூமியான சுவிஸ்ஸை விட்டுவிட்டு ஏன் தென்னமெரிக்கா? காரணம், சொர்க்கத்தில் எதுவுமே நடக்காது. எல்லோரும் அன்றைய குளிர் பற்றிப் பேசிவிட்டு சீஸையும் ஒயினையும் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள். காலமே உறைந்துவிட்டது போல் தோன்றும். தினசரிகளைப் புரட்டினால் கூட ஐரோப்பிய யூனியன் தலைவர்களின் அடுத்த கூட்டம் எப்போது என்பது பற்றிய செய்திதான் இருக்கும். இல்லாவிட்டால் டென்னிஸ் பற்றிய செய்திகள். இதெல்லாம் யூ.ஜி. போன்ற சோம்பேறிகளுக்குத்தான் லாயக்கு. சுருக்கமாகச் சொன்னால், Its not a happening place. ஆனால் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகள் அப்படி அல்ல. அது ஒரு த்ரில்லர் படம் பார்ப்பது மாதிரி. சாவேஸ் ஒருத்தர் போதுமே? ஆனால் இத்தனை லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் எந்த நாட்டுக்குப் போவது? ஒருக்கணம் கூட யோசிக்காமல் நண்பரிடம் சீலே என்றேன். ஏன் அப்படிச் சொன்னேன் என்ற காரணத்தை அறிந்து கொள்ள நீங்கள் என்னுடைய கலகம்: காதல்: இசை என்ற நூலைப் படிக்க வேண்டும்.

சாரு

24.7.2009

கருவாடு : சில குறிப்புகள்

ஹாய் சாரு,

என்னை உங்களுக்கு நினைவிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பு நாம் மாசிக் கருவாடு பற்றிப் பேசியிருக்கிறோம். அது ஒரு மரத்துண்டு மாதிரி இருக்கும். அதைப் பொடி செய்து சின்ன வெங்காயம் நறுக்கிப் போட்டு, மிளகாய்ப் பொடியும், தேங்காய்த் துருவலும் சேர்த்துச் சாப்பிட வேண்டும். பூனாகுனி சம்பல் மாதிரி இருக்கும். அடுத்த மாதம் என் சொந்த ஊரான தூத்துக்குடி செல்கிறேன். அப்போது உங்களுக்குத் தேவையான கருவாடுகளை வாங்கி வருகிறேன். என்னுடைய உறவினர்கள் பலருக்கு அங்கே படகு இருக்கிறது. அதனால் அவர்களுடைய சொந்த உபயோகத்திற்கென்று தயாரிக்கப்பட்ட கருவாடுகளை வாங்கி வர முடியும்.

உங்களுக்கு என்னை ஞாபகம் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். நான்கைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நீங்கள் சின்மயா நகரில் இருந்த போது அங்கே உங்களுக்காக நானே தயாரித்த சிவப்பு ஒயினும், ஒரு பூச்செடியும் கொண்டு வந்து கொடுத்தேன்.

அன்புடன்,

இக்னேஷியஸ், சென்னை.

20.7.2009.

இதுபோல் பல நண்பர்கள் எழுதி என்னைத் திணற அடித்துவிட்டனர். கிட்டத்தட்ட நாலு மூட்டை கருவாடு சேர்ந்துவிடும் என்று நினைக்கிறேன். எல்லோருக்கும் அவசர அவசரமாக மெயில் தட்டினேன். காரணம், தூத்துக்குடி நண்பர் சேசுராஜா. அவர் என்னைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு பேசிய பின் கீழ்க்கண்ட கருவாட்டு ரகங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் கால் கால் கிலோ வாங்கி அனுப்பினார்:

அயலக்கருவாடு

முரள்க்கருவாடு

சாலக்கருவாடு

வஞ்சிரம்

கொடுவா

வாவல்க்கருவாடு

பாறை

கூனிக் கருவாடு

மீன் பெயர்கள் ஒவ்வொரு பிராந்தியத்துக்கும் வேறுபடும் என்றபடியால் முதல் மூன்று மீன்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரியவில்லை. நாளை பார்சல் வந்த பிறகுதான் தெரியும். ஒருவேளை தெரியாமலும் போகலாம். உதாரணமாக, சென்னையில் அயிரை என்று சொல்வதை எங்கள் ஊரில் கானாங்கெளுத்தி என்று சொல்வார்கள். தூத்துக்குடி வாவல் இங்கே வவ்வால். அதனால் கூனிக் கருவாடு பற்றித் தெரியவில்லை. சேசுராஜா உடனே தொலைபேசியை கருவாட்டுக் கடைக்காரரிடம் கொடுத்தார். தூத்துக்குடி வ.உ.சி. மார்க்கெட்டிலுள்ள ஒரு கருவாட்டுக் கடையிலிருந்து கெனி பர்னாந்து பேசினார். கடையின் உரிமையாளர் அவருடைய அண்ணன் கென்னடி என்றார். பலவகை கருவாடுகள் பற்றிய என் சந்தேகங்களுக்குப் பொறுமையாக விளக்கம் சொன்னார்.

சேசுராஜாவுக்கும் மற்றும் பல நண்பர்களுக்கும் நன்றி. இக்னேஷியலை மறக்கவில்லை. திராட்சையும், பூவும் கொடுத்திருந்தால் மறந்திருப்பேன். அவர் கொடுத்தது அவரே தயாரித்த திராட்சை ரசமும், பூச்செடியும் அல்லவா; எப்படி மறக்க முடியும்? தண்ணீர் ஊற்றும்போது தினமும் ஞாபகம் வரும்.

நண்பர் சரவண குமார் சென்னையில் கருவாட்டுக் குழம்பு கிடைக்குமிடம் இடத்தைத் தெரிவித்துள்ளார். கோடம்பாக்கம் ஆற்காடு சாலையில் லிபர்டி சிக்னல் அருகே உள்ள மிட்நைட் மசாலா என்ற உணவகத்தில் கிடைக்குமாம். மிட்நைட்டில் மட்டும்தான் கிடைக்குமா? அல்லது, மதிய வேளையிலும் கிடைக்குமா?

கருவாடு பற்றி எழுதும் போது மீன் பற்றியும் ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும். மொனா பீச்சின் நொச்சிக் குப்பம் படகுத் துறைக்கு இப்போது நான் செல்வதில்லை. எல்லா இடங்களையும் போல் இதுவும் வியாபாரமாகிவிட்டது. ஐஸில் போட்ட மீனை பெட்டியில் போட்டுக்கொண்டு வந்து விற்கிறார்கள். இதற்கு மார்க்கெட்டிலேயே வாங்கிக் கொள்ளலாமே? அதனால் இப்போது மீனுக்காக ராணிமேரிக் கல்லூரிக்குப் பக்கத்திலுள்ள நடுக்குப்பம் செல்கிறேன்.

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

சாரு

26.7.2009

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

கருவாடு : சில குறிப்புகள் (2)

அன்புடன் சாரு!

நீங்கள் பாரிஸ் வந்தால் நல்ல கருவாட்டுக் குழம்புக்கு உத்தரவாதம் தருகிறேன்.

யாழ்ப்பாணச் சமையலிலும் கருவாடு கமகமக்கும்; கேரளா போல், தங்கள் அவந்திகாவின் கைப்பக்குவம் போல் இருக்குமா என்பது நீங்கள் சாப்பிட்ட பிறகே சொல்ல வேண்டும்.

யாழில் அந்த நாட்களில், சாப்பாட்டுக் கடைகளில் கருவாட்டுக் குழம்பு தினம் சமைப்போரும் உண்டு. மதுப் பிரியர்கள் விரும்பிச் செல்வார்கள். நீங்கள் ஹோட்டல் என்பதை நாங்கள் சாப்பாட்டுக் கடை என்போம்.

யோகன், பாரிஸ்,

20.7.2009

சாரு,

ஆயிரக்கணக்கான வாசகர்களைக் கொண்டவர் நீங்கள். உங்கள் நேரத்தை ஆக்கிரமிக்க விரும்பவில்லை. எனினும், கருவாடு, மீன் என்று தலைப்பு இருந்தால் என்னால் பேசாமல் இருக்க முடியாது.

சாலக் கருவாடு என்பது சாளைக் கருவாடு. அதாவது ஸ்னீக்ஷிபீவீஸீம் மீன் கருவாடு. இது பொதுவாக பொரித்து எடுக்கப்படுவது. கூனி பற்றி ஏற்கனவே அறிந்திருக்கலாம். பொடி இறால் வகை, கோவாவில் இதை பருப்புக் குழம்பில்கூட போடுகிறார்களாம். மாசி டுஸீனீ கருவாடு. ஜிபுஸீனீவை இங்கே சூரை என்று அழைக்கிறார்கள். வெளியிலிருந்து பார்க்க வஞ்சிரம் போல இருக்கும். உள்ளே தசை சிவப்பாக இருக்கும். சூரையை தென்னையோலையில் பொதிந்து, கடல்நீரில் அவித்து, புகை மூட்டத்தில் உலர வைத்து தயாரிக்கிறார்கள். ஆப்பம், இடியாப்பத்திற்கு உகந்த துணை மாசிச் சம்பல். இக்னேஷியஸ் மாசிச் சம்பல் தயாரிக்கும் முறையில் ஒன்றை விட்டுவிட்டார்: கடைசியில் பிழிந்துவிடப்படும் எலுமிச்சம் பழச்சாறு. எங்கள் வீட்டில் வெள்ளைக் குழம்பு என்று ஒன்று வைப்பார்கள். முருங்கைக்காய், உருளைக் கிழங்கு, கொத்தவரங்காய் போன்ற காய்கறிகளை அவித்து தேங்காய், சீரகம் அரைத்துவிட்டுக் கூட்டி செய்யப்படும் ஒரு குழம்பு. அதிலும் ஒரு வாசத்திற்கு மாசியைச்

சேர்ப்பார்கள்.

உங்கள் தூத்துக்குடி நண்பர் அனுப்பியதில் ஒரு முக்கியமான கருவாடு வகை இல்லை. அது நெத்திலிக் கருவாடு. பொரிக்கவும், மாங்காய் போட்டு அவியல் வைக்கவும் உகந்த ஒரு சமாசாரம். நல்ல தரமான நெத்திலிக் கருவாடு இப்போதெல்லாம் எளிதாகக் கிடைப்பதில்லை.

ரத்தக்கொதிப்பு உள்ளவர்கள் உப்புக் கண்ட வகை கருவாடுகளில் உள்ள அதீத உப்பைப் பற்றி ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்.

விக்டர் சுரேஷ்

26.7.2009

கருவாடு : சில குறிப்புகள் (3)

வணக்கம் சாரு,

தங்களது 'கருவாடு: சில குறிப்புகள்' பார்த்தேன். இத்தனை கருவாட்டுப் பெயர்களா! பிரமித்துத்தான் போனேன். நங்கு கருவாடும் துண்டுக் கருவாடும் நெத்திலியும் மட்டுமே சாப்பிட்டு வளர்ந்த எனக்கு அந்தப் பெயர்களே அதைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தைத் தூண்டுவதாய் இருந்தது.

மற்றபடி இந்தக் கடிதம், அதில் குறிப்பிட்டிருந்த மிட்நைட் மசாலா உணவகம் பற்றியது. சென்னையில் மேன்ஷன் அறையில் தங்கி வேலை பார்ப்பதால் கருவாட்டுக் குழம்புக்காக பல நாட்கள் தெருத்தெருவாய்த் தேடி கடைசியில் கிடைத்ததுதான் அந்த உணவகம்.

வெறும் சாப்பாடுடன் (சைட் டிஷ் ஏதும் கிடையாது) ஒரு சிறிய குண்டாவில் குழம்பு. நெத்திலிக் கருவாட்டுக் குழம்பு மட்டுமே கிடைக்கிறது. அதுவும் காதில் புகைவரும் அளவு காரத்தோடு. சாப்பிட்டு முடிப்பதற்குள் அந்தக் குண்டாவே நிரம்பும் அளவுக்குக் கண்ணில் நீர். ஒரு பாட்டில் அக்வா ஃபினாவை அப்படியே குடித்தும் வாயும் வயிறும் எரிந்துகொண்டே இருந்தது.

அடுத்த இரண்டு நாட்களுக்கு விடாத வயிற்றுப் போக்கு. இத்தனையும் ஒரு வேளை அந்த உணவகத்தில் தின்ற கருவாட்டுக் குழம்பால் கிடைத்த பலன்.

ஆச்சி மசாலா ஊறுகாய்களோடு இப்போதெல்லாம் கருவாட்டுக் குழம்பும் விற்கிறார்கள். அது என்ன கருவாடு என்று தெரியாவிட்டாலும் சுவை ஓகே ரகம். வயிற்றுக்கும் பிரச்சினை இல்லை. சரக்கு அடிக்கும்போது சைட் டிஷ்ஷாகப் பயன்படுத்த சூப்பராக இருக்கிறது. பிரிசர்வேட்டிவ்ஸ் சேர்த்திருப்பதால் ஒரு மாதத்திற்காவது வைத்துச் சாப்பிடலாம். மேன்ஷன் பேச்சிலர்கள் வெளியில் சோறு வாங்கி அதில் இந்த ஆச்சி கருவாட்டுக் குழம்பு கலந்து உண்பது லேட்டஸ்ட் டிரெண்டு.

அன்புடன்,

அதிஷா.

27.7.2009

பாரிஸ் சென்றால் யோகன் வீட்டில் கருவாட்டுக் குழம்பு கிடைக்கும்

என்று தெரிகிறது. ஆனால் யோகனோடு வெளியே சென்று ஃப்ரெஞ்ச் சாப்பாட்டையும், துருக்கி, மொரோக் சாப்பாட்டையும்தான் ருசிக்க விரும்புவேனே தவிர தமிழ் நண்பர்களின் வீடுகளுக்குச் செல்ல மாட்டேன். யோகன் தவறாக எண்ணக் கூடாது. நம் தமிழ்ச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டு, தமிழைக் காதுகளால் கேட்டு ரசித்து இன்புற ஏன் பாரிஸ் வரை செல்ல வேண்டும்? அதனால் யோகன் வீட்டுக்குச் சென்று கருவாட்டுக் குழம்பு சாப்பிடுவது சாத்தியமில்லை.

சென்ற முறை பாரிஸ் சென்றபோது அங்கே எனக்கு அவ்வளவு நண்பர்கள் இருந்தும் தனியாகவே அலைந்து கொண்டிருந்தேன். யாருக்கும் என்னோடு சுற்ற நேரமில்லை. எனக்கோ வரைபடத்தை வைத்துக்கொண்டு வழி கண்டுபிடித்துச் செல்வது பெரிய பிரச்சினை.

விக்டர் சுரேஷின் கடிதம் இதுவரை மீன் பற்றி எனக்கு இருந்த பல குழப்பங்களைத் தீர்த்து வைத்தது. பார்க்க வஞ்சிரம் மாதிரியே இருக்கும். கேட்டால் சூரை என்பார்கள். விலகிவிடுவேன். ஒரு உயர்வகை மீன் மாதிரியே இன்னொரு வகை மீனும் இருந்து விலை கம்மி என்றால் வாங்க மாட்டேன். புலிக்கும் பூனைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் ஞாபகம் வரும். இப்போது சுரேஷின் கடிதத்தைப் பார்க்கும் போதுதான் சூரை என்றால் ட்யூனா என்று தெரிகிறது.

கூனி பற்றி அப்போதே தெரிந்துவிட்டது. எழுதத்தான் மறந்து போனேன். எங்கள் ஊரில் சென்னாங்குன்னி என்பார்கள். சேசுராஜா நெத்திலிக் கருவாடும் அனுப்புவதாகத்தான் சொன்னார். நான்தான் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டேன். இங்கேயே நெத்திலிக் கருவாடு கிடைக்கிறது. மேலும், கருவாடு என்றாலே இங்கே நெத்திலிக் கருவாட்டைத்தான் சொல்கிறார்கள். அதனால்தான் முக்குக்கு முக்கு கிடைக்கும் ஒரு பண்டத்தை ஏன் தூத்துக்குடியிலிருந்து தருவிக்க வேண்டும் என்று விட்டுவிட்டேன்.

அது மட்டும் அல்ல; சேசுராஜா மீனையே வாங்கி கொரியரில் அனுப்புவதாகச் சொன்னார். மரத்தூள் போட்டு ஐஸ் வைத்தால் அப்படியே வந்துவிடுமாம். அவருடைய அன்பு என்னை நெகிழ்ச் செய்தது.

ரத்த அழுத்தம் உள்ளவர்கள் கருவாடு சாப்பிடக் கூடாது. தெரியும். ஆனால் நான் எப்போதுமே கால்வாசி அளவுதான் உப்பு சேர்த்துக் கொள்ள்வதால் எப்போதாவது கருவாடு சாப்பிடுவதால் பாதகமில்லை. அதிஷ்ட குறிப்பிடும் விஷயம் அதி முக்கியமானது. மிட்ரைட் மசாலாவில் சாப்பிட்டு வயிறு பிடுங்கிக்கொண்டது போல் இப்படிச் சிலமுறை

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். அசைவ உணவு மட்டும் முன்பின்
தெரியாத கடைகளில் சாப்பிடக் கூடாது என்பது இதிலிருந்து
கிடைக்கும் பாடம்.

சாரு

29.9.2009

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

மீன் மற்றும் கருவாடு : சில குறிப்புகள் (4)

சாரூ,

சூரையின் விலை குறைவாக இருப்பதால் அதைத் தவிர்த்துவிடுவதாக எழுதியிருந்தீர்கள்.

ஜப்பானியர்கள் சஷிமி தயாரிப்பதற்கென்று பயன்படுத்தும் சூரை மீன் வகைகள், குறிப்பாக ப்ளூஃபின் ட்யூனா மீன்கள், லட்சக்கணக்கில் விலை போகின்றன. டோக்கியோ மார்க்கெட்டில் சுமார் 50 லட்சம் ரூபாய்க்கு ஏலத்திற்கு எடுக்கப்பட்டதென்று ஒரு ப்ளூஃபின் ட்யூனாவைப் பற்றி சொல்கிறார்கள். ப்ளூஃபின் ட்யூனாவிலேயே விலையுயர்ந்த பகுதி அதன் கொழுப்பு நிறைந்த வயிற்றுப் பகுதி, ஒரு கிலோ 10,000 ரூபாய்.

ஜப்பானியர்கள் உலகிலிருக்கும் ப்ளூஃபின் ட்யூனாவையே, குறிப்பாக பசிபிக் சமுத்திரத்திலுள்ள சதர்ன் ப்ளூஃபின் ட்யூனாவை அழித்து விட்டார்கள் என்ற ஒரு குற்றச்சாட்டு இப்போது தீவிரமடைந்திருக்கிறது. நீண்ட முயற்சிக்குப் பிறகு ட்யூனா வளர்ப்பு இப்போது கைகூடி வருகிறது.

நம்மூர் சந்தைகளில் கிடைக்கும் சூரை வகை சஷிமி தயாரிக்கத் தகுதியில்லாதது. அதன் ருசியும் சப்பென்றிருக்கிறது; லேசான ஒரு அசட்டுப் புளிப்பைக்கூட உணரலாம். மற்ற மீன்களைப் போல் நன்றாகப் பொரித்தோ, வறுத்தோ அல்லது குழம்பு ஆக்கியோ சாப்பிட்டால் சூரை ருசி குறைந்துவிடுகிறது. ஆனால் வஞ்சிரத்தை விட சூரைக்கு சத்து அதிகம். காரணம், அதன் கொழுப்பு. இதயம், மூளை ஆகிய இரண்டு உறுப்புகளுக்கும் உகந்த ஒமேகா---3 கொழுப்பு அமிலங்கள் நிறைந்தவை.

கடல்வாழ் உயிரினங்கள் அனைத்துமே ஒமேகா---3 கொழுப்பு அமிலங்கள் செறிந்தவையே. இந்தக் கொழுப்பின் மூலம் யாதெனில், கடலின் உயிர் ஆதாரமான பாசிகள். (பெரும்பாலானவை நம் கண்ணுக்குத் தெரியாத நுண்ணுயிர் பாசிகள்). இப்பாசிகளை நேரடியாக உண்ணும் நெத்திலி, சாளை, மத்தி வகைகள் கொழுப்பைத் தமது

தோலில் சேமிக்கின்றன. நெத்திலி வகைகளை உண்ணும் வஞ்சிரம், சுறாவகை மீன்கள் கொழுப்பை ஈரலில் சேகரித்து வைக்கின்றன. சால்மன், சூரை போன்ற மீன்கள் கொழுப்பின் கணிசமான பங்கை தசையில் சேமித்து வைக்கின்றன. (இந்தக் கொழுப்புதான் இவ்வகை மீன்களை சஷிமிக்கு உகந்ததாக ஆக்குகின்றது).

எனவே, முடிந்தால் அவ்வப்போது சூரை சாப்பிடலாம். விலை குறைந்த சாளையையும், மத்தியையும் ஒதுக்க வேண்டாம்.

விக்டர் சுரேஷ்

30.7.2009

சாரு,

கருவாடு பற்றி ஒரு நாவல் எழுதும் அளவுக்கு தகவல்கள் வந்து குவிகின்றன. எல்லாமே நாக்கில் எச்சில் வரவைக்கும் அருமையான தகவல்கள். நீங்கள் இந்த மாதிரி, இந்த நவீன உலகம் மறந்த அல்லது மறக்க முயலும் உணவு வகைகளைப் பற்றி ஒரு நீண்ட கட்டுரை எழுத வேண்டும். கம்பங்கஞ்சியும் புளித்த மோரும், கேழ்வரகுக் களியும் நெத்திலி மீன் கருவாட்டுக் குழம்பும்... அப்பப்பா என்ன சுவை!

நெத்திலிக் கருவாடு, குழம்புக்கும் நன்றாக இருக்கும்; பொறித்து எடுத்தால் அதைவிட நன்றாக இருக்கும். நெத்திலிக் கருவாடை, லேசாகக் கழுவி, கொஞ்சம் மஞ்சள் மற்றும் மிளகாய்ப் பொடி போட்டு, கொஞ்ச நேரம் நன்றாக ஊறவைத்த பின், மிதமான எண்ணெய் சூட்டில் வறுத்து எடுத்து, இளஞ் சூட்டோடு சாப்பிட்டு பாருங்கள். தண்ணி அடிப்பதற்கு இதை விட நல்ல சைட் டிஷ் கிடையாது. எங்கள் கிராமத்தில், பனங்கள்ளை பொறித்த நெத்திலி மீன் கருவாட்டுடன், பனை ஓலையில் செய்த மொந்தையில் சாப்பிட்ட அந்த நாட்கள் நினைவுக்கு வருகிறது.

பி.கு: பர்மாவில் மட்டும் விளையும் 'கவுனி' அரிசி பற்றிக் கேள்விப்பட்டு இருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு கிலோ கவுனி அரிசி பாசுமதி அரிசியைவிட விலை அதிகம். பர்மா பஜாரில் யாரவது தெரிந்தவர்கள் இருந்தால் சொல்லி வைத்து வாங்கி வந்து, கொஞ்சம் தட்டம் பயறு சேர்த்து அவித்து, லேசாக தேங்காய்த் துருவல், சர்க்கரை சேர்த்து சாப்பிட்டுப் பாருங்கள். பர்மா பஜார் எதிரில் மட்டும் கிடைக்கும் 'மொய்ங்கா' சாப்பிட்டு பாருங்கள். (நிறைய சென்னைவாசிகளுக்கு இப்படி ஒரு அயிட்டம் சென்னையில் தினமும் கிடைப்பது தெரியாது).

அன்புடன்

செல்வா

30.7.2009

விக்டர் சுரேஷ் மீன் நிபுணர் என்பதால் தலைப்பில் சிறிய மாற்றம் செய்துவிட்டேன். சூரையை விலை குறைவு என்பதால் மட்டும் விலக்கிவிடவில்லை. அதன் ருசி நீங்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது போல் சப்பென்று இருப்பதாலும்தான் அதன் பக்கம் செல்வதில்லை. மற்றபடி, கேரளாவுடன் இவ்வளவு நெருங்கிய தொடர்பு உள்ள நான் மத்தியை விலக்க முடியுமா? மத்தியும் சாளையும் எனக்கு மிகப் பிடித்தமானவை.

சுரேஷ் குறிப்பிட்டுள்ள ஒரு விஷயம் அதிமுக்கியமானது. ஒவ்வொரு நிலத்துக்கென்று ஒரு ருசி இருக்கிறது. சென்னையில் கிடைக்கும் முருங்கைக்காயும், இளநீரும் கசக்கும். நல்ல வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்கள் இந்தக் கருமத்தையெல்லாம் உட்கொள்ளவே முடியாது. அப்படியே துப்பிவிடத்தான் தோன்றும். காரணம், இந்த மண்ணின் ஜீவனை சென்னைவாசிகள் கொன்றுவிட்டார்கள். அதைப் போலவே ஒவ்வொரு கடலுக்கும் ஒரு ருசி இருக்கிறது. அதனால்தான் இங்கே வங்காள விரிகுடாவில் கிடைக்கும் சூரை சப்பென்றும், பசிஃபிக் சமுத்திரத்தின் சூரை பச்சையாகவே சாப்பிடக் கூடிய வகையிலும் உள்ளது என்றும் நினைக்கிறேன்.

எனக்கு சின்ன வயதில் மரைன் பயாலஜி படிக்க வேண்டும் என்று ரொம்ப ஆசை. பி.யூ.சி.யிலேயே ஏழெட்டு முறை ஃபெயில் ஆன முண்டங்களெல்லாம் அப்படி ஆசைப்படலாமா? அதனால் பிறகு புத்தி தெளிந்த பிற்பாடு நானே புத்தகங்களையெல்லாம் சேகரித்து வைத்துக்கொண்டு படித்தேன்.

செல்வாவின் கடிதத்தைப் படித்ததும் நான் ஒருக்கணம் ஆடிப் போய்விட்டேன். என்னோடு கடிதத் தொடர்பில் உள்ள ஒரு வாசகியின் பெயரும் செல்வா என்பதால் இந்தக் கடிதம் எனக்கு எப்படிப்பட்ட அதிர்ச்சியைக் கொடுத்திருக்கும் என்று யூகித்துக் கொள்ளுங்கள். அடடா, இவ்வளவு மிருதுவாக, சாந்தமாகப் பேசும் ஒரு பெண்ணா இப்படி ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார் என்று பயங்கர திகைப்பு. அப்புறம்தான் மின்னஞ்சல் முகவரியைப் பார்த்து இது ஆண் செல்வா என்று அறிந்துகொண்டேன். சே, பயமுறுத்தி விட்டீர்கள் செல்வா.

போகட்டும். நீங்கள் சென்னையில் இருந்தால் ஒருமுறை அந்த மொய்ங்காவை சாப்பிடலாம். எப்போது நேரம் கிடைக்குமோ அப்போது சொல்லுங்கள். மேலும், சென்னைவாசிகளுக்கு இதற்கெல்லாம் நேரம்

ஏது? சென்னைவாசிகள் மும்பைவாசிகள் அளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும் மிகவும் பரிதாபத்துக்குரிய ஜீவன்கள். முக்கியமான காரணம், சென்னையின் சாலைப் போக்குவரத்து, பேருந்து, புறநகர் ரயில்கள் போன்றவை. அவர்கள் பாவம், விட்டுவிடுவோம்.

அப்புறம் இந்த பர்மாவின் கவுனி அரிசி. சிவப்பு நிறத்தில் சமைத்தால் கொஞ்சம் பிசின் மாதிரி ஒட்டிக்கொள்ளும் அரிசியையா சொல்கிறீர்கள்? என் அம்மாச்சி பர்மாவிலிருந்து வந்தவர் என்பதால் அந்த அரிசியை அடிக்கடி வாங்கி நீங்கள் சொல்வது போல் செய்வார்கள். அதுசரி, இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?

சர்ஃபோஜி மகாராஜாவின் சமையல்காரர்களாக இருந்த நாராயணய்யா, மாணே ராவ், பட்லர் வெங்கடசாமி ஆகிய மூவரும் மகாராஜாவுக்கு சமைத்த முறையை வாய்வழியாகக் கூறக் கேட்டு அதை ஒரு நூலாகத் தொகுத்திருக்கின்றனர். அதில் கருவாட்டுக் குழம்பு செய்வது பற்றி இரண்டு செய்முறைகள் காணப் படுகின்றன. அதில் ஒன்று:

பிஞ்சுக் கத்தரிக்காயை மெல்லிய துண்டுகளாக நறுக்கிக் கொள்ள வேண்டும். இதோடு கருவாடு. இப்போது மசாலா செய்முறை: மிளகாய், சிறிது மிளகு, மல்லி, மஞ்சள் ஆகியவற்றை அரைத்து நீரில் கரைத்து உப்பு போட்டு நன்றாக வேக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்போது வேறோர் பாத்திரத்தில் எண்ணையை விட்டு (நெய் என்று எழுதியிருக்கிறார்கள் ராஜாவின் சமையல்காரர்கள்) அதில் கருவாட்டைப் போட்டு, அரிந்த வெங்காயம், சீரகம், கறி வேப்பிலை ஆகியவற்றையும் போட்டு தாளித்து, அதில் வேக வைத்த கத்தரிக்காயைப் போட்டு, அதில் கொஞ்சம் தேங்காயும் துருவிப் போட்டுக் கிளறிவிட்டால் கத்தரிக்காய், கருவாடு கூட்டு தயார்.

இந்தச் செய்முறையில் நான் கவனித்து ஆச்சரியப்பட்ட விஷயம், தக்காளியோ புளியோ இல்லை என்பது. அந்த இரண்டும். சர்ஃபோஜி காலத்தில் இல்லையா என்ன?

சாரு

30.7.2009

பயணிகளின் உரையாடல்

சாரு,

Keeping the Faith என்று ஒரு திரைப்படம் ஸ்டார் மூவீஸிலோ HBO-விலோ இப்போது காண்பித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சிறுவயதிலிருந்து நண்பர்களாக இருக்கும் இரண்டு இளைஞர்கள் - ஒருவர் யூத ராபை, இன்னொருவர் கத்தோலிக்க குரு - அவர்களோடு பள்ளியில் படித்த ஒரு பெண்ணை சந்திக்க நேர்ந்து காதல் வயப்படுகிறார்கள். யூத ராபை வேறு இனப்-பெண்ணை திருமணம் முடியாது; கத்தோலிக்க குரு திருமணம் செய்துகொண்டால் குருவாக நீடிக்க முடியாது.

நவீன உலகில் மதம், உறவுகள் ஆகிய இரண்டையும் பற்றிப் பேசும் ஒரு படம். கதை நியூயார்க்கில் நடக்கிறது. ராபையும், குருவும் நியூயார்க்கர்கள். பெண் நியூயார்க்கில் இருந்துவிட்டு வெளியேறி மறுபடியும் நியூயார்க் வந்தவர். ஒரு காட்சியில் பெண்ணும், குருவும் ஒரு பூங்கா வழியாக நடக்கிறார்கள். சென்ட்ரல் பார்க் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு பாலம். அதன் கீழ் ஒருவன் படகில் செல்கிறான். நெடுநெடுவென்று பச்சைப் பசேல் என்ற மரங்கள். அதைப் பார்த்து விட்டு குரு சொல்கிறார்: “நியூயார்க்கை விட்டு விட்டு இன்னொரு இடத்தில் வாழ்கிறவர்கள் துரதிர்ஷ்டசாலிகள்” என்று. தஸ்தயேவ்ஸ்கிக்கு செயிண்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க். நியூயார்க்கர்களுக்கு நியூயார்க்.

மும்பைவாசிகளுக்கு மும்பை. இப்படி சில நகரங்கள் அங்கு வாழும் நபர்களை அப்படியே வசியம் செய்து விழுங்கி விடுகின்றன.

அமெரிக்கா-லத்தீன் அமெரிக்கா குறித்த உங்கள் ஆர்வங்களைக் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். “அமெரிக்கா எந்த விதத்திலும் என்னை ஈர்க்கவில்லை” என்று என்னிடம் சொல்லும் இரண்டாவது நபர் நீங்கள்.

அமெரிக்கா போய்விட்டு வந்தால் உங்கள் அபிப்பிராயம் மாறலாம். (முதலாவது நபரின் அபிப்பிராயம் மாறவில்லை. ஆனால் அவர் உண்மையைச் சொன்னாரா, பாசாங்காய்ப் பேசினாரா என்பது தெரியாது). உலகின் மற்றெல்லா இடங்களையும் போலவே சுவாரஸ்யம் தரும் பல அம்சங்களும், எரிச்சலூட்டும் சில அம்சங்களும் நிறைந்த ஒரு நாடு அது. அந்த நாட்டில் சந்தித்தது போல் அத்தனை அருமையான, அற்புதமான மனிதர்களை நான் வேறெங்கும் சந்தித்ததில்லை.

லத்தீன் அமெரிக்காவில் மெக்சிகோ, குவாத்திமாலா, ஹோண்டூரஸ், நிகாரகுவா, வெனிசுவேலா, ப்ரசில் முதலான நாடுகளில் பயணம் செய்திருக்கிறேன். எக்வதோர், கொலம்பியா, பெரு, அர்ஜண்டினா, உருகுவாய் ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த நெருக்கமான நண்பர்களும் உண்டு. நான் கற்றுக்கொள்ள வாய்ப்பிருந்தும் கற்றுக்கொள்ளாத ஒவ்வொரு மொழிக்கும் எனக்கு வருத்தங்கள் உண்டு. அவற்றில் மிகப் பெரிய வருத்தம் ஸ்பானிஷ் கற்றுக்கொள்ளாததுதான். புவனஸ் தியஸ், கோமோ எஸ்தாஸ், முய் பியன், க்ராசியாஸ் என்று தெரிந்த சொற்கள் ஒரு கைக்குள் அடங்கிவிடும். ஸ்பானிஷ் தெரியாமல் லத்தீன் அமெரிக்காவின் ஆத்துமாவை உணர்வது கடினம். என்றாலும் அந்தப் பரந்த கலாச்சார வெளியைப் பற்றி எனக்கு சில கருத்துக்கள் உண்டு.

முதலாவது, ப்ரசில், சுரிநாம், குயானா, சில காரீபியன் தீவுகள் தவிர்த்த லத்தீன் அமெரிக்காவிற்குப் பொது மொழியாக ஸ்பானிஷ் இருந்தாலும், நாட்டிற்கு நாடு கலாச்சாரத்தில் வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. நண்பர் ஒருவர் எக்வதோரிலும், மெக்சிகோவிலும் தன் வாழ்வின் பெரும்பகுதியைக் கழித்தவர். வளங்கள் குறைந்த, ஏற்றத் தாழ்வுகள் மிகுந்த (அங்கே ஏறக்குறைய சாதியமைப்புக்கு நிகரான ஒரு அமைப்பு உள்ளது என்கிறார்கள்) எக்வதோரில் மக்கள் பொதுவாகவே தாழ்வு மனப்பான்மை கொண்டவர்களாக உள்ளனர். மாறாக, மெக்சிகோகாரர்கள் தங்கள் கலாச்சாரத்தைப் பற்றி மிகுந்த பெருமையுடையவர்கள். எக்வடோரின் உணவு அரிசியும், பருப்பும் தான். மெக்சிகோவின் உணவு சீன, இத்தாலிய, பிரெஞ்சு, தாய், இந்திய உணவு போல் மூலப் பொருட்களிலும் சரி, தயாரிப்பிலும் சரி, பரந்த வீச்சு கொண்டது. மெக்சிகோகாரர்களின் பேச்சில் 75 சதவிகிதம் சாப்பாட்டைப் பற்றிய விஷயங்கள்தான் இருக்கும் என்கிறார் நண்பர்.

என்னைப் பொறுத்தவரை லத்தீன் அமெரிக்காவின் மேற்குக் கரை நாடுகளுக்கும், கிழக்குக் கரை நாடுகளுக்கும் இடையேயான வேறுபாடுகளை உணர்ந்திருக்கிறேன். எல்லா லத்தீன் அமெரிக்கர்களுமே வாழ்வை பொதுவாக இலகுவாக எடுத்துக்கொள்பவர்கள் என்றாலும் கிழக்குக் கரை நாடுகளான வெனிசுவேலாவிலும், ப்ரசீலிலும் மக்கள் வாழ்வை வெகுவாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். வெனிசுவேலர்கள் ஸ்காட்ச் ரசிகர்கள். ப்ளாக் லேபலுக்குக் கீழே எதையும் இவர்கள் மதிப்பதில்லை. நண்பர் ஒருவர் ஒரு பார்ட்டிக்கு போயிருக்கிறார். இரண்டு பெட்டி ப்ளாக் லேபல் தீர்ந்துவிட்டதால், ஷிவாஸ் ரீகலைத் திறந்து வினியோகம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். எப்படி இரண்டு வகை ஸ்காட்சை ஒரே பார்ட்டியில் பரிமாறுவது என்று அலம்பித் தள்ளி

விட்டார்களாம். ப்ரசீலில் இந்த அலப்பறையெல்லாம் கிடையாது.

மலாவியில் கச்சாசு; ப்ரசீலில் கச்சாச்சா. கரும்புச் சாற்றிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் ஒருவகை ரம் வஸ்து. துண்டமாக்கப்பட்ட எலுமிச்சை, சர்க்கரை இவற்றை இடித்து, கச்சாச்சா ஊற்றி, நிறைய ஐஸ் துண்டுகளுடன் குடிக்கப்படுகிறது.

ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து அடிமைகளாகக் கொண்டு வரப்பட்ட கறுப்பர்கள் நேரடியாகவோ, கரீபியன் தீவுகள் வழியாகவோ வெனிசுவேலா, ப்ரசீல் நாடுகளுக்கு வந்து வாழ்கிறார்கள். பெரும்பாலும் இவர்கள் இனரீதியாகக் கலந்துவிட்டார்கள் என்றாலும், தோல் நிற வேற்றுமை இன்னும் கணிசமாக நிலவுகிறது. இருப்பினும் இந்த வேற்றுமை இனரீதியான விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுக்கவில்லை. வெள்ளை நிறத்தவரான என் வெனிசுவேலா நண்பர் ஒருவர், அவரது கறுப்பு நிற, குட்டையான நண்பரைச் சுட்டிக் காட்டி சொன்னது, “நிக்ரிட்டோ என்று இவனை அழைத்தால் இவன் அதை ஒரு பொருட்டாகவே எடுத்துக் கொள்ள மாட்டான்.” (கறுப்பரல்லாத ஒருவர் நீக்ரோ அல்லது நிகர் என்று ஒரு கறுப்பரை அமெரிக்காவில் அழைத்தால் நடப்பதே வேறு).

உங்களது ஒரு பதிவில் ஃப்ரான்ஸ் தூதரகத்தில் வீசா கொடுக்க படாதபாடு படுத்தியதையும், ஃப்ரான்ஸ் இமிக்ரேஷனில் இலகுவாக அனுமதியளித்ததையும் பற்றி எழுதியிருந்தீர்கள். இரண்டு முறை ஃப்ரான்ஸ் சென்ற போதும் இமிக்ரேஷன் நபர் கொஞ்சம் கடுமையாக நடந்துகொண்டதுதான் என் அனுபவம். இமிக்ரேஷன் என்றாலே - எல்லா நாடுகளிலும் கொஞ்சம் சிடுசிடுப்பு இருக்கத்தான் செய்யும். இதற்கு விதிவிலக்கு என்றால் ப்ரசீல்தான். ‘நீ இந்த நாட்டிற்கு வந்தது எங்களுக்கு மெத்த மகிழ்ச்சி’ என்ற உணர்வை இமிக்ரேஷனிலேயே தெரிவித்து விடுகிறது இந்த நாடு. (ஆனால் அமெரிக்கர்களிடம் மட்டும் கெடுபிடியாக நடந்துகொள்கிறார்கள். காரணம்: அமெரிக்காவின் வீசா கெடுபிடிகள். அதற்கு வஞ்சனையில்லாமல் பழி தீர்த்துக் கொள்கிறார்கள். உதாரணமாக, 9/11 க்குப் பிறகு அமெரிக்கா இமிக்ரேஷனில் கைவிரல் ரேகையைப் பதிவு செய்யத் தொடங்கியவுடன், ப்ரசீலும் கைரேகை பதிவைத் தொடங்கியது. அமெரிக்கர்களுக்கு மட்டும். அமெரிக்காவில் இயந்திரம் கைரேகை பதிவு செய்கிறது. ப்ரசீல் ரப்பர் ஸ்டாம்ப் பேடு).

லத்தீன் அமெரிக்காவிற்குப் பயணம் செல்கின்ற எவருக்கும் பிடிக்காத ஒரு பொது அம்சம் ஒன்று உண்டென்றால், அது அங்கே நிலவும் பாதுகாப்பின்மைதான். பல இடங்களில் மாலை ஆறு மணிக்கு மேல்

தனியாக எங்கும் வெளியே செல்ல முடியாது. மெக்சிகோ சிட்டி, சாவ் பாலோ போன்ற பெரிய நகரங்களில் பகல் நேரத்திலும் மிகுந்த கவனத்துடன்தான் இருக்க வேண்டும். உங்கள் உயிரின் விலை வெகு சில பெசோக்கள்தான்.

அர்ஜண்டீனா தவிர லத்தீன் அமெரிக்கா முழுவதுமே வெறுக்கும் ஒரு நாட்டு மக்கள் உண்டென்றால் அது அர்ஜண்டீனா மக்கள்தான். மிகுந்த அகந்தை பிடித்தவர்கள், மற்றவர்களை மதிக்காதவர்கள் என்று அர்ஜண்டீனியர்களைப் பற்றி ஒரு கருத்து உருவாகியுள்ளது. லத்தீன் அமெரிக்க ஜோக்குகளில் அர்ஜண்டீனியர்களைப் பற்றி பல உண்டு. உதாரணத்திற்கு ஒன்று:

ஒரு அர்ஜண்டீனியனைக் கொல்ல சுலபமான வழி எது?

அவன் நின்று கொண்டிருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் பீடத்திலிருந்து அவனைத் தள்ளி விடு, போதும்.

லத்தீன் அமெரிக்கக் கலாச்சாரத்தில் நான் காணும் ஒரு குறைபாடு - அதன் உணவில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஐரோப்பியத்தனம். மிளகாய், தக்காளி, உருளைக்கிழங்கு இல்லாத நம்மூர் சாப்பாட்டை எண்ணிப் பார்க்க முடியுமா? மூன்றும் தென்னமெரிக்காவிலிருந்து வந்தவை. இன்னமும் எவ்வளவோ வந்திருக்கிறது:

முந்திரிப் பருப்பு, பப்பாளிப் பழம், இத்யாதிகள். ஆனால், தென்னமெரிக்காவில் உசத்தியான உணவு என்று கருதப்படுவது ஸ்டேக் என்ற மாட்டிறைச்சிப் பெருந்துண்டங்களும், பாலில் சமைக்கப்பட்ட பல இறைச்சிப் பதார்த்தங்களும் தான். அரிசி, பருப்பு, காய்கறிகள் ஆகியவைதான் பெரும்பாலான இடங்களில் பிரதான உணவுப் பண்டங்கள்; ஆனால் அவற்றைப் பொருட்படுத்தி சமைப்பதில்லை. குவாத்திமாலாவில் பறிக்காமல் சாலையில் வீழ்ந்து சீரழியும் மாம்பழங்களையும், வெனிசுவேலாவில் பறிக்காமல் காய்ந்து தொங்கும் முருங்கைக் காய்களையும் பார்த்திருக்கிறேன். இந்தக் காய்களை நாங்கள் சமைத்து சாப்பிடுவோம் என்று சொன்னபோது என்னை அதிசயப் பிறவியாக பார்த்தார்கள்.

சாவெஸ் பற்றி நீங்கள் குறிப்பிட்டிருந்ததால் எனக்குத் தோன்றி வரும் ஒரு கருத்தைச் சொல்கிறேன். சமூகத்தில் அடித்தட்டு மக்களுக்கு இலவசங்களைக் கொடுத்து, அவர்களின் ஓட்டுகளைக் கவர்ந்து, மக்களாட்சி முறையை உபயோகித்து சர்வாதிகாரத்தை அமல்படுத்துவதில் சாவெஸ் முன்னோடியாக நிற்கிறார்.

தாய்லாந்தில் தாக்கின் இதையே செய்தார். வெனிசுவேலாவின் படித்த

இளைஞர்கள் அங்கே இருக்க விரும்பவில்லை. எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்த சுமார் பத்து வெனிசுவேலர் களில், நான்கு பேர் கடந்த ஆண்டு வெனிசுவேலாவை விட்டு வெளியேறிவிட்டார்கள். மற்றவர்கள் வெளியேற சந்தர்ப்பங்களைத் தேடி வருகின்றார்கள். கவலையில்லாமல் ஆடிப் பாடித் திரியும் வெனிசுவேலர்களிடம் எதிர்காலம் பற்றிய கேள்விக்குறிகளை கடந்த சில ஆண்டுகளாக காணத் தொடங்கியுள்ளேன்.

நீங்கள் குறிப்பிட்டுள்ள திரைப்படத்திற்கும், நூலுக்கும் நன்றி. நான் செல்ல விரும்பும் நாடுகளுள் ஒன்று சீலே.

“ஒரு மகத்தான கலைஞன் உலக மக்களுக்கெல்லாம் தெரிந்தவனாக இருந்தான்” என்ற மைக்கேல் ஜாக்சனைப் பற்றிய உங்கள் வார்த்தைகள் என்னுடைய சிந்தனையைத் தூண்டி விட்டன.

விக்டர் சுரேஷ்

26.7.2009

அன்புள்ள சுரேஷ்,

ராயபயா? ராபியா?

இந்த உலகத்திலேயே நரகம் என்ற ஒன்று இருக்குமென்றால் அது மும்பைதான். அதை அனுபவிக்க வேண்டுமென்றால் நீங்கள் மும்பை மாநகர ரயிலில் பிரயாணம் செய்து பார்க்க வேண்டும். மும்பையில் வசிக்கும் பாதிப்பேர் அந்நகரை வெறுப்பவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். பிடிக்காத பெண்டாட்டி மாதிரி. ஆனால் கல்கத்தாகாரர்களுக்கு கல்கத்தா ரொம்பவே பிடிக்கும். எனக்கு சென்னை பிடிக்காது. பெங்களூர்தான் எனக்குப் பிடித்த ஊர். அவந்திகாவுக்காக விட்டுக் கொடுத்துவிட்டேன். கெய்ரோ சென்று இரண்டு ஆண்டுகள் அங்கே தங்கிவிட்டு வர வேண்டும் என்று ஒரு ஆசை உண்டு.

லத்தீன் அமெரிக்கா குறித்த என்னுடைய ‘ஆர்வம்’ என்று குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்தது ஆர்வம். இப்போது இருப்பது ஆர்வம் அல்ல. அந்த உணர்வுக்குத் தோதாக வேறு ஏதாவது வார்த்தையைத்தான் யோசிக்க வேண்டும். சட்டென்று ஞாபகம் வர மாட்டேன் என்கிறது. ‘அவன் ரொம்ப ஆர்வமாக சுவாசிக்கிறான்’ என்று சொல்வோமா? அந்த மாதிரிதான் லத்தீன் அமெரிக்கா மீதான என்னுடைய ஈடுபாடும், ஈர்ப்பும். அதெல்லாம் பற்றி சுமார் 500 பக்கம் எழுதியிருப்பேன். நேரம் கிடைத்து நீங்கள் படிக்கும்போது உங்களுக்குப் புரியும்.

அமெரிக்கா பற்றி நான் என்ன சொல்ல நினைத்தேனோ அதை சரியாகச் சொல்லவில்லை என்று நினைக்கிறேன். என் எழுத்து இயக்கத்தில் என்னுடைய சகாக்களாகக் கருதும் எழுத்தாளர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் அமெரிக்கர்கள்தான். அது ஒரு பெரிய பட்டியல். ஹென்றி மில்லரிலிருந்து துவங்கி வில்லியம் பர்ரோஸ், கேத்தி ஆக்கர், டொனால்ட் பார்த்தெல்மே என்று போய் சார்ல்ஸ் ப்யூகோவ்ஸ்கி வரை வந்து முடியும். நான் பயணித்ததெல்லாம் ஐரோப்பிய சினிமாவுடனும், அமெரிக்க எழுத்தாளர்களோடும் தான்.

மற்றபடி ந்யூயார்க் எனக்கு மிகப் பிடித்த நகரம். அங்கே எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் கூடும் பார்கள் நிறைய உள்ளன. என்ன பிரச்சினை என்றால், அங்கே உள்ள தமிழர்களுடன் சேரக் கூடாது. சேர்ந்தால் சரவண பவனுக்கு அழைத்துச் சென்றுவிடுவார்கள். அல்லது, ந்யூயார்க் தமிழ்ச் சங்கத்துக்கு சென்று திருக்குறளின் பெருமை பற்றி தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் பேசுவதை கொட்டாவி விட்டபடி கேட்டுக்கொண்டிருக்கலாம். நியூயார்க்கின் 155, இரண்டாவது அவென்யூவில் தெ தர்ஸ்டி ஸ்காலர் என்று ஒரு ஐரிஷ் பப் உள்ளது. அம்மாதிரி இடங்களுக்குச் செல்லலாம். தில்லியின் மண்டி ஹவுஸ் மாதிரி நியூயார்க்கில் பல இடங்கள் உள்ளதாகக் கேள்விப்படுகிறேன்.

இந்தப் பின்னணியில் பார்த்தால் நான் அமெரிக்காவில் சில காலம் வசிக்கவே ஆசைப்படுகிறேன். சுற்றுலாப் பயணியாக சுற்றிப் பார்க்க விரும்பவில்லை. அதிலும் தென்னமெரிக்கர்கள், மெக்ஸிகோகாரர்கள், ஹெய்த்தி, டொமினிகன் ரிபப்ளிக் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் வசிக்கும் பகுதியில் தங்கி வாழ ஆசைப்படுகிறேன். மொத்தம் 20 லட்சம் பேர் இருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இவர்களில் பாதிப்பேர் குவாதமலா மற்றும் எல் ஸால்வதோரைச் சேர்ந்தவர்கள். ஃப்ளாரிடா, கலிஃபோர்னியா, நியூயார்க், டெக்ஸஸ், நியூ ஜெர்ஸி ஆகிய ஐந்து மாநிலங்களில்தான் இவர்கள் அதிகம் இருக்கிறார்கள். கலிஃபோர்னியா, நியூ ஜெர்ஸி, டெக்ஸஸ் ஆகிய மூன்றிலும் தமிழர்களும் உள்ளதால் அந்த இடங்களைத் தவிர்த்து விட்டு மீதி இரண்டு இடங்களில் வசிக்கலாம் என்று ஒரு திட்டம் உள்ளது. இரண்டு ஆண்டுகள்.

சாவெஸ் பற்றி நீங்கள் சொல்வதை ஒரு சதவிகிதம் கூட என்னால் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. அந்த விவாதத்தை நான் இங்கே ஆரம்பித்தால் என்னால் 500 பக்கங்களுக்கு எழுத முடியும். அந்த அளவுக்கு இப்போது எனக்கு நேரமில்லை. ஒரே வார்த்தையில் சொன்னால், லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளை அமெரிக்கா சுரண்டி ரத்தத்தை

உறிஞ்சிக்கொண்டிருந்தது. குறைந்தபட்சம், சாவெஸ் வெனிசுவலாவை அமெரிக்காவிடமிருந்து விடுவித்துவிட்டார். மற்றபடி வெனிசுவலா இளைஞர்கள் வெளிநாட்டுக்கு ஓட நினைப்பது பற்றி - அவர்கள் ஓட்டும். தமிழ்நாட்டை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இங்கே, இதுவரையிலான தலித் வரலாற்றை அறியாத, நகர்ப்புறத்தைச் சேர்ந்த, 95 விழுக்காடு மதிப்பெண் வாங்கியும் ஐ.ஐ.டி.யில் இடம் கிடைக்காத ஒரு உயர்சாதி இளைஞன் என்ன சொல்லுவான் என்று யோசித்துப் பாருங்கள். வி.பி. சிங்கின் இட ஒதுக்கீட்டுக் கொள்கைக்கு எதிராக மாணவர்கள் தீக்குளித்து இறந்தார்களே? இப்படிப்பட்ட மாணவக் கண்மணிகள், இளைஞர் திலகங்கள் வெனிசுவலாவிலும் இருப்பார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் லத்தீன் அமெரிக்காவின் வரலாறு தெரியாது. அமெரிக்காவின் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் எப்படி வெனிசுவலாவைச் சுரண்டிக்கொண்டிருந்தன என்பதும் தெரியாது. இந்தப் பின்னணியில் உங்களுடைய கருத்து வெனிசுவலாவில் உள்ள சராசரிகளின் கருத்தையே பிரதிபலிக்கிறது. ஒரு உதாரணம் சொல்ல வேண்டுமானால், 'இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ்காரன் ஆட்சியே நல்லா இருந்துச்சுப்பா' என்றும், 'இந்த நாட்டுல ராணுவ ஆட்சி வந்தாத்தான் இந்த நாடு உருப்படும்' என்றும் சில நடுத்தர வர்க்க அசடுகள் உளறுவதை நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம். ராணுவ ஆட்சி வந்தால் இந்த அசடுகளின் வீட்டுப் பெண்களை இழுத்துக் கொண்டு போய் கற்பழித்தால் கூடக் கேட்க முடியாது என்று இவர்களுக்குத் தெரியுமா? மணிப்பூரில் நடந்த கற்பழிப்பை எதிர்த்து மணிப்பூர் பெண்கள் நிர்வாணமாக நின்று தங்கள் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தார்களே? அதுவாவது இந்த மூடர்களுக்குத் தெரியுமா? ஜனநாயக அரசு ஆட்சியில் இருக்கும் போதே இவ்வளவு ராணுவ அத்துமீறல் என்றால் ராணுவ அரசு வந்தால் என்ன நடக்கும்?

இம்மாதிரி அசடுகள்தான் வெனிசுவலாவிலும் சாவெஸைப் பற்றி ஏதாவது உளறிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

சாரு.

26.7.2009

பயணிகளின் உரையாடல் (2)

சாரு,

ஆங்கிலத்தில் ராபை என்கிறார்கள். சரியான உச்சரிப்பு ராபி என்பதாக இருக்கலாம். தமிழில் ராபி என்றுதான் மொழி பெயர்க்கப்படுகிறது.

நியூயார்க் -- சரவணபவன் கமெண்ட்டை வெகுவாக ரசித்தேன். நம்மூரில் 100 க்கு 95 பேர் இப்படித்தான். க்ரீன்லாந்திற்குப் போனாலும் இட்லி, தோசை என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள்; பெண்ணிற்கும், பையனுக்கும் சாதிக்குள்ளேயே பெண் தேடுவார்கள். அமெரிக்க நண்பர் ஒருவர் ஃப்யூஜியில் சில ஆண்டுகள் இருந்தவர். அங்குள்ள டேட்டிங் அனுபவங்களைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தார். ஃப்யூஜியில் இந்தியப் பெண்களை டேட் செய்ய முடியாதாம். டேட்டிங்கெல்லாம் போனால், பெண்ணுக்குத் திருமணமாகிற தகுதி போய்விடுமாம்.

ஆனால், சாப்பாட்டு விஷயத்தில் நம்மை விட கொரியர்கள் மோசம். கொரிய உணவுதான் வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதை விட்டுவிடுங்கள்; அங்குள்ள அதே அரிசிதான் வேண்டும் என்று அடம் பிடிப்பது ரொம்ப அதிகம் இல்லையா? என்னுடைய கொரிய நண்பர் இந்தியா வரும்போது சோற்றையும் கொண்டு வந்துவிடுவார். வெளியே சாப்பிடப் போனால் அலுமினியம் ஃபாயில் பாக்கெட் ஒன்றை வெயிட்டர் கையில் கொடுத்து, இதை கொதிக்கும் நீரில் போட்டு 3 நிமிடம் வைத்துவிட்டு கொண்டுவந்து கொடு என்பார். வெயிட்டர் கொண்டுவருவார். இவர் அதைத் தொட்டுப் பார்த்து விட்டு, “நீ இதை வெதுவெதுப்பான நீரில் போட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கிறாய்; கொதிக்கும் நீரில் போட்டுக் கொண்டு வா” என்பார். ஒரு வழியாக சரியான வெப்பத்தில் பதப்படுத்தப்பட்டு வரும் பாக்கெட்டை வெட்டித் திறந்தால் சாதம் இருக்கும்.

கூபாவைப் பற்றி ஒரு முறை சொல்லியிருந்தீர்கள்; கூப மக்கள் எங்கே செல்வதென்ற சுதந்திரத்தை அவர்கள் தீர்மானிக்க முடியுமென்றால், கூபாவே காலியாகிவிடுமென்று. வெனிசுவேலா அந்த அளவுக்கு இன்னும் மோசமாகவில்லை. ஆகிவிட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

நீங்கள் சுட்டிக் காட்டும் பிரச்சினைகளை நான் மறுக்கவில்லை.

சாவேஸ் போன்ற தீர்வுகள் பிரச்சினைகளை மோசமாக்குவதைத்தான் கவலையுடன் பார்க்கிறேன். அதிகாரத்தைக் குவித்துக் கொண்டு, மாற்றுக் கருத்துக்களை நசுக்கி ஆளும் சர்வாதிகாரிகள் தென்னமெரிக்காவின் வலது சாரியிலிருந்தும், இடதுசாரியிலிருந்தும் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். “ஜனநாயக அரசு ஆட்சியில் இருக்கும் போதே இவ்வளவு ராணுவ அத்துமீறல் என்றால் ராணுவ அரசு வந்தால் என்ன நடக்கும்?” என்ற உங்களது அதே கவலைதான் எனக்கும்.

மக்களாட்சியின் checks and balancesதகர்த்துவிட்டு சர்வாதிகாரத்-தைக் குவித்துக்கொண்டு செயல்படும் சாவேஸின் கீழ் வெனிசுவேலா மென்மேலும் வீழ்ச்சியடையும் சாத்தியக் கூறுகள்தான் அதிகம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு வெனிசுவேலாவில் கிளை விரித்திருந்த அமெரிக்கப் பன்னாட்டு நிறுவனம் ஒன்றில்தான் நான் பணிபுரிந்தேன். அந்த நிறுவனத்தின் தலைமையகத்தில் பணிபுரிந்த காரணத்தாலும், அதன் வரவு--செலவு--லாப--நஷ்ட விபரங்களை அறிந்துகொள்ள வேண்டிய அளவிற்கான பொறுப்பில் இருந்ததாலும், என்னால் சொல்ல முடியும்: அந்த நிறுவனம் வெனிசுவேலாவையோ, அதன் கிளை விரிந்திருந்த வேறெந்த தென்னமெரிக்கா நாட்டையோ சுரண்டவில்லை. லாபமீட்டுவதை சுரண்டல் என்று வைத்துக்கொண்டால் இப்படிச் சொல்ல முடியும்: அந்த நிறுவனம் ஃப்ரான்சையோ, இத்தாலியையோ, கொரியாவையோ, சீனாவையோ சுரண்டியது போல்தான் வெனிசுவேலாவையும் சுரண்டியது.

கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் வரை வெனிசுவேலாவோடு வணிகத் தொடர்புள்ள நிறுவனம் ஒன்றுடன் நெருங்கிய உறவுடன் இருந்தேன். அந்த நிறுவனத்தின் வெனிசுவேலா விநியோகஸ்தர்கள் சாவேஸுடன் உள்ள நெருக்கத்தினால் எப்படித் தங்கள் போட்டியாளர்களை நசுக்கி, அங்குள்ள சந்தையில் ஏகபோகத்தை நிலைநாட்டினார்கள், பொருட்களின் விலையை தங்கள் இஷ்டத்திற்கு நிர்ணயித்தார்கள்; அதனால் பாதிக்கப்பட்டது சாதாரண மக்கள் என்பதையெல்லாம் அறிவேன். அதனால்தான், என்னால் தங்களது சாவேஸ் குறித்த உற்சாகத்தை ஒரு துளியேனும் பகிர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆனால், சாவேஸால் நல்லது நடக்கும் என்ற உங்களது கணிப்பு பலித்தால் எனக்கு அது மிக்க மகிழ்ச்சியையே தரும்.

விக்டர் சுரேஷ்

27.7.2009.

சாரு,

அமெரிக்காவை அனுபவிக்க நீங்கள் கலிஃபோர்னியாவை விட்டுவிடக் கூடாது. அது ஒரு தனி உலகம்.

தென்னமரிக்கர்களுடன் பழக நியூயார்க் போதுமானது. சிகாகோ போன்ற பெரிய நகர்களிலும் தென்னமெரிக்கர்கள் கணிசமான எண்ணிக்கையில் வாழ்கிறார்கள். நியூயார்க்கைப் பார்த்து விட்டால் அமெரிக்காவையே பார்த்தது போல என்று ஆர்.கே.நாராயண் எழுதியிருக்கிறார். எனக்கு அப்படித் தோன்றவில்லை.

சிகாகோ, நியூ ஆர்லின்ஸ், லாஸ் வேகஸ், சான் ஃப்ரான்சிஸ்கோ எல்லாமே வேறு வேறு ஆன்மா உள்ள நகரங்கள். முடிந்தால் அரிசோனாவையும், நியூமெக்சிகோவையும் பார்த்து விடுங்கள். டெக்ஸசில் டாலஸ், ஹ்யூஸ்டன் போகாமல், ஆஸ்டின் போங்கள். ஆஸ்டின் உங்களுக்குக் கட்டாயம் பிடிக்கும்.

விக்டர் சுரேஷ்

27.7.2009

அன்புள்ள சுரேஷ்,

சாவெஸ் பற்றிய அபிப்பிராயம் இடதுசாரிப் பத்திரிகைகளில் படித்ததை மட்டுமே வைத்து உருவாக்கிக்கொண்டது. அதனால் உங்களுடைய நேரடி அனுபவத்தை நான் ஏற்றுக்கொண்டுதான் ஆக வேண்டும்.

அமெரிக்காவுக்குச் செல்லும் வாய்ப்பு கிடைத்தால் நீங்கள் சொல்லும் குறிப்புகளை கவனத்தில் வைத்துக்கொள்வேன்.

சாரு

30.7.2009

காணாமல் போனவர்கள் பற்றிய அறிவிப்பு

1. வரும் 29ஆம் தேதி மாலையிலிருந்து 31ஆம் தேதி மாலை வரை மதுரையில் இருப்பேன். ஒரு இலக்கியக் கூட்டத்தில் கலந்து-கொள்வதற்காக வருகிறேன். கூட்டம் எங்கே நடக்கும், எப்போது நடக்கும் என்பது போன்ற விஷயங்களை முன்கூட்டியே தெரிவித்தால் சென்னையிலிருந்து மதுரை வரும் என்னுடைய நண்பர்களுக்கு பயணச் சீட்டை முன்பதிவு செய்வதற்கும் பயணத்தைத் திட்டமிடுவதற்கும் ஏதுவாக இருக்கும் என்று கூட்ட அமைப்பாளரிடம் இதுவரை சுமார் 30 தடவை கேட்டுவிட்டேன். ஒவ்வொரு முறையும் சுப்ரீம் ஓட்டல் என்று மட்டுமே காதில் விழுந்ததே தவிர மற்ற எந்த விபரங்களும் கிடைக்கவில்லை. 30ஆம் தேதி காலை பத்து மணியிலிருந்து ஒரு மணி வரை கூட்டம். என்னைச் சந்திக்க விருப்பமுள்ளவர்கள் எனக்கு மின்னஞ்சல் அனுப்பலாம். யாரும் என்னை அவர்களின் வீட்டுக்கு அழைக்க வேண்டாம். ஒரு நண்பரின் வீட்டுக்குச் சென்ற அனுபவத்தைத் தனியாக சிறுகதையாகவே எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். என் வாழ்வின் மறக்க முடியாத துயர அனுபவங்களில் அது ஒன்று. என்னுடைய வீட்டில் இருக்கும்போதே ஏதோ ஒரு கெஸ்ட்டைப் போல் உணரும் நான், நண்பர்களின் வீட்டுக்குச் செல்வதை எப்படி விரும்புவேன்? மற்றொரு விஷயம், என்னைச் சந்திக்க விரும்பும் நண்பர்கள் இரண்டு பிரமுகர்களைப் பற்றி என்னிடம் கதைக்க வேண்டாம். யார் என்று உங்களுக்கே தெரியும்.

2. இனிமேல் யாரும் எனக்கு 'ஐ லவ் யூ' அஞ்சல்கள் அனுப்ப வேண்டாம். மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை என்ற மூன்று ஆசைகளில் முதலும் கடைசியும் என்னிடம் எப்போதுமே இருந்ததில்லை. ஆனால் அதற்கெல்லாம் சேர்த்து வைத்து நடுவில் உள்ளதன் மேல் அபரிமிதமாகவும், விபரீதமாகவும் இருந்தது. இப்போது அந்த ஆசை அறவே என்னை விட்டு அகன்றுவிட்டது. காரணம், விவேகானந்தருக்கு பரமஹம்ஸர் நேரடியாகக் கடவுளைக் காண்பித்தது போல் மனித உருவில் இருந்த ஒருவர் எனக்கு நேரடியாகக் கடவுளைக் காணச் செய்தார். அரை மணி நேரம் ஆயிற்று எனக்குப் பிரக்ஞை தெளிய. விழித்துப் பார்த்ததும் நான் வேறு ஒரு மனிதனாக

உணர்ந்தேன். இப்போது நான் கிட்டத்தட்ட ஒரு துறவி. இப்போது என்னால் அந்நிய ஸ்திரீகளை ஒரு ஆடவனைப் பார்ப்பது போலவே பார்க்க முடிகிறது.

3) என் எழுத்தின் மீது மிகுந்த பிரியம் கொண்ட நண்பர்களிடம் ஒரு விண்ணப்பம் வைத்திருந்தேன். ஸீரோ டிகிரியின் ஆங்கிலப் பதிப்பு ஒரு பிரதியை வாங்கி அவர்கள் வசிக்கும் நகரில் உள்ள பொது நூலகத்தில் வைக்க வேண்டும். இது இந்தியாவில் வசிப்பவர்களுக்கு அல்ல. ஐரோப்பா, அமெரிக்கா போன்ற இடங்களில் வசிக்கக்கூடியவர்களுக்கு மட்டுமே. அப்படி வைக்காவிட்டால் அவர்கள் எனக்கு ஆங்கிலத்தில் எழுதும் மெயில்களை மணிக்கணக்கில் அமர்ந்து மொழிபெயர்ப்பு செய்து இணைய தளத்தில் வெளியிட மாட்டேன். அவர்களோடு கடிதத் தொடர்பும் கொள்வதற்கில்லை என்று எழுதியிருந்தேன். சுமார் 25 நண்பர்கள் என்னோடு கடிதத் தொடர்பில் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர்கூட அதற்கு வினையாற்றவில்லை. அவர்களிடமிருந்து ஒரு வரி மெயில் கூட இல்லை. இதில் அவர்களுக்கு என்ன பிரச்சினை இருக்கக் கூடும் என்றும் என்னோடு விவாதிக்கலாம் என்றும் எழுதியிருந்தேன். ஏனென்றால், என்னோடு வெறும் இரண்டு வாரத்துக்கு முன்பு தொடர்பு கொண்ட ஒரு நண்பர் இதோடு ஒரு டஜன் அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகங்களைத் தொடர்புகொண்டு அங்கெல்லாம் ஸீரோ டிகிரியை அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் நான் எனக்கு வரும் மின்னஞ்சல்களை, ஒன்று, தமிழில் மொழிபெயர்த்து, அல்லது, தமிழில் இருந்தால் பிழை திருத்தம் செய்து பதிவேற்றம் செய்கிறேன்.

இப்படி எந்த நண்பரிடமிருந்தும் பதில் இல்லாத நிலையில், ஒரே ஒரு நண்பரின் மௌனம் மட்டும் எனக்குச் சற்று வியப்பை அளித்தது. அவர் அமெரிக்காவில் இருப்பவர். என் நட்பு வட்டத்தில் அவரை முக்கிய இடத்தில் வைத்திருக்கிறேன். அதனால் அவரும் மற்றவர்களைப் போல் மௌனமாக இருந்ததை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அதே சமயத்தில் அவரிடமிருந்து எனக்கு ஒரு மெயில் வந்தது. அவர் தமிழில் அனுப்பி வைத்திருந்த நீண்ட மெயில்கள் எனக்குக் கிடைத்தனவா என்று கேட்டு. நான் உடனே ‘கிடைத்தது’ என்று மட்டும் எழுதிவிட்டு, “ஸீரோ டிகிரி ஆங்கிலப் பதிப்பு நூலை வாங்கி உங்கள் ஊர் நூலகத்திற்கு நன்கொடையாக அளிப்பது பற்றி எழுதியிருந்தேனே? உங்கள் பதில் என்ன?” என்று கேட்டு எழுதினேன்.

அவர் எழுதிய பதில் ‘இனிமேல் எந்த வாசகரோடும் கடித உறவு வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்ற வைராக்கியத்தை எனக்குள் உருவாக்கியது’ என்று சொல்லலாம். அவர் பதில்: “பணம் செலவு

பண்ணுவது பிரச்சினையே இல்லை. ஆனால் அதைச் செய்யாததன் காரணம், சோம்பேறித்தனம்தான். உடனே ஒரு பத்து பிரதிகள் வாங்கி என் நண்பர்களுக்குத் தருகிறேன்.”

ஏதோ எனக்கு தர்மம் செய்கிறாற் போன்ற ஒரு தொனி அதில் இருப்பதைக் கண்டு ரொம்பவே எரிச்சலடைந்தேன். நான் இவர்களின் கடிதங்களை வைத்துக்கொண்டு மணிக் கணக்கில் பிழை திருத்தம் செய்துகொண்டிருப்பேன். பதிவேற்றம் செய்வேன். ஆனால் இவர்கள் என் பொருட்டு என் புத்தகங்களை வாங்கி நன்கொடை தருவதற்கு பணம் செலவு செய்வது பற்றி பிரச்சினை இல்லையாம். சோம்பேறித்தனமாம். அப்படியானால் இவர்களுக்காக இங்கே என் நேரத்தைச் செலவு செய்துகொண்டிருக்கும் நான் என்ன கேணையனா? சமீபத்தில் ஒரு கடிதத்தை எடிட் செய்ய ஆறு மணி நேரம் பிடித்தது.

இங்கே நான் சொல்வதைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டுவிட வேண்டாம். எனக்கு இப்படிச் கடிதங்களை எடிட் செய்வதும், அவற்றுக்குப் பதில் எழுதுவதும், பதிவேற்றம் செய்வதும் நிரம்பப் பிடித்திருக்கிறது. அதனால்தான் அதைச் செய்கிறேன். ஆனால் பதிலுக்கு நான் ஒரு உதவி கேட்டால் 'சோம்பேறித்தனம்' என்று பதில் சொல்வது என்னை எவ்வளவு தூரம் அவமானப்படுத்தும் செயல்? என் எழுத்தை விரும்பாதவர்களிடம் நான் எதையும் கேட்கவில்லை. என் எழுத்தை நேசிப்பவர்களிடமும், கொண்டாடுபவர்களிடமும் மட்டுமே கேட்கிறேன். இந்த ஒரு வருடத்தில் இன்றைய தேதி வரை நான் 2000 பக்கங்களை எழுதியிருக்கிறேன். இதை உங்களுக்கு வாசிக்கக் கொடுத்திருக்கிறேன். பதிலுக்கு ஸீரோ டிகிரியின் ஆங்கிலப் பதிப்பில் ஒரே ஒரு பிரதியை வாங்கி உங்கள் நகர நூலகத்துக்குப் பரிசளிக்கச் சொன்னால் கடிதம் எழுதுவதையே நிறுத்திவிட்டார்கள். ஒரே ஒரு நண்பர் மேற்கண்டபடி எழுதியிருக்கிறார். வேண்டாம் நண்பரே... ரொம்ப சந்தோஷமாக இருக்கிறது. அதைத் தயவுசெய்து செய்ய வேண்டாம். நான் மட்டும் வெட்கத்தை விட்டுக் கடிதம் எழுதிக் கேட்காமல் இருந்திருந்தால் இந்த நண்பரும் இன்னும் பல கடிதங்களை எனக்கு டைப் செய்து அனுப்பிக்கொண்டிருப்பார். நான் என்ன உங்களுடைய மெயில்மேனா? எந்த வகையிலும் பொறுப்பை ஏற்காத ஒரு நட்பே உங்களுக்குத் தேவையாக இருக்கிறது. மற்றபடி ஒரு துரும்பைக்கூட நகர்த்த மாட்டீர்கள் என்றால் இனிமேல் யாருடனும் தனிப்பட்ட முறையில் அஞ்சல் தொடர்பு இல்லை.

9.8.2009

கமலாபுரத்தை நோக்கி...

அமெரிக்காவிலிருந்து சுகந்தி என்ற என் வாசகி ஒருவர் கமலாபுரம் ஹஜ்ரத்தை பார்க்க வேண்டும் என்றும் தன்னை அவரிடம் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்றும் கேட்டிருந்தார். ஹஜ்ரத்தை என் வாழ்வில் எத்தனை தடவை பார்க்க முடியுமோ அத்தனை தடவை பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற அடங்காத ஆர்வம் கொண்டவன் நான் என்பதால் உடனே அந்தத் திட்டத்திற்கு சம்மதித்துவிட்டேன். திருவண்ணாமலையில் இருக்கும் திருவாசகத்தைத் தொடர்பு கொண்டேன். அவர் உஸ்மானின் நண்பர். அவரும் உஸ்மானும் நானும் சுகந்தியின் குடும்பத்தினரும் கமலாபுரம் செல்வதென்று ஏற்பாடு. என்னோடு சீனிவாசனையும் சேர்த்துக்கொண்டேன். சுகந்தியின் மகனுக்கு ஐந்து வயது. முக்கியமாக அவனுக்கு ஹஜ்ரத்தின் ஆசீர்வாதம் வேண்டும். அதற்காகவே இந்தப் பயணம்.

கமலாபுரம் சென்றுவிட்டு கடப்பாவில் உள்ள பெட்டா தர்ஹாவுக்கும் செல்லலாம் என்று திட்டம். மொத்தம் பத்து பேர். 12 பேர் செல்வதற்கான வேன் ஒன்றை ஏற்பாடு செய்து தருவதாகக் கூறினார் திருவாசகம். நானும் சரி என்று கூறிவிட்டேன். ஆனால் வேனில் கண்டிப்பாக ஏ.சி. இருக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனையைச் சொன்னேன். அதெல்லாம் அமார்க்களப்படுத்திவிடலாம் என்றார். பொதுவாக எந்த விஷயத்தையும் வானளாவி எடுத்துச் சென்று வாய்ப் பந்தல் போடுபவர்கள் காரியத்தில் ஒன்றும் இருக்காது என்று சொல்வார்கள். திருவாசகம் எப்படி என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஒரே ஒரு விஷயத்தில் அவர் எனக்கு மிகுந்த எரிச்சலூட்டக் கூடியவராக இருந்தார்.

அது ஒரு சித்ரவதை. சென்ற முறை அவரோடு கமலாபுரம் சென்ற போது நடந்தது. ஒரு ஓட்டலுக்கு சாப்பிடச் செல்வோம். நான் வழக்கம்போல் மீன் ஆர்டர் செய்வேன். அவர் உடனே “இருதயப் பிரச்சினை உள்ளவர்கள், பைபாஸ் சர்ஜரி பண்ணியவர்கள் அசைவத்தில் மீன்தான்

சாப்பிடலாம்; மட்டன் பக்கம் போகவே கூடாது” என்பார். எனக்கு சர்க்கரை பிரச்சினை இல்லாவிட்டாலும் குறைவாகவே சர்க்கரை சேர்த்துக்கொள்ளும் பழக்கம் உள்ளவன். தேநீர் சாப்பிடுவோம். சிப்பந்தியிடம் “சீனி கம்” என்று சொல்லுவேன். உடனே பிடித்துக்கொள்வார் திருவாசகம். “ரொம்ப சரி; உங்களைப் போல் இருதயப் பிரச்சினை உள்ளவர்கள், பைபாஸ் சர்ஜரி செய்து கொண்டவர்கள் சர்க்கரை அதிகம் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாது...”

இந்தக் கொடுமையிலிருந்து எப்படித் தப்பிப்பது என்று யோசித்துக் கொண்டே இருந்தேன். இரண்டு மூன்று தடவை மிருதுவாக சொல்லிப் பார்த்தேன். எப்போது பார்த்தாலும் நான் இதையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் மனநோயாளியாகிவிடுவேன் என்கூடச் சொன்னேன். “ரொம்ப சரி; உங்களைப் போல் இருதயப் பிரச்சினை உள்ளவர்கள், பைபாஸ் சர்ஜரி செய்துகொண்டவர்கள் அதைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது” என்றார் திருவாசகம். ‘அட்டா, இவரிடமிருந்து தப்பவே முடியாது போலிருக்கிறதே’ என்று கவலைப்பட்டேன்.

ஒருமுறை அவர் என் வீட்டுக்கு வந்து பேசிக்கொண்டிருந்தபோது தெரியாததனமாக “திருவண்ணாமலை மேல் நீங்கள் ஏறி இருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டுத் தொலைத்துவிட்டேன்.

“ஓ பலமுறை ஏறியிருக்கிறேன். ஆனால் உங்களைப் போல் இருதயப் பிரச்சினை உள்ளவர்கள், பைபாஸ் சர்ஜரி செய்து-கொண்டவர்கள் மலை ஏறக் கூடாது.”

அதற்கு மேல் என்னால் பொறுக்க முடியாமல் போனது. ‘சரி, நடித்தது போதும்; இனி நம்முடைய உண்மையான சொரூபத்தைக் காட்டிவிட வேண்டியதுதான்’ என்று முடிவு செய்து கடுமையான தொனியில் ஐந்து நிமிடம் அவருக்கு இதில் உள்ள பிரச்சினைகளை விளக்கினேன்.

அதன் பிறகு எனக்கு திருவாசகத்தைப் பற்றி நினைக்கும் போதெல்லாம் அந்த பைபாஸ் சர்ஜரி விஷயமும் ஞாபகம் வர ஆரம்பித்து மிகுந்த உளவியல் நெருக்கடியைத் தந்து கொண்டிருந்தது. கிட்டத்தட்ட ஒரு சித்ரவதை மாதிரி இருந்தது. அவந்திகாவிடம் கூடப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தேன். இதெல்லாம் அவர் என் மீது கொண்ட அன்பினாலும் அக்கறையினாலும் சொல்வதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அது புரிந்தது. ஆனாலும் அவருடைய தொடர்ந்த அக்கறை என்னைத் துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

இந்த முன் அனுபவம் காரணமாக அவரோடு சற்று எச்சரிக்கையாகவே

இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டு, வேனில் ஏ.சி. இருக்க வேண்டும் என்ற விஷயத்தை பலமுறை அவருக்கு நினைவூட்டினேன். “அதெல்லாம் ஜமாய்த்துவிடலாம்” என்றே ஜாலி பண்ணிக்கொண்டிருந்தார் திருவாசகம். நாள் நெருங்க நெருங்க எனக்கு சற்று பயம் கூடியது. சீனிவாசனோ வேன் வருமா என்றே தனக்குச் சந்தேகமாக இருப்பதாக மேலும் பயம் கூட்டினார். மறுபடியும் திருவாசகத்தை அழைத்து வேன் ஏற்பாடு செய்வதில் அவருக்கு ஏதாவது பிரச்சினை இருந்தால் தெரிவிக்கும்படியும், சென்னையிலிருந்து வேன் ஏற்பாடு செய்வதில் எனக்கு எந்தச் சிக்கலும் இல்லை என்றும் சொன்னேன். திருவாசகமோ “என்ன சொல்றீங்க நீங்க? இங்கே ஒரு வேன் ஏற்பாடு பண்ணி வச்சிருக்கேன். புத்தம் புது வேன். வெளிநாட்டுக்காரர்கள் செல்லும் வேன்...” என்று அலங்கார ஜோடனைகளை அடுக்க ஆரம்பித்தார். எனக்கோ அலங்காரம் அதிகமாக அதிகமாக பயமும் அதிகமானது.

“இதோ பாருங்கள். முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டியது ஏ.சி. சிறு குழந்தையும் வருகிறான். ஏ.சி. இல்லாவிட்டால் பயணமே செல்ல முடியாது...” என்று அந்த விஷயத்தையே திரும்பத் திரும்ப அலுப்பூட்டும் விதத்தில் சொல்ல ஆரம்பித்தேன். ஏனென்றால், உஸ்மானும் திருவாசகமும் தெருவோர நடைபாதையிலேயே படுத்து உறங்கி, பொதுவெளியிலேயே மலஜலமெல்லாம் முடிக்கக்கூடிய அளவுக்கு விளிம்பு நிலை வாழ்க்கைக்குத் தயாராக இருக்கக்கூடியவர்கள். தவிர்க்க முடியாவிட்டால் நானும் அந்த அளவுக்கு இறங்கக் கூடியவன்தான். ஆனால் வருபவர்கள் அப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை முறைக்குப் பழக்கப்பட்டவர்கள் அல்ல. அதிலும் ஐந்து வயதுக் குழந்தை வேறு. எல்லாவற்றையும் விளக்கி விளக்கிச் சொன்னேன்.

இப்போது திருவாசகம் அந்த வண்டியின் அருமை பெருமையைப் பற்றி விளக்க ஆரம்பித்தார். உள்ளே நுழைந்தாலே ஜிலுஜிலு என்று குளிரும். ஒவ்வொரு இருக்கையின் முன்பும் ஒரு மின்விசிறி வேறு. இன்னும் என்னென்னவோ. விட்டால் அதன் உள்ளே நீச்சல் குளம் கூட இருக்கிறது என்று சொல்லுவார் போலிருந்தது. இவ்வளவுக்கும் மற்ற ட்ராவல்லை விட மிக மிகக் குறைவான கட்டணம்.

குறைவான கட்டணம் என்றதும் நான் பயந்து விட்டேன். “ஐயோ வேண்டாம். குறைந்த கட்டணம் என்றால் வசதியும் குறைவாகவே இருக்கும்.”

என்னைப் பேச விடாமல் வெட்டினார் திருவாசகம். திரும்பவும் வேன் புராணம்.

அடுத்த விஷயம். திருவண்ணாமலையில் ஒரு இரவு தங்கி விட்டு மறுநாள் காலை கமலாபுரம் கிளம்ப வேண்டும் என்பதால் தங்கும் அறை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நல்ல வசதியான அறையாக வேண்டும் என்று திருவாசகத்திடம் என்னுடைய பல்லவியை ஆரம்பித்தேன். அருணை ஆனந்தாவில் போடுங்கள் என்றும் ஆலோசனை சொன்னேன். “என்னது அருணை ஆனந்தாவா? அதெல்லாம் பிச்சை எடுக்க வேண்டும். ஓட்டல் அஷ்ரேயா என்று ஒரு ஓட்டல் இருக்கிறது. சொர்க்கம் மாதிரி இருக்கும். உங்களுக்கு அங்கே ரும் போட்டுவிட்டேன்” என்றார்.

கடப்பாவில் பெட்டா தர்ஹாவுக்கும் செல்ல வேண்டிய திட்டம் இருந்ததால் அங்கே ஒரு இரவு தங்க வேண்டும். உஸ்மான் கோஷ்டிக்கு ஒரு அறை, சுகந்தி கோஷ்டிக்கு இரண்டு அறை, சாரு கோஷ்டி. ஆக நான்கு அறைகள் தேவை. “கடப்பாவில் முன்கூட்டியே அறை முன்பதிவு செய்து விடுங்கள்” என்று சுகந்தி ஒரு பத்து முறையாவது எனக்கு ஞாபகப்படுத்தி இருப்பார். அது பற்றி நான் திருவாசகத்திடம் விசாரித்தபோது ஏதோ நகைச்சுவையைக் கேட்டது போல் சிரித்தார். பிறகு, அந்த ஊரில் தெருவுக்கு நாலு லாட்ஜ் இருப்பதாகவும், எப்போது சென்றாலும் அறை கிடைக்கும் என்றும், அவரும் உஸ்மானும் பலமுறை சென்றிருப்பதாகவும் சொன்னார்.

குறிப்பிட்ட நாள் வந்தது. “காலை ஒன்பது மணிக்கு உங்கள் வீட்டுக்கு வேனில் வந்துவிடுகிறேன்” என்றார் திருவாசகம்.

“நீங்கள் ஏன் அனாவசியமாக திருவண்ணாமலையிலிருந்து சென்னை வந்துவிட்டு உடனே திருவண்ணாமலைக்குத் திரும்ப வேண்டும்?”

“உஸ்மானின் மகளும் வருகிறாள். அவளுக்கு அவந்திகாவைப் பார்க்க வேண்டுமாம்.”

அதற்காக இரண்டு பேர் திருவண்ணாமலையிலிருந்து வந்து விட்டு உடனே திருவண்ணாமலைக்குத் திரும்புவது புரியாத விஷயமாக இருந்தது. புரியாத விஷயங்களைப் பற்றி நான் அதிகம் யோசிப்பதில்லை என்பதால் அப்படியே விட்டுவிட்டேன்.

குறிப்பிட்ட நாள் வந்தது. ஒன்பது மணிக்கே கிளம்ப வேண்டும். அதற்கிடையில் வெளியே போய் பப்பு, ஸோரோவுக்கு கோழிக் கறி வாங்கிக்கொண்டு வந்து கழுவி சுத்தம் செய்து குக்கரில் வைத்து அவித்து, ஆற வைத்து இரண்டுக்கும் கொடுத்தேன். வாரம் ஒருமுறை அப்படிக் கொடுப்பது வழக்கம். முதல் நாளே கொடுத்திருக்கலாம். ஆனால் அது ஞாயிற்றுக்கிழமையாகப் போனதால் அந்தக் கூட்டத்தில்

போய் மாட்டிக்கொள்ள முடியாது. கார்த்திக்கிடம் சொல்லலாம் என்றால் அவன் அதைச் செய்யாமலும் போகலாம். அவந்திகாவுக்கு ஏதோ ஒரு உடல் உபாதை. இப்படி அவசர அவசரமாக ஆடியதில் பாத்ருமிலிருந்து வெளியே வரும்போது கதவிடுக்கில் கட்டை விரல் நசுங்கி ரத்தம் கட்டிவிட்டது.

ஒன்பது மணி ஆயிற்று. ஒன்பதரை ஆயிற்று. பத்து ஆயிற்று. சுகந்தியிடமிருந்து போனுக்கு மேல் போன். “பதற்றமின்றி இருங்கள், வண்டி வரும்போது நானே அழைக்கிறேன்” என்று சொல்லி விட்டேன்.

நானும் திருவாசகத்தைத் தொடர்பு கொள்ளவில்லை. சுமார் பத்தரை அளவில் என்னோடு பேசிய அவர் ட்ராஃபிக் ஜாமில் மாட்டிக் கொண்டதாகக் கூறினார். நான் மிகவும் அசுவாரசியத்துடன் அதைக் கேட்டுக்கொண்டேன். பிறகு, பதினோரு மணிக்கு வந்தார் திருவாசகம். உஸ்மான் மகள்? அவளுக்கு ஏதோ பரீட்சை.

“அப்படியானால் நீங்கள் ஏன் இப்போது அனாவசியமாக திருவண்ணாமலையிலிருந்து சென்னை வந்தீர்கள். உடனே நாம் திருவண்ணாமலையிலே கிளம்புகிறோம்?”

என்னுடைய இந்த எளிமையான கேள்விக்குத் திருவாசகம் சொன்ன பதில் சற்றும் புரியவில்லை. டிரைவருக்கு வழி சொல்வதற்காகக் கூட வந்ததாகச் சொன்னார். திருவண்ணாமலையிலிருந்து நெடுஞ்சாலை வழியே சென்னை வருவதற்கு வழி சொல்வதற்காக ஒரு ஆளா!

வேனில் வந்து அமர்ந்தவுடனேயே சட்டை உடம்போடு ஒட்டிக் கொண்டது. அவ்வளவு வியர்வை. டீசல் எஞ்ஜின் மாதிரி வெப்பம் ஆளைப் புரட்டிப் போட்டது. “ஏசி இல்லையா?” பெரும் பதற்றத்துடன் வினவினேன்.

“ரொம்பக் குளிருச்சு... ஆஃப் பண்ணிட்டேன்” என்றார் திருவாசகம்.

“ஆமா சார், ரொம்பக் குளுரு...” என்று ஒத்து ஊதினார் டிரைவர்.

“சரி, உங்கள் ரெண்டு பேரின் பேச்சைக் கேட்டால் நான்தான் மெண்டல் என்று தெரிகிறது. பார்ப்போம். இப்போது ஒரு கோஷ்டி ஏறும். அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்று பார்ப்போம்...”

ஒரு மணி நேரம் ஆகியும் ஏ.சி.யில் ஒரு முன்னேற்றமும் இல்லை. சுகந்தி கோஷ்டியினர் புஸ் புஸ் என்று வாயால் மூச்சு விட ஆரம் பித்தார்கள். உள்ளே சுத்தமாக ஏ.சி. வேலை செய்யவில்லை. கண்ணாடி ஜன்னல்களும் மூடியிருந்தன. ஜன்னலைத் திறந்தால் ‘அதனால்தான் குளிரெல்லாம் வெளியேறியது’ என்று சொல்வார்கள் என்று

ஜன்னலையும் திறக்கவில்லை. சிறுவனுக்கு தலையிலிருந்து கால் வரை வியர்த்து குளித்தது போல் ஆகி தும்ம ஆரம்பித்தான். சீனிவாசன் என் காதைக் கடித்தார், பன்றிக் காய்ச்சல் பன்றிக் காய்ச்சல் என்று. ஏற்கனவே அவர் மரண பயத்தில் இருந்தார். சுகந்தி அமெரிக்காவிலிருந்து வந்தவர். அதுவும் வந்து இறங்கி ஓரிரண்டு தினங்களே ஆகியிருந்தன. அதுவும் இல்லாமல் சென்னை விமான நிலையத்தில் ‘ஐரம் இருக்கிறதா?’ என்று மட்டுமே பார்த்ததாக சுகந்தியே வெள்ளந்தியாக சீனிவாசனிடம் சொல்லிவிட்டார். அதனால் சீனிவாசன் எங்கள் எல்லோரிடமிருந்தும் சற்று ஒதுங்கியே இருந்தார்.

எல்லோரும் வியர்வையில் மூழ்கி வேக்காட்டில் அவிந்து-கொண்டிருந்த நிலையிலும் “ஏசி கொஞ்சம் குறைவாக இருக்கிறது” என்று சொல்லி மேலும் பிரச்சினை பண்ணிக்கொண்டிருந்தார் திருவாசகம்.

ஒருவழியாக மாலை ஐந்து மணிக்குத் திருவண்ணாமலை போய்ச் சேர்ந்தோம்.

இந்த வேனில் கடப்பா செல்வது சாத்தியமே இல்லை என்பதால் புதிய வேன் ஒன்று பார்க்குமாறு திருவாசகத்திடம் கேட்டேன். “ம்ஹூம்... திருவண்ணாமலையில் ட்ராவல்ஸே இல்லை; நீங்கள் வேண்டுமானால் பவா செல்லதுரையிடம் கேளுங்கள்.” கையை விரித்தார் அவர்.

இவருக்கு என்ன தீங்கு செய்தோம்; இப்படித் திட்டம் போட்டுப் பழி வாங்குகிறார்? இவருக்கு எதுவுமே தெரியாது என்பதை முன்பே சொல்லியிருந்தால் அப்போதே பவாவிடம் சொல்லி ஏற்பாடு செய்திருக்கலாமே என்றெல்லாம் நினைத்தபடி பவாவை போனில் அழைத்தேன். அதுவரை நான் திருவண்ணாமலை வருவது பற்றியே அவரிடம் எதுவும் தெரிவித்திருக்கவில்லை. பவாவிடம் சொல்லி 15 நிமிடங்களில் ஒரு வேன் வந்தது. உள்ளே நுழைந்து பார்த்தேன். நல்ல குளிர்ச்சி.

அந்த டிரைவரிடம் “இந்த ஊரில் ட்ராவல்ஸே இல்லையாமே?” என்று கேட்டேன். “யார் சொன்னது, பத்துப் பனிரண்டு ட்ராவல்ஸ் இருக்கிறதே” என்றார் அவர்.

கொஞ்சம் பொறுங்கள். ஒருவர் ஏ.சி. வேன் ஏற்பாடு செய்யவில்லை என்பதற்காக அவரைப் பற்றி கடுமையான வார்த்தைகளில் விமர்சிக்கும் அளவுக்கு நான் மோசமானவன் இல்லை. மேலும், திருவாசகத்துக்கு நான் பெரிதும் நன்றிக் கடன் பட்டவன். அவர்தான் எனக்கு உஸ்மானையே அறிமுகப்படுத்தியவர். அவரால்தான் ஹஜ்ரத்தையே சந்தித்தேன். அவர் எனக்குச் செய்த இன்னொரு பெரிய உதவி, என்

தேகத்தில் தானாகவே உருவாகும் கெட்ட கொழுப்பைக் குறைப்பதற்கு ஒரு நல்ல வழியைக் கூறியிருந்தார். கரும்புளி ஒரு பெரிய நெல்லிக்காய் அளவு, அதோடு கருப்பட்டி அதே அளவு இரண்டையும் எடுத்துத் தண்ணீரில் ஊறப் போட்டு மறுநாள் காலை வெறும் வயிற்றில் குடித்து வந்தால் கொழுப்பு குறைந்துவிடும் என்றார் திருவாசகம். இரண்டு மாதத்திலேயே குறைந்துவிட்டது. இப்படி பலவகையிலும் நான் அவருக்கு நன்றிக் கடன் பட்டிருந்தாலும், அதையும் எழுத்தையும் போட்டு நான் குழப்பிக்கொள்வதில்லை. நன்றிக் கடன் என்று பார்த்தால் அப்புறம் நான் எழுத்தையே நிறுத்திவிட வேண்டியிருக்கும்.

இப்போது கமலாபுரம் பயணத்தைத் தொடர்வோம். ஏ.சி. வேன் என்று சொல்லி சாதா வேனை அனுப்பி எங்களை ஏமாற்றிய ட்ராவல்ஸின் பெயர் என்ன என்று திருவாசகத்திடம் கேட்டேன். அதற்கு அவர் ட்ராவல்ஸின் பெயரைச் சொல்லாமல் என்னென்னவோ பதில்களைச் சொல்லிக் குழப்பிக்கொண்டிருந்தார். கிட்டத்தட்ட கோணங்கியின் கதைகளைப் படிப்பது மாதிரி இருந்தது. என்னுடைய கேள்வி மிக எளிமையானது. ‘இப்படி நம்மை மோசடி செய்த ட்ராவல்ஸ் நிறுவனத்தின் பெயர் என்ன?’ இந்தக் கேள்விக்கு நேரடியான பதிலைச் சொல்லாமல் ஏதேதோ விக்ரமாதியன் கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார் திருவாசகம். அவர் பேசப் பேச என் ரத்தக் கொதிப்பு அதிகரித்தது. அவர் பேச்சைக் குறுக்காக வெட்டி கடுமையான தொனியில் “அந்த ட்ராவல்ஸின் பெயரை இப்போது சொல்லப் போகிறீர்களா இல்லையா? நான் அவர்கள் மீது போலீஸ் கம்பிளெய்ண்ட் கொடுக்கப் போகிறேன்” என்றேன். அதற்குப் பிறகுதான் விஷயம் தெரிந்தது. வேனை அனுப்பியது ட்ராவல்ஸ் நிறுவனம் அல்ல. யாரோ ஒரு ஆட்டோக்காரர்- பழைய வேனின் உரிமையாளர் - பணம் வசூல் பண்ணுவதற்காக வந்தார். அப்போதுதான் தெரிந்தது, அவர் ட்ராவல்ஸ் எதுவும் நடத்தவில்லை; புதிதாக ஒரு வேனை வாங்கி வாடகைக்கு விட்டிருக்கிறார் என்று.

ஓட்டல் அஷ்ரேயா எனக்குத் தெரிந்த அருணை ஆனந்தாவுக்கு அருகில்தான் இருந்தது. வாடகை அதேதான். ஒரு அறைக்கு 2900 ரூ. என்றும், திருவாசகத்துக்காக 2500 ரூ. என்றும் தெரிவித்தார் ஓட்டல் மேனேஜர். அறைகளுக்குள் சென்று பெட்டிகளை வைத்துவிட்டு துண்டைத் தேடினால் துண்டு இல்லை. சோப்பைத் தேடினால் சோப்பு இல்லை. 500 ரூ. அறையில் தங்குவதாக இருந்தால்தான் இதையெல்லாம் நாம் எடுத்துக்கொண்டு போக வேண்டும். நட்சத்திர ஓட்டல் என்றால் இதையெல்லாம் அவர்கள்தான் கொடுப்பார்கள்.

வரவேற்பாளருக்கு போன் செய்து இதையெல்லாம் வரவழைக்கலாம் என்று பார்த்தால் தொலைபேசியின் அருகே தொலைபேசி எண் பட்டியல் எதுவும் இல்லை. திருவாசகம், இன்னும் என்னென்ன திருவிளையாடலெல்லாம் காண்பிக்கப் போகிறாயோ என்று நினைத்துக்கொண்டே மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கி வந்து வரவேற்பாளரிடம் பேசிய பிறகு ஒரே ஒரு துண்டு மட்டும் அனுப்பப்பட்டது. “இதையெல்லாம் முன்பே எதிர்பார்த்துத்தான் நானே எல்லாவற்றையும் கொண்டுவந்து விட்டேன்” என்று சிரித்தார் சீனிவாசன்.

“என்னிடமும் இருக்கிறது. எல்லாம் ஈரமாகி விடுமே; நாளை காலையிலேயே கிளம்ப வேண்டுமே?” என்று சொல்லிவிட்டு உடனடியாக ஏ.சி.யை சோதித்தோம். நல்லவேளை, அது வேலை செய்தது.

அப்போது திருவாசகம் வேன் உரிமையாளரோடு அறைக்குள் வந்தார். “உங்களுடைய வேனில் ஏ.சி. அறவே வேலை செய்யவில்லை என்பது கூட உங்களுக்குத் தெரியாதா?” என்று கேட்டேன். அவரும் திருவாசகத்தைப் போலவே ஏதோ புரியாத விதத்தில் பதில் சொல்லிவிட்டு ரசீதை மிகுந்த பவ்யத்துடன் நீட்டினார். பார்த்தால் 15000 ரூ. “திருவண்ணாமலையிலிருந்து சென்னை, சென்னையிலிருந்து திருவண்ணாமலை, பிறகு திருவண்ணாமலையிலிருந்து கமலாபுரம் போய்விட்டுத் திரும்பவே மொத்தம் 15000 ரூ.தானே பேசியது?” என்று கேட்டேன். மீண்டும் வேன் உரிமையாளர் ஒரு நீண்ட கதைக்கான முன்னுரையை ஆரம்பித்தார். உடனே அவரைப் பேச வேண்டாம் என்று சொல்லி பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு “ஒரு வேலை செய்ய வேண்டும்” என்றேன். மற்றவர்கள் அனைவரும் மணலூர்ப்பேட்டை சென்று உஸ்மானைச் சந்திப்பது என்று ஏற்பாடு. எனக்கும் சீனிவாசனுக்கும் பவா மூலம் ஏற்பாடு செய்த புதிய வேன் வந்துவிட்டது. அதனால் வேன் உரிமையாளரிடம் “நீங்கள் இந்த கோஷ்டியை மணலூர்ப்பேட்டைக்கு அழைத்துச்சென்று மீண்டும் இங்கே கொண்டுவந்து விட வேண்டும்” என்று சொன்னேன். அவரும் ஒரு அதீத பவ்யத்துடன் “சரிங்க” என்றார். உடனே திருவாசகம் “நீங்கள் வரவில்லையா?” என்று கேட்டார். “நானும் சீனிவாசனும் பவா செல்லத்துரையைப் பார்க்கக் கிளம்பிக்கொண்டிருக்கிறோம்” என்றேன்.

புதிதாக வந்த வேனில் ஏறி பவாவின் புத்தகக் கடைக்கு நானும் சீனிவாசனும் வந்து சேர்ந்தபோது திருவாசகம் எனக்கு போன் செய்தார். அவர்கள் அனைவரும் மணலூர்ப்பேட்டை செல்ல வேன் வேண்டுமாம்.

“அந்த வேன் என்னாயிற்று?”

“புதிய வேனைப் பார்த்ததும் பழைய வேனை அனுப்பிவிட்டேனே?”

“யாரைக் கேட்டு அனுப்பினீர்கள்? அந்த வேனில்தானே நீங்கள் எல்லோரும் மணலூர்ப்பேட்டைக்குச் செல்வதாக முடிவு செய்திருந்தோம்?”

இதை நான் கேட்ட தொனி இருக்கிறதே, அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும். இம்மாதிரி தொனியில் என் மனைவி, மகன் ஆகிய இருவரைத் தவிர வேறு எந்த அந்நிய மனிதரிடமும் இதுவரை என் வாழ்நாளில் பேசியதில்லை. அதிலும் திருவாசகம் என்னை விட வயதில் மூத்தவர் வேறு.

என் கேள்விக்கு பதில் சொல்வதற்காக பெரிய ஒரு மகாபாரதத்தை ஆரம்பிக்கப் பார்த்த திருவாசகத்தின் பேச்சை வெட்டி “இப்போது என்ன செய்யலாம், சொல்லுங்கள்” என்று குரைத்தேன்.

“உஸ்மான்தான் நாளை வருகிறாரே; அதனால் நாளையே பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்ற அரிய யோசனையை வழங்கினார் திரு.

“நீங்கள் பார்த்துக்கொள்ளலாம். உள்ளூர்க்காரர். ஆனால் அவர்கள் அவரைப் பார்ப்பதற்காகத்தானே அமெரிக்காவிலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள்? அதனால் உடனடியாக வேறு ட்ராவல்லிலிருந்து வேன் ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” என்றேன்.

உடனே திரு பழைய கதையை ஆரம்பித்தார். “இந்த ஊரில் இவனைத் தவிர வேறு ட்ராவல்லே இல்லையே?”

“எப்படி அந்த வேன்காரர் போகலாம்? நான் இவ்வளவு சொல்லியும் போயிருக்கிறார் என்றால் அவரை நான் சும்மா விட மாட்டேன்?”

“அவன் மீது தப்பே இல்லை. நான்தான் போகச் சொன்னேன்...”

“அப்படியானால் அந்த ஆளையே மறுபடியும் கூப்பிடுங்கள். இதற்கென்று தனியாக பணம் தந்துவிடுகிறேன்.”

“அது சாத்தியம் இல்லையே? அவன் திருநெல்வேலி ட்ரிப் கிளம்பிப் போய்விட்டானே?”

இந்த நிலையில் நாங்கள் வந்த வேனை அனுப்பலாம் என்று பார்த்தால் அது எங்களை பவாவிடம் சேர்ப்பித்துவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டிருந்தது.

அப்போதுதான் திருவாசகத்தை என்னிடம் அறிமுகப்படுத்திய என் நண்பரை நினைத்து சற்று எரிச்சலடைந்தேன். நான் எப்போதுமே சராசரி மனிதர்களிடமிருந்து விலகி இருப்பதும் இதே காரணத்தால்தான்.

நான் இப்படி போனில் தஸ்ஸு புஸ்ஸு என்று குதித்துக்கொண்டிருப்பதையும், வேர்த்து விறுவிறுத்துப் போயிருப்பதையும் பார்த்த பவா “என்ன விஷயம்?” என்று விசாரித்தார். சொன்னேன். “சே, இவ்வளவுதானா?” என்று சொல்லிவிட்டு எங்களைக் கொண்டுவந்து விட்ட அந்த வேனையே சுகந்தி கோஷ்டி மணலூர்ப்பேட்டை சென்று வருவதற்கு ஏற்பாடு செய்தார்.

ஒன்பது மணி அளவில் தாக சாந்திக்குக் கொஞ்சம் வி.எஸ்.ஓ.பி. வாங்கிக்கொண்டு அறைக்குத் திரும்பினோம். இந்த ஊரிலெல்லாம் ‘நான் ரிவேரா ஒய்ன்தான் குடிப்பேன் என்று அடம் பிடிக்க முடியாது’ என்பதால் அன்றைய தினம் வி.எஸ்.ஓ.பி.யோடு சமரசம் செய்து கொள்வதென்று முடிவு பண்ணிக்கொண்டேன். வழியிலேயே ஒரு கடையில் சிக்கன் பக்கோடா வாங்கிக் கொண்டோம். அந்தக் கடை கோரி மேடு என்ற பகுதியில் உள்ளது. அப்பகுதி இஸ்லாமியர்கள் அதிகம் வசிக்கும் பகுதி என்று பார்க்கும்போதே தெரிந்தது. இந்தக் கடையைப் பற்றியும், இதன் சிக்கன் பக்கோடா பற்றி ஸக்கரியா சொன்னதையும் பவா ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தார். ‘இந்த சிக்கன் மாதிரி உலகத்தில் எந்த இடத்திலும் சாப்பிட்டதில்லை’ என்றாராம் ஸக்கரியா. பக்கத்திலிருக்கும் ஆந்திரா மண்ணைக்கூட மிதிக்காத பல ஜென்மங்கள் ‘இந்த உலகத்திலேயே எங்கேயும் பார்த்ததில்லை’ என்று ஆரம்பிப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஸக்கரியா சொன்னது அப்படி இல்லை . அவர் உண்மையிலேயே உலகம் சுற்றியவர். அவர் சொன்னால் விசேஷம் இருக்கும் என்று நினைத்தேன். சாப்பிடும் போது தெரிந்தது; அவர் சொன்னது சரிதான்.

காரணம் என்னவென்றால், அவர்கள் கறியில் மசாலாவைத் தடவி ஏழெட்டு மணி நேரத்துக்கு மேல் ஊற வைத்துவிடுகிறார்கள். அதுதான் நுட்பம். அது மட்டுமல்லாமல், அதன் ருசியே மிகவும் வித்தியாசமாகவும் அற்புதமாகவும் இருந்தது.

எங்களைப் பார்ப்பதற்கு ஒரு உள்ளூர் நண்பரும் வந்து சேர்ந்து கொண்டார். நண்பருக்கு ஐஸ் க்யூப் இல்லாமல் மது அருந்த முடியாது. ரும் பாயை அழைத்து ஐஸ் க்யூப் கேட்டேன். அவனோ இல்லை என்று கையை விரித்தான். உடனேயே நண்பர் “உங்களுக்கு இப்போதே அருணை ஆனந்தாவில் ரும் போடவா?” என்று கேட்டார்.

நான் அவரிடம் பத்து பேராக வந்திருக்கிறோம் என்று நிலைமையை விளக்கினேன். பிறகு ரும் பாயிடம் “ஐஸ் க்யூப் ஏன் இல்லை?” என்று கேட்டதற்கு “ஃப்ரிட்ஜ் வேலை செய்யவில்லை” என்றான்.

மீண்டும் திருவாசகத்தின் ஞாபகம் வந்தது. இப்படி ஒரு ஆள் சாத்தியமா என்றே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

காலையில் உஸ்மானும் அவர் மகளும் ஆறு மணிக்கு வந்துவிடுவார்கள். ஐந்து மணிக்கே வேன் உஸ்மான் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட ஏற்பாடு செய்துவிட்டார் பவா. நாங்கள் ஆறரை மணிக்குக் கிளம்பிவிடுவதாகத் திட்டம். அதனால் சீக்கிரமே படுக்கைக்குச் சென்றோம்.

காலையில் போன் அடித்ததைக் கேட்டு விழித்துக்கொண்டு யாரென்று பார்த்தேன். திருவாசகம். மணி ஏழரை ஆகியிருந்தது.

ரொம்ப சாவதானமான குரலில் “என்ன கிளம்பி விட்டீர்களா?” என்று கேட்டார்.

“ஏன் முன்னாலேயே போன் செய்யவில்லை? நீங்களெல்லாம் கிளம்பியாயிற்றா?”

“நாங்களெல்லாம் வேனுக்கு வந்தே அரை மணி நேரம் ஆயிற்று...” என்றார் திருவாசகம் தன்னுடைய ட்ரேட் மார்க் சிரிப்புடன்.

“ஏன் முன்னாலேயே போன் செய்யவில்லை? இப்படி ஏழரை மணிக்கு எழுப்பினால் என்ன அர்த்தம்?”

“நீங்கள் பாவம். இரவு படுப்பதற்கு நீண்ட நேரம் ஆகியிருக்கும் என்பதால்தான் எழுப்பவில்லை.”

இனிமேல் திருவாசகத்திடம் எவ்வளவு குறைந்த வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்த முடியுமோ அவ்வளவு குறைந்த வார்த்தைகளையே பயன்படுத்துவது என்று முடிவு செய்தேன்.

மணி 7.35. இனிமேல் நாங்கள் காலைக்கடன் கழித்து குளித்து முடித்துவிட்டுக் கிளம்புவதானால் ஒன்பது மணி ஆகிவிடும் என்பதால் வெறுமனே சிறுநீர் கழித்துவிட்டு, பல் துலக்கிவிட்டு- அதையும் அவசரகதியில் முடித்துவிட்டு -- ஐந்தே நிமிடங்களில் கிளம்பலாம் என்று முடிவு செய்தோம். பல் விளக்குவதற்குக் குழாயைத் திறந்தேன்.

மாதர் சோத்... தண்ணீர்க் குழாயில் காற்றுதான் வந்தது. தண்ணீர் டேங்கில் தண்ணீர் இல்லை. காலையில் டேங்கில் தண்ணீர் நிரப்புவதற்கு மோட்டார் போடவில்லை போலும். தூங்கி விட்டார்கள். வரவேற்பாளரின் போன் நம்பர் தெரியாததால் கீழே ஓடினேன். கீழே ஆள் நடமாட்டமே இல்லை. பிறகு அங்குமிங்கும் ஓடி மேனேஜரைக் கண்டுபிடித்து மோட்டாரை போடச் சொன்னேன். நல்லவேளை மின்சாரம் இருந்தது. இல்லாவிட்டால் பல்கூடத் துலக்கியிருக்க முடியாது. அப்படியும் லேசாக சொட்டு சொட்டாகத்தான் வந்தது.

நன்றாக வருவதற்கு இன்னும் பத்து நிமிடம் ஆகும்.

7.45க்கு கமலாபுரம் கிளம்பினோம். கடப்பா சென்று அறை எடுத்து ஓய்வு எடுத்துவிட்டு அங்கிருந்து கமலாபுரம் செல்லலாம் என்று திட்டம். எனக்கும் சீனிவாசனுக்கும் வேறு திட்டம். வழியிலேயே காலை உணவுக்கு நிறுத்தும்போது ஏதாவது ஒரு ஓட்டலில் காலைக் கடன்களை முடிக்க வேண்டும் என்பதிலேயே குறியாக இருந்தோம்.

இதற்கிடையில் அஷ்ரேயா ஓட்டலிலிருந்து “எங்கள் ஓட்டலில் தங்கிய அனுபவம் தங்களுக்கு இனிமையாக இருந்திருக்கும் என்று நம்புகிறோம். மீண்டும் தங்களுக்கு சேவை செய்யும் வாய்ப்பை எங்களுக்குத் தர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறோம்” என்று ஒரு குறுஞ்செய்தி வந்தது. பல இந்தி, பஞ்சாபி வசை வார்த்தைகள் ஞாபகம் வந்தன.

வழியில் ஏதோ ஒரு பேச்சின்போது சிக்கமகனூரில் இருக்கும் புதான் கிரி பாபா பற்றிச் சொன்னார் திருவாசகம். இனிமேல் அவருடன் மிகக் குறைந்த வார்த்தைகளையே பயன்படுத்த வேண்டும் என்று ஏற்கனவே எடுத்திருந்த என் சபதத்தை மறந்துவிட்டு மடத்தனமாக அந்த மலை பற்றிய பேச்சில் கலந்துகொண்டுவிட்டேன். உடனே திருவாசகம் “சின்ன மலைதான்; ஆனால் உங்களைப் போல் இருதயப் பிரச்சினை உள்ளவர்கள், பைபாஸ் சர்ஜரி செய்துகொண்டவர்கள் ஏறக் கூடாது” என்றாரே பார்க்கலாம். அவ்வளவுதான். என்னுடைய பொறுமைக்கு சோதனை வந்துவிட்டது. அந்த அளவுக்கு ஒரு அந்நிய மனிதரிடம் நான் சுடுசொற்களைப் பிரயோகித்ததில்லை. “நீங்கள் என்னை ஒரு மனநோயாளியாக ஆக்கிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்” என்று உச்சகட்ட கோபத்தில் தொண்டை கிழியக் கத்தினேன்.

மதியம் இரண்டு மணி அளவில் கடப்பா வந்து சேர்ந்தோம். திருவாசகம் சொன்னபடி லாட்ஜ்கள் அதிக அளவில்தான் இருந்தன. ஆனால் ஒரு லாட்ஜில் கூட அறை இல்லை. காரணம், அன்று திருமண நாள். சுமார் 20 லாட்ஜ்களில் கேட்டுப் பார்த்துவிட்டு கமலாபுரம் சென்றோம். ஹஜ்ரத்தைப் பார்த்து விஷயத்தைச் சொல்ல உஸ்மான் உள்ளே சென்றார். “சாருவும் வந்திருக்கிறாரா?” என்று கேட்டாராம் ஹஜ்ரத்.

ஹஜ்ரத்தை ஆயிரக்கணக்கான பேர் வந்து தரிசித்துவிட்டுச் செல்லும் நிலையில் என்னுடைய பெயர் அவர் ஞாபகத்தில் எப்படித் தங்கியிருக்க முடியும் என்று கேட்டேன். ஆனந்த விகடனிலும், சாரு ஆன்லைன் இணைய தளத்திலும் அவரைப் பற்றி நான் எழுதியிருந்ததை பலரும் அவருக்கு உருதுவில் மொழிபெயர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

சென்ற முறை அவர் பேசவே சிரமப்படும் நிலையில் படுத்த படுக்கையில் இருந்தார். இந்த முறை அவருடைய உடல்நிலை மிகவும் தேறியிருந்தது. நன்றாகப் பேசினார். நான் இந்தியில் பேச அவர் உருதுவில் பேசினார். மொழி ஒரு தடையாக இல்லை.

ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு கடப்பா திரும்பும்போது மணி ஏழரை. பெட்டா தர்ஹா சென்று வழிபாடு செய்தோம். நீண்ட நேரம் பிரார்த்தனையில் அமர்ந்திருந்தேன்.

மீண்டும் கடப்பாவில் அறைக்காக அலைந்தோம். கிடைக்கவில்லை. பிறகு வேறு வழியே இல்லாமல் ரேணிகுண்டா, திருப்பதி வழியாகச் செல்லும் சென்னை நெடுஞ்சாலையில் பயணத்தைத் துவங்கினோம். வழியில் ஏதேதோ நகரங்கள், சிறு நகரங்கள். எங்குமே அறை கிடைக்கவில்லை. இதைத்தான் சுகந்தி அமெரிக்காவிலிருந்து திரும்பத் திரும்ப போன் செய்து சொன்னார். முன்கூட்டியே பதிவு செய்திருந்தால் இந்தப் பிரச்சினை இல்லை. எல்லா விஷயத்திலும் திருவாசகம் எனக்குத் தவறான தகவலையே தந்து என் வழிகளை அடைத்து விட்டார்.

வேன் விஷயமாக நான் கொதிப்பில் இருந்த போது “நீங்கள் கவனித்துக் கொள்வதாக நீங்களாகவே முன்வந்து சொன்னதால்தானே நான் இந்தப் பொறுப்பை உங்களிடம் கொடுத்தேன்? இப்படி திருவண்ணாமலையில் வேன் வைத்திருக்கும் ஒரே ஒரு ஆளைத்தான் உங்களுக்குத் தெரியும் என்று சொல்லியிருந்தால் நான் பத்து வேன்களை ஏற்பாடு செய்திருப்பேனே?” என்று திருவாசகத்திடம் உச்சகட்ட கோபத்தில் கேட்டேன்.

பிரச்சினையே என்னவென்றால், திருவாசகம் என்னுடைய கோபத்தையோ, எரிச்சலையோ, கூட வந்தவர்களின் பிரச்சினையையோ துளிக்கூட புரிந்துகொள்ள வில்லை என்பதுதான். எல்லாவற்றுக்கும் சிரித்தார். இப்போதும் சிரித்துக்கொண்டே “இல்லை சார். நீங்களே எப்போது பார்த்தாலும் எழுதிக்கொண்டே இருப்பவர். உங்களைப் போய் ட்ராவல்ஸ் அங்கே இங்கே என்று அலைய விடலாமா என்றுதான் நானே ஏற்பாடு செய்கிறேன் என்று சொன்னேன்” என்றார்.

“இதில் என்ன அலைச்சல் இருக்கிறது? ஒரு போன் பண்ணினால் பத்து பேர் வந்து வாசலில் நிற்கப் போகிறான்... ம்? மேலும், நான் ஒரு ஆள் அல்ல. பத்து கைகளும் பத்து கால்களும் உள்ள ஆள் நான். ஒரே ஒரு போன் செய்தால் எனக்கென்று ஓடி வர குறைந்த பட்சம் ஐந்து பேர் இருக்கிறார்கள். நீங்கள் செய்தது மிக மிகத் தவறு...”

இதற்கும் ஏதோ நகைச்சுவையைக் கேட்டது போல் சிரித்தார்

திருவாசகம்.

இப்போது எங்கள் பத்து பேரின் உயிரும், ஓட்டுநரின் உயிரும் ஆபத்தில் இருந்தது. ஓட்டுநர் காலை நான்கு மணியிலிருந்து வேளை ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறார். அப்போது மணி பத்து. சென்னை போய்ச் சேர நான்கு மணி ஆகிவிடும். அதற்கு மேல் திருவண்ணாமலை செல்ல வேண்டும். ஒரு ஆள் 24 மணி நேரம் ஓய்வே இல்லாமல் வண்டி ஓட்டினால் ஒரு சூணம் --- ஒரே ஒரு கண்ணிமைக்கும் நொடி - தூக்கத்தில் கண் செருகிவிட்டால் பதினொரு பேரின் உயிர் என்ன ஆவது? இதற்கு யார் பொறுப்பு? இந்த ஒரே காரணத்தினால்தான் திருவாசகத்தை இவ்வளவு கடுமையாக விமர்சித்து இந்தக் கட்டுரையை எழுதுகிறேன். இல்லாவிட்டால் இது ஹஜ்ரத் பற்றிய கட்டுரையாக இருந்திருக்கும்.

ஹஜ்ரத்தின் மேல் பாரத்தைப் போட்டுவிட்டு சென்னை நெடுஞ்சாலை வழியே புறப்பட்டோம். உஸ்மான் பேசிக்கொண்டு வருவார் என்று தோன்றியதால் அவரை ஓட்டுநரின் பக்கத்தில் அமரச் செய்தேன். அவரோ அங்கே போய் உட்கார்ந்ததுமே தூங்க ஆரம்பித்துவிட்டார்.

இடையில் இன்னொரு பிரச்சினை எழுந்தது. கடப்பா சென்னை நெடுஞ்சாலையில் மொட்டேல் எதுவும் இல்லை. பெண்கள் எப்படி ஓய்வறைக்குச் செல்வது? ஆண்கள் யாரும் வாயே திறக்காமல் வந்தோம். ஒரு இருட்டான இடத்தில் வண்டியை நிறுத்தச் சொன்னார்கள் பெண்கள். காரின் ஹெட்லைட், உள்ளே உள்ள லைட் எல்லாம் அணைக்கப் பட்டது. இதிலும் பெரியதொரு உயிராபத்து இருக்கிறது. நிற்குகொண்டிருக்கும் காரில் விளக்கு அணைந்து அணைந்து எரியாவிட்டால் சாலையில் செல்லும் வாகனங்களுக்கு கார் நிற்பது தெரியாது. ஒரே சூணத்தில் மோதி அப்பளமாக்கி விடுவார்கள். ஆனாலும் எங்களுக்கு வேறு வழியில்லை. இப்போது இன்னொரு பிரச்சினை. நாங்கள் காரின் ஹெட்லைட்டையும், உள் லைட்டையும் அணைத்துவிட்டோம். சாலையில் செல்லும் வாகனத்தில் லைட் இருக்குமே? அதனால் பெண்கள் புதர்களுக்கிடையே மறைந்தார்கள். பாம்பு, பூச்சி பொட்டு என்று எவ்வளவோ விஷ ஜந்துக்கள் இருக்கும். என்ன செய்வது? எல்லாம் திருவாசகத்தின் கருணை.

நல்லபடியாக எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் சென்னை வந்து சேர்ந்தது ஹஜ்ரத்தின் கருணை.

பின்குறிப்பு: எனக்கு மிக நெருக்கமான வாசகர் ஒருவர்தான் திரு வாசகத்தை எனக்கு அறிமுகம் செய்தார். இனிமேல் என்னை வந்து

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

சந்திக்க நினைக்கும் வாசகர்கள் தங்கள் மாமா, சித்தப்பா, பெரியப்பா, தாத்தா, சித்தி, அத்தை என்று உறவினர்களையும் அழைத்து வந்து எனக்கு அறிமுகம் செய்ய வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

17.8.2009

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

கமலாபுரம் : சில பின்குறிப்புகள்

கமலாபுரம் சென்றது பற்றிய கட்டுரையில் ஏன் பெட்டா தர்ஹா பற்றியும், ஹஜ்ரத் பற்றியும் அதிகம் எழுதவில்லை என்று பல நண்பர்கள் கேட்டுள்ளனர். அதை எழுதிப் புரிய வைக்க முடியாது. ஒவ்வொருவரும் அனுபவித்து உணர வேண்டிய விஷயங்கள். இப்படிச் சொன்னால் “எல்லா ஆன்மீகவாதிகளும் பேசும் அதே மொழியில் பேசுகிறாய்” என்கிறான் அலெக்ஸ். என்ன செய்ய?

இருந்தாலும் உங்கள் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி மேலும் சில பின்குறிப்புகளை மட்டும் எழுதுகிறேன். சீனிவாசனால் ஹஜ்ரத்தோடு ஒன்ற முடியவில்லை. அதேபோல் ஹஜ்ரத்தும் சீனிவாசனோடு அதிகம் பேசவில்லை. பிறகு உஸ்மானின் வற்புறுத்தலின் பேரில் சீனிவாசனுக்கு ஒரு தாயத்து கொடுத்தார் ஹஜ்ரத். தர்ஹாவை விட்டு வெளியே வந்ததுமே தாயத்து அவருடைய பாக்கெட்டில் இல்லை. இதுவரை இந்த ஜீன்ஸ் பாக்கெட்டிலிருந்து எதுவுமே தொலைந்ததில்லை என்றார் சீனி.

ஹஜ்ரத்துக்கு காணிக்கையாக 2000 ரூ. கொடுத்தோம். மறுத்துவிட்டார். வற்புத்திய போது ‘உருஸ் நடக்கும்போது வந்து அன்னதானம் செய்யுங்கள்’ என்றார். பிறகு பெண்களெல்லாம் சேர்ந்து ஹஜ்ரத்தின் மனைவியைப் பார்த்து வணங்கி பணத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவரும் மறுத்து விட்டாராம்.

சீனிவாசன் ஹஜ்ரத்திடமிருந்து மட்டும் ஒதுங்கியிருக்கவில்லை. சுகந்தியிடமிருந்தும் மூன்று மீட்டர் தள்ளியே நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தார். “இந்தப் பையனால் சாதாரணமாகத் தும்புவதற்குக் கூட பயமாக இருக்கிறது” என்று ரகசியமாக என்னிடம் சொன்னார் சுகந்தி. பையன் என்று சொன்னதை சீனியிடம் தெரிவித்தேன். ரொம்பவே சந்தோஷப்பட்டார்.

பெட்டா தர்ஹாவின் ஹாஜி என்னிடம் அங்கே வரும் இந்துப் பெண்கள் சிலரைப் பற்றி வருத்தப்பட்டார். உடை விஷயத்தில் வழிபாட்டுத்தலங்களில் பின்பற்றப்படும் ஒழுங்கைக் கடைபிடிப்பதில்லை என்பதே அவருடைய வருத்தத்தின் காரணம். சுகந்தி

இறுக்கமான ஜீன்ஸும், தொளதொளா சட்டையும் அணிந்து ஃபேஷன் ஷோவுக்குச் செல்லும் கல்லூரி மாணவியைப் போல் இருந்தார். தலையையும் மூடவில்லை.

தர்ஹாவை விட்டு வெளியே வரும்போது “பெரியவர் என்ன சொன்னார்?” என்று கேட்டார் சுகந்தி. சொன்னேன். அப்போதுதான் சுகந்தியின் அந்த ஃபேஷன் ஷோ அலங்காரத்துக்கு அவர் காரணமில்லை என்று தெரிந்தது. இந்த உடையை அவர் பயணத்துக்காக மட்டுமே அணிந்து வந்திருக்கிறார். மற்றபடி தர்ஹாவுக்குச் செல்கிறோம் என்பதற்காகவே கொண்டுவந்த சுடிதார் துப்பட்டா எல்லாம் பையில் இருக்கிறது. ஆனால் எங்கே போய் உடை மாற்றிக்கொள்வது? நாங்கள்தான் அறையே கிடைக்காமல் நாடோடிகள் மாதிரி திரிந்து கொண்டிருந்தோமே? ஆக, நாங்கள் எந்தப் பிரச்சினையை எதிர் கொண்டாலும் அது திருவாசகத்திடமே போய் முட்டியது.

திருவாசகம் மிகவும் நல்லவர். என் மீது மிகுந்த அன்பு கொண்டவர். ஆனால் சிலருடைய அன்புதான் எனக்கு மிகுந்த தொல்லையாக இருக்கிறது. உதாரணமாக, எப்போதும் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் நான் சிறிது நேரம் தூங்கட்டும் என்று காலை ஏழரை வரை என்னை எழுப்பாமல் விட்டார் அல்லவா? அதன் காரணமாக, அன்றைய தினம் முழுக்கவும் நானும் சீனிவாசனும் குளிக்காமலேயே கமலாபுரம் ஹஜ்ரத்தையும், பெட்டா தர்ஹாவையும் தரிசிக்க வேண்டியதாயிற்று.

திருவாசகத்தின் மீது நான் கோபமாக இருக்க, அவர் என் மீது கோபமாக இருந்ததுதான் இன்னும் வேடிக்கை. ஏதோ நான்தான் ஒன்றுமே இல்லாத விஷயத்தையெல்லாம் பெரிதாக எடுத்துக்கொண்டு ரொம்ப குதிக்கிறேன் என்பது போலவே பேசினார் திருவாசகம். எத்தனையோ வெளிநாட்டுப் பயணிகளை அவர் இதுபோல் கமலாபுரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கிறார். அவர்களெல்லாம் இப்போது நான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் புகார் எதையுமே சொல்லவில்லையே? இதே கேள்வியை வியப்புடன் அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் திருவாசகம்.

வெளிநாட்டுக்காரர்கள் என்றால் அவர்கள் பர்மாவைச் சேர்ந்தவர்களா? அல்லது, லாவோஸ், கம்பூச்சியா, பாங்ளாதேஷ் போன்ற நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்களா? திருவண்ணாமலைக்கு வரும் வெளிநாட்டுக்காரர்கள் யார்? பெரும்பாலும் ஐரோப்பிய நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள். அதிலும் ஹங்கேரி, புல்காரியா போன்ற பாவப்பட்ட நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல. மேற்கு ஐரோப்பியர்களே அங்கே வருவது. இந்தியாவுடன்

ஒப்பிடும்போது மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் சொர்க்கம். இப்படி சொர்க்கத்திலேயே வாழும் அவர்கள் நரகம் என்றால் எப்படி இருக்கும் என்பதைப் பார்க்கவே இந்தியா வருகின்றனர். மேலும், நரகத்தில் வாழும் மனிதர்களின் கடவுளும் நரகத்தில்தானே வாழ வேண்டும்? அதனால், நரகத்துக்கு வந்து நரகர்களின் கடவுளையும் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் தங்களுடைய சொர்க்க பூமிக்கே திரும்பிவிடும் அவர்கள் நரகம் பற்றி எப்படிப் புகார் சொல்ல முடியும்? ராகுல் காந்தி அவ்வப்போது உத்தரப் பிரதேசத்துக்கு வந்து அங்குள்ள தலித்துகளின் குடிசையில் ஒருநாள் தங்கிவிட்டுப் போவதில்லையா? அதுபோலவே அந்த மேற்கு ஐரோப்பியர்கள் திருவண்ணாமலைக்கு வருகின்றனர். அவர்களைப் போல் இந்த நரகத்தை நான் ரசிக்கவில்லை என்று ஆதங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார் திருவாசகம். நரகத்திலேயே வாழும் ஒருவன் நரகத்தை ரசிக்க முடியுமா ஐயா?

ஒருவர் மீது நாம் கொள்ளும் அன்பு அவருக்குத் தொந்தரவாக இருக்கக் கூடாது. திருவாசகத்தைப் போலவே என் மீது எல்லையற்ற அன்பு கொண்ட ஒரு நண்பர் தன் அம்மா செய்தது என்று புளியோதரையும், தொத்தியானமும் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். எனக்கு அய்யங்கார் வீட்டுப் புளியோதரையும் தொத்தியானமும் மிகவும் பிடிக்கும். ஆனால் அந்த நண்பர் கொண்டுவந்த புளியோ தரையை வாயிலேயே வைக்க முடியவில்லை. சாதம் எண்ணெயில் மிதந்தது என்று சொல்லலாம். சரி, தயிர் சாதத்தை சாப்பிடலாம் என்று எடுத்தால் அதில் சர்க்கரையைப் போட்டிருந்தார்கள். குமட்டிக் கொண்டு வந்தது. அதுவாவது பரவாயில்லை. சோறை சரியாகவே பிசையாமல் கட்டி கட்டியாக இருந்தது. அடக் கடவுளே, நானே இதை பிரமாதமாகச் செய்வேனே என்று நினைத்துக்கொண்டு அன்றைய மதியம் பட்டினியாக இருந்தேன்.

மற்றொரு நண்பர் ஒருநாள் வறுத்த கருவாடு கொண்டுவந்து கொடுத்தார். ஒரு சிறிய துண்டை எடுத்து வாயில் போட்டேன். கொடூரமான, கற்பனையே செய்ய முடியாத அளவு உப்பு. அப்படியே அவந்திகா வளர்க்கும் பூனைக்குட்டிகள் ச்சிண்ட்டுவுக்கும், மிண்ட்டுவுக்கும் கொடுத்துவிட்டேன். இன்னொரு நாள் அதே நண்பர் மீன் குழம்பும் மீன் வறுவலும் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். குழம்பில் புளி இரட்டிப்பாக இருந்தது. அப்படியே வைத்துவிட்டேன். வறுவலில் உப்பு மூன்று நான்கு மடங்கு அதிகமாக இருந்தது. ஒருவேளை எனக்குத்தான் அப்படித் தெரிகிறதோ என்று சந்தேகத்துடன் கார்த்திக்கிடம் கொடுத்தேன். அவனும் ருசி பார்த்துவிட்டு நான் சொன்னதையே சொன்னான். நானும் எத்தனையோ உணவு

விடுதிகளில் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். இவ்வளவு உப்பைக் கண்டதில்லை. பிறகு எல்லாவற்றையும் பூனைகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். நல்லவேளையாக நானே அன்றைய தினம் வஞ்சிரம் வாங்கி சமைத்திருந்ததால் பட்டினி கிடக்காமல் தப்பினேன். (அவந்திகா தியானப் பயிற்சி வகுப்புக்காக சென்றிருப்பதால் அடியேன் தான் சமையல்).

மற்றொரு நண்பர் என் மீது கொண்ட அன்பினால் சித்தர் என்னைப் பார்க்க வந்தபோது என்னிடம் கொடுத்துவிடச் சொல்லி அவரிடம் ஒரு டப்பா லட்டுகளைக் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தார். டப்பாவின் மேல் குப்தா பவன், தாம்பரம் என்று கண்டிருந்தது. சந்தேகத்துடனேயே பிரித்து ஒரு விள்ளல் போட்டேன். சகிக்கவில்லை. இதுதான் பிரச்சினை. நான் ஒரு கனாய்ஸியர். கடவுளே என்றாலும் பெட்டா தர்ஹாவுக்கும் கமலாபுரத்துக்கும்தான் செல்வேன். (இந்த இடங்களுக்கு வேறு யார் யார் வருகிறார்கள் என்று உங்களுக்குத் தெரியும்). லோக்கல் சாமி என்றால், எங்கள் தெருமுக்கிலேயே இருக்கும் அம்மன் கோவிலுக்குச் செல்ல மாட்டேன். இன்னும் சற்று தள்ளியிருக்கும் மாதவப் பெருமாள் கோவிலுக்குத்தான் செல்வேன். அம்மனிடம் பிரச்சினையில்லை. எல்.ஆர். ஈஸ்வரிதான் பிரச்சினை. இப்படிப்பட்ட நான் குப்தா பவன் லட்டையா சாப்பிடுவேன்?

சென்ற மாதம் திடீரென்று ஒருநாள் இனிப்பு சாப்பிட வேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்பட்டது. திருநெல்வேலியின் இருட்டுக்கடை அல்வா எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. சாப்பிட்டு ஏக காலம் இருக்கும். பொதுவாக இனிப்பு சாப்பிட்டே இரண்டு ஆண்டுகள் இருக்கும். எப்போதாவது அரிதாக ராயர் கஃபேவுக்கு மாலை நேரத்தில் சென்றால் அங்கே ஜாங்கிரியோ குலாப் ஜாமுனோ சாப்பிடுவேன். நாகூரில் தம்ரூட் என்ற ஒரு உலக மகா இனிப்பு உண்டு. அல்வா ஜாதி. அவ்வளவு அற்புதமான இனிப்பு ஏன் மற்ற ஊர்களில் கிடைப்பதில்லை என்று தெரியவில்லை. காரைக்கால், கூத்தாநல்லூர் போன்ற ஊர்களில் கிடைக்கலாம். அதுகூட சந்தேகம்தான்.

இனிப்பு சாப்பிடும் ஆசை எழுந்ததும் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு சேத்துப்பட்டுக்குக் கிளம்பினேன். சேத்துப்பட்டில்தான் ஸ்ரீ மிட்டாய் உள்ளது. அங்கேதான் சென்னையிலேயே சிறந்த இனிப்பு கிடைக்கும். அந்தக் கடைக்கு வேறு கிளைகளும் இல்லை. விலையும் அதிகம் இருக்கும். எனக்குப் பிடித்த சோன் பப்பி, ஜிலேபி, குலோப் ஜாமுன் போன்ற இனிப்பு வகைகளை வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொஞ்சம் கொஞ்சம் எடுத்து சாப்பிட்டு விட்டு மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து

விட்டேன். அவந்திகா இனிப்பு சாப்பிடுவதில்லை.

நமது அன்பைத் தெரிவிக்க எத்தனையோ வழிகள் உள்ளன. நானாக இருந்தால் எனக்குப் பிடித்த எழுத்தாளனிடம் “உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று வெளிப்படையாகக் கேட்டுவிடுவேன். இப்படித் கேட்காமல் நாமே ஒரு முடிவு செய்து நம் இஷ்டத்திற்கு வாங்கித் தருவது மற்றவர்களின் சுதந்திரத்தில் அத்துமீறுவதாகும். உதாரணமாக, என் மகன் கார்த்திக்குக்குப் பிடிக்கும் என்று நானாகவே முடிவு செய்து ஒரு சட்டையையோ பேண்டையோ அல்லது வேறு எந்தப் பொருளையோ வாங்கிக் கொடுத்ததில்லை. அவன் சிறுவனாக இருந்தபோதிருந்தே இப்படித்தான். நான் என் மகன் விஷயத்திலேயே இப்படி இருக்கிறேன். ஆனால் என் வாசகர் அவருக்குப் பிடித்த எழுத்தாளன் விஷயத்தில் அவராகவே ஒரு முடிவு எடுக்கிறார். அப்படியெனில் அவர் தன் மனைவி, குழந்தைகள், நண்பர்கள் விஷயத்தில் எப்படி நடந்துகொள்வார்?

ஒன்றுமில்லை; என் கையில் இருநூறு ரூபாயைத் தாருங்கள். கொஞ்சம் கூட கூச்சப்படாமல் வாங்கிக்கொண்டு சந்தைக்குப் போய் வஞ்சிரம் மீன் வாங்கிக்கொண்டு வந்து பிரமாதமாக நானே சமைத்துச் சாப்பிடுவேன். கூச்சமில்லாததற்குக் காரணம், எவ்வளவு பணத்தைக் கொண்டும் ஞானத்துக்கு சமானமாகிவிட முடியாது. போகட்டும். இப்படி நேரடியாக விஷயத்தை முடிப்பதை விட்டுவிட்டு, நீங்களே சந்தைக்குப் போய் உங்களுக்குப் பிடித்த ஏதோ ஒரு மீனை வாங்கிக் கொண்டுவந்து உங்கள் மனைவியிடம் கொடுத்து சமைக்கச் சொல்லி, அவர் தனக்குத் தெரிந்த முறையில் உப்பை அள்ளிக் கொட்டி... எதற்கு நம் இரண்டு பேருக்கும் இந்தச் சிரமம்?

இதில் இன்னொரு மனக்கஷ்டமான விஷயமும் இருக்கிறது. இவ்வளவு அன்புடன் என்னிடம் கொடுக்கப்படும் பொருள் என் பயன்பாட்டுக்கு ஆகாமல் போகிறது. அதோடு, இப்படியெல்லாம் விமர்சித்து எழுதுவதால் கொடுப்பவர், பெறுபவர் ஆகிய இருவருக்கும் வருத்தம் ஏற்பட ஏதுவாகிறது.

ஆனால் இவ்வளவுக்கு இடையிலும் என்னுடைய வாசக நண்பர் முரளி கொண்டுவந்த கொடுத்த உணவை என்னால் என்றைக்கும் மறக்க முடியாது. ஒருநாள் ஞாயிறு காலை எனக்கு போன் செய்தவர் “இன்று அம்மனுக்குக் கஞ்சி காய்ச்சுகிறோம்; உங்களுக்கு மதியம் எடுத்து வரலாமா?” என்று கேட்டார். எனக்கு அது ரொம்ப இஷ்டம் என்பதால் சரி என்றேன். அவந்திகாவிடமும் எனக்காக சமைக்க வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டேன்.

முரளி கொண்டு வந்த பிறகுதான் தெரிந்தது, இந்த ஊரில் கூழைத்தான் கஞ்சி என்று சொல்வார்கள் என்பது. எனக்குக் கஞ்சியை விட கூழ் இன்னும் இஷ்டம். கூழ் காய்ச்சுவது ரொம்ப சுலபம் போல் தோன்றும். ஆனால் பக்குவம் மிகத் துல்லியமாக இருக்க வேண்டும். கேழ்வரகு மாவு வெந்நீரில் கொஞ்ச நேரம் கூட குறைவாகவோ, அதிகமாகவோ வெந்துவிடக் கூடாது.

தயிரும் சோறும் கலந்து பிரமாதமாக இருந்தது முரளி கொண்டுவந்த கூழ். கூடவே கருவாட்டுக் குழம்பு. கருவாட்டோடு முருங்கைக்காயும் கத்தரிக்காயும் போட்டிருந்தது. தொட்டுக்கொள்ள வறுத்த கறி, வறுத்த கோழி, வறுத்த வஞ்சிரம் மீன், ஒரு முட்டை, இன்னும் கூட ஒன்றிரண்டு அய்ட்டம் இருந்தன. மறந்துவிட்டேன். வறுத்த கறியை மட்டும் அவந்திகாவிடம் கருவாடு என்று பொய் சொல்லி விட்டேன். நான் மட்டன் சாப்பிட்டால் அவள் பயந்துவிடுவாள். எப்போதோ ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை ரெண்டு துண்டு சாப்பிட்டால் உடம்பு பூராவும் கொழுப்பு ஏறிவிடுமா என்ன?

ஒரு டம்ளர் பட்டை சாராயமும் இருந்திருந்தால் அச்சு அசல் முனியாண்டி சாமிக்கான படையல்தான். அம்மனுக்கு சாராயம் படைக்க மாட்டார்கள் போலும்.

எல்லாவற்றையும் ஒரு நோட்டம் பார்த்த அவந்திகா “இது எல்லாம் முரளியின் அம்மா செய்ததாக இருக்கும்” என்றாள். சாப்பிட்ட உடனேயே முரளிக்கு போன் போட்டு கேட்டேன். அவந்திகா சொன்னது சரிதான். சாப்பாடு என்றால் அப்படி இருக்க வேண்டும். பார்த்த மாத்திரத்தில் தெரிய வேண்டும் அது அமிர்தம் என்று. “இப்படி ஒரு கருவாட்டுக் குழம்பை என் வாழ்க்கையில் சாப்பிட்டதில்லை” என்றேன் அவந்திகாவிடம்.

“அப்படியா? நான் சமைப்பதை விட நன்றாக இருக்கிறதா?” என்று ஆச்சரியத்துடன் இரண்டு மூன்று முறை கேட்டாள். உண்மைதான்; அவளை விட நன்றாக சமைப்பவர்கள் அபூர்வம். முரளி வீட்டுச் சாப்பாடு அவளுடைய பக்குவத்தையும் மிஞ்சி விட்டது.

நான் ரம்ஸான் மாதம் ஒவ்வொரு வெள்ளியும் நோன்பு இருப்பது வழக்கம். மாலையில் நோன்பு துறக்கும் போது நோன்புக் கஞ்சி இல்லாமல் வேறு எதையாவது தின்று நோன்பு துறப்பது என்னவோ போல் இருக்கிறது. யாராவது நண்பர்கள் நோன்புக் கஞ்சி தந்து ஆதரவு அளித்தால் மிகவும் நன்றியுடையவனாக இருப்பேன்.

கமலாபுரம் தர்ஹா மற்றும் ஹஜ்ரத்தின் வலைத்தள முகவரி:

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

<http://www.gaffaria.blogspot.com/>

23.8.2009

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

சித்தனா? ஜித்தனா? ஒரு துப்பறியும் கதை (அத்தியாயம்: ஒன்று)

உண்மையில் இதன் தலைப்பை ங்கொக்கா மக்கா என்றுதான் வைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் 70 வயதைக் கடந்த முதியவர் என்பதால் மரியாதை கருதி அப்படி வைக்கவில்லை. ஏற்கனவே பலமுறை எழுதியிருக்கிறேன்; வள்ளலாரே என்னோடு பழகினாலும் கத்தியை உருவிவிடுவார் என்று. இப்போது வள்ளலாரின் பக்தர் ஒருவர் அந்த வேலையைச் செய்திருக்கிறார். கத்திக்கு பதிலாக ப்ளேடு.

இவரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் திருவண்ணாமலை திருவாசகம். திருவாசகம் வாய்ச்சவடால் பேர்வழிதானே தவிர மற்றபடி நல்லவர்; வெகுளி; யாருக்கும் எந்தத் தீங்கும் செய்யாதவர். முக்கியமாக, பேராசை இல்லாதவர். மற்றவரை ஏமாற்றுவது போன்ற விஷயங்களைக் கனவிலும் நினையாதவர். அதனால்தான் அவருக்கு சித்தர் ஒரு எத்தர் என்று இதுவரை தெரிந்திருக்கவில்லை. அல்லது, இப்படி இருக்கலாம். சித்தருக்கு மற்றவர் பணத்தில் சித்து வேலை செய்வதற்கு இதுவரை வாய்ப்பு கிடைக்காமல் போயிருக்கலாம்.

ஒரு சமீபத்திய உதாரணம் சொல்கிறேன். பக்கத்து வீட்டு மந்திரி வீட்டில் ஒரு அம்மாள் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அந்த வீட்டு வேலையை முடித்துவிட்டு என் வீட்டிலும் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தார். சம்பளம் ஆயிரம் ரூபாய். மந்திரி வீட்டிலும் அதே சம்பளம்தான். மந்திரி வீட்டில் அந்த அம்மாள் கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக வேலை செய்கிறார். ரொம்ப நேர்மையான பெண்மணி என்று மந்திரி வீட்டில் நற்சான்றிதழ் அளித்தார்கள். அந்த அம்மாளுக்கு ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் தேவைப்படுகிறது என்றும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சம்பளத்தில் பிடித்துக்கொள்ளுமாறும் கேட்டார். சம்பளத்தில் பிடிக்கவில்லை; நீங்களே செலவுக்கு வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று கூறி ஆயிரம் ரூபாயைக் கொடுத்தேன். “இப்படி வேலைக்கு வந்தவுடனேயே ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்கலாமா?” என்று கேட்ட அவந்திகாவை “நீயெல்லாம் ஆன்மீகவாதி என்று சொல்லிக்கொள்வது தப்பு” என்று ஆரம்பித்து ஒரு

மூன்று நிமிடம் திட்டினைன்.

என்னிடமிருந்து ஆயிரம் ரூபாயை வாங்கிய மறுநாளிலிருந்தே அந்த அம்மாள் வேலைக்கு வருவதை நிறுத்திவிட்டார். மந்திரி வீட்டு ஆள் அந்த அம்மாளின் வீட்டுக்குப் போய் விசாரித்ததில் அவர் வீட்டைக் காலி பண்ணிக்கொண்டு சொந்த ஊருக்குப் போய்விட்டார் என்று தெரிந்தது. அதாவது, அந்த அம்மாளுக்கு ரொம்ப காலமாகவே சொந்த ஊருக்குப் போய் செட்டில் ஆக ஆயிரம் ரூபாய் தேவைப்பட்டிருக்கிறது. நான் கொடுக்கவும் ஆள் காலி. நல்ல காலமாக மந்திரி வீட்டுக்கு உண்மையான காரணம் தெரியாது.

சரி, சித்தருக்கு வருவோம். சென்ற மாதம் ஒருநாள் எனக்கு ஒரு பெரிய பார்சல் வந்தது. உடனே அது ஒரு வெடிகுண்டு பார்சல் என்றே நினைத்தேன். ஆனால் அனுப்பியவர் முகவரியில் எனக்குத் தெரிந்த வாசகரின் பெயர் இருக்கவே சற்றே தைரியம் வந்து பார்சலைப் பிரித்தால் ஒரே நாட்டு மருந்து பாட்டில்கள். உடனேயே எனக்கு இது சித்தர் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரமாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. உள்ளே கத்தையாக ஒரு கடிதம். 15, 20 பக்கங்கள். வாசகர் சித்தரிடம் சென்றிருக்கிறார். சித்தர் தனது வழக்கமான விபூதி சித்து வேலையையெல்லாம் காட்டி மயக்கிவிட்டு நாடி பிடித்துப் பார்த்து வியாதிக்கு மருந்து தருகிறேன்; ஆனால் தற்சமயம் மருந்து கையில் இல்லை; விலாசம் கொடுத்தால் அனுப்பி வைக்கிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார். மருந்தின் விலை 25,000/--- நண்பருக்கு மூர்ச்சை வந்து விழுந்துவிடும் போல் ஆகியிருக்கிறது. கையில் வேறு ஏதோ செலவுக்கு வைத்திருந்த. 5000/-- ரூபாயை சித்தரிடம் கொடுத்துவிட்டு ஊருக்குப் போய் மீதி இருபதாயிரத்தை அனுப்புவதாகக் கூறிவிட்டு வந்துவிட்டார்.

வீட்டுக்கு வந்தால் ‘இவ்வளவு ரூபாய் கொடுத்து மருந்து வாங்க வேண்டுமா?’ என்று தர்மபத்தினியிடமிருந்து பேச்சு. ஒருநாள் மருந்தும் வந்தது. பார்த்தால் தேத்தாங்கொட்டை லேகியம் மற்றும் அதுபோன்ற நாட்டு மருந்துகள். நண்பர் அந்தப் பார்சலை என் விலாசத்தைக் கண்டுபிடித்து எனக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டார். மீதி 20,000/--- அனுப்பவில்லை. மனைவியிடமிருந்து அவருக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடிய அர்ச்சனைகளை நானே கற்பனை செய்து கொண்டேன். நண்பர் எழுதவில்லை.

உடனே திருவாசகத்தைக் கூப்பிட்டு “இப்படிப்பட்ட அயோக்கியர்களை நீங்கள் எனக்கு எப்படி அறிமுகப்படுத்தலாம்?” என்று கேட்டு காச்சு மூச்சு என்று கத்தினேன். திருவாசகம் மிரண்டு போனார். ஏனென்றால்,

அவரைப் பொறுத்தவரை சித்தர் ஒரு அற்புதமான மனிதர். அப்பழுக்கற்றவர். யாரிடமும் நூறு ரூபாய்க்கு மேல் வாங்கி அவர் பார்த்ததில்லை. ஏன், திருவாசகத்தின் நண்பர்கள் பலருக்கும் அவர் மருந்து கொடுத்திருக்கிறார். வள்ளலாரின் கொள்கைகளைப் பற்றி மேடையிலும் நேரிலும் மணிக்கணக்கில் சொற்பொழிவு ஆற்றக் கூடியவர். அது மட்டுமல்ல; முஸ்லீமாகப் பிறந்திருந்தாலும் இந்த 70 வயது வரை சைவ உணவுப் பழக்கத்தையே மேற்கொண்டிருப்பவர்.

சித்தர் என்னை போனில் அழைத்து கோபமான குரலில் சொன்னார். இந்த மருந்துகளெல்லாம் விலை மிகவும் அதிகமானவை; அதனால் அதைப் பற்றி விளக்கமாகச் சொல்லிவிட்டு அவர்கள் இஷ்டப்பட்டால் மட்டுமே மருந்து கொடுக்கிறேன். சித்தரின் கோபம் என்னை மாற்றிவிட்டது. தப்பு செய்பவர்கள் அந்தத் தப்பு வெளியே தெரிய வரும்போது கோபப்பட மாட்டார்கள். அதனால் ஒரு நேர்மையான மனிதரை சந்தேகப்பட்டுவிட்டதால் வரும் அறச்சீற்றம் என்று நினைத்து நானே அவரிடம் மன்னிப்பும் கேட்டுக்கொண்டேன். அந்த வாசக நண்பரையும் மனதுக்குள் கடிந்துகொண்டேன்; இப்படி ஒரு முதியவரை, நல்ல மனிதரை சந்தேகப்படும்படி செய்துவிட்டாரே என்று.

சித்தர் அந்த மருந்துகள் பற்றியும் விளக்கம் சொன்னார். தேத்தாங் கொட்டை லேகியம் இலவசமாக அனுப்பியது என்றும், மற்ற மருந்தெல்லாம் ரொம்பவும் விலை உயர்ந்தது என்றும், என் பெயரைச் சொல்லியதால்தான் சற்று குறைவான விலையில் கொடுத்ததாகவும் சொல்லி மறுதினமே திருவண்ணாமலையிலிருந்து நேரில் வந்து வாங்கிச் சென்றார். நேரிலும் அவரிடம் ஒருமுறை மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டேன். அதற்கு அவர் சொன்ன பதில் இதுதான்: குழந்தை வேண்டும் என்று ஆங்கில மருத்துவர்களிடம் சென்றால் ஒரு லட்சம் இரண்டு லட்சம் என்று ஆகும். நாம் 25,000 கேட்டால் திருடன் என்று பட்டம் கட்டுகிறார்கள். நான் நூறு ரூபாய்க்கு மேல் பணத்தைக் கையால் தொட்டதில்லை. இனிமேல் நான் மருந்தை எழுதிக் கொடுக்கிறேன். அவர்களே அதை இம்ப்காப்ஸில் வாங்கிக்கொள்ளட்டும்.

சித்தரின் இந்த முடிவு எனக்குமே உகந்ததாக இருந்தது.

அதன் பிறகும் என் மூலமாக சித்தரிடம் செல்பவர்களிடம் “மருந்தை மட்டும் எழுதி வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்; அவரிடமே மருந்து வாங்க வேண்டாம்” என்றும் நான் சொல்வது வழக்கம். இப்படியிருக்கும்போதுதான் சுகந்தியுடன் கமலாபுரம் சென்றது. ஹஜ்ரத்தின் வீட்டிலேயே குழந்தையில்லாத தம்பதிகளுக்கு சித்தரின்

மருந்தால் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது என்று சித்தர் சொன்னார். மேலும் ஹஜ்ரத்தே சித்தரை பலவாறாகப் புகழ்ந்து பேசுவதையும் பார்த்திருக்கிறேன். ஒருமுறை சித்தர் அதை ஆட்சேபித்தபோது “நான் ஆன்மாவுக்கு மருத்துவம் செய்கிறேன்; ஆனால் நீங்களோ தேகத்துக்கு அல்லவா மருத்துவம் பார்க்கிறீர்கள்; எனவே உங்களைப் புகழ்வதில் தவறு இல்லை” என்று உர்தாவில் சொன்னார் ஹஜ்ரத்.

பிறகு கோவைக்கு ராஜேஷ் வீட்டுக்குச் சென்ற சித்தர் அவரிடம் 12,000 ரூபாய் வாங்கியிருக்கிறார். ராஜேஷ் மருந்து எதுவும் வாங்க வில்லை. அப்படியிருக்கும் போது சும்மா ஏன் அவ்வளவு பணம் கொடுத்தீர்கள் என்று ராஜேஷை கண்டித்தேன். அப்போதும் சித்தர் மீது சொல்லப்பட்ட குற்றச்சாட்டு பற்றி நான் ராஜேஷிடம் எதுவும் சொல்லவில்லை. ராஜேஷ் ஒரு சாதாரண மத்தியதர வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். அப்படிப்பட்டவர் சித்தரிடம் அவ்வளவு பெரிய தொகையைத் தூக்கிக் கொடுத்தது எனக்கு வருத்தமாகவும் எரிச்சலாகவும் இருந்தது. எரிச்சல் ஏன் என்று கடைசியில் பார்ப்போம். சித்தர் தன் வீட்டுக்கு ஃபாத்திஹா செய்வதற்கு ஆறு பேருடன் வந்ததாகச் சொன்னார் ராஜேஷ். ஏதோ எனக்குள் உதைத்தது. மேலும், அதே நாளில் அதே கோயம்பத்தூரில் என்னுடைய வேறொரு நண்பருக்கும் சித்தர் மருந்து கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. அவரிடம் எவ்வளவு வாங்கியிருப்பாரோ என்று நினைத்துக்கொண்டு அந்த விஷயத்தை மறந்துவிட்டேன்.

இந்த நிலையில் சில இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்வதற்காக கேரளாவுக்கும், மதுரைக்கும் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அப்போது ராஜேஷ் கூறிய ஒரு விஷயம் எனக்கு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. ராஜேஷும் மதுரைக்கு வருவதாக இருந்தார். பொதுவாக சில நண்பர்கள் நான் எந்த ஊரில் எந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொண்டாலும் அதைத் தவற விடாமல் வந்துவிடுவார்கள். பாஸ்கர், ராஜேஷ், நவீன் போன்ற நண்பர்கள் அந்த ரகம். இந்த நவீன் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும். ஒருநாள் லஸ் முனையிலுள்ள செலக்ட் உணவு விடுதியில் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அலெக்ஸிடமிருந்து ஒரு போன்.

“என்ன செலக்ட் ஓட்டலா?”

“ஆமாம்; அது எப்படி உனக்குத் தெரியும்?”

“உன் பக்கத்து சீட்டில்தான் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டு விட்டு இப்போது வெளியே போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்; அதைக் கூட நீ கவனிக்கவில்லை...”

எனக்கு ஒரே ஆச்சரியமாக இருந்தது. சாப்பாட்டில் லயிக்கும் அளவுக்கு

அப்படி ஒன்றும் பிரமாதமான சாப்பாடு இல்லை. மலையாள உணவு விடுதி என்று விஷால் சிபாரிசு செய்திருந்தான். ‘இனிமேல் இங்கு வர வேண்டாம்; கொஞ்சம் தள்ளியிருந்தாலும் ராயப்பேட்டை சஃபாரிக்கே போய் விடலாம்’ என்று நினைத்துக் கொண்டுதான் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தேன். இருந்தும் எப்படி அலெக்ஸை பார்க்காமல் போனேன்? இப்படி யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான் ஒரு இளைஞர் வந்து வணக்கம் சொல்லி தன்னை நவீன் என்று அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டார். பிச்சாவரம் கார்னிவலுக்கு வந்திருந்ததாகவும் சொன்னார். எனக்குத்தான் ஞாபகம் இல்லை.

பிறகுதான் அலெக்ஸ் விஷயத்தைச் சொன்னான். அவன் ஏதோ வேலையாக செலக்ட் உணவு விடுதிக்குப் பக்கத்துக் கடைக்கு வந்திருந்தானாம். (அது ஒரு வளையல் கடை என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது). அப்போது முன்பின் அறிந்திராத ஒரு இளைஞர் அவனிடம் வந்து மிகவும் பரவச உணர்வுடன் “சாரு செலக்ட் ஓட்டலில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார். அலெக்ஸ் பிரபல கவிஞன் என்பதால் அவனைக் கண்டுபிடிக்க நவீனுக்கு சிரமம் இருந்திராது.

இந்தப் பட்டியலில் உள்ளவர்களில் ராஜேஷும் ஒருவர் என்பதால் அவர் மதுரை வருவதாக இருந்தது. அப்போது தானும் கூட வருவதாகச் சொன்னாராம் சித்தர். ராஜேஷ் அவரையும் அவரது பரிவாரத்தையும் காரில் மதுரைக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டுமாம். எனக்கு வந்த கோபத்திற்கு அளவே இல்லை. ஏற்கனவே அவர் மீது புகார் இருக்கிறது. இன்னும் அந்த இலக்கியக் கூட்டத்துக்கு வந்து மிச்சம் இருக்கும் ஆட்களிடமும் சித்து வேலை காட்டி காசு புடுங்கவா என்று நினைத்துக்கொண்டு “அவரெல்லாம் அங்கே வரக்கூடாது” என்று கடுமையான தொனியில் சொல்லிவிட்டேன். இலக்கியவாதி என்றால் சாருவைப் போல் கேணப்பயலாகத்தான் இருப்பான்; நம் வேலையைக் காட்டி இன்னும் பல லட்சங்களைப் பார்க்கலாம் என்று யோசித்திருப்பார் போல.

பிறகு ஒருநாள் எனக்கு போன் செய்த சித்தர் என் வீட்டுக்கு வந்துகொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார். யாரும் என்னிடம் சொல்லாமல் என் வீட்டுக்கு வருவதை நான் விரும்ப மாட்டேன். சொல்லிவிட்டு வந்தாலும் விரும்பமாட்டேன். அதில் ஏகப்பட்ட அசௌகரியங்கள் உள்ளன. பப்பு, ஸோரோ இரண்டையும் வராந்தாவில் போட்டு அடைப்பதிலிருந்து ஆரம்பிக்கும் பிரச்சினைகள். அது மட்டுமல்ல; குடும்ப வாழ்க்கையே குலைந்து போகக் கூடிய பிரச்சினைகளெல்லாம்

உள்ளன. ஒரு நண்பர் வந்தார். ஹோமோசெக்ஸுவாலிட்டி பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள் என்றார். அவந்திகா போன்ற அம்மன் சாமிகள் குடியிருக்கும் கோவிலில் வந்து இப்படி கேட்கலாமா? நானும் ஒருவழியாக நெளிந்துகொண்டே பதிலை சொல்லி வைத்தேன். அடுத்த கேள்வியை எடுத்துவிட்டார். 54 வயது ஆணும், 17 வயது பெண்ணும் காதலிப்பதாக காமரூப கதைகளில் எழுதியிருந்தீர்களே? அந்த நாவல் ஆட்டோபயக்ரஃபிகல் நாவலா?

அடுக்களையிலிருந்து அவந்திகா என்னை அழைத்தாள். பொதுவாக நான் யாருடனும் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது இப்படி அநாகரீகமாக அழைக்க மாட்டாள். இப்போது அழைத்தாள். “யார் அந்த ஆள்? உடனே அவரை வெளியே போகச் சொல்லுங்கள்.”

அதிலிருந்து நான் ஒரு பாதிரியாரைப் பார்ப்பதாக இருந்தால் கூட என் வீட்டில் சந்திப்பதில்லை. அப்படி கவனமாக இருந்தும் சமயங்களில் மாட்டிக்கொண்டுவிடுகிறேன். என்னுடைய புதிய புத்தகங்களில் போடுவதற்காக புகைப்படங்கள் கேட்டார் மனுஷ்ய புத்திரன். மற்றவர்களைப் போல் ஒரு புகைப்படம் கொடுக்க முடியாதே? என்னுடைய புத்தகங்கள் பத்து, பதினைந்து என்று வருவதால் குறைந்தபட்சம் ஐம்பது புகைப்படங்களாவது கொடுத்தால்தான் அதில் பத்து தேறும்.

பிரபஞ்சனிடம் கேட்டாராம். அவர் தற்சமயம் புகைப்படம் எதுவும் எடுக்கவில்லை என்று சொல்லி விட்டு அவர் கல்லூரியில் படிக்கும் போது 25 ஆண்டுகளுக்கு முன் எடுத்த புகைப்படத்தைக் கொடுத்தாராம். இந்திரா பார்த்தசாரதியிடம் கேட்டதற்கு அவர் ஒரு புகைப்படத்தைக் கொடுத்து அதை ஸ்கேன் பண்ணிவிட்டு பத்திரமாகத் திரும்பக் கொடுத்துவிடும்படி சொன்னாராம்.

ஆனால் நானோ புகைப்படம் என்று கேட்டுவிட்டால் போதும்; இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு கள் குடித்த குரங்கைப் போல் காரியங்கள் செய்துகொண்டிருப்பேன். காலே தரையில் பாவாது. ஊரிலேயே சிறந்த புகைப்பட நிபுணரை வரவழைத்து, வெளிச்சம் எல்லாம் பார்த்து... ஏகப்பட்ட அலம்பல். எனக்காக என்று நினைத்து விடாதீர்கள்; எல்லாம் பப்பு ஸோரோவுக்காக.

இதற்காக சமீபத்தில் செந்தில் என்ற நண்பரை வீட்டுக்கு அழைத்திருந்தேன். புகைப்படம் எடுப்பதற்காக பப்புவிடமும் ஸோரோவிடமும் அவரை நன்கு பழக விட்டேன். பொதுவாக லாப்ரடார் வகை நாய்களுக்கு மனிதர்கள் என்றால் உயிர். திருடனே வந்தால் கூட

அவனைக் கொஞ்சி, பணம் நகை எல்லாம் இருக்கும் இடங்களைக் காண்பித்து முடிந்தால் அவனுடனேயே போய் விடும் என்பார்கள். இருந்தும் லாப்ரடார் வளர்ப்பதற்குக் காரணம், அவை குழந்தைகளைப் போன்றவை. என்னுடைய பப்புவோ இதில் கொஞ்சம் அசாதாரணம். நம்மையே எழுப்பி 'திருடனிடம் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து விடுங்கள், பாவம் அவன்' என்று சொல்லுகிற டைப். செந்திலோடு மிகவும் அன்னியோன்யமாகி விட்டது. அப்போது செந்தில் சொன்னார்: "சென்ற வருஷம் இந்த பப்பு மட்டும் இருந்திருந்தால் (ஒரு பெண்ணின் பெயரைச் சொல்லி) உங்கள் வாழ்வில் நுழைந்திருக்க அனுமதித்திருக்காது." இதை அவர் சொன்னபோது பக்கத்திலேயே என் மகன் கார்த்திக் நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

ங்கோத்தா இனிமேல் எவனையுமே வீட்டுக்குக் கூப்பிடக் கூடாது என்று நினைத்துக் கொண்டேன். ஸாரி, இதைப் பற்றி இதற்கு மேலும் எழுத விரும்பவில்லை. எழுதினால் இன்னும் ரொம்ப ஆபாசமாக எழுதுவேன். இவர்கள் அத்துமீறுவது என்னுடைய வாழ்க்கையில் அல்ல. என்னுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றி எனக்கு எந்தக் கவலையும் இல்லை. ஆனால் இவர்கள் அத்துமீறுவது என்னைச் சுற்றியிருப்பவர்களின் வாழ்க்கை. என்னதான் நானே அழைத்திருந்தாலும் என் சுக துக்கங்களில் பங்கேற்றிருப்பவர்களின் வாழ்வில் அத்துமீறல் செய்ய இந்த அந்நியர்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? அதனால் தான் என் வாசகர்களிடமிருந்தும், என்னைப் பற்றித் தெரிந்தவர்களிடமிருந்தும் நான் விலகியே இருக்கிறேன்.

என் எழுத்தைப் படிக்காதவர்களிடம் மட்டுமே நான் பாதுகாப்பாக உணர்கிறேன். இது ஒரு வேடிக்கையான முரண். மற்றவர்கள் படிக்க வேண்டும் என்றுதான் எழுதுகிறோம். ஆனால் அப்படிப் படிப்பவர்களைப் பார்த்து அச்சம் கொள்கிறோம். காரணம், அந்த அளவுக்கு சுரணையில்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். இதுவே, ஒரு பத்திரிகையிலிருந்து வரும் புகைப்படக்காரர் என்றால் எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை. அவர் பாட்டுக்கு வருவார். வேலையை முடித்துக் கொண்டு போவார். நண்பர்கள் என்றால் மட்டுமே பயம் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

இப்போது புரிகிறதா செந்தில், நான் ஏன் உங்கள் எல்லோரிடமிருந்தும் ஒதுங்கியிருக்கிறேன் என்று? இதுதான் காரணம். ஒருமுறை, இருமுறை அல்ல; தொடர்ந்து இதேதான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

நீங்கள் அத்துமீறுவது என்னுடைய வாழ்க்கையில் அல்ல என்பதை தயவுசெய்து புரிந்து கொள்ளுங்கள். சுரணை உணர்வு என்பது எந்த

அளவுக்கு மழுங்கடிக்கப்பட்ட நிலையில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதற்கு இது ஒரு உதாரணம். ஆனால் இதுவே அவர்களுடைய வாழ்க்கை என்று வரும்போது இந்த சுரணை உணர்வு முழித்துக் கொண்டுவிடுகிறது, இல்லையா? ஊரான் வீட்டு வாழ்க்கைதானே, எக்கேடு கெட்டுப் போனால் நமக்கென்ன?

இந்தக் காரணத்தினால்தான் சித்தராக இருந்தாலும் சரி, பித்தராக இருந்தாலும் சரி, யாரும் என் வீட்டுக்கு வந்து சந்திப்பதை நான் விரும்புவதில்லை. ஆனாலும் சித்தர் இதோ வந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்றதும், அவர் மீது கொண்ட மரியாதையின் நிமித்தமாக ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் போயிற்று. மேலும், திருவண்ணாமலை யிலிருந்து வருபவரை வராதீர்கள் என்று சொல்லும் அளவுக்கு நானும் கல்நெஞ்சக் காரனாக மாறவில்லை. (இப்போது மாறிவிட்டேன்; கட்டுரையை முடிக்கும் போது உங்களுக்கு அது புரியும்).

மதியம் ஒரு மணிக்கு வருவதாகச் சொன்னார். ஆனால் அவர் வரும்போது மாலை ஆறு மணி இருக்கும். ஆக, ஒரு முழுநாள் என்னுடைய வேலை கெட்டுப்போயிற்று. சுகந்தி வீட்டுக்குப் போனாராம்; இன்னும் யார் யார் வீட்டுக்கோ போனாராம். இன்னொரு பெரிய அதிர்ச்சி, மொத்தம் பனிரண்டு பேருடன் வந்தார். அவர்களையெல்லாம் அமரச் செய்வதற்குக் கூட இங்கே இடமில்லை. அவர்களெல்லாம் யார் என்றும் புரியவில்லை. எல்லோரும் என்னைப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னார்களாம். நான் என்ன மிருகக்காட்சி சாலையில் இருக்கும் மிருகமா, இவ்வளவு பேர் பார்ப்பதற்கு? யாரையுமே பார்க்க வேண்டாம் என்று ஒதுங்கியிருக்கும் என்னைப் பார்க்க ஒரு படையையே திரட்டிக்கொண்டு வந்திருந்தார் சித்தர்.

கோபமும் எரிச்சலும் எனக்கு அதிகரித்துக்கொண்டே போனது. ஒருவன் மென்மையானவனாக இருந்தால் அதற்கென்று மிளகாயை அரைத்துக்கொண்டே போவதா? ஒரு அளவு இல்லையா?

இப்போது நேரடியாக விஷயத்துக்கு வருகிறேன். சித்தர் வந்ததன் நோக்கம், என்னை வைத்து இன்னும் பல லட்சங்கள் பண்ணுவதற்குத்தான். பன்றிக் காய்ச்சல் நோய்க்கு அவர் ஒரு மருந்து கண்டுபிடித்திருக்கிறாராம். அதைப் பற்றி நான் இணைய தளத்தில் எழுத வேண்டுமாம். எழுதினால் பலரும் பலனடைவார்களாம். இது முக்கியம் அல்ல; அவர் சொன்ன வேறொரு விஷயம்தான் அவரைப் பற்றி என்னுடைய சந்தேகம் வலுக்கக் காரணமாய் அமைந்தது.

சித்தர் சொன்னார்: “சாரு, நீங்கள் ஏன் வீணாகக் கஷ்டப்பட வேண்டும்?

என்னுடைய தொலைபேசி எண்ணை உங்கள் இணைய தளத்தில் போட்டு விட்டால் வாசகர்கள் நேரடியாக என்னையே தொடர்புகொள்ள ஏதுவாக இருக்குமே? அவர்கள் என் தொலைபேசி எண்ணை உங்களிடம் கேட்டு, அதை நீங்கள் கொடுத்து... எதற்கு வீண் சிரமம்? நீங்களோ எந்நேரமும் எழுதிக் கொண்டிருப்பவர்...”

இதையே அந்தச் சந்திப்பில் இருபது முறையாவது திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லியிருப்பார் சித்தர். அது மட்டுமல்லாமல், இன்னொரு விஷயமும் அவர் மீதான என் சந்தேகத்தைத் தூண்டிவிட்டது. ஹஜ்ரத்தைப் பார்க்க கமலாபுரம் சென்றபோது சீனிவாசனும் எங்களோடு வந்தார் அல்லவா? அவருக்கு என்று சொல்லி ஒரு லேகியத்தைக் கொடுத்து, அதை அவரிடம் சேர்ப்பிக்கச் சொல்லி, 7500 ரூ. வாங்கிவிடுங்கள் என்றார். அடுத்த முறை பார்க்கும்போது அந்தப் பணத்தை வாங்கிக் கொள்கிறாராம்.

அவர் போனதுமே சீனிக்கு போன் போட்டேன். அவரோ “நான் மருந்தே கேட்கவில்லையே; எனக்கு எதற்கு மருந்து? என்னுடைய நாடியைக் கூட அவர் பிடித்துப் பார்க்கவில்லையே?” என்று அரண்டு போன குரலில் சொன்னார். பின்னர் அந்த லேகியத்தை எனக்குத் தெரிந்த சித்த மருத்துவரிடம் கொடுத்துப் பார்த்ததில் அது இந்தியன் வயகரா என்று அழைக்கப்படும் ஒரு யுனானி மருந்து என்றும், இப்போது மார்க்கெட்டில் அதிகம் கிடைக்கிறது என்றும் தெரிந்தது.

இப்போது அந்த வீரிய லேகியம் என்னிடம்தான் உள்ளது. இப்போது நான் ஏகபத்தினி விரதன் ஆகிவிட்டதால் எனக்கும் தேவை இல்லை; தேவைப்படும் அன்பர்கள் எழுதினால் இலவசமாகவே கொடுத்து விடுகிறேன்.

என்னை சந்தித்த அன்று சித்தர் சுகந்தி வீட்டுக்குச் சென்றிருக்கிறார். அதனால் நான் தீவிரமாக விசாரணையில் இறங்கினேன். முதலில் அமெரிக்காவில் இருக்கும் சுகந்தியைப் பிடித்தேன். “ஆமாம் சாரு; நானே உங்களிடம் சொல்ல வேண்டும் என்றுதான் இருந்தேன். ஆனால் சொல்லவும் தயக்கமாக இருந்தது...” என்று ஆரம்பித்தார்.

சுகந்தி வீட்டுக்குச் சென்ற சித்தர் அந்த வீட்டிலிருந்த அத்தனை பேருக்கும் நாடி பிடித்து, ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வியாதியின் பெயரைச் சொல்லி, தான் கையோடு எடுத்து வந்திருந்த மருந்துகளையும் சப்ளை செய்து, மருந்துகளின் விலை 35,000 ரூபாய் என்று சொல்லியிருக்கிறார். சுகந்திக்கு ஹார்ட் அட்டாக் கே வந்துவிடும் போலாகிவிட்டது. சுகந்தி அன்றைய தினம்தான் அமெரிக்கா

திரும்புகிறார். கையில் காசு கிடையாது. அம்மா அப்பாவிடம் கேட்டு வாங்கி 10,000 ரூபாயைக் கொடுத்துவிட்டு மீதியை அமெரிக்கா சென்று அனுப்புவதாகக் கூறியிருக்கிறார்.

இதே முறையைத்தான் சித்தர் என்னுடைய வாசகர்கள் எல்லோரிடமும் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். எல்லோருமே கையில் இருக்கும் ஐந்தாயிரம், பத்தாயிரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, மீதியை ஊருக்குப் போய் அனுப்புவதாகக் கூறிவிட்டுப் போய், பிறகு அனுப்பியும் இருக்கிறார்கள்.

பிறகு ராஜேஷை கோவையில் சந்தித்த அன்று சித்தர் என்னுடைய வேறொரு நண்பரையும் கோவையில் சந்தித்தார் அல்லவா? அவர் கனடாவில் இருக்கிறார். அவரோடு பேசுவதற்கு முன்னதாக சித்தரிடம் பேசினேன்.

“ஏன் ஐயா, அந்தக் கனடா நபரை கோவையில் சந்தித்தீர்களே, அவர் பணம் கிணம் ஏதாவது கொடுத்தாரா, அல்லது அவருக்கும் இலவச மருந்துதானா?” என்று நைச்சியமாகக் கேட்டேன்.

காரணம், எப்போதும் சித்தர் எல்லோருக்கும் இலவசமாகவே மருந்து கொடுப்பதாக புருடா விட்டுக்கொண்டிருப்பார். அதனால் தான் அப்படிக் கேட்டேன்.

பணம் என்றதும் சித்தரின் சித்தம் தடுமாறியது. ம்ம்... ம்ம்... என்று முனகினார். பிறகு ஞாபகம் இல்லையே என்றார். பிறகு டைரியைப் பார்க்க வேண்டுமே என்றார். பிறகு 17,000 ரூபாய் என்றார்.

கனடாவில் இருக்கும் என் நண்பரைத் தொடர்பு கொண்டேன். சித்தர் வசூல் செய்தது 35,000 ரூ. என்றார். சொல்லிவிட்டுச் சொன்னார்; குழந்தைப்பேறு வேண்டி ஆங்கில மருத்துவத்தின் பக்கம் சென்றால் ஒரு லட்சம் இரண்டு லட்சம் என்று செலவாகிறது; சித்தர் வாங்கியது கம்மிதானே?

இதுதான் சித்தரின் டெக்னிக். ஆங்கில மருத்துவத்துக்கு லட்சம் லட்சமாகக் கொடுக்கிறார்கள் அல்லவா? அதிலும் சாருவின் வாசகர்கள் வெளிநாட்டில் வசிப்பவர்கள். நமக்குக் கொடுக்கட்டுமே?

இதே மருந்தை சித்தர் திருவாசகத்தின் நண்பர்களுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் விலையில் கொடுத்திருப்பார். அதனால்தான் இத்தனை ஆண்டுகளாக அவர் திருவாசகத்திடம் மாட்டவில்லை. இப்படிப்பட்ட ஆட்கள் தங்கள் சொந்த ஊரில் கைவரிசையைக் காட்டுவதில்லை அல்லவா? அதே தொழில் டெக்னிக்கையே சித்தரும் கடைப்பிடித்திருக்கிறார்.

நேற்று என்னைச் சந்தித்த சீனிவாசனிடம் இது பற்றிச் சொல்லிவிட்டு

“என் பெயரைச் சொல்லி சுமாராக பத்து லட்சம் ரூபாய் பண்ணியிருப்பார் சித்தர்” என்றேன். அதற்கும் மேலேயே இருக்கும் என்றார் சீனி. சொல்லிவிட்டு என் மீது ஒரு விமர்சனத்தை வைத்தார். அது சீனிவாசன் அடிக்கடி என்னிடம் சொல்வதுதான். நான் யாரையும் எளிதில் நம்பி விடுகிறேனாம். நம்பியதோடு நிற்காமல், அது பற்றி எழுதியும் விடுகிறேனாம்.

உதாரணமாக, இதுவே சீனிவாசனாக இருந்தால் சித்தரைப் பற்றி ஆரம்பத்தில் நல்லதாகவும் நினைக்க மாட்டார்; கெட்டதாகவும் நினைக்க மாட்டார். ஒரு ஆறு மாதம் பொறுத்துப் பார்ப்பார். பிறகே ஒரு முடிவுக்கு வருவார்.

நான் அப்படியிருந்தால் எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விடும் என்று சொன்னேன். ஆம்; நான் ஒரு ஐந்து வயது குழந்தைக்குரிய மனநிலையை உடையவன். வெகுளியானவன். சூதுவாது தெரியாதவன்.

அவந்திகாவை என் உறவினர் ஒருவரிடம் முதல் முதலில் அறிமுகம் செய்தபோது, ‘கடவுளிடம் மட்டுமே காணக்கூடிய அளவுக்கு நற்பண்புகள் வாய்த்தவன்’ என்று சொன்னேன். உடனே அவர் முகத்தில் அறைவது போல் “அடப் போங்கங்க நீங்க... இப்போ இப்படித்தான் சொல்வீங்க... அப்புறம் சைத்தானு சொல்லுவீங்க... உங்கள் முதல் மனைவி பற்றியும் இதையேதான் சொன்னீங்க... பிறகு பத்து வருஷம் கழித்து...” என்று ஆரம்பித்து ஒரு ஆபாசமான லெக்சர் அடித்தார். நான் பதில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

‘யானைக்கு அர்ரம் என்றால், குதிரைக்குக் குர்ரமா? இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்?’ என்று நினைத்துக்கொண்டேன். ஒருமுறை தவறாகச் சொல்லிவிட்டதால் அடுத்த முறையும் தவறாகவே சொல்வேனா?

15 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் சொன்னபடி அவந்திகாவின் தெய்வீக குணங்கள் அதிகரித்துத்தான் இருக்கிறதே ஒழிய குறையவில்லையே? இதற்கு என்னுடைய உறவினர் என்ன சொல்லுவார்? அவந்திகாவை அவமானப்படுத்திய பழிக்கு என்ன பரிகாரம் தர முடியும் அவரால்?

மேலும், இப்படி நான் வெகுளியாகவும் சூதுவாது தெரியாதவனாகவும் இருப்பதால்தான் இந்த 56 வயது வரை ஒருமுறை கூட தலைவலி, இடுப்பு வலி, ஜூரம், ஜலதோஷம் என்றெல்லாம் மருத்துவரிடம் செல்லாமல் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறேன். இடையில் நடந்த பைபாஸ் சர்ஜரி பணத்துக்காக மருத்துவர்கள் செய்த காரியம். நான் இந்த வயதிலும் கிழடு தட்டிப் போகாமல் இருப்பதற்கு ஒரே காரணம்

இதுதான். தந்திரமாகவோ, ஒருவர் சொல்லுவதை பொய் என்றோ என்னால் யோசிக்கவே முடியாது. நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்களோ அதை அப்படியே நம்புவதுதான் என் வாழ்முறை நியதி. அதேபோல் நான் பொய்யும் சொல்வதில்லை. பொய் சொல்ல ஏதேதோ கஷ்டப்பட வேண்டும். சொன்ன பொய்யைத் தொடர்ந்து தக்க வைக்க வேண்டும். அதற்கெல்லாம் ரொம்ப சக்தி தேவை. அப்படியெல்லாம் சக்தியை விரயம் செய்வதால்தான் நம்மை பல்வேறு நோய்கள் அண்டுகின்றன.

எத்தனை சித்தர்கள் வந்து என்னை ஏமாற்றினாலும் நான் என்னுடைய வெகுளித்தனத்தை இழக்காமல் இருப்பேன். அதுதான் என்னுடைய பலம்.

எந்த விஷயத்தையுமே அதை எழுதியவுடன் மறந்து விட்டு அடுத்த வேலையைப் பார்ப்பதே என் இயல்பு. அதன்படி, ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டுரையில் நான் எழுதியிருந்த விஷயம் பற்றி நீங்கள் என்னிடம் விவாதிக்க ஆரம்பிக்கும்போது என் கவனம் முழுவதும் அடுத்த கட்டுரைக்கான விஷயத்தில் குவிந்திருக்கும். முதலில் நீங்கள் என்ன பேசுகிறீர்கள் என்றே ஒருக்கணம் எனக்குப் புரியாது. அதே போல் சித்தர் பற்றிய துப்பறியும் கதையை எழுதி விட்டு தாத்தாத்ரேயரின் சரித்திரத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது நண்பர் செந்தில் ஒரு குறுஞ்செய்தி கொடுத்தார்.

“காமரூப கதைகளில் வரும் பெண்களின்/கதாபாத்திரங்களின் பெயர்கள் கூட எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. அப்படியிருக்க, நான் எப்படி உங்கள் வீட்டில் ஒரு பெண்ணின் பெயரைச் சொல்லி குழப்பம் விளைவித்திருக்க முடியும்? உங்கள் எழுத்தைக் கொண்டாடுபவன் நான் என்பது உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்தானே?”

இதைப் படித்ததும் என் மனநிலை மீண்டும் உஷ்ணமாகி விட்டது. முதலில் செய்ததே தப்பு. இப்போது தப்புக்கு மேல் தப்பு. ஐயா, என் எழுத்தைப் பற்றி உங்களுக்கு என்னோடு விவாதிக்க வேண்டுமாக இருந்தால் அதற்கு நான் தயார்; ஆனால் அதை என் வீட்டில் வைத்துச் செய்ய வேண்டாம் என்பது மட்டுமே என்னுடைய தாழ்மையான வேண்டுகோள். நான் மற்றவர்களைப் போல் ஜென் கவிதைகளை எழுதிக்கொண்டிருந்தால் தாராளமாக வீட்டில் பேசலாம். ஆனால் நான் எழுதுவது எந்த மாதிரி விஷயம் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்றே நம்புகிறேன்.

நீண்ட நேரம் அந்தக் குறுஞ்செய்திக்கு பதில் அனுப்பவில்லை. அப்படியே அதை ரத்து செய்துவிடலாம் என்றே தோன்றியது. ஆனால்

வேறு யாராவதாக இருந்தால் அப்படிச் செய்யலாம். செந்தில் என்னுடைய நீண்ட கால நண்பர். அவரை அப்படிப் புறக்கணிப்பது நியாயமாகத் தோன்றாததால் நான் பின்வருமாறு பதில் அனுப்பினேன்:

“உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பது பிரச்சினை அல்ல; நீங்கள்... (அவர் குறிப்பிட பெயர்) என்ற பெயரைச் சொன்னீர்கள். அந்தப் பெயரால் என் குடும்பத்தில் ஒரு கொலையும் இரண்டு மூன்று தற்கொலைகளும் நடக்க இருந்தன. அப்படிப்பட்ட பெயரை நீங்கள் என் வீட்டில் வைத்து ஏதோ நகைச்சுவையாகச் சொன்னீர்கள்.”

உடனே செந்திலின் பதில்: “ஓ மை காட்! உங்கள் ஆராய்ச்சியால் அவ்வளவு தூரம் ஆகிவிட்டதா? உண்மையிலேயே வருத்தப்-படுகிறேன். எனக்கு அது தெரியவே தெரியாது. உங்களை தொலைபேசியில் இப்போது அழைக்கலாமா?”

இதுவரை என் வாழ்நாளில் அப்படி ஒரு கோபம் எனக்கு வந்ததில்லை. அதாவது, மென்பொருள் துறையில் எந்த அளவுக்கு சுரணையுணர்வு என்பது கொஞ்சமும் இல்லாத மனிதர்கள் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இது ஒரு உதாரணம். ‘ஐயா, அந்தப் பெயரால் என் வீட்டில் ஒரு கொலையும், இரண்டு மூன்று தற்கொலைகளும் நடக்க இருந்தன’ என்கிறேன். திரும்பவும் ‘பேசலாமா?’ என்றால் என்ன அர்த்தம்? நான் என்ன அவ்வளவு கேணக்...யா?

அப்போதும் நான் “நீங்கள் ஒன்றும் வேண்டும் என்றே அப்படிப் பேசவில்லை. தயவு செய்து அந்த சம்பவத்தை மறந்துவிடுங்கள். பிறகு பேசலாம்” என்று செய்தி அனுப்பினேன்.

ஆனால், என் மனநிலை குலைந்து விட்டது. என் வாழ்க்கையில் மற்றவர்களின் குறுக்கீடு என்னைக் கடும் கோபத்திற்கு உள்ளாக்குகிறது. இந்த ‘மற்றவர்கள்’ நண்பர்கள் என்ற பெயரில் என்னோடு தொடர்பில் இருப்பதுதான் இந்தக் கோபத்திற்குக் காரணம். மற்றபடி யாரோவாக இருந்தால் எனக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை. தன்னுடைய வேலைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டு எனக்கு உதவி செய்ய வந்து இப்படித் தொடர்ந்து உபத்திரவம் கொடுத்தால் நான் என்ன செய்வது? தொடர்பைத் துண்டித்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

உண்மையில் செந்தில் பற்றி எழுதிய போது எனக்கு எந்தக் கோபமும் இல்லை. ஆனால் குறுஞ்செய்தி அனுப்பி மேலும் மேலும் கிளறும் போது ஆத்திரம் வருகிறது. சரி, இப்போது அவருடைய வார்த்தைகளையே

பார்ப்போம். ‘ஓ மை காட்! உங்கள் ஆராய்ச்சியால் அவ்வளவு தூரம் ஆகிவிட்டதா?’ என்கிறார் செந்தில். இதைத்தான் நான் காமரூப கதைகளிலேயே மிக விபரமாக எழுதியிருக்கிறேனே? அதையெல்லாம் வெறும் கற்பனைக் கதை என்று நினைத்துக்கொண்டு விட்டீர்களா? அப்படி நீங்கள் நினைத்தால் என்னை விட சந்தோஷப்படும் ஆள் வேறு யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். அப்படி கற்பனைக் கதை என்று நினைத்தால் அந்த ஒரு கதாபாத்திரத்தின் பெயரை நிஜ வாழ்வில் நடந்ததாக ஏன் குறிப்பிட்டீர்கள்? ஆக, அந்தக் கதை என்னுடைய நிஜ வாழ்வுதான் எனில் அதனால் ஒரு கொலையும் இரண்டு மூன்று தற்கொலைகளும் நடக்க இருந்ததை நாவலில் எழுதியிருந்தேனே, அது ஏன் உங்களுக்கு மறந்துவிட்டது? காரணம், இது உங்கள் வாழ்க்கை அல்ல; வேறு ஏதோ ஒரு சும்பக்...யின் வாழ்க்கை. அதனால்தான் மீண்டும் மீண்டும் கிளறுகிறீர்கள்.

ஒருமுறை பேசியதே எனக்கு தர்மசங்கடமாக இருக்கிறது; என் குடும்ப நிம்மதி கெட்டு விடும் போல் இருக்கிறது என்று சொன்னால் அதைப் பற்றி மீண்டும் பிரஸ்தாபிப்பது எந்த வகை நியாயம்?

என் நண்பர் ஒருவரின் உறவுப் பெண் ஒருத்தி எனக்குக் குறுஞ்செய்தி அனுப்பிக்கொண்டே இருந்தாள். நான் ஒரு திருமண நிகழ்ச்சியில் வைத்து அவளிடம் வெறுமனே ஹலோ மட்டும்தான் சொல்லியிருந்தேன். அவளுடைய குறுஞ்செய்திகளோ ஒரு தீராக் காதலி தன் காதலனுக்குத் தன் பிரிவுத் துயரைச் சொல்வது போல் அமைந்திருந்தன. இதெல்லாம் ஒரு பிரபலமானவனாக வாழ்வதில் உள்ள பிரச்சினைகள். அமெரிக்காவில் ஆனந்த் ஜான் அலெக்ஸாண்டருக்கு நடந்த கதி உங்களுக்குத் தெரியும். அவர் மீதான கற்பழிப்புக் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு எந்த சாட்சியும் கிடையாது. சில பெண்கள் ‘இவர் என்னைக் கற்பழித்துவிட்டார்’ என்று சொல்கிறார்கள். அவ்வளவுதான். 59 ஆண்டு சிறைத்தண்டனை. இதேபோல் நீங்கள் ஒரு பெண்ணாக இருந்தால் யாரை வேண்டுமானாலும் குற்றம் சாட்டி 100 ஆண்டுகள் சிறைத் தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்து விடலாம். அமெரிக்காவை நான் எப்போதும் வெறுப்பதற்கு இதுவும் ஒரு காரணம்.

என் நண்பர் ஒருவர். மிகவும் நல்லவர். அமெரிக்காவில் இருப்பவர். பணக்கார இடத்தில் மணம் முடித்தார்கள். நண்பரும் மேல்தட்டு வர்க்கம்தான். பெண்ணுக்கு இவரைப் பிடிக்கவில்லை. டொமெஸ்டிக் வயலன்ஸ் அது இது என்று புகார் கொடுத்து நண்பரை கம்பி எண்ண வைத்துவிட்டார்கள். வெளியே வருவதற்குள் விழி பிதுங்கிவிட்டது.

எனக்கு வந்த அந்தக் குறுஞ்செய்திகளுக்கு நான் எதுவும் பதில்

அனுப்புவதில்லை. ஒருநாள் அவந்திகா தோட்டத்தில் நின்று செடிகளுக்கும் மரங்களுக்கும் தண்ணீர் பாய்ச்சிக்கொண்டிருந்தாள். நாங்கள் இருவரும் ஒருவர் மேல் ஒருவர் உயிரையே வைத்திருப்பவர்கள். அதோடு மற்ற தம்பதிகளைப் போல் மனைவி போலீஸ் கமிஷனரைப் போலவும், கணவன் ஜேப்படித் திருடனைப் போலவும் நடந்து கொள்வதில்லை. உதாரணமாக, நண்பர்கள் பலர் குடித்துக்கொண்டிருந்த போது எதேச்சையாக அங்கே அவந்திகாவையும் அழைத்துச் சென்றிருந்தேன். நான் மூன்றாவது பெக் கேட்டபோது நண்பர் அவந்திகாவைப் பார்த்து “ஸிஸ்டர், மூன்றாவது பெக் கேட்கிறாரே? வேண்டாம்தானே?” என்று மறுதலிப்பாகக் கேட்டார். ஏனென்றால், மனைவி என்றால் கணவன் குடித்துக் கெட்டுப் போவதைத் தடுக்கும் அதிகாரம் படைத்த நலம் விரும்பி அல்லவா?

அதற்கு அவந்திகா செமத்தியான பதில் கொடுத்தாள்: சாருவுக்கு தான் என்ன செய்கிறோம்; எது அளவு என்று நன்றாகத் தெரியும். என்னை நீங்கள் பர்மிஷன் கேட்க வேண்டியதில்லை.

கூடியிருந்த அத்தனை பேரும் ஒருக்கணம் ஸ்தம்பித்து, பிறகு தங்கள் காரியத்துக்குத் திரும்பினர்.

அவந்திகா பொது இடங்களிலோ, நண்பர்கள் மத்தியிலோ என்றுமே என்னை விட்டுக் கொடுத்ததில்லை. ஆனாலும் எனக்கு ஒரு குறை இருந்தது. ஹாலிவுட் படங்களில் பார்க்கும் தம்பதிகளைப் போல், காதலர்களைப் போல் காலையில் கண் விழித்ததும் குட்மார்னிங் டார்லிங் என்று சொல்லி முத்தமிட்டு... சரி, வேண்டாம். குட்மார்னிங் மட்டுமாவது சொல்ல வேண்டும் என்று எனக்குப் பல வருடங்களாக ஆசை. அது பற்றி அவளிடம் விவாதித்தும் இருக்கிறேன். ஆனால் எங்கள் வாழ்வில் அது சாத்தியம் இல்லாமல் இருந்தது. காரணம், அவள் எழுந்த அவசரத்திலேயே வாசலில் கோலம் போடச் சென்று விடுவாள். அப்புறம் தோட்டம் அது இது என்று ஏராளமான வேலைகள். உள்ளே வந்து பல் துலக்குவதற்குள் ஏழு ஏழரை எட்டு என்று ஆகிவிடும். எனக்கு அதற்குள் அந்த குட்மார்னிங் மேட்டரே மறந்தும் போய் விடும்.

முக்கியமான விஷயத்தைச் சொல்ல மறந்துவிட்டேனே; அவள் பல் துலக்கும் வரை எதுவும் யாரிடமும் பேச மாட்டாள்.

ஒருநாள் அப்படி அவள் செடிகளுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சியபடி நிற்குகொண்டிருந்தபோது நான் நடைப் பயிற்சி முடித்துவிட்டு வந்தவன் என்னையும் அறியாமல் குட்மார்னிங் டார்லிங் என்று சொல்லிவிட்டேன். வாழ்க்கையில் முதல்முதலாக என் மனைவியிடம்

சொன்ன காலை வணக்கத்துக்கு அவளுடைய எதிர்வினை எப்படி இருந்தது தெரியுமா? ஒரு பார்வை பார்த்தாள் பாருங்கள்; அப்படியே பஸ்பமாகி இருப்பேன்.

எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அடக் கடவுளே; நாம் என்ன தப்பு செய்தோம்? தோழிகள் கூட யாரும் இல்லாமல் ஏக பத்தினி விரதனாக இருக்கிறோமே? அப்படி இருக்கும்போது குட்மார்னிங் சொன்னதற்கு இப்படி முறைக்கிறாளே? எனக்கு ஒன்றும் புரியாததால் அந்த விஷயத்தை அப்படியே மறந்துவிட்டேன். இரண்டு தினங்கள் சென்று பதில் சொன்னாள். உனக்குத்தான் எவளோ ஒருத்தி ரொம்ப இது இதுவா குட்மார்னிங் சொல்றாளே; அத வச்சுத்தானே நீயும் எனக்கு குட்மார்னிங் சொல்றே?

மேலும் விளக்கினாள். என் தொலைபேசியில் ஏதோ அழைப்பு வந்ததால் போய் எடுக்கப் போனபோது அந்த மெஸேஜைப் பார்த்தாளாம்.

நான் விஷயத்தைச் சொன்னேன். அவள் நம்பினாளா என்று தெரியவில்லை. என்னுடைய கடந்த காலம் சரியில்லை. திருந்திய திருடன் என்றாலும் அந்தத் தெருவில் திருட்டு நடந்தால் போலீஸ் பழைய திருடனைத்தான் பிடித்துக்கொண்டு போகும். என்ன செய்ய?

நான் பெரிதாகப் பொருட்படுத்தவில்லை. மடியில் கனம் இருந்தால்தானே மனதில் பயம் வரும்? அப்படியே இருந்து தொலைத்திருக்கலாம். அந்தப் பெண்ணின் காதல் மெஸேஜ்கள் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்ததால் “தயவு செய்து எனக்கு இனிமேல் மெஸேஜ் அனுப்ப வேண்டாம்” என்று மெஸேஜ் அனுப்பினேன். அதுதான் அந்தப் பெண்ணுக்கு நான் அனுப்பிய முதலும் கடைசியுமான மெஸேஜ். ஆனாலும் நான் செய்தது தவறுதான். ஏனென்றால், ஒருத்தர் பேசினால் அது பேச்சு. இருவர் பேசினால் அது உரையாடல்.

நீண்ட நேரம் கழித்து அவளிடமிருந்து பதில் மெஸேஜ் வந்தது. ‘ஓகே’. மிகச் சரியாக அந்த ஓகே அவந்திகா என் போனை எடுக்கும் போது வந்தது.

நீ ஏதோ சொல்லப் போய்தானே அவள் ஓகே என்கிறாள்?

நான் எதுவும் பதில் சொல்லவில்லை. பதில் சொன்னால் பயன் இல்லை. இப்போது அந்தப் பெண்ணுக்கும் செந்திலுக்கும் வித்தியாசம் தெரியவில்லை. குடும்பத்தில் குழப்பம் விளைவிக்கின்ற தர்மசங்கடமான ஒரு விஷயம் பற்றி நான் வீட்டில் இருக்கும் வேளையில் பேச வேண்டாம் என்கிறேன். மீண்டும் அது பற்றியே நொட்டினால் என்ன

அர்த்தம்?

சாமிகளா, என்னைக் கொஞ்சம் அமைதியாக வாழ விடுங்கள். வீட்டுக்கு வந்து போட்டோ எடுத்துக் கொடுங்கள் என்று கேட்டது என் தப்புதான். ஒத்துக் கொள்கிறேன். இனி கேட்கவில்லை. விட்டு விடுங்கள். (அடுத்த அத்தியாயத்தில் அதிரடி திருப்பங்கள் உண்டு.)

5.9.2009

சித்தனா? ஜித்தனா? (அத்தியாயம்: இரண்டு)

“இடையில் நடந்த பைபாஸ் சர்ஜரி, பணத்துக்காக மருத்துவர்கள் செய்த காரியம்” என்று எழுதியிருக்கிறீர்கள். அப்படியானால், இந்த ஆபரேஷன் நடந்தபோது, உங்கள் உடல் நிலை மாற்றங்கள் பற்றி எழுதியதெல்லாம் பொய்யா? அல்லது, நீங்களும் பயந்து போய் மற்றவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு அந்த ஆபரேஷனுக்கு ஒப்புக் கொண்டீர்களா? மேலும், நீங்கள் என்னிடம் கேட்ட ஒமேகா மருந்துகள் எல்லாம் எதற்காக?”

கோபிநாத்

முதலில் கோபிநாத்தின் கடைசிக் கேள்விக்கு பதில் சொல்லிவிட்டு மேலே தொடர்வோம்.

என்னது, நான் உங்களிடம் கேட்டேனா? உங்கள் வாக்கியத்தின் தொனியைப் பார்த்தால், ஏதோ நான் கையில் கத்தியை வைத்துக் கொண்டு ‘ஒமேகா-3 வாங்கிக் கொடுங்கள்; இல்லாவிட்டால்! சொருகிவிடுவேன்’ என்று சொன்னது மாதிரியல்லவா இருக்கிறது? நீங்கள் அமெரிக்காவிலிருந்து ‘நான் இந்தியா வர இருக்கிறேன்; உங்களுக்கு இங்கிருந்து என்ன வேண்டும்?’ என்று கேட்டதால்தான் நான் ஒமேகா-3யும், அலெஹாந்த்ரோ ஹொடரோவ்ஸ்கியின் டிவிடியும் கேட்டேன். இரண்டையும் வாங்கிக்கொண்டு வந்து கொடுத்ததற்கு நன்றி. ஆனால் பின்னால் இப்படி ஒரு பூதம் கிளம்பும் என்று தெரிந்திருந்தால் கேட்டே இருந்திருக்க மாட்டேன்.

நம் கேள்வியில், அந்த வாசகத்தில் என்ன தப்பு இருக்கிறது என்று நீங்கள் நினைக்கலாம். சொல்கிறேன். அதற்கு முன்பு ஒரு சம்பவம். எனக்குத் தெரிந்த நண்பர் ஒருவரின் தாயார் இறந்துவிட்ட செய்தி தெரிய வந்தது.

சென்றேன். மின்தகனம் முடிந்து மரணச் சான்றிதழ் கொடுக்கப்-பட்டது.

அப்போது பக்கத்திலிருந்த மற்றொரு நண்பர் இந்த நண்பரிடம் “அந்த மரணச் சான்றிதழ் ரொம்ப முக்கியம்; கவனமாக வைத்துக்கொள்” என்றார்.

அதற்கு பதில் சொன்னார் என் நண்பர்: “இதோ பார், எனக்கு ஏற்கனவே அப்பா செத்துவிட்டார். இப்போது அம்மாவும் செத்து விட்டார். உனக்கு அப்பா அம்மா இருவரும் உயிரோடு இருக்கிறார்கள். நீ எனக்கு சொல்லித் தருகிறாயா?”

இந்த வார்த்தைகளை வாங்கிய நண்பர் என்னிடம் தனியாகச் சொன்னார்: பாருங்க சாரு; சான்றிதழை பத்திரமாக வை என்று சொன்ன-தற்கு என் அப்பாவையும் அம்மாவையும் சாகச் சொல்கிறான்...

இப்படி ஒரு கர்ண கடுரமான வார்த்தைகளை விஷமாகக் கக்கிய நண்பர் ஒரு இலக்கியவாதி.

இதனால்தான் நான் வெளியே எங்கேயும் செல்வதில்லை. யாரையும் சந்திப்பதில்லை. நாம் பயன்படுத்தும் மொழி பிறரைக் காயப்படுத்துவது பற்றி நமக்கு எந்தவித கவலையோ அக்கறையோ இருப்பதில்லை.

கோபிநாத்தின் கடிதத்தில் உள்ள 'நீங்கள் என்னிடம் கேட்ட' என்ற வார்த்தைகளும் கூட இப்படித்தான் எனக்கு அர்த்தமாகிறது. எதுவும் கொடுப்பதாக இருந்தால் கொடுத்தவுடன் அதை மறந்துவிட வேண்டும். நம்முடைய ஞாபகத்திலேயே அது தொற்றிக் கொண்டிருந்தால் நமக்கு அது ஒரு அநாவசியமான தொல்லை. அப்படி மறக்க முடியவில்லை எனில் குறைந்த பட்சம் அது பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்காமலாவது இருக்க வேண்டும். அப்படி பிரஸ்தாபிக்காமலும் இருக்க முடியவில்லை என்றால், குறைந்த பட்சம் வேறு மாதிரியாவது கேட்க வேண்டும். உதாரணமாக, நான் கோபிநாத்தாக இருந்து நீங்கள் சாருவாக இருந்திருந்தால் இப்படிக் கேட்பேன்; நீங்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒமேகா 3 மருந்து எதற்காக?

அல்லது, இப்படியாவது கேட்டுத் தொலைக்கலாம்: நான் வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்த ஒமேகா-3 மருந்து எதற்காக?

இவ்வளவு மென்மையான வெளிப்பாடுகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டு 'நீங்கள் என்னிடம் கேட்ட' என்று எழுதுவது என்னை அசிங்கப்படுத்துகிறது.

இப்போது சித்தருக்கு வருவோம். என்னால் மற்றவர்களுக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே நான் யாருடைய உண்மையான பெயரையும் குறிப்பிட்டு எழுதுவதில்லை.

அதனால்தான் சித்தரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் திருவாசகம் என்று எழுதியிருந்தேன். ஆனால் இப்போது சித்தர் செய்யும் படு பயங்கரமான மோசடி வேலைகளைப் பார்க்கும்போது, இது ஒரு மோசடி வழக்காகவும் மாறிவிடும் சாத்தியம் தெரிகிறது. எனவே இனிமேலும் பூடகமாக எழுதிப் பயனில்லை. வெளிப்படையாக எழுத வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்துவிட்டது. சித்தரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் சேதுராமன். இவர் வெளிநாட்டில் வசிக்கும் என்னுடைய மதிப்புக்குரிய வாசக நண்பரான செல்வத்தின் மிக நெருங்கிய உறவினர். செல்வம் என்னை சந்திக்க வந்தபோது சேது ராமனையும் அழைத்து வந்தார். பிறகு நான் திருவண்ணாமலை சென்றபோது சேதுராமனை சந்தித்தேன். ஆன்மீகத்தின் மீது எனக்கு உள்ள ஈடுபாட்டின் காரணமாக, திருவண்ணாமலையில் உள்ள பல (உண்மையான) சித்தர்களையும் துறவிகளையும் எனக்குக் காண்பித்துக் கொடுத்தார் சேதுராமன். அதைப் போலவேதான் உஸ்மான் சித்தரையும் அறிமுகப்படுத்தினார். உஸ்மான் சித்தரின் குடும்ப நண்பராகவே சேதுராமனைப் பார்க்க முடிந்தது.

பிறகு என்னுடைய வாசகர்கள் சித்தரைப் பற்றியும் அவருடைய மோசடி பற்றியும் என்னிடம் புகார் செய்தபோது நான் அதை சேதுராமனிடம் சொன்னேன். ஆனால் சேதுராமனோ மீண்டும் சித்தரைப் பற்றி பலவாறாக உயர்வாகவும், கல்லும் கரைந்துருகும் முறையிலும் பேசி மீண்டும் என் மனதை மாற்றி விட்டார். தான் சித்தருடன் பல ஆண்டுகளாக நெருங்கிப் பழகி வருவதாகவும், உண்மை, எளிமை, நேர்மை ஆகிய குணங்களின் மொத்த வடிவமே உஸ்மான் சித்தர் என்றும் என்னிடம் நெஞ்சை உருக்கும் விதத்தில் சொன்னார் சேதுராமன்.

எனவே இப்போது சித்தர் நடத்தியிருக்கும் இவ்வளவு மோசடி வேலைகளுக்கும் சேதுராமனும் தார்மீகப் பொறுப்பு ஏற்க வேண்டும் என்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால், வாசகர்களிடமிருந்து புகார் வந்ததுமே நான் சேதுராமனை எச்சரித்தேன். அப்போதாவது அவர் உஷாராகி இருக்க வேண்டும். அதற்குப் பதிலாக அவர் என்னுடைய மனதையே மாற்றிவிட்டார்.

இன்னொரு விஷயம். “மாமா உங்களைப் பற்றி உயர்வாகச் சொன்னார். அவருடன் மிகவும் நட்பாக நடந்து கொள்கிறீர்களாம்” என்று செல்வம் எனக்குக் கடிதம் எழுதியபோது “நான் சராசரி மனிதர்களிடம் நட்பாக நடந்துகொள்வது ஒரு நடிப்பு; எனவே, உங்கள் மாமா சொல்வதை நம்ப வேண்டாம். உங்களுடன் மட்டுமே என்னால் நட்பாகவும், இயல்பாகவும் நடந்துகொள்ள முடியும்” என்று நிர்த்தாட்சண்யமாக பதில் எழுதினேன்.

சராசரிகள் என்று மட்டமான வார்த்தையில் நான் சொல்லக் காரணம் என்னவென்றால், இதோ ஒரு உதாரணம். சின்ன எம்ஜியார் என்று தன்னைத்தானே அழைத்துக்கொண்டு உலா வந்து அதனால் ஜெயலலிதாவினால் தன் நெருங்கிய வட்டத்தை விட்டுத் தூக்கியெறியப்பட்டவர் சுதாகரன் என்பவர். இவர் சித்தரைப் பார்த்து தாயத்து வாங்கிக்கொண்டாராம். அதை என்னிடம் சொன்ன சேதுராமன், “சுதாகரனைப் பற்றி உங்களுடைய இணைய தளத்தில் அடிக்கடி எழுதி அவரை ஜெயலலிதாவோடு மீண்டும் சேர்த்து வையுங்கள்” என்றார்.

சுமார் இருபது முறையாவது இதற்காக எனக்கு போன் செய்திருப்பார் சேதுராமன். இதுபோன்ற ஆசாமிகளை சராசரி, சராசரி என்று திட்டுகிறேன் என்றால் அதற்கு இதுதான் காரணம். என் எழுத்தைப் பற்றி ஒரு எழுவையும் தெரிந்துகொள்ளாமல் இப்படி வாய்க்கு வந்ததை உளறினாலும் இந்தக் கருமத்தையெல்லாம் நான் சகித்துக் கொண்டதன் காரணம், சேதுராமன் செல்வத்தின் உறவினர் என்பதாலும், அவர் எனக்குக் காண்பித்த சில ஞானிகளாலும்தான்.

இப்போது என் நண்பர் ராஜேஷிடமிருந்து வந்துள்ள கடிதத்தைப் பாருங்கள்:

ஹாய் சாரு,

மதுரையில் உங்களிடம் சில விஷயங்கள் சொல்ல மறந்து போய் விட்டேன். முக்கியமான ஓரிரு விஷயங்கள் மட்டுமே சொல்ல நேர்ந்தது. இன்று உங்கள் பதிவு படித்ததும் சட்டென்று அனைத்தும் நினைவு வந்துவிட்டது. இதோ அவை:

ஆனால் அதற்கு முன்பாக ஒன்று சொல்ல வேண்டும். சித்தரை முதன்முதலில் பார்த்தபோது அவரது எளிமை என் மனதைத் தொட்டு விட்டது. என்னிடம் பேசிவிட்டு, நான் விடைபெறும்போது பேருந்து நிலையம் வரை வந்து பஸ் ஏற்றிவிட்ட அவரது எளிமை எனக்குப் பிடித்திருந்தது. எனவே, அவரிடம் ஃபாத்திஹா ஓத வீட்டிற்கு வரும்படி அழைத்தபோது எதுவும் தவறாகத் தெரியவில்லை. மேலும், நீங்கள் எழுதியிருந்ததைப் படித்திருந்ததனால், இரண்டு பேரை அழைத்துக்கொண்டு வருவார்; ஃபாத்திஹா ஓதிவிட்டு ஆசீர்வாதம் செய்துவிட்டு செல்வார் என்று நினைத்தேன். அப்படித்தான் வீட்டிலும் சொன்னேன்.

அவரும் வந்தார்; ஆனால் ஆறு பேரை அழைத்துக்கொண்டு. நாங்கள்

யாருமே அதை எதிர்பார்க்கவில்லை. இருந்தாலும், விட்டு விட்டோம். வீட்டில் அம்மாவுக்கும் சில உறவினர்களுக்கும் நாடி பிடித்துப் பார்த்தார். சில மருந்துகள் எழுதிக் கொடுத்தார். ஃபாத்திஹா ஓதப்பட்டது. சித்தரின் பூஜையும் நடந்தேறியது. அதற்குப் பின்பு அவர் செய்த ஒரு விஷயம், சட்டென்று அவரைப் பற்றிய அபிப்பிராயத்தைக் கொஞ்சம் குறைவுபடச் செய்தது. அனைவருக்கும் முன்னால் அவர் தன் பையிலிருந்து சில தாள்களை எடுத்துக் காண்பித்தார். நீங்கள் விகடனில் கமலாபுரம் ஹஜ்ரத்தை தரிசனம் செய்தது பற்றி எழுதியிருந்தீர்கள் அல்லவா? அந்தக் கட்டுரை வந்த பக்கத்தை. அவரது போட்டோவை அதனுள் செருகி பிரதியெடுத்து, மேலுக்கு ஒரு முறை பார்த்தால், அவரது போட்டோவோடு விகடனில் வந்திருப்பதைப் போன்ற தோற்றம் அளிப்பதைப் போல் ஒரு வேலை செய்திருந்தார். அதை எடுத்து எல்லோரிடமும் காட்டி, நீங்கள் அவரைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறீர்கள் என்று கூறினார்.

அதோடு கூட, அவருடன் வந்த ஒருவர், அவர்கள் வந்த வாகனத்தின் உரிமையாளர் என்று கூறி அறிமுகப்படுத்தினார். “அவரும் வருகிறேன் என்று சொன்னார். எனவே அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன்” என்று சொன்னார். விடைபெறும்போது, அவரிடம் எவ்வளவு தரவேண்டும் என்று கேட்டபோது, “ஒவ்வொருத்தரும் அஞ்சாயிரம் கேட்பாங்க... ஆனால் உங்களால் முடிஞ்சதக் குடுங்க” என்று சொன்னார். (6 ஜ் 5000 = 30,000 என்ற கணக்கு வேறு நினைவுக்கு வந்து தொலைக்கிறது). ஆனால், வண்டிக்கு ஐந்தாயிரம், அவருக்கு ஐந்தாயிரம், ஆக மொத்தம் 10,000 ரூ. மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டது. அவர் கேட்டது போல் 30,000 ரூ. கொடுக்கப்படவில்லை.

பின்னர், விடைபெறும் சமயம், அனைவரிடமும் பொதுவாக, “வள்ளலார் பேரில் ஒரு அன்னதானம் நடத்தறேன். உங்களால் முடிஞ்சதைக் குடுங்க” என்று சொன்னார். சொல்லிவிட்டு எங்கள் ஒவ்வொருவரையும் நிதானமாகப் பார்த்தார். யாரும் அசையாமல் இருந்ததால், எங்கள் தரப்பிலிருந்து ரூ. 1500/- எடுத்துக்கொடுக்கப்பட்டது. பின்னர் அவரை மற்றொரு நண்பரின் வீட்டில் விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டேன்.

இவைதான் நான் சொல்ல வந்ததன் சாராம்சம். அப்பொழுது கூட, ஒரு எழுபத்தைந்து வயது முதியவர், திருவண்ணாமலையிலிருந்து வண்டி வைத்துக்கொண்டு வேகாத வெய்யிலில் இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிறாரே என்ற பச்சாதாப உணர்வினால், நான் பணம் கொடுத்தது தவறாகவே தெரியவில்லை. நீங்கள் என்னிடம் கேட்ட போதுகூட அது தவறாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், இவ்வளவு

பேரிடமும் இதே மோசடி நடந்திருக்கிறது என்று தெரியும்போது, நீங்கள் துப்பறிந்த கதையைப் படித்த போது, இது ஹவாலா மோசடியை விடவும் மோசமான மோசடியாகத் தெரிகிறது.

மேலும், இதில் உங்கள் பெயர் கெடவும் வாய்ப்புள்ளது. எனவேதான் இந்த மெயில். சிலசமயம், பணத்தாசை மக்களை எப்படியெல்லாம் பிடித்து வாட்டுகிறது என்பதை நினைக்கும்போது, சிரிப்புதான் வருகிறது. என்ன செய்வது சாரு? சித்தருக்கு நீங்கள் அறிமுகமான பின், சித்தர் கண்டது ஒரு பணம் கொட்டும் உலகத்தை. உங்களிடம் இவ்வளவு பேர் இருப்பதைப் பார்த்த சித்தர் விழுந்து விட்டார். பணம் பத்தும் செய்கிறது. (ஆனால், அவரே சற்று நகர வாழ்க்கைக்குத் தன்னைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டிருப்பாரேயானால், தொழில்நுட்ப ரீதியாக ஃபிராடு செய்வது எப்படி என்று கற்றுக்கொண்டிருப்பார். இவ்வளவு சீக்கிரம் இரண்டே மாதத்தில் அவரது குட்டு வெளிப்பட்டிருக்காது).

அன்புடன்,

ராஜேஷ்

இப்போதே சித்தர் தொழில்நுட்பரீதியாகத்தான் ஃப்ராடு செய்கிறார் என்று தோன்றுகிறது. வள்ளலார் பெயரில் இவர் நடத்தும் அன்னதானத்துக்குப் பணம் கொடுத்ததும் அதை எழுதுவதற்கு ஒரு ரசீது நோட்டுப் புத்தகத்தை எழுத ஆரம்பிப்பார் சித்தர். உடனே பணம் கொடுத்தவர் “ரசீதெல்லாம் வேண்டாம் ஐயா” என்று இவருடைய தோற்றத்தைக் கண்டு மயங்கி சொல்வார்கள். உடனே இவர் “இப்படியே எல்லாரும் ரசீது வேண்டாம் ரசீது வேண்டாம் என்று மறுத்துக் கொண்டிருந்தால் அவர்கள் என்னைக் கேட்க மாட்டார்களா?” என்று செல்லக் கோபத்துடன் சினுங்கிவிட்டு ஒரு சின்ன துண்டுக் காகிதத்தை எடுத்து அதில் எழுதிக்கொள்வாராம்.

போதும்; சித்தர் தன்னுடைய சித்து வேலைகளை குறைந்த பட்சம் என்னுடைய பெயரைப் பயன்படுத்தாமல் செய்துகொள்ளட்டும். இதற்கு சேதுராமன் ஆவன செய்ய வேண்டும்.

பின் குறிப்பு: கோபிநாத் கேட்ட மற்ற சில கேள்விகளுக்கு பதில்: ஆமாம்; டாக்டர்களின் மிரட்டலுக்கு பயந்தே பைபாஸ் சர்ஜரி செய்துகொண்டேன். இரண்டாம் கருத்து வாங்குவதற்குக்கூட அவர்கள் அனுமதிக்கவில்லை. அதாவது, என் உயிரைக் காட்டி பயமுறுத்தினார்கள். அதாவது, ஒரு அடி நடந்தாலே என் உயிர்

போய்விடும் என்றார்கள். சக்கர நாற்காலியிலேயே என்னை பரிசோதனைக்கெல்லாம் அழைத்துச் சென்றார்கள். கழிப்பறைக்கு சிறுநீர் கழிப்பதற்குக்கூட நடக்கக்கூடாது என்று மூத்திரப் பையைக் கொடுத்துவிட்டார்கள். இந்த அக்கிரமங்களையெல்லாம் பற்றி விலாவாரியாக ராஸலீலா நாவலில் எழுதியிருக்கிறேன். பிறகு இந்த சர்ஜரி விவகாரம் எல்லாம் முடிந்து ஈஸிஜியை வேறோர் மருத்துவரிடம் காண்பித்தபோது “இந்த அடைப்பை வெறும் மருந்துகளாலேயே குணப்படுத்தியிருக்க முடியும்” என்று அபிப்பிராயம் சொன்னார்.

5.9.2009

சித்தனா? ஜித்தனா? (அத்தியாயம்: மூன்று)

Charu,

Another instance to prove that you are innocent and trust people easily.

Malavi Anand utilised your good nature and leveraged the healthy respect provided by you. At some stage, it reached a level of exploitation and he assumed himself as a Messaiah!

He tried the same level of lecture on a wrong place and got his backside burnt!

I am not sure whether you have the time to read this or whether you have already heard about this, but I was in a way happy that he would by now realise the extent of respect you bestowed on him by publishing his mails and treating him fairly.

That is what he needed and now he must be wiser for the experience!

Best Regards,

Rajan.

அன்புள்ள ராஜன்,

இதுதான் நீங்கள் எனக்கு எழுதும் முதல் மின்மடல் என்று நினைக்கிறேன். இனிமேல் நான் என்னை வெகுளி என்று சொல்லிக்கொள்ள மாட்டேன். கேணப் பயல் என்றே சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும். இன்னும் அந்த சித்தர் சமாச்சாரம் ஓயவில்லை. சித்தர் என்னுடைய நண்பர் ஒருவரின் வீட்டுக்குச் சென்று “நான் அப்பாவி, நான் யாரையும் ஏமாற்றவில்லை. அப்படி ஏமாற்றியதாக நினைத்தால் அந்தப் பணத்தையெல்லாம் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுகிறேன். இதனால் எங்கள் குடும்பமே தற்கொலை செய்துகொள்ளும் அளவுக்குப் போய்விட்டது” என்றெல்லாம் ஒருமணி நேரம் புலம்பித் தள்ளியிருக்கிறார்.

சித்தரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்திய சேதுராமனும் ‘சித்தர் ரொம்ப நல்லவர்’ என்றே இன்னமும் சொல்கிறார் என்றார் நண்பர்.

இங்கே யார் நல்லவர், யார் கெட்டவர் என்பதல்ல பிரச்சினை. நான் சேதுராமனின் நேர்மையை எந்த இடத்திலும் சந்தேகிக்கவில்லை. சித்தரின் மருந்துகளும் கூட இம்பகாப்ஸ் என்ற மையத்திலிருந்து தருவிக்கப்படும் மிக அருமையான மருந்துகள்தான். அதிலும் பிரச்சினை இல்லை. ஆனால் அதன் விலைதான் பிரச்சினை. 3000 ரூ. மருந்து சித்தரால் 30,000 ரூபாய்க்கு விற்கப்பட்டது. மேலும், இதற்கு அவர் என் பெயரைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். மேலும், கேட்காதவர்களுக்குக் கூட மருந்தைக் கொடுத்து 30,000 கொடு, 40,000 கொடு என்று கேட்டிருக்கிறார். உதாரணமாக, என்னிடமே ஒரு சிறிய டப்பாவைக் கொடுத்து “இதை சீனிவாசனிடம் கொடுத்து 7500 ரூ. வாங்கி என்னிடம் கொடுங்கள்” என்றார். ஆனால் சீனிவாசன் மருந்தே கேட்கவில்லை. ஏன் ஐயா, நான் என்ன ஆண்குறி விறைப்புக்கான மருந்து விற்கும் ஏஜெண்டா?

இதற்கிடையில் எனக்கு வந்த ஒரு கடிதத்தைப் பாருங்கள்.

“இப்போது பலபேர் ஆன்மீக வியாபாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கோடி கோடியாய் பணம் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். என்னிடமும் பல பேர் வருகிறார்கள். மூட்டை மூட்டையாய் பணத்தைக் கொட்டுகிறார்கள். எனக்கு எதற்குப் பணம்? என் செலவுக்கு எவ்வளவு தேவையோ அதை மட்டும் எடுத்துக்கொள்கிறேன்.”

“பிறகு நான் விசாரித்துப் பார்த்தபோது தெரிந்தது. மஞ்சள் காமாலையால் சாகக் கிடந்த எத்தனையோ பேரை மருந்து கொடுத்து சரி செய்திருக்கிறார். போலியோவை குணப்படுத்தியிருக்கிறார்.”

திரு சாரு,

இதையெல்லாம் நீங்கள் இப்போது திருப்பிப் படித்தீர்களா? முதலில் என் சகோதரனிடம் சொன்னதற்கு, அங்கு போக மறுத்துவிட்டார். இந்த சாமியார் டொபாக்கூர்களிடமெல்லாம் எங்கள் யாருக்கும் நம்பிக்கை இல்லை. இருந்தாலும், தொடர்ந்து நீங்கள் உஸ்மான் பற்றி எழுதியதால், நானும் கொஞ்சம் சஞ்சலம் அடைந்து விட்டேன். நான் மறுபடியும் வற்புறுத்திப் போகச் சொன்னேன். அங்கே, உங்கள் உஸ்மான் நைசாக தன் சட்டை ஸ்லீவில் இருந்து ருத்ராட்சக் கொட்டை, எலுமிச்சை முதலியவற்றை எடுத்ததை என் தம்பியின் நண்பர் பார்த்துவிட்டார். அதன் பின் திரு உஸ்மானின் சுய புராணமாம். என் மீது உள்ள மரியாதையால் கம்மென்று திரும்பி வந்துவிட்டார்கள். அடுத்த சில நாட்களிலேயே அவர், காரில் தன்னுடன் ஒரு ஐந்து பேரை அழைத்துக் காண்டு வந்து, சாரு சொல்லியதாகவும், ‘உங்கள் வீட்டில் பூஜை செய்ய

வேண்டும்' என்றும் சொல்லி இருக்கிறார். ஏதோ மருந்து கொடுத்து விட்டு இருபதினாயிரம் ரூபாய் வாங்கி இருக்கிறார். என் தம்பி பிறகு என்னைத் தொடர்பு கொண்டு 'சாருவும் உஸ்மான் பாயும் சேர்ந்து கொண்டு நிறைய தில்லுமுல்லு செய்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. நாங்கள் ஒரு நாலு பேர் நாளைக்குப் போய் சாருவை உதைக்கப் போகிறோம்' என்று மிகக் கோபமாகச் சொன்னார். நான் தடுத்திருக்கா விட்டால் கிளம்பி வந்திருப்பார்கள். சரியான கோபக்காரர்கள்.

சுமாரான படிப்புப் படித்த எங்க ஊரில் கடை வைத்திருப்பவர், 'சித்து' வேலை ஒரு சரியான ஃபிராட் என்று உடனே கண்டுபிடித்திருக்கிறார். எல்லாவற்றைப் பற்றியும் எழுதும் ஒரு எழுத்தாளருக்கு இது தெரியவில்லையா? உங்களால் தூண்டப்பட்டு ஏமாற்றம் மற்றும் அவமானம் அடைந்த எங்களைப் போன்றவர்களுக்காக குறைந்தபட்சம் நீங்கள் வாசகர்களிடம் ஒரு 'மன்னிப்பு' கேளுங்கள். 'குழந்தை மனசு' அது, இது என்று சொல்லி சப்பைக்கட்டு கட்ட வேண்டாம்.

“பிறகு நான் விசாரித்துப் பார்த்தபோது தெரிந்தது. மஞ்சள் காமாலையால் சாகக் கிடந்த எத்தனையோ பேரை மருந்து கொடுத்து சரி செய்திருக்கிறார். போலியோவை குணப்படுத்தியிருக்கிறார்.”

என்ன விசாரித்துப் பார்த்தீர்கள்? என்னது, போலியோவை குணப்படுத்தி இருக்கிறாரா? நான் முதலிலேயே யோசித்திருக்க வேண்டும். நல்ல பாடம்.

நன்றி.

பார்த்தீர்களா? இது எப்பேர்ப்பட்ட அவமானம்? என்னை ஒரு சிலர் உதைக்க வரும் அளவுக்குக் கொண்டுவந்து விட்டிருக்கிறார்கள் இந்த சித்தரும் சேதுராமனும். அவர்களால் சித்தரை உதைக்க முடியாது. ஏனென்றால் அவருக்கு 75 வயது.

ஒரே ஒரு வாக்கியத்தில் முடித்துவிடுகிறேன். நெடுஞ்சாலையில் ஐயப்பன் சாமியாக உண்டியல் குலுக்குவார்கள். காரை நிறுத்தி உண்டியலில் காசு போடும் போது கத்தியை எடுத்துக் குத்திவிட்டு பணத்தைக் கொள்ளை அடித்துவிட்டுப் போய் விடுவார்கள். இது போன்ற ஒருசில சம்பவங்களை நான் பத்திரிகைகளில் படித்திருக்கிறேன். இப்போது வள்ளலார்.

மலாவி ஆனந்த் விவகாரம்:

காமரூப கதைகளைப் படித்திருக்கிறீர்களா ராஜன்? அதில் வரும்

கதாநாயகன் ஒரு எழுத்தாளன். அவன் ஒரு கல்லூரி மாணவியைக் காதலிக்கிறான். இடையில் அவனுக்கு அவசரமாக 1000 பக்கங்களை எடிட் செய்ய வேண்டிய வேலை வந்து விடவே அவளிடம் விஷயத்தை விளக்கிவிட்டு அலெக்ஸ் பயல் கொடுத்த 1000 பக்கங்களில் மூழ்கி விடுகிறான். ஒரு மாதம் கழித்துப் பார்த்தால் அவள் கதாநாயகனின் கோடஸ்வர நண்பனுக்கு ரூட் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள். கோடஸ்வரனான இருந்தாலும் நாயகனின் நண்பன் ஒரு கேடி. “என்னடா நீ, சரியான கேணப்... சரி... கேணப்பயலா இருக்கே?” என்று ஆரம்பித்து விஷயத்தைப் பிட்டுப்பிட்டு வைத்துவிட்டான்.

அதுதான் இப்போதும் என் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. 15 நாட்களுக்கு முன்னர் அன்பர் மலாவி ஆனந்த் எனக்கு போன் செய்தார். “என்னுடைய கடிதங்களையும் கதையையும் படித்தீர்களா?” என்று கேட்டார். இந்தக் கேள்வியைக் கேட்க அவர் எடுத்துக்கொண்ட நேரம் 15 நிமிடம். அதாவது, அவர் கடிதத்தையும் கதையையும் அனுப்பி சுமார் 15 நாட்கள் ஆகியிருந்தன.

நான் அவரிடம் நிலைமையை சுருக்கமாக விளக்கினேன். அதாவது, ஜனவரியில் வர இருக்கும் புத்தக விழாவுக்காக என்னுடைய புத்தகங்கள் தயாராகி வருகின்றன. அதில் இந்த அன்பருக்கும் எனக்கும் நடந்த கடிதப் போக்குவரத்தே சுமார் 500 பக்கம் இருந்ததால் அது இரண்டு புத்தகங்களாக வர உள்ளன. இதை எடிட் செய்ய எனக்கு 15 தினங்கள் ஆயின. ஒரு நாளைக்கு 12 மணி நேரம் வேலை செய்ததால் 15 தினங்கள். மற்றவர்களைப் போல் மூன்று மணி நேரம், நான்கு மணி நேரம் வேலை செய்தால் மாதக்கணக்கில் இழுத்தடித்திருக்கும். அன்பரிடம் இவ்வளவு விபரமாகச் சொல்லாமல் “நம்முடைய புத்தக வேலையில் மூழ்கியிருந்தேன்” என்று சொன்னேன். எடிட்டிங் மட்டும் அல்ல; பிழை திருத்தமும் செய்ய வேண்டும். மொத்தம் 180 மணி நேரம் உழைத்திருக்கிறேன்.

ஆனால் அவரிடமோ உங்களிடமோ இன்னொரு விஷயத்தை இதுவரை நான் சொன்னதில்லை. அதற்கு முன்பு வேறு சில விஷயங்களைச் சொல்லிவிடுகிறேன். பல நூற்றுக்கணக்கான வாசகர்கள் ஆனந்த் என்னை பயன்படுத்திக் கொள்வதாக நேரிலும் கடிதம் மூலமாகவும் சொன்னார்கள். எக்ஸ்ப்ளாய்ட் என்பது அவர்கள் சொன்ன வார்த்தை. அதே வார்த்தை உங்கள் கடிதத்திலும் இருப்பதால் சொல்கிறேன்.

இப்போது உண்மையைச் சொல்லிவிடுகிறேன். ஆனந்தின் ஒவ்வொரு கடிதத்தையும் எடிட் செய்யவும், பிழை திருத்தம் செய்யவும் எனக்கு ஆறு அல்லது ஏழு மணி நேரம் பிடித்தது. சமயங்களில் எட்டு மணி நேரம்.

ஒவ்வொரு கடிதத்திற்கும் என்பதைக் குறித்துக்கொள்ளுங்கள். சுமார் 50 கடிதங்கள் என்றால் 350 மணி நேரம் இன்னொருவரின் எழுத்துக்காக நான் செலவு செய்திருக்கிறேன். இதற்கு என்ன விலை கொடுக்கலாம் என்று யோசித்துப் பாருங்கள். ஆனால், “உங்கள் கடிதங்களை உயிர்மைக்காக தொகுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; கொஞ்சம் பொறுங்கள்” என்று சொல்லியும் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் உத்தமத் தமிழ் எழுத்தாளனோடு கூட்டாஞ்சோறு ஆக்கலாம் என்று ஓடி விட்டாரே, இவரை என்னவென்று சொல்வது?

உ.த.எழுத்தாளனிடமா இவர் பப்பு வேகும்? மலையாளிகளே சற்று உஷாரானவர்கள். அதிலும் உத்தமத் தமிழ் எழுத்தாளனோ ஊசி முனையில் ஒட்டகத்தை நுழைத்துவிடும் திறமை கொண்டவர். அவருக்குப் போய் இவர் தூண்டில் போட்டிருக்கிறார். குண்டியடிக்க நினைத்தவரின் குண்டி கிழிந்து குருதி ஒழுகுகிறது என்கிறார்கள் படித்தவர்கள்.

ம்... இதனாலெல்லாம் எனக்கு புத்தி வந்துவிட்டது என்று நினைக்காதீர்கள். இன்னும் மொஸாம்பிக்கிலிருந்து ஒருத்தன் 200 கடிதம் எழுதினாலும் அதற்காக 2000 மணி நேரம் செலவிட்டு பதிவேற்றம் செய்துகொண்டுதான் இருப்பேன். என்னுடைய விதி அப்படி!

(பின் குறிப்பு: தயவு செய்து நண்பர்கள் யாரும் சித்தர் பற்றியோ, மலாவி ஆனந்த் பற்றியோ என்னை போனில் தொடர்பு கொண்டு இது பற்றி விவாதிக்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.)

14.9.2009

பிச்சைக்காரனும் பிரபுவும்

ஒரு பீர்பால் கதை. ஒருநாள் அக்பர் பீர்பாலிடம் கேட்டார்.

ஒரு பிச்சைக்காரன் பிச்சைக்காரனாக இருந்துகொண்டே பிரபுவாகவும் இருக்க முடியுமா? சிறிதும் யோசிக்காமல் “முடியும்” என்றார் பீர்பால்.

“எப்படி?”

ஒரு பிச்சைக்காரனை அழைத்துக் கொண்டு வந்து அக்பரின் முன்னே நிறுத்தினார் பீர்பால். “இவன்தான் நீங்கள் கேட்ட ஆள்.”

“இவன் பிச்சைக்காரன் என்று ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் இவனை எப்படி பிரபு என்று சொல்ல முடியும்?”

“ஐஹாம் பனா, நீங்கள் ஒரு மகா சக்ரவர்த்திதானே?”

“ஆமாம், அதில் என்ன சந்தேகம்?”

“ஒரு மகா சக்ரவர்த்தியின் தர்பாரில் நின்று கொண்டிருக்கும் இவனை எப்படி பிச்சைக்காரன் என்று சொல்ல முடியும்? பிரபுக்களுக்கு மட்டும்தானே அந்த பாக்கியம் கிடைக்கும்?”

இந்தக் கதையைச் சொன்னதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. பஹுஜன் சமாஜ் பார்ட்டியின் பொதுச்செயலாளர் சுரேஷ் மானே பற்றிக் கூறினேன் அல்லவா? அதை இப்போது ரூபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். என் நண்பர் ஒருவரின் புதல்வர் வடஇந்தியாவில் ஒரு இளம் பத்திரிகையாளராக இருக்கிறார். அவருக்கு மாயாவதியின் நேர்காணல் வேண்டும். அவர் பணிபுரியும் பத்திரிகை மூலமாகவே சென்றிருக்கலாம். அதற்குக் கொஞ்சம் நாள் ஆகும். என்னிடம் சொன்னார் நண்பர். நான் சுரேஷ் மானேயிடம் பேசி மாயாவதியின் தேதி வாங்கிக் கொடுத்தேன். இதில் என்ன சுவாரசியம் இருக்கிறது என்று கேட்கிறீர்களா? மேலே கேளுங்கள்... நண்பருடனும், சுரேஷ் மானேயுடனும், நண்பரின் புதல்வருடனும் தொலைபேசியில் பேச வேண்டும். ஆனால் என் கைத்தொலைபேசியில் பைசா தீர்ந்துவிட்டது. ரீ சார்ஜ் செய்ய பைசா இல்லை. எனவே உண்டியலில் இருந்த நாணயங்களைப் பீராய்ந்து எடுத்துக்கொண்டு போய் பப்ளிக் பூத்திலிருந்து ஒரு ரூபாய் நாணயத்தைப் போட்டுப் போட்டுப் பேசினேன். பக்கத்தில் நின்றொண்டிருந்தவர் நிச்சயமாக என்னை வேறு விதமாகத்தான் எண்ணியிருப்பார். சந்தேகமே இல்லை. இதில்

இன்னொரு பிரச்சினை என்னவென்றால், சுரேஷ் மானே எல்லா அழைப்புகளையும் எடுத்து விடுவார். ஆனால் என் நண்பர் அப்படி அல்ல. மாற்றி மாற்றி ஒரு ரூபாய் நாணயத்தைப் போட்டுப் போட்டுப் பேசுவதற்குள் தாவு தீர்ந்துவிட்டது.

இதுபோல் ஒன்று அல்ல; பல மகா சக்ரவர்த்திகளின் தர்பாரில் கையில் பைசா இல்லாமல் நின்று கொண்டிருக்கிறேன் நான்.

ஒரு நாள். பார்க் ஷெரட்டன் டீக்கடை. நரேன் நிக்கியிடம் சொன்னான். “ஜீ... முதலில் சாரு அண்ணாவிடம் இருநூறு ரூபாயைக் கொடுங்கள்.”

“கொடுக்கிறேன்டா... அதுக்கு ஏன் இத்தனை அவசரப்படுகிறாய்? இப்போதுதானே வந்தோம்?”

“ம்ஹும். முதலில் கொடுத்து விடுங்கள்... இல்லாவிட்டால் ஆட்டோக்காரருக்குப் பிரச்சினை ஆகிவிடும்...”

எனக்கும் நிக்கிக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை. அப்புறம்தான் நரேன் முந்தின வாரம் நடந்ததை விளக்கினான்.

ஆட்டோக்காரரிடம் சாங்கோ போகச் சொல்லியிருக்கிறேன். சாங்கோ ஆழ்வார்ப்பேட்டையில் கமல்ஹாசனின் அலுவலகத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள உணவகம். சாங்கோவில் பிரியாணி சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே வரும்போது மேனேஜர் பணம் கேட்க, டிரைவரிடம் (!) கேட்கச் சொல்லியிருக்கிறேன். (நிக்கி அன்று 200 ரூ. கொடுக்க மறந்துவிட்டான். நானும் வாங்கி வைத்துக்கொள்ள மறந்து போனேன்). ஆட்டோ டிரைவரும் கொடுத்திருக்கிறார். பிறகு வீட்டுக்கு வந்ததும் ஆட்டோக்காரர் பணம் கேட்க “அப்புறம்” என்று சைகை காண்பித்தேனாம்.

எல்லாவற்றையும் நரேனிடம் விளக்கியிருக்கிறார் ஆட்டோக்காரர். அந்த ஆட்டோக்காரர்களைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் நிக்கி பணம் கொடுத்து வந்ததன் பலன், “ஆட்டோக்காரருக்கு 500 ரூ. கொடுத்தேன்” என்றான் நரேன். சொல்லிவிட்டு, “இப்போதே கொடுத்தால் 200 ரூபாயோடு போகும். ஆட்டோக்காரரிடம் கொடுத்தால் 500 ரூ” என்றான்.

எனக்கு இது எதுவுமே துளிக்கூட ரூபகம் இல்லை.

15.9.2009

சாரு நிவேதிதா

18.12.1953-இல் திருவாரூர் மாவட்டத்தில் திருத்துறைப்பூண்டிக்கு அருகில் உள்ள இடும்பாவனம் என்ற ஊரில் பிறந்தார். வளர்ந்ததும் பள்ளிப் படிப்பும் நாகூரில். கல்லூரிப் படிப்பு காரைக்கால், தஞ்சாவூர், திருச்சி. கல்லூரிப் படிப்பை முடிக்கவில்லை. சென்னையில் ஒரு ஆண்டு சிறைத்துறையில் எழுத்தர் பணி. 1978-இலிருந்து 1990 வரை தில்லி நிர்வாகம் - சிவில் சப்ளைஸ் துறையில் ஸ்டெனோ. பின்னர் பனிரண்டு ஆண்டுகள் தமிழ்நாடு அஞ்சல் துறையில் பணி. 2002-இலிருந்து முழுநேர எழுத்து.

இகனாமிக் டைம்ஸ் நாளிதழின் அகில இந்தியப் பதிப்பில், 2001 - 2010 என்ற பத்தாண்டுகளின் சாதனையாளர் பட்டியலில் தமிழகத்திலிருந்து இடம் பெற்ற இரண்டு பேர்களில் ஒருவர் சாரு நிவேதிதா.

இவரது நாவல் 'ஸீரோ டிகிரி' Jan Michalski சர்வதேசப் பரிசுக்குப் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. ஹார்ப்பர் காலின்ஸ் தொகுத்த, இந்தியாவின் ஐம்பது முக்கிய புத்தகங்களில் ஒன்றாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது.

ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் இவர் எழுதும் கட்டுரைகள் சர்வதேச அளவில் கவனம் பெற்றவை. லண்டனிலிருந்து வெளியாகும் PS Publication-இன் Exotic Gothic தொகுதியில் இவரது Diabolically Yours என்ற பேய்க்கதை ஆங்கிலத்தில் வெளியாகி உள்ளது. தற்சமயம் லண்டனிலிருந்து வெளிவரும் ArtReview Asia என்ற பத்திரிகையில் தொடர் கட்டுரை எழுதி வருகிறார்.

இவரது எழுத்தை ஆங்கில விமர்சகர்கள் விளதிமீர் நபக்கோவ், வில்லியம் பர்ரோஸ், கேத்தி ஆக்கர் போன்ற எழுத்தாளர்களோடு ஒப்பிடுகிறார்கள். உலகின் முக்கியமான transgressive வகை எழுத்தாளர்களில் ஒருவராகக் கருதப்-படுகிறார் சாரு நிவேதிதா. தற்போது சென்னையில் வசிக்கிறார்.